

Bestseller

จุดจิต หนึ่งพรรษา

พิมพ์ครั้งที่ ๑

บทพิสูจน์เพื่อความพ้นทุกข์
ด้วยการตามดูใจอย่างไรรูปแบบ

ประเสริฐ ฤทธิชัยเฉลิม
(ปัญญาเวทีโลก)

พิเศษ
เพิ่มคำปรารภ
ท้ายเล่ม

ชุดธรรมะภาคปฏิบัติ ลำดับที่ ๓

ดุจหนึ่งพรथा

สำนักพิมพ์อมรินทร์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๓๘ ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรสาร ๐-๒๕๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๕๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๕๓๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๓๗

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-9985-78-6

พิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์อมรินทร์ มีนาคม ๒๕๕๐

พิมพ์ครั้งที่ ๒-๔ พ.ศ. ๒๕๕๐

พิมพ์ครั้งที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๖ พ.ศ. ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ประเสริฐ อุทัยเฉลิม

ดุจหนึ่งพรथा / [โดย] ประเสริฐ อุทัยเฉลิม (ปัญญาโรภิกขุ) -
พิมพ์ครั้งที่ 7.- กรุงเทพฯ: อมรินทร์, 2555.

297 หน้า: ภาพประกอบ. (ชุดธรรมะภาคปฏิบัติ ลำดับที่ 3)

1. ประเสริฐ อุทัยเฉลิม. 2. การบวช (พุทธศาสนา) พระในพุทธศาสนา.
3. การปฏิบัติธรรม. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อชุด. X ปัญญาโรภิกขุ.

294.37 ป6ค7 2555

DDC 294.37

ISBN 978-974-9985-78-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้จัดการใหญ่ ธรินทร์ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรุ้งโรจน์ • บรรณาธิการที่ปรึกษา เมตตา อุทะกะพันธุ์

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายงานหนังสือเล่ม งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ อุษณีย์ วิรัตน์เพ็ญ

รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพัด, จิตติมา จินตะเกษกรกรม • ผู้ช่วยรองบรรณาธิการอำนวยการ นภาพร พิทยวราภรณ์

บรรณาธิการ เทวัญกานต์ มุ่งนกลาง • เลขานุการ สุภัฏญา จันทวงศ์

ซันเอดิตเตอร์ มนทรา วงศ์ชะอุ่ม • ที่ปรึกษาฝ่ายศิลปกรรม เอกจิตร โพธิ์ปลั่ง

ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ ไทสินธุ์ • ศิลปกรรม กุศล คงสวัสดิ์ • ช่างภาพ กฤษดา อนุภทา

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ • พิสูจน์อักษร ปัญชิกา แสนยะมูล, จุฑารัตน์ ทองแก้ว

คอมพิวเตอรื ธรรมรัตน์ เอี่ยมวรากุล, ทองเพียร วรธรรมทอง

ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขยกลิน

ประสานงานสำนักพิมพ์ สิทธิพร แสงทองพราว, อภิฉานันท์ ลิ้มทรพณิชย์ • ประสานงานการผลิต บรม คมเวช

เจ้าหน้าที่การตลาดและสื่อสารแบรนด์ ศรัญญา นุสาสิ

เว็บเอดิตเตอร์ อาทิตยา สาระภิรมย์

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๓๖ ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๐๐๐, ๐-๒๕๘๒-๑๐๑๐ โทรสาร ๐-๒๕๓๓-๒๗๕๒, ๐-๒๕๓๔-๑๓๘๕

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๓๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๙๒๒๒, ๐-๒๕๔๙-๙๕๐๐-๖

Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา ๑๗๐ บาท



ดุจิต

หนังสือพิมพ์

ประเสริฐ อุทัยเฉลิม
(ปัญญาวิโรภิกขุ)



คำนำสำนักพิมพ์

คำว่า “ดูจิต” อาจจะเป็นคำที่แปลกสำหรับคนทั่วไป แต่สำหรับผู้ที่เคยเข้าคอร์สปฏิบัติธรรม คำนี้ไม่แปลกแต่อย่างใดเลย ความหมายของคำนี้ก็ คือ การตามดูใจของตนด้วยการรู้สึกตัว ดูว่าขณะนี้เกิดอะไรขึ้นกับใจของเรา กำลังโกรธอยู่หรือเปล่า กำลังหลงอยู่หรือไม่ พอใจหรือไม่พอใจ หรือว่ารู้สึกเฉยๆ

วิธีการดูจิตนั้น คือการแค่ตามดูเฉยๆ ไม่ใช่อาการเพ่งที่กำหนดว่าจะต้องดู และไม่เข้าไปทำอะไรกับการดู คือเพียงแค่ดู ไม่เข้าไปแทรกแซงหรือควบคุมให้จิตคิดหรือรู้สึกตามที่ต้องการ พูดอย่างง่าย ๆ ซัด ๆ ก็คือ ดูเฉย ๆ เพียงแค่ดูก็พอแล้ว

หนังสือเล่มนี้ปรับปรุงจากบันทึกของผู้เขียนในช่วงระยะเวลาสามเดือนหรือหนึ่งพรรษาที่ท่านได้เข้าร่วมภาสวาสถาวร ท่านได้พบได้เห็นอะไร เกิดสภาวะอะไรบ้างจากการปฏิบัติธรรมตามแนว “ดูจิต” ท่านก็บันทึกเอาไว้หมด

เรียกได้ว่าเป็นหนังสือแนะนำการปฏิบัติธรรมเบื้องต้น เป็นการเล่าถึงประสบการณ์ของตัวท่านเองที่ได้ทดลองปฏิบัติและจดบันทึกไว้วันต่อวัน ทุกคำพูด ทุกการกระทำ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง พร้อมทั้งได้แทรกสาระของการปฏิบัติไว้ด้วย

ความตั้งใจเดิมนั้นท่านต้องการบันทึกไว้เพื่อดูความก้าวหน้าของการฝึกฝนพัฒนาตนเอง แต่ภายหลังเมื่อผู้อื่นได้อ่าน เห็นว่าน่าสนใจและมีประโยชน์ต่อผู้คนทั่วไปอย่างยิ่ง จึงขอร้องให้ท่านเผยแพร่บันทึกนี้สู่สาธารณะ ซึ่งในที่สุดเมื่อเห็นถึงประโยชน์ต่อผู้อื่น เป็นสำคัญ ท่านจึงยินดีตามที่ร้องขอ

เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ นอกจากผู้อ่านจะได้รู้ถึงสภาวะของ การปฏิบัติธรรมตามที่คุณเขียนได้บันทึกไว้แล้ว เหตุการณ์รอบตัว ธรรมเทศนาที่ท่านได้เทศน์สอนญาติโยม ก็น่าสนใจอย่างยิ่ง

และที่น่ายินดีที่สุดคือ การสอนของท่านไม่ได้เฉพาะเจาะจง ว่าต้องเป็นผู้ใหญ่เท่านั้น แม้แต่เด็กอายุ ๕ ขวบก็สามารถฟังธรรมะ รู้เรื่อง และนำสิ่งที่เด็กคนนั้นได้นำเอาธรรมะมาประยุกต์ใช้กับชีวิต การเรียน การเล่นของเขาได้เป็นอย่างดี

อ่านแล้วทำให้รู้สึกว่ เด็กคนอื่น ๆ น่าจะมีโอกาสได้ฟังธรรมะ และฝึกปฏิบัติแนวทางการดูจิตเช่นนี้บ้าง

ใครที่เคยเข้าคอร์สปฏิบัติธรรมแล้วรู้สึกว่ตนเองก็ยังมีเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ไปปฏิบัติมาก็หลายครั้ง เปลี่ยนครูบาอาจารย์ มากี่หลายท่าน แต่ก็ยังไม่กระจ่างแจ้งสักที ขอให้ลองอ่านหนังสือ เล่มนี้ อาจจะช่วยให้อันพบแนวทางการปฏิบัติที่ตรงกับจริตของ ตนเองก็ได้

หลังจากอ่านจบแล้ว หากมีข้อสงสัยใดๆเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม ผู้อ่านสามารถสอบถามผู้เขียนได้ทางอีเมล punyavaro@gmail.com

แล้วชีวิตท่านจะไม่ติดอยู่เพียงอุบายของการปฏิบัติธรรมอีก ต่อไป

สำนักพิมพ์อมรินทร์



ตรงนี้ที่ต้องอ่านก่อน

บันทึกฉบับนี้ตั้งใจจะเก็บไว้ดูเป็นการส่วนตัว และในขณะที่บันทึก ช่วงแรกคิดว่าว่าจะนำขึ้นเว็บไซต์ของโรงเรียนเพื่อให้เห็นเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยของชีวิตการเป็นพระ จึงใช้คำว่าอาตมาแทนตัวเอง เป็นลักษณะการเล่าเรื่องให้ฆราวาสฟัง แต่เมื่อบันทึกไปเรื่อย ๆ เริ่มมีการบันทึกสภาวะเข้าไปด้วย มากเข้าๆ เลยเห็นว่าอาจไม่เหมาะจะนำขึ้นเผยแพร่ทางเว็บไซต์แล้ว

การบันทึกสภาวะต่างๆ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเอง มิได้อ้างอิงตำราหรือหนังสือธรรมะใดๆ ดังนั้นหากท่านผู้รู้ท่านอาจารย์จะมีข้อขัดแย้งต่างๆ โดยเฉพาะข้อธรรม หรือพยายามจะอธิบายความ ขอให้ท่านคิดว่า นี่คือสิ่งที่ผู้ปฏิบัติได้พบเห็นด้วยตนเอง จะถูกทุกรายละเอียดอาจเป็นไปได้ เนื่องจากตนเองไม่เคยเรียนพระอภิธรรมหรือปริยัติที่ไหนเลย

ขอให้เข้าใจด้วยความเป็นกลางว่า หากท่านเป็นผู้ปฏิบัติที่แท้จริงโดยไม่เคยศึกษาหรือมีความรู้ ได้ยินได้ฟังมาก่อน จะทราบได้ว่า ขณะที่ท่านตามดูตามรู้กายและใจที่เป็นสภาวะปรมาตม์นั้น หาได้มีชื่อเสียงเรียงนามหรือสภาวะลำดับญาณเป็นป้ายบอกอยู่ข้างๆ ไม่ จะมีกันก็เพียงผู้ดู (ผู้รู้) กับผู้ถูกดู (ผู้ถูกรู้) เท่านั้น กับสภาวะที่ได้พบเห็นตามจริง

บันทึกนี้เป็นบันทึกที่เขียนไปตามลำดับเวลา. แม้นภายหลังจะรู้ว่าความเข้าใจในวันก่อนคลาดเคลื่อนก็ไม่กลับไปแก้ไข เนื่องจากว่าเวลานั้นวาระนั้นเข้าใจได้อย่างนั้น และบางครั้งเป็นเหตุการณ์ย้อนอดีตที่ผ่านมา สลับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน

ณ ช่วงเวลาหนึ่ง จึงขอให้ท่านใช้วิจารณ์ญาณในการพิจารณา

บันทึกนี้จึงอาจมีประโยชน์เพียงอ่านไปเพลินๆ จะได้ความรู้หรือไม่นั้น ไม่ใช่วัตถุประสงค์ของบันทึกนี้ แต่หากบันทึกนี้ถูกกระจายออกไปในวงที่กว้างขึ้นจะด้วยเหตุใดก็ตาม อาตมาจะถือว่าเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย หากได้ต้องการนำสิ่งที่ได้พบเห็นมาเล่าสู่กว้างไม่ (เนื่องจากวัตถุประสงค์การบันทึกชัดเจนอยู่แล้ว) แต่หากเป็นการให้ผู้คนศรัทธาในพุทธศาสนาว่า トラบใดที่ยังมีการปฏิบัติอยู่อย่างถูกต้อง ผลแห่งการปฏิบัติยังคงมีอยู่อย่างแน่นอน ก็จะอนุโมทนาอย่างยิ่ง

สุดท้าย อยากจะบอกความรู้สึกของตนเองที่อาจค้านความรู้สึกท่าน แต่เป็นความจริง คือการเจริญสติกับการเป็นคนดีเป็นคนละเรื่องกัน ผู้กำลังเจริญสติอาจเป็นคนดีด้วย หรืออาจเป็นคนเลวในมุมมองของสังคม (เพราะในขณะที่เจริญสติไม่มีคนดีคนเลว) แต่เมื่อเจริญสติ (สติเป็นกุศล) ถึงจุดที่กุศลเริ่มมีมากพอ ผู้เจริญสติอาจจะไม่ทันได้สังเกตด้วยซ้ำว่าเขาได้กลายเป็นคนดีไปแล้ว แถมด้วยความหลุดพ้นจากการเวียนเกิดเวียนตาย

หากบันทึกนี้มีประโยชน์ใด ๆ ต่อโลก ขอยกคุณความดีทั้งหมดนั้นให้กับพระอาจารย์ ซึ่งเป็นวิปัสสนาจารย์ของอาตมาด้วยเทอญ

ปัญญาโรภิกขุ

๑๖ กันยายน ๒๕๕๙



สารบัญ

ภาค ๑ ผู้มาใหม่	๑๑
๑. ก้าวสู่ร่มกาสาวพัสตร์	๑๔
๒. ใฝ่ฝันไปหน่อยหรือ	๒๐
๓. ตามดูรัฐทุกข์	๒๗
๔. เก็บตัวลับกระบี่	๓๕
๕. ตัวรู้ไปรู้ตัว	๔๑
๖. โลกดำเนินต่อไป	๔๙
ภาค ๒ สงคราม	๕๕
๗. ผู้รู้ ๔ ระดับ	๕๖
๘. เพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด	๖๔
๙. เป็นภาระเพราะประคองตลอด	๗๓
๑๐. แกร่งจิตทำยากที่สุด	๘๐
๑๑. เรากำลังพบกับใคร	๘๕
ภาค ๓ ความเป็นมา	๙๗
๑๒. พบพระอาจารย์	๙๘
๑๓. บททดสอบแสนสาหัส	๑๐๕
๑๔. เส้นทางปฏิบัติธรรม	๑๑๒
๑๕. ลูกเจี๊ยบที่รอวันออกจากไข่	๑๒๑
๑๖. เห็นจริง แต่เห็นไม่จริง	๑๓๕

ภาค ๔ บททดสอบ

๑๔๓

๑๗. เจ้าคณะจังหวัดทดสอบ

๑๔๔

๑๘. มัดหมี่ออกโรง

๑๕๒

๑๙. เสือได้กลิ่นป่า

๑๕๘

๒๐. โทรศัพท์สอบอารมณ์

๑๖๓

๒๑. เทศน์ออกอากาศ

๑๘๐

๒๒. ยาแรงแทงใจ

๑๙๐

๒๓. ความดีเป็นสิ่งสมควรทำ

๒๐๓

ภาค ๕ ปลายทาง

๒๑๑

๒๔. สติหายไปไหน

๒๑๒

๒๕. สอนลูกถูกแม่

๒๒๓

๒๖. ไม่คิดก็ไม่ทุกข์

๒๓๒

๒๗. ผลบุญต่างตามเนื่อนาบุญ

๒๔๐

๒๘. ขณะจิตดวงสุดท้าย

๒๔๙

๒๙. ออย่าหลงติดในอุบายปฏิบัติ

๒๖๐

๓๐. ต้นทางของปลายทาง

๒๖๗

บทส่งท้าย

๒๘๖

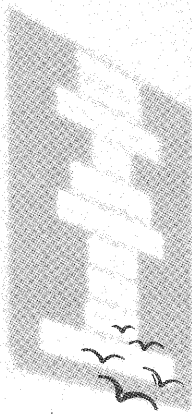
คำปรารภท้ายเล่ม

๒๙๐

ประวัติผู้เขียน

๒๙๕





ภาค ๑

พุ่มาใหม่





เจริญพร

ก่อนอื่นต้องขออนุโมทนากับผู้ที่มีจิตอันเป็นกุศลมาร่วมบุญกันในวันบวชของอาตมา ความจริงตั้งใจจะมีเฉพาะคนในครอบครัวและญาติเท่านั้น เพื่อไม่เป็นการรบกวนใคร จึงไม่ค่อยได้บอกและอีกอย่างก็บวชที่วัดผาณิตาราม จังหวัดฉะเชิงเทรา อาจจะลำบากต่อผู้ที่จะเดินทางไป

อย่างไรก็ดี ขออนุโมทนามุญกับโยมแม่ รวมถึงทุกคนในครอบครัว อีกทั้งเพื่อน ๆ ญาติธรรมที่ได้ร่วมแรงร่วมใจกัน โดยเฉพาะบุคคลที่คิดไม่ถึงถึงเลยว่าจะให้เกิดดีไปร่วมงาน คือคุณเมตตา อุทกะพันธุ์ อีกทั้งคณะครูโรงเรียนยินดีวิทย์และนักเรียนส่วนหนึ่งที่มีน้ำใจไปเล่นดนตรีไทยในงาน รู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจไม่ตรีเป็นอย่างยิ่ง จงงานจบลงด้วยความเรียบร้อยสมบูรณ์ และที่ขาดไม่ได้คือ กราบเคารพอุปัชฌาย์และพระสุรศักดิ์แห่งวัดผาณิตาราม

สำคัญที่สุด งานนี้คงมีไม่ได้เลยหากไม่มีพระอาจารย์ผู้เป็น
วิปัสสนาจารย์มาตั้งแต่อดีตมายังเป็นฉราวาส ท่านได้เคยเอ่ยลอยๆ
ให้ได้คิดเองว่า น่าจะบวชนะ ท่านคงเห็นแล้วว่าถึงวาระที่สมควร
บวชแล้ว บัจฉัยสนับสนุนทั้งเรื่องกุศลและอกุศลที่กำลังสูกงอม
พร้อมกันทั้งคู่ เมื่อมาถึงทางสองแพร่ง ก็จะต้องเลือกให้ฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่งเข้มแข็งต่อไป





ก้าวสู่ร่มกาสาวพัสตร์

๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙

งานบวช

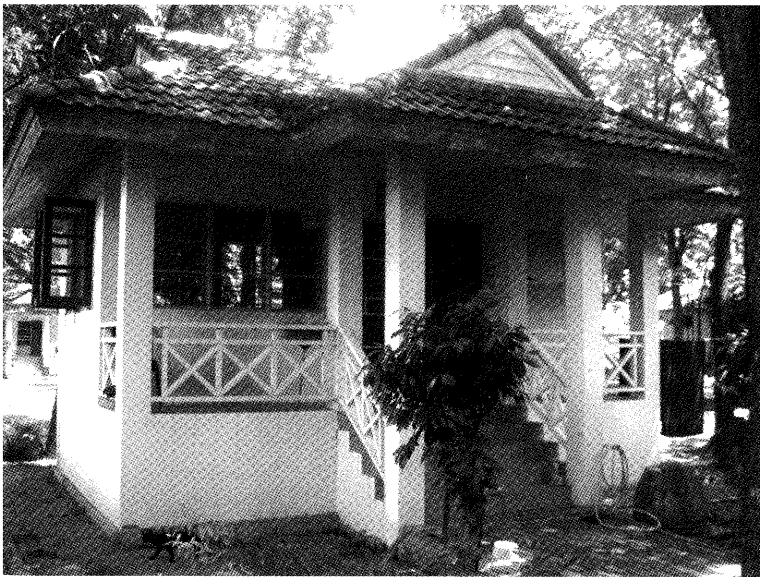
วันบวชผ่านไปอย่างราบรื่น ในการบวชครั้งนี้มีสหายธรรมร่วมบวชด้วยกัน ๓ รูป คืออาตมา คุณกฤติพงษ์ (คุณอ่ำ) และคุณศุภกิจ ทั้งสองท่านเป็นผู้ที่เดินทางไปอินเดียด้วยกันเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๕๙ ที่ผ่านมา โดยเดินทางไปกับคณะพระอาจารย์และพระเดินนิสซึ่งเป็นพระชาวอเมริกัน เราทั้งสามเมื่อบวชแล้วก็มาจำพรรษาที่ศูนย์วิปัสสนา ยุวพุทธเฉลิมพระเกียรติ (ศูนย์ ๒) ซึ่งเป็นศูนย์วิปัสสนากรรมฐาน ตั้งอยู่ที่อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

เคลื่อนสู่สถานที่จำพรรษา

เมื่อพิธีบวชเรียบร้อย คณะส่วนหนึ่งซึ่งก็เป็นญาติๆ ของอาตมาเองและญาติโยมของพระบวชใหม่ด้วยกันก็เดินทางมาส่งที่ยุวพุทธฯ ศูนย์ ๒ ญาติๆ และครูเข้ามาส่งถึงกุฏิ ซึ่งปรกติกจะเข้ามาไม่ได้เนื่องจากเป็นเขตของสงฆ์ แต่วันนี้เป็นวันแรก จึงอนุญาตให้เข้ามาดูมาเห็นสถานที่ที่จะอยู่จำพรรษา

เมื่อทุกคนกลับไปแล้ว ความสงบก็กลับเข้ามาในทันที เหลือเพียงเสียงนกร้องและลมเอื่อยๆ พัดพาให้เกิดเสียงกิ่งไม้ใบไม้กระทบกัน กล่อมอารมณ์ให้เข้าสู่ความสงบเย็น ทันใดนั้นความรู้สึกเนื้อตัวก็เข้ามาดูอารมณ์ต่างๆ เด่นชัดขึ้นโดยไม่ก้าวกาย เห็นว่าความสุขเกิดขึ้นในระยะสั้นๆ แล้วก็นิ่งสู่ความปรกติ ภายก็เคลื่อนไหวทำงาน เริ่มจากจัดกุฏิโดยไม่รีบร้อน ความรีบร้อนหมดไปแล้วตั้งแต่เดินเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์

กุฏิค่อนข้างสะดวก สบาย (เป็นที่สบาย) เกือบต่อการปฏิบัติ เสร็จจากจัดกุฏิก็นั่งสงบพักผ่อน ได้เห็นความจริงว่า การไม่มีทรัพย์สิน ไม่ถูกยึดโยงเอาไว้กับคำว่า “งาน” และอื่นๆ ที่อยู่ในชีวิตประจำวัน ทำให้จิตใจโปร่ง โล่งเบา สามารถรับรู้ได้อย่างชัดเจน จนเกิดความคิดแวบหนึ่งเข้ามาว่า “กลัวจะไม่สึกจ้งเลย”



ภูมิเดิม

เอาตนเอง ปัจจุบันอายุ ๔๔ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจจาก Angelo State University รัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา ก่อนมาขอ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน ยินดีวิทย์ ซึ่งเป็นกิจการของครอบครัว ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน หลักสูตรคุณแม่สิริ กรินชัย มาตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ ครั้งนั้นเข้าปฏิบัติ ที่บ้านไร่วา และจากนั้นอีกปีก็เข้าปฏิบัติที่วัดอินทรวiharอีก ๒ ครั้ง และก็เข้าปฏิบัติที่วัดผาณิตาราม ซึ่งก็เป็นหลักสูตรของคุณแม่สิริ รวม ๕ ครั้ง แต่ละครั้ง ๗ คืน ๘ วัน เฉลี่ยห่างกันประมาณ ปีละครั้ง การปฏิบัติก็ก้าวหน้าไปเรื่อยๆ สังเกตจากเวลาฟังเทศน์ ลำดับญาณของท่านเจ้าคุณอาจารย์ก็พอจะทราบได้ว่า ธรรมที่เกิดขึ้นให้เราารู้ได้เข้าใจอยู่ในช่วงไหน

จนครั้งที่ ๕ นั้นได้เกิดวิปัสสนูปกิเลส คือสมาธิยิ่งเกิน ในระหว่างกำลังนั่งสมาธิปลงที่สุดท้าย จนหายใจไม่ออก ควบคุมตัวเองไม่ได้ จึงได้รับการแนะนำให้เข้าปฏิบัติในหลักสูตรเข้ม วัดผาณิตาราม เพื่อแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้ได้พบพระอาจารย์ ในโอกาสนั้น และหลังจากนั้นก็ปฏิบัติกับท่านทุกครั้งที่มีการเปิดคอร์ส ที่วัดผาณิตาราม ซึ่งจัดปีละ ๒ ครั้ง ปัจจุบันเลิกจัดแล้ว แต่คอร์ส ของคุณแม่สิริยังจัดอยู่เป็นประจำ

๘-๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙

สงบเหลือประมาณ

การปฏิบัติเป็นไปโดยราบรื่น อย่างที่บอกไปแล้วว่า การเป็น พระมีสิ่งกระทบน้อย มีโอกาสได้เห็นจิตอย่างชัดเจนว่า กำลังคิด กำลังชอบ กำลังปรุงแต่งอยู่ ทุกอย่างจึงแทบจะรับรู้ได้ตลอด

ไม่ว่าการเดินทาง นั่งสมาธิ ล้วนเห็นสภาวะต่างๆน่าอัศจรรย์ สภาวะของความว่าง ปราศจากอารมณ์กุศล อุกุศล เวทนาต่างๆก็ ลดลงจนแทบจะไม่มีการรบกวน เป็นสภาวะที่เหลือจะพรรณนา ได้ด้วยถ้อยคำใดๆ มีแต่ความพอใจ ไม่ใช่ดีใจหรือสุขใจ แต่เบา กว่านั้นมาก เกิดติดๆกันถึงสามบัลลังก์ต่อกัน

ที่ลำบากที่สุดก็เห็นจะเป็นการเดินทางบิณฑบาต เนื่องจากก็ เหมือนท่านทั้งหลาย ชีวิตนี้ก็คงเดินเท้าเปล่าเฉพาะอยู่ในบ้าน หรืออย่างมากที่สุดนามหน้าบ้าน พอเริ่มเดินออกไปจึงได้รู้เป็น ครั้งแรกว่า โลกนี้ช่างแข็งและขรุขระยิ่งนัก เดินกระย่องกระแยง ไปบนกรวดบนหิน เล็กบ้างใหญ่บ้าง ทั้งเล็กทั้งแหลมคมทิ่มเข้าไป แต่ละที่ร้องดังลั่นสนั่นจิต แต่เสียงหาได้เล็ดลอดออกจากปากไม่ กำหนดรู้ตามได้ยากมาก เนื่องจากเวทนามากเกินกว่าที่สติจะเข้าไป รับรู้การปรุงแต่งของจิตได้ทัน



บางบ้านหน้าบ้านเป็นกรวดเป็นหิน ใจของอาตมาก็พานอกุศลไปว่า “แหม ใส่รองเท้าเดินออกมาสกนดิก็ไม่ได้ ให้พระสงฆ์องค์เจ้าตั้งสลิปลุยเข้าไปหา” แถมเวลาเดินใส่บาตร โยมก็ยังคงบอกอีกด้วยนะว่า “แหม อีชั้นขนาดเป็นชวานานะ เดินยังเจ็บเลย” ใจอาตมาก็คิดต่ออีก “ก็นั่นแหละสิ น่าจะคิดได้เองนะนี่” ทันใดนั้นสติก็วิ่งเข้ามาดูจิต เนื่องจากจดจำสภาวะของอกุศลได้ ระลึกขึ้นมาได้แล้วอกุศลทั้งหลายก็ดับไป โดยมีเสียงของพระอาจารย์ที่เคยสอนไว้ก่อนไปบิณฑบาตดังแว่วมาว่า “ระวังนะ โยมมาใส่บาตรนะ จิตเขาเป็นกุศล พระนั่นแหละระวังจะอกุศลซะเอง”

จากนั้นไม่นาน อาตมาก็เห็นกาย (เท้า) พยายามปรับตัวเอง เพื่อให้ได้อยู่รอดในสภาพสิ่งแวดล้อมใหม่ ในเวลาเพียง ๒-๓ วัน เท้าก็เริ่มหนาขึ้น แข็งขึ้น จิตเองก็ปรับตัวเองโดยไม่ลงไปรับอารมณ์ (ความรู้สึก) ที่เท้าร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มเหมือนเช่นวันแรกๆ จึงทำให้ทุกขเวทนาเริ่มลดน้อยลงในวันต่อๆ มา นี่ก็เพราะเราไม่ได้เข้าไปทำอะไรกับกายหรือจิตเลย เราเพียงแค่ว่า เพียงเข้าไปดูเข้าไปเห็นสิ่งต่างๆ ที่กายและจิตทำไปเรื่อยๆ ดังนั้นทุกข์ก็หาช่องเกิดไม่ได้ใช่ไหม

ในวันต่อๆ มาการเดินทางบิณฑบาตจึงสบายมากขึ้น เนื่องจากจิตเริ่มผ่อนคลาย โปร่งขึ้น เราก็เข้าไปเห็นว่า เขาเป็นอย่างนั้น ใช่ว่าจะไม่เจ็บเลย แต่เจ็บก็สักแต่รู้ไป แล้วปล่อย ปล่อยไป เดินไปที่ละก้าว ทีละก้าว ไม่เคยคิดว่าเมื่อไหร่จะถึงไหน เมื่อไหร่จะเสร็จเสียที แต่เป็นเพียงเดินไปอย่างมีสติ ไม่ได้หวังจะถึงไหน แต่รู้ว่าจะไปไหน ดังนั้นจึงได้เห็นการเกิด-ดับ เกิด-ดับ ไปเรื่อยๆ ในทุกๆ อย่างก้าวที่เดินไป และได้ชื่นชมกับบรรดาพุทธบริษัทของพระพุทธรองค์ แม้จะมีฐานะไม่ร่ำรวยทรัพย์สิ้นเงินทอง แต่ก็ยิ่งใหญ่

ในการบำรุงพระภิกษุสงฆ์ ซึ่งนั้นก็ทำให้ศาสนาสืบต่อไป ความ
โปรงเบานี้เชื่อว่าเกิดขึ้นตลอดหรือเกิดทุกวัน บางวันก็ดี บางวัน
ก็เจ็บเหมือนเดิม

ขณะที่เดินบิณฑบาตวันแรก พลันคิดถึงเรื่องเรื่องหนึ่ง
ที่โยมนำ เพื่อนของโยมแม่เคยเล่าให้ฟังว่า เมื่อประมาณ ๒๐ ปี
มาแล้วท่านเคยเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง **ได้มี
อาจารย์ชาวต่างชาติถามว่า ทำไมพระในพุทธศาสนาจึงขอทาน**

ท่านไม่ตอบ แต่บอกให้อาจารย์ชาวต่างชาติคนนั้นเดินตาม
พระในตอนเช้าด้วยกัน เดินกันไปได้สัก ๒-๓ บ้าน ท่านจึงถาม
อาจารย์ชาวต่างชาติว่า ตลอดเวลาที่พระเดินบิณฑบาต พระเคย
เอ่ยปากขออะไรจากใครไหม อาจารย์ชาวต่างชาติตอบว่า No. แล้ว
พระจะเข้าไปรับบิณฑบาตบ้านไหน บ้านนั้นจะจัดเตรียมข้าวและ
อาหารไว้รอแล้วใช่ไหม อาจารย์ท่านนั้นตอบว่า Yes. แล้วพระ
จะเดินเข้าไปรับของจากใคร ผู้ให้จะกล่าวคำว่า “นิมนต์” ก่อน
ใช่ไหม อาจารย์ชาวต่างชาติตอบว่า Yes. แล้วท่านจึงกล่าวต่อไป
อีกว่า ตลอดเวลาที่พระบิณฑบาต ฝ่าบาตรจะปิดไว้ตลอดใช่ไหม
อาจารย์ชาวต่างชาติตอบว่า “Yes, I've got your points. Wow.
Amazing!” (ใช่ ฉันเข้าใจแล้ว น่าอัศจรรย์จริงๆ)





ไม่จ่ายไปหน่อยหรือ

๑๓ - ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙

จากการที่ได้พบกับสภาวะที่แสนวิเศษ ๓ บัลลังก์ติดกันนั้นเอง
อาตมาก็เริ่มเกิดความรู้สึกหิ่มยืมย่องจนแอบคิดไปว่า “เหม นี่
บวชมาไม่กี่วันเอง ยังเกิดสภาวะวิเศษเช่นนี้ นี่ยังต้องบวชอีกนาน
มิไปถึงไหนต่อไหนหรือ” แต่ขณะที่คิดก็อดหัวนๆ ยังไงๆ พิกุล
เพราะเรียนตามตรงเลยว่า เคยเกิดสภาวะนี้มาแล้วเมื่อสามปีก่อน
แล้วหลังจากนั้นการกำหนดรู้การระลึกที่คล่องแคล่วว่องไวกลับ
ทำอะไรไม่ได้เลย เปรียบเหมือนผู้ที่เข้ามาวันแรกๆ ไม่เคยปฏิบัติ
มาก่อน แต่ก็ยังใจดีสู้เสียด่า “ก็ไม่เป็นไร รู้แล้วถ้าเป็นอีกก็ไม่เป็นไร
เขามาเพื่อทำให้เราไม่ยึดติดกับสภาวะใดๆ เราก็ไม่ยึดติดอยู่แล้ว”
คิดเองว่าอย่างนั้น

แล้วก็จริงอย่างที่ว่า สภาวะอันสุดแสนจะประณีตเมื่อคืน
หายไปหมดสิ้นราวกับไม่เคยเกิดมาก่อนเลยจริงๆ การกำหนดรู้
หรือเพียงแค่ว่าที่ฝึกฝนมากกว่า ๔ ปีราวกับไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน
ทุกอย่างหายวับไปเพียงข้ามคืน

หรือสิ่งที่เรากลัวนั้นกว่าคือความล้มเหลว แต่แท้จริงคือ สฤตยอดสภาวะ

จากนั้นมา เมื่อการเพียงแค่อู้ไม่ได้ผล ระวังอู้ก็ไมทำงาน จึงกลับไปกำหนดอู้ ก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลย เหลือเชื่อจริง ๆ เปรียบเสมือนกับการวางก้อนสำลีสู่เป้าในขณะที่มีลมแรง ดังนั้นแน่นอนที่สุด อารมณ์ต่าง ๆ ก็ได้โหมกระหน่ำ กิเลสทุกตัวสบช่องทางเหตุผลทุกอย่างตั้งแต่ชักจูงให้เห็นว่าการเป็นพระเป็นสิ่งที่จอมปลอม เข้ามาเห็นเองก็อู้แล้วใช้ใหม่ ก็แค่รवासเปลี่ยนชุด โมหะชักแม่น้ำทั้งห้าหวังจะเอาให้ออกจากผ้าเหลืองให้ได้ แต่ก็ไม่สำเร็จ เขาจึงเปลี่ยนเป้าเป็นหาช่องอู้ความผิดของครูบาอาจารย์อย่างมากมาย จนบางช่วงที่อาตมามีสติกลับมาบ้างก็อู้สึกว่า นี่มันไม่ใช่เรานี่ เขาก็หยุดไปสักกระยะก็เปลี่ยนวิธีใหม่ ฉายภาพความผิดความเลวในอดีตออกมา แล้วก็ชักจูงให้เห็นตามว่า เมล็ดพันธุ์ของเจ้าไม่สามารถเจริญเติบโตเป็นพระอรหันต์ใครก็ได้หรอก ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะเสียเวลาปฏิบัติอยู่อีก โดนสารพัดรูปแบบหลายวันทีเดียว แต่ที่แน่ ๆ งานนี้เห็นธาตุแท้กิเลสกันว่าเลวสุดชั่วจริง ๆ

เมื่อโดนเหตุผลมากมายที่กิเลสโถมใส่แบบตั้งตัวไม่ติด สภาพออู้ก็เบาบางจางมาก ความทุกข์เริ่มเกิดขึ้นจริง ๆ จากสภาพที่เห็นทุกข์มาตลอด เริ่มเปลี่ยนสภาพเป็นทุกข์เข้าไปแล้ว จิตใจเริ่มเหี่ยวแห้งลงความเพียรถดถอย แต่ก็ยังพยายามฮึดเป็นพัก ๆ ตามสภาพ แต่ก็ทำไม่ได้ติดันัก นั่งกรรมฐานไม่เคยจับบัลลังก์ โดนลากออกไปทุกที

ตลอดเวลาตั้งแต่ก่อนจะเข้ามาบวช อาตมาเป็นคนที่มั่นใจมากในการกำหนด ในการระวังอู้ อยู่ ดังนั้นความทุกข์ทั้งหลายมีโอกาเกิดขึ้นได้น้อย จึงกระหึ่มอ้อมอ้อมและผยองอยู่ภายในมาตลอด

บางครั้งแม้จะทำผิดก็ไม่เคยกลัว วิชาภจะเกิดก็ยอมรับ เพราะไม่ว่า วิชาภจะเกิดอะไร เราไม่เคยหวั่น อยากเป็นอะไรก็เป็นไปสิ อะไรๆ ก็ทำให้เราทุกข์ไม่ได้ แม้นเข้าโรงพยาบาล เข้าห้องผ่าตัด หรือแม้น หมอบอกว่าคุณอาจเป็นมะเร็ง จิตใจไม่เคยหวั่นไหวกับสภาพที่มาก กระทบเลย รวากับว่าเรามีเวทย์คุ้มครองอยู่ หมอผ่าโดยไม่ใช้ยาสลบ ซึ่งก็เจ็บปวดเหลือเกิน ขณะผ่าก็กำหนดรู้ตามไป จนกระทั่งเห็นว่าคุณ ความเจ็บปวดเริ่มเกินขีดที่รับได้ จึงย้ายจิตไปไว้ที่พองยุบ และปิดรับ ความรู้สึกจากเวทนา แล้วดึงเข้าสู่สมาธิทันที จนผ่าเสร็จ ออกมาก็เป็นปกติ แต่ก็รู้ว่าเจ็บ ใจไม่ไปทุกข์ด้วย แต่คราวนี้สิ่งที่กำลัง เกิดอยู่มีสภาพไม่ต่างจากโดนจับซึ่งพืดแล้วถอดประจำที่มีเวทมนตร์ ออก ก็เลสทั้งสามตัวรวม ฤทธิเดช (วิปัสสนากรรมฐาน) ที่ฝึกมา ห้ามใช้ มีสภาพเป็นเพียงปฏิกษณคนธรรมดา

เมื่อถึงตรงนี้ก็จึงเข้าไปส่งอารมณ์กับพระอาจารย์ ท่านจึงบอกว่า “อย่าประมาทเขา อย่าอหังการกับเขา ก็เลสเขาอยู่กับเรามา นาน ต่างคนต่างมีหน้าที่ เรามีหน้าที่ของเรา ก็ทำไป เมื่อเราเข้าใจอย่างนี้ แล้ว ตัวตนเราจะเล็กลงๆ จนไม่มีตัว นั่นแหละ โดยสภาวะนี้ ก็สอนโดยสภาพของตัวเองอยู่แล้ว”

หากเรายังไม่เห็นทุกข์ชัดๆ แล้วเราจะออกไปจากทุกข์ได้อย่างไร ถ้าไม่เห็นต้นเหตุหลักซึ่งอยู่เบื้องหลังทุกข์ทั้งปวง คือกิเลส ที่รุ่มสกริมชัดๆ ก็คงจะไม่ม้วนแยกออกจากกันได้แน่ และที่กำลัง เขียนอยู่นี้ หากเป็นทุกข์จริงๆ จะมีปัญญาเห็นอยู่ได้หรือว่าถูกกิเลส กระทบอยู่ ยังจะมองออกหรือว่ากำลังโดนกิเลสกระทำ โดนพญามาร คุดกระซากลากถูให้ออกไปให้ได้ แสดงว่าตัวรู้ซ้อนอยู่อีกชั้นหนึ่ง ใช่หรือไม่ หรือสถานการณ์นี้ถูกสร้างไว้ให้เป็นอย่างนี้ เปรียบ เหมือนว่า หากสภาพทุกข์จริงคือสนามรบจริงๆ ในป่าของทหาร

สิ่งที่เรากำลังเจออยู่เป็นเหมือนสนามรบจำลองแต่ดูเหมือนจริงในค่าย หากไม่มีการศึกษาวิปัสสนามาก่อนแล้ว อาจหลงกลคิดว่าเป็นสนามรบในป่าจริงๆก็เป็นได้ น่าคิด แต่ไม่คิดต่อ ความรู้สึกตอนนี้เหมือนการมีสติระลึกอยู่ที่ไร้คุณภาพถูกจัดไว้ในสิ่งที่จัดเตรียมไว้ให้เรา รู้สึกอย่างนั้น

เรียนนวกโฆวาท ศील ๒๒๗ ข้อ

ช่วงแรกนี้ ตอนบ้ายพระอาจารย์จัดให้มีการเรียนรู้ศีลของพระภิกษุทั้ง ๒๒๗ ข้อ โดยมีพระมหารูปหนึ่งซึ่งท่านจำพรรษาอยู่ที่นั่นด้วย ทำหน้าที่เป็นพระอาจารย์สอนและแนะนำ ทำให้ได้เข้าใจถึงศีลและอาบัติในระดับต่างๆ ทั้งระดับรุนแรง (ปาราชิก) และระดับเบาๆ (ปาจิตตีย์) รวมถึงศีลที่ฆราวาสไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า หากพระทำอย่างนี้แล้วเป็นอาบัติ

๒๑-๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙

บิณฑบาตพุทธะ อัศจรรย์หนอ

เช้าวันที่ ๒๑ กรกฎาคม หลังจากทำวัตรเช้าเสร็จ อาตมาก็เตรียมตัวครองผ้าออกบิณฑบาตตามปรกติ โดยทั่วไปอาตมาจะมีปัญหากับการครองผ้ามาก เนื่องจากเมื่อเดินไปสักครึ่งทาง ผ้ามักจะคลายออกรุ่งริ่ง รุ่มร่าม จะเดินจะเหินทำให้ไม่ค่อยมั่นใจ พระวงซ้ายพระวงขวา ยิ่งไปกว่านั้น มีอยู่ครั้งหนึ่งอาตมาหยุดรับบาตรหน้าบ้านแห่งหนึ่ง ระหว่างที่กำลังเปิดฝาบาตร จีวรก็ทำท่าว่าจะหลุด อาตมาเลยต้องไปให้ความสนใจกับจีวร ทันใดนั้นเสียงฝาบาตรตกลงกระแทกพื้นเสียงดังสนั่นปึงเป้งๆ อยู่พักหนึ่งจึงสงบ ทุกสายตajibจ้องมองมาที่อาตมา ณ ห้วงเวลานั้นอาตมา รู้สึกเหมือน



เป็นเด็กอนุบาลที่ทำอะไรผิด ค่อยๆ ก้มลงเก็บฝาบาตรขึ้นมาด้วย
อาการเจี๋ยมเจี๋ยม บรรยากาศที่ตึงเครียดราวกับเวลาในบริเวณนั้น
หยุดเดินจึงเริ่มเดินต่อไป การเดินบิณฑบาตแม้ผ่านมาเป็นเวลาร่วม
๒ สัปดาห์แล้วก็ตาม แต่อาการเจ็บจากการเดินผสมกับการพะวง
เรื่องผ้าทำให้จิตใจอึดอัดขัดเคือง เกิดทุกข์จากการบิณฑบาตยิ่งนัก

แต่เช้านี้เหตุการณ์กลับตาลปัตร ก้าวแรกที่เดินออกไปรู้สึก
ทันทีว่า “เอ...วันนี้ทำไมผ้าจีวรจึงรู้สึกกระชับมันใจเสียจริง” เมื่อ
จิตคลายกังวลจากจีวร ก็เริ่มโปร่งเบาขึ้น จากนั้นแต่ละก้าวๆ ที่เดิน
รู้สึกได้ถึงคุณภาพของการเดินได้อย่างชัดเจน เดินไปๆ ก็รู้การดับไปๆ
ชัดเจนเหลือเกิน เกิดสมาธิตลอดทุกการก้าวไป สมาธิที่เกิดมัน
มากกว่าขณิกสมาธิในสภาวะปรกติอย่างแน่นอน แต่ละก้าวๆ จิต
ผ่อนคลายอย่างรู้สึกได้ เมื่อทำเหยียบลงบนกรวด ได้เห็นสภาพ ไม่ฝืน
ไม่เกร็งเพ่งบังคับเหมือนทุกๆ วัน อยู่ๆ ก็เกิดขึ้นเอง ทุกอย่างเพียงดู

เพียงรู้ตาม ไม่มีการเข้าไปก้าวก่าย ทำเหยียบลงไปเต็มฝ่าเท้า แต่กลับไม่มีอาการเจ็บเลย จนรู้สึกแปลกใจมาก ๆ ราวกับน้ำหนัก ซึ่งตกลงที่เท้า ตกลงเพียงครั้งเดียว พุดง่าย ๆ ความรู้สึกเหมือน ตัวลอยอยู่อย่างนั้นแหละ เดินอย่างไร ก็ไม่เจ็บ เหยียบหิน ก้อนใหญ่ก้อนเล็กอย่างไรก็ไม่เจ็บ อัจฉรย์ยิ่งนัก วันนี้อัจฉริยะเป็นอิสระ และเกิดสมาธิขึ้นทุก ๆ ขณะ ตลอดการเดินทางร่วมสองชั่วโมงไม่มี เวทนาและความคิดใดๆ เข้ามารบกวนเลย เกิดการรู้ ตื่น เบิกบาน ตลอดเวลา เกิดฉันทะมาก เป็นการเดินบิณฑบาตที่มีคุณภาพ ที่สุดตั้งแต่บวชมา หรืออาจจะบอกได้ว่า เป็นการเดินที่สมบูรณ์ แบบที่สุดตั้งแต่เกิดมาเลยทีเดียว แทบจะพูดได้ว่า ดีที่สุดใน สังสารวัฏเลยก็ว่าได้

สิ่งมหัศจรรย์สิ่งที่ไม่คาดของโลก

หลังจากกลับจากการบิณฑบาตก็กลับมากุฏิ เตรียมจัดแจง วางบาตรลง ล้างเท้าล้างมือ หยิบช้อนล้อมเพื่อวางไว้ใกล้ๆ กับบาตร จัดเตรียมน้ำ นม และของที่โยมที่บ้านถวายไว้ให้ฉันตอนเช้า เนื่องจากพระเมื่อลงนั่งและพิจารณาอาหารเริ่มฉันแล้ว จะลุกขึ้น จากอาสนะไม่ได้ หากลุกจากอาสนะถือเป็นอันจบการฉันทันที ดังนั้นจึงต้องจัดเตรียมให้ครบถ้วน

เมื่อจัดเตรียมเป็นที่เรียบร้อย ก็นั่งลงหน้าบาตร ตาทั้งสองมอง ลงไปในบาตร อาหารสารพัดชนิดไม่ว่าผัดวุ้นเส้น แกงจืด แกงเผ็ด ผัดผัก น้ำพริกปลาร้า ก็คลุกรวมกันอยู่ในนั้น แถมด้วยขนมชั้น วุ้นเมล็ดแมงลักสีชมพูสีเขียว กระจายสารท และบัตเตอร์เค้ก แล้วจึงสวดพิจารณาบิณฑบาตพร้อมแปลเป็นไทยเพื่อให้เข้าใจ ความหมาย เนื้อหาที่ประมาณว่า ไม่ได้เป็นไปเพื่อบำรุงกิเลส

ค้นหา อุปาทาน แต่เป็นไปเพียงเพื่อการตั้งอยู่แห่งกายนี้ เพื่อให้ได้ปฏิบัติธรรมจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ จากนั้นก็เริ่มฉัน

ความรู้สึกในการฉันวันนี้เหมือนกับการเดินบิณฑบาตที่ผ่านมา เป็นการฉันที่รู้ ตื่น เบิกบาน ฉันแบบไม่มีกิเลส ทุกๆคำที่ฉันไป การเคลื่อนไหว การขบเคี้ยว เป็นไปได้เอง เพียงดูเพียงรู้ตามไปเรื่อยๆ ไม่ได้ถูกจูงถูกบังคับจากทั้งกิเลสและตัวของเรา การฉันจึงโปร่งเบา เมื่อฉันไปๆเริ่มอยากจะรู้สึกให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงหลับตาเคี้ยว จากนั้นก็เริ่มรู้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ปากก็เคี้ยวไปๆ ในมือก็มีกระยาสารทอยู่ ขณะนั้นเห็นได้อย่างชัดเจนว่า จิตเคลื่อนไปสั่งให้มือหักกระยาสารทและยกขึ้น และสั่งต่อให้ปากอ้าแล้วใส่เข้าไป ทุกๆอย่างที่พูดอาจดูธรรมดา แต่ในสภาวะที่พูดถึง จิตทำงานเร็วมาก เนื่องจากจิตต้องสั่งให้ทำหลายอย่างต่อๆกันไป เราเข้าไปเห็นตลอดตั้งแต่ความต้องการกระทำทุกขณะที่เรียกว่า ต้นจิต จากนั้นเมื่อในมือไม่มีกระยาสารทแล้ว ก็เห็นจิตสั่งให้มือขยับเพื่อจะปิดทำความสะอาด จิตวิ่งมาสั่งให้ตาเปิดออกเองเพราะจะต้องมาดูที่มือกำลังเคลื่อนไปหาฝาบาตร จะได้ปิดทำความสะอาด ซึ่ง ณ จุดนี้เองที่ทำให้รู้สึกตัวขึ้นมา เนื่องจากกำลังดูด้วยตาใน อยู่ดีๆ ตานอกก็เกิดเห็นภาพขึ้นมา ความรู้สึกในขณะนั้น ในห้วงเวลานั้น อตมามันงี่ยมอยู่สักพักหนึ่ง พิจารณาพบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น จึงได้เข้าใจสิ่งที่พระอาจารย์สอนมาตลอดว่า

“ให้ทำอะไรโดยไม่ต้องทำอะไรนะ ถึงไม่ทำอะไร เขาก็ทำอะไรๆของเขาได้อยู่แล้ว เรานั้นแหละที่เข้าไปยุ่งกับเขา”





๓

ตามดูรัฐทุกข์

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙

ทุกข์มากเหลือเกิน

หากอ่านมาถึงตรงนี้อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจภาพโดยรวมๆ ผิดไป เนื่องจากที่เขียนเรื่องสภาวะต่างๆ อันวิจิตรที่ได้พบนั้น ได้สร้าง ความชื่นใจและสร้างกำลังใจให้มีพลังในการเดินทางต่อไปก็จริง แต่ สภาวะส่วนใหญ่ตลอดเวลาที่อยู่คือทุกข์

แต่ละวัน แต่ละนาที่ แต่ละวินาที แต่ละขณะจิต นอกจาก สภาวะที่กล่าวไปแล้ว มีแต่ทุกข์ อาตมาเห็นทุกข์จนเอียน แม้ ขณะที่เขียน จิตใจก็ไม่ตั้งมั่นมั่นคงเท่าไร หากเมื่อสติสัมปชัญญะ อ่อนกำลัง สภาพการเห็นทุกข์ เราจะกลายเป็นทุกข์ขึ้นมาทันที ท่านก็ลองนึกสภาพดูว่า ในแต่ละวันสติสัมปชัญญะที่อยู่กับเราจะมี กำลังหรือตั้งมั่นอยู่ตลอดเวลาเขียวหรือ

การทำสมาธิเพียรจะเห็นทุกข์มาก แล้วเมื่อเห็นทุกข์เข้ามากๆ จะเกิดอาการเบื่อหน่าย เห็นอะไรก็เบื่อไปหมด บางครั้งไม่อยากจะ อ้าปากสวดมนต์เลย มันรู้สึกเบื่อจับจิต ไม่อยากทานอะไร เปิด ฝาบาตรออกจะฉันในตอนเช้า ได้กลิ่นอาหารรู้สึกเหม็นมาก อาหาร เข้าปากแทบจะอาเจียนออกมา อาตมาจึงแจ้งโรงครัวว่าไม่ต้อง

ส่งอาหารเพล อาตมาไม่อยากฉัน จะฉันมือเดียวเฉพาะที่บิณฑบาต
มาได้ แต่ความที่มือเข้าก็ฉันไม่ลง ทำให้เริ่มอ่อนแรงลง ทำท่าจะ
เดินบิณฑบาตไม่ไหว จึงต้องกลับมาฉันเพล

ทุกข์ที่เกิดขึ้นในมนุษย์เราทั้งหลายจำแนกเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้
ซึ่งทุกข์ที่อาตมาเห็นอยู่ทุกวันกวันเวียนเวียนวนกันอยู่ใน ๓ หัวข้อนี้

๑. **ทุกข์เวทนา** หมายถึงทุกข์ที่เกิดแก่ร่างกายนี้ เป็น
ความเจ็บ ความปวด อាកาธา อากาธันทั้งหลาย สมัยที่เรา
ไม่เจริญสติ เราจะเห็นอาการเหล่านี้บ่อย เพราะเมื่ออะไรเกิด เรา
จะแก้ทุกข์หรือหนีทุกข์ทันที อีกทั้งก็ไม่เคยที่จจะรู้เนื้อรู้ตัวที่จะเห็น
แต่เมื่อเจริญสติแล้วจะเห็นได้ชัดว่า ร่างกายนี้เป็นศูนย์รวมแห่ง
ความทุกข์จริง ๆ

๒. **ทุกข์ในไตรลักษณ์** ทุกข์จะเกิดในลักษณะที่มีอนิจจัง
ทุกขัง อนัตตา อยู่เบื้องหลัง เช่น การพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่ชอบ
การต้องพลัดพรากจากครอบครัว ซึ่งแต่ละคนก็มีมากมาย เบื้องหลัง
ก็คือ การเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป หรืออยากจะให้สิ่งนั้นสิ่งนี้
ที่ฉันรักอยู่กับฉันนาน ๆ ไม่เปลี่ยนแปลง ก็เป็นทุกข์ อาตมา
ก็พบเห็นสภาพทุกข์อยู่ตลอดเช่นกัน

๓. **ทุกข์ขอรียสัง** นี้คือทุกข์ที่ผู้เจริญสติไปสักระยะหนึ่งจะ
เห็นได้ ทุกข์นี้จะเห็นตลอด ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเดินบิณฑบาต
แทนที่จิตจะอยู่กับการเดินไปที่ละก้าว ทีละก้าว ซึ่งเป็นการอยู่กับ
ปัจจุบัน แต่กลับส่งจิตออกนอกไปที่วัด ก็จะทำให้เกิดทุกข์
เนื่องจากจะเกิดการปรุงแต่งของจิตทันที เช่น เมื่อเดินนานเริ่ม
เหนื่อย การเริ่มอยากให้อถึงวัดเร็ว ๆ ทั้งที่สภาพจริงก็เป็นไปไม่ได้ ทุกข์
ก็จะเกิด เราเห็นได้ทันทีสำหรับกรณีนี้ก็คือ ทันทีที่จิตส่งออกนอก
หมายถึงไม่อยู่กับการเดินในปัจจุบัน จะเป็นเหตุให้ทุกข์เกิด นี้ก็คือ

สมุทัย ดังนั้นหากเรามีสติอยู่ เราจะเห็นทันทีว่าจิตส่งไปแล้ว นั่นคือ การคิด สิ่งที่ต้องทำทันทีก็คือการตามรู้ สังเกตให้ทัน นั่นก็คือมรรค เมื่อนั้นความคิดที่จะปรุงแต่งต่อก็จะดับไป นั่นก็นิโรธ คือความดับ

ท่านจะเห็นว่า หากเรารู้เนื้อรู้ตัวอยู่กับปัจจุบันได้ตลอด ทุกข์ จะไม่มีโอกาสเกิดเลย แต่ในความเป็นจริง แม้เขาไม่เกิด แต่เราก็ เห็นนะ เห็นมาก ๆ มันก็เอียน ทุกขอริยสังขนี้ท่านกล่าวว่าคือทุกข์ที่เป็นหนทางพ้นทุกข์ ส่วนทุกข์สองข้อแรกนั้นเป็นทุกข์เทียม ท่าน ไปดูเถิด ผู้เกิดทุกข์ทั้งสองอย่างนั้น เวลาเกิดก็จะบอก โอ๊ย ไม่เอา แล้ว เช็ดแล้ว พอสักพักก็จะทำอีก เอาอีกเรื่อยไป เนื่องจากมุนษย์ ยังมีอวิชชา แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อเจริญสติมาถึงระดับหนึ่ง แล้ว ก็สามารถระงับทุกข์ในสองหัวข้อแรกได้เช่นกัน

ทุกขเวทนา เมื่อเราเจริญสติไปจนสามารถรู้สามารถเห็นได้ สภาพจริงตามความเป็นจริงว่า ทุกข์ทางกายทั้งหลายก็เกิดแต่กาย มองโน่นแง่มุมตาก็คือ กายทุกข์ก็ทุกข์ไป ใจก็อย่าไปทุกข์กับมันสิ นั่นแหละคือคำตอบ เมื่อปฏิบัติไปมาก ๆ กายกับจิตจะเริ่มแยกกัน โดยชัดเจน ดังนั้นคำพูดนี้ก็จะสามารถนำมาใช้ได้ทันที เมื่อมี เวทนาเกิดขึ้นทางกาย ใจก็เลือกที่จะไม่ทุกข์ไปด้วยอีกต่อไป

ทุกข์ในไตรลักษณ์ก็เช่นกัน ปฏิบัติไป ตามดูตามรู้ไปเรื่อย ๆ ก็จะเห็นความจริงต่าง ๆ เกิดขึ้นตามความเป็นจริง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อสิ่งหนึ่งเกิด เป็นเหตุให้อีกสิ่งหนึ่งเกิดตาม แต่เมื่อครั้งใน ระหว่างเจริญสติไปนาน ๆ เห็นความซ้ำในเรื่องนั้น แต่ถ้าอยู่ ๆ เมื่อ สิ่งเดิมเกิด แต่อีกสิ่งไม่เกิดตาม ท่านจะรู้ด้วยปัญญาขึ้นมาเองทันที ว่า นั่นคือสภาพอนิจจัง ซึ่งเป็นสภาพตามธรรมชาติ ยกตัวอย่าง ให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นก็เช่น หากเรากำลังนั่งกรรมฐานอยู่ เมื่ออาการคัน เกิดที่กาย แล้วใจก็จะบอกว่าอยากเกาทันที แต่ปรกติในระหว่างเรา



นั่งกรรมฐาน เราจะไม่ขยับร่างกายอยู่แล้ว ดังนั้นเราก็ต้องนั่งเฉยๆ
ทนดูต่อไป เราก็จะกลับไปดูกายอีก อาการของเวทณาก็ยังคงขึ้นอยู่กับ
ความรู้สึกอาจจะมากขึ้นด้วยซ้ำ เนื่องจากใจเริ่มร้อนรุ่ม ใจก็จะ
บอกต่อไปว่า อยากเกมมาก ๆ เลย ทุกข์มาก แต่ด้วยขันติที่ต้อง
อดทนเพื่อให้มันต่อไป ก็จะกลับไปดูอาการคันซึ่งก็ยังอยู่ แต่
ทันใดนั้นใจกลับรู้สึกเฉยๆกับเรื่องที่เกิดขึ้น เราก็จะ เอ๊ะ! ขึ้นมา
ทันทีว่า แล้วที่ว่าใจเป็นทุกข์เมื่อสักครู่ ทุกข์มันหายไปไหนแล้วละ
นั่นแหละตัวปัญญาจะเกิดขึ้นเองในจิตโดยไม่ต้องมีใครมาสั่งสอน
ไม่ต้องคิด ไม่ต้องไปจำมาจากที่ไหนๆ ทั้งสิ้นว่า ทุกสรรพสิ่งมี
ความไม่เที่ยงแท้แน่นอน แปรเปลี่ยนไปเป็นธรรมดา เกิดขึ้น
ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป จากนั้นจิตก็จะเทียบเคียงแต่ละเรื่องแต่ละราว
ด้วยตัวเอง เนื่องจากสิ่งนี้เกิดขึ้นและเห็นด้วยตัวจิตเอง เป็นดังที่
พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า เมื่อรู้ไปไม่กำมือหนึ่ง ก็จะมีรู้ไปไม่ทั้งป่า

เป็นความรู้แท้ ไม่มีการบิดเบือนด้วยความคิด เพราะปรกติส่วนมาก
ความคิดของมนุษย์จะประกอบด้วยโมหะอยู่เบื้องหลัง

ยามทุกข์ คิดเองออกจากทุกข์ไม่ได้

เมื่อเกิดความทุกข์ คนโดยทั่วไปก็จะพยายามพิจารณา
หาทางออกบ้าง พิจารณาหาต้นเหตุบ้าง เพื่อจะดับทุกข์ แต่ไม่ว่า
จะคิดอย่างไรก็พบความจริงอย่างหนึ่งว่า มันหายไปได้ประเดี๋ยว
เดียว แล้วลักพักก็กลับมาอีก เป็นอย่างนี้ซ้ำไป หลายคนพยายาม
อ่านหนังสือธรรมะซึ่งเป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่ง แต่ถ้าท่านทุกข์ เศร้า
หม่นหมองมาก เกิดอาการแสบใจ ธรรมะในหนังสือก็จะบรรเทา
ได้เล็กน้อย เมื่อความตั้งมั่นอ่อนแรงลงก็จะกลับสู่สภาพทุกข์อีก
พระอาจารย์เคยบอกอาตมาว่า “อ่านหนังสือธรรมะ ฟังธรรมะ
อาจช่วยได้บ้าง แต่มันเป็นแค่ยาทา ไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุ วิปัสสนา-
กรรมฐานเท่านั้นที่แก้ต้นเหตุ นั่นจึงจะเป็นยากินที่จะแก้จาก
ภายใน”

ในสภาพที่อาตมาเห็นเมื่อดูจิตเวลาที่เป็นทุกข์มากๆ จิต
จะเกิดการวิ่งเวียนกลับมาจับอารมณ์ที่เป็นเรื่องราวที่ก่อให้เกิดทุกข์
ซึ่งก็ถูกนำมาให้คิดโดยกิเลสทั้งสามตัวนั้นแหละดึงเอาเรื่องราวนั้น
มาป้อนให้เราคิดใหม่ แล้วตัวเขาก็จัดการปรุงอย่างเต็มที่ จนเรา
เกิดความโกรธเกลียดเคียดแค้น อาฆาตพยาบาทขึ้นหากเป็นเรื่อง
ที่ไม่พอใจใคร เมื่อนั้นอาการอึดอัดขัดเคืองที่เราเรียกรวมๆ ว่าทุกข์
ก็เริ่มเกิดขึ้น จิตจะเสพอารมณ์ที่เป็นทุกข์นั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก จริงๆ
ทุกข์ที่เกิดขึ้นดับเป็นขณะๆ แต่ของใหม่ข้อมูลใหม่ถูกป้อนเข้าไป
ให้ปรุงใหม่อย่างรวดเร็วไม่หยุดหย่อน ซึ่งกิเลสระดับเซียนที่เป็น
โมหะ เรียกกันให้เข้าใจง่ายในภาพรวมคืออวิชชา ก็จัดการปิดบัง

กระบวนการตบตานี้ ไม่ให้เราได้เห็นการทำงาน หากเราไม่รู้เนื้อรู้ตัว จิตจะเสพอารมณ์ที่ถูกยึดเยียดเรื่องราวให้จิตรับไปคิดให้โดยกิเลส แม้ว่าจิตจะวิ่งไปปรับอารมณ์อื่นบ้างตามธรรมชาติ แต่แล้วก็จะกลับมาที่เดิม เสพสิ่งที่กิเลสเตรียมไว้ให้เป็นเรื่องราวที่ทำให้เกิดทุกข์ แล้วก็ปรุงแต่งต่อไปจนเริ่มมีคำว่า เธอทำฉัน เอ็งทำข้า มึงทำกู ขึ้นมา แล้วเมื่อทุกอย่างเข้าทางเต็มที่ ปฏิบัติการล้างแค้นหรือเอาคืนก็จะเริ่มขึ้น ภาพชาติเกิดขึ้นตรงนี้เห็นภาพใหม่ ขึ้นแรกก็เริ่มจากในใจ แล้วขยายออกมาทางวาจา เมื่อถึงจุดเดือดก็ออกทางกาย

ผู้ที่เป็นทุกข์มักรู้สึกที่ตัวเองทุกข์ตลอดเวลา แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ถึงกับตลอดเวลาหรอก หากเขาสามารถเฝ้าดูได้ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อมีเสียงโทรศัพท์มือถือดังเข้ามาและได้คุยธุระเรื่องงาน ตอนนั้นทุกข์ไม่มี เนื่องจากจิตต้องไปปรับอารมณ์อื่น เมื่อมีปัญญาจะเริ่มจะมองเห็นความจริงได้บ้างแล้วใช่ไหม นี่คือสาเหตุที่การอ่านหนังสือธรรมะช่วยได้เพียงชั่วคราว เพราะขณะอ่าน จิตที่จดจ่อกับการอ่านจะไม่มีโอกาสไปปรับอารมณ์ที่เป็นทุกข์ เนื่องจากจิตจะรับรู้ได้ที่ละอารมณ์เท่านั้น ถ้าจะเถียงว่าท่านทำงานหลายๆ อย่างได้พร้อมกันละก็ จิตเพียงแต่ทำงานเร็วมากเท่านั้นเองในสภาวะที่ไม่ได้ต้องการสมาธิในงานนั้นๆ มากนัก จิตจะวิ่งกลับไปกลับมาด้วยความเร็วสูงมาก เช่น CPU ของเครื่องคอมพิวเตอร์ จริงๆ แล้วคอมพิวเตอร์ก็ประมวลผลได้ที่ละอย่างในแต่ละขณะการหมุน แต่เนื่องจาก CPU ของคอมพิวเตอร์หมุนที่ความเร็วสูงมาก เราจึงรู้สึกว่าคอมพิวเตอร์ทำงานได้ที่ละหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกันฉันใดก็ฉันนั้น แต่หากเป็นงานที่ต้องจดจ่อมาก จิตจะไม่ไปปรับอารมณ์อื่นเลย

ดังนั้นเมื่ออ่านหนังสือธรรมะเสร็จ อารมณ์ของธรรมะที่โดนใจ

จะทำให้จิตใจไปแสวงอารมณ์สุขสักกระยะ เมื่อสุขนั้นอ่อนกำลังลง (สุขก็อยู่ภายใต้กฎของอนิจจัง) จิตก็จะกลับไปแสวงอารมณ์ทุกข์ ที่โมหะเตรียมเนื้อเรื่องไว้ให้คิดต่อไปอีก จึงทุกข์ซ้ำซากวนเวียน เวียนวนกันอยู่ไม่สิ้นสุด แต่ก็ถึงกับไม่สิ้นสุดหรอกนะ เพราะแม้ไม่มีกรรมเลย ทุกข์ไหน ๆ ก็ตกอยู่ภายใต้กฎของไตรลักษณ์ เช่นกัน ก็คือ ยังไงชะเกิดขึ้นแล้ว ตั้งอยู่แล้ว ยังไงก็ต้องดับไป แต่คนเราที่เป็นทุกข์ กว่าทุกข์จะดับไปเอง คนคนนั้นอาจจะดับ ชีวิตตัวเองลงไปเสียก่อนแล้ว ถ้าอย่างนั้น อัยยารอหัวด้วยน้ำตอง กำลังจมน้ำเลยนะ

แรงกระตุ้น

แม้อาตมาก็เช่นกัน เมื่อปฏิบัติก็เกิดความล่า ความท้อแท้ เพราะใคร ๆ ก็ตกอยู่ภายใต้กฎเดียวกัน ไม่มีอะไรจะมีความเพียร อยู่ตลอดกาลนานเทอญอยู่แล้ว (คำนี้เป็นคำยอดฮิตของอาจารย์) สภาวะต่าง ๆ ก็เป็นเช่นนี้ เมื่อรู้ได้ก็ไม่ทุกข์ แต่หากปล่อยทุกอย่าง ให้ต่ำลงไปเรื่อย ๆ ก็คงไม่ดีแน่ จึงหยิบหนังสือเรื่อง “การสร้างบารมี ของพระพุทธเจ้า” อ่านไป ๆ ก็เจอข้อความหนึ่งโดนใจขึ้นมาทันที “เธอจงบำเพ็ญเพียรเถิด อันว่า คนที่ถูกขังอยู่ในเรือนจำ ได้รับแต่ ความทุกข์ทรมาน ปราศจากอิสรภาพ ย่อมไม่ปรารถนาที่จะอยู่ ไขว่คว้าแต่จะหาช่องทางให้พ้นออกไปจากเรือนจำนี้ฉันใด เธอจง เห็นภาพทั้งปวงเสมือนเรือนจำ จงมุ่งหน้าต่อเนกขัมมะ เพื่อแสวงหา ทางหลุดพ้นไปจากภพฉันนั้น” เร็วแรงจึงเริ่มกลับมา

๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙

คนเขลาหนังเฝ้าผ้า

เช้าวันนี้หลังจากฉันเสร็จก็ซักผ้าครอง จีวร สบง อังสะ ทุกกฐิกิจจะมีเชือกซึ่งไปกับต้นไม่เป็นราวตากผ้า อาตมาก็ตากผ้า อย่างเคยทุกๆ ครั้ง แต่ครั้งนี้เมื่อตากเสร็จ เผอิญมีเก้าอี้พลาสติก วางอยู่ที่หน้ากุฏิพอดี จึงนั่งลง ตาก็มองไปที่ผ้า ขณะนั้นก็รู้เนื้อ รู้ตัวอยู่ พลันได้เห็นภาพความคิดเกิดขึ้นมาว่า ชายคนหนึ่งนั่งมอง ผ้าด้วยใจจดจ่อ กระวนกระวาย กระสับกระส่าย หมายใจว่าหาก เราเพ่งมอง จ้องมองผ้าไว้อย่างนี้แล้วผ้าคงจะต้องแห้งเร็วขึ้นเป็น แน่นแท้ เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก มุมผ้าด้านขวาบนก็เริ่มแห้ง วินาทีนั้น ผู้จ้องมองดีใจอย่างลึกลดว่า ธรรมชาติได้เกิดขึ้นกับข้าเป็นแน่แล้ว และเมื่อเวลาผ่านไปๆ ผ้าก็แห้งมากขึ้นเรื่อยๆ ชายผู้นั้นจึงมั่นใจ เป็นอย่างยิ่งว่า เขาไม่ธรรมดาแล้ว ทำให้ชายผู้นั้นดีใจเป็นยิ่งนัก

เฮ้อ!! ถ้าซักเสร็จแล้วไม่มานั่งดูผ้าคงเปียกอยู่อย่างนั้นแน่เลย อาตมาก็เคยเป็นนะ ตอนเห็นความปวดดัดบต่อหน้าต่อตา ก็แทบ ทุกคนนั้นแหละ เวลาดูปวด ดูไปๆ แล้วอยู่ๆปวดดัดบไปต่อหน้าต่อตา ก็มักจะคิดว่า เขาดัดเพราะอภินิหารจากที่เรานั่งดู ที่นั่นแหละ หลังนั่งดูปวด ทำเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่เขากลับไม่ดัด ก็เลยบ่นและไม่พอใจ ทั้งๆที่การเกิดดัดนั้นเป็นอนัตตา เราไปกำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้ เขาดัดไม่ดัดเรื่องของเขา เราไปดูเอาเอง





เก็บตัวลึบกระปิ

๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๙

อยากเก็บตัวอยู่กับตัวเอง

สองสามวันที่ผ่านมาก็ค่อยๆ เริ่มปฏิบัติใหม่ โดยเริ่มต้นเหมือนเข้าคอร์สครั้งแรกๆ หัดเดินจงกรม เพื่อค่อยๆ สร้างตัวรู้ขึ้นมาใหม่ (โดยใช้การเดินจงกรม นั่งสมาธิ กำหนดอิริยาบถย่อย เป็นเหตุปัจจัยให้เขาเกิด) ก็ทำทุกๆ วัน ทุกๆ เวลา เมื่อถึงจุดหนึ่งก็เริ่มเห็นชัดเจนขึ้นว่า สิ่งต่างๆ ที่มากระทบในทวารต่างๆ ไม่มีการปรุงแต่งต่อเลย กระทบดับ กระทบดับตลอด แต่ความคิดต่างๆ ที่เกิดขึ้น สถิติจะรับรู้ค่อนข้างช้า ไม่ทันตอนเริ่มต้น แต่ก็เห็นทุกครั้งที่คิดว่าความตั้งมั่นความว่องไวไม่ค่อยมี จึงเรียนพระอาจารย์ว่าอยากงดกิจกรรมต่างๆ แล้วอยู่กับตัวเองอย่างเดียว เพื่อลึบกระปิที่มีอยู่ให้คมกว่าที่เป็นอยู่ ท่านก็อนุญาตและเห็นดีด้วย

ในช่วงที่เก็บตัวอยู่นั้น ระหว่างที่เดินจงกรมอยู่ เหตุการณ์วันบิณฑบาตที่รู้ ตื่น เบิกบานนั้นก็พลันขึ้นมาเป็นอารมณ์ นำอารมณ์ในวันนั้นมาทบทวน เหตุการณ์ในวันนั้นถูกนำมาฉายซ้ำ ทำให้แต่ละขณะเห็นธรรมชาติต่าง ๆ อย่างชัดเจน เริ่มจากไตรลักษณ์ที่เคยเกิดขึ้น เวทนาต่างๆ ก็กลับมลายหายไปโดยไม่มี

การเข้าไปกระทำอะไรทั้งสิ้น แล้วเห็นรูปนามที่แยกกันอย่างสิ้นเชิง ภายก็ทำหน้าที่โดยมีจิตเป็นผู้สั่งการ เวทนาที่เกิดกับกายแต่ก็ไม่มี อิทธิพลที่จะทำให้ใจทุกข์ได้ ใจสามารถตื่น เบิกบาน ในระหว่าง กายทำหน้าที่ไป เวทนามีเป็นระยะบ้างก็มีไป เห็นอริยสัจ ๔ อย่าง ชัดเจน เห็นสภาพของนิโรธ เห็นเส้นทางของสมุทัยซึ่งเป็นเหตุ ให้ทุกข์เกิด เมื่อรู้ตัวอยู่ อารมณ์ทั้งหลายดับสนิท จิตใจก็ว่าง ปลอดภัยยิ่งนัก เห็นกิเลสที่เป็นเพียงตัวการที่เข้ามาชักจูง เสนอแนะ หลอกล่อด้วยเล่ห์เพทุบายสารพัด แต่ก็เป็นคนละส่วน กับจิต เห็นการปล่อยวาง ไม่ยึดติดในอารมณ์ วางเฉยต่อผัสสะ ที่มากระทบและการยึดติดต่างๆ ทำให้เกิดเป็นอิสระอย่างแท้จริง เป็นความจริงที่วิเศษเหลือจะพรรณนาจริง ๆ

เมื่อการพิจารณาอารมณ์ต่างๆ จบไป (ไม่ได้คิดพิจารณาด้วย สมถะ) จิตใจก็เบิกบานขึ้นมา เริ่มเห็นย้อนไปในชีวิตเก่าๆ เห็น กิเลสมากมายเกาะเกี่ยวกันมา จนเริ่มรู้สึกอีกครั้งว่า เมื่อลี้กไป จะกลับไปอยู่แบบไหนละนี่ ตอนนั้นมันเห็นละเอียดเหลือเกิน เห็น จิตทำงานเป็นขณะๆ ทำคนละเรื่องเลยวิ่งกลับไปมา บางครั้งมอง อะไรๆ อยู่ดี ๆ กลับดับไป รู้เลยว่ารูปที่เห็นดับไปก่อนที่สัญญา จะบอกว่าเป็นอะไร ทั้งๆ ที่คิดว่ารู้จักนะ ตามองอยู่ แต่ไม่รู้ว่า คืออะไร แปลกดีจริง เห็นความแตกต่างของกรรมกับกิริยาจิต อย่างชัดเจน แต่แม้ว่าการกระทำที่เกิดจากกิเลสเป็นตัวเริ่ม แต่ ระหว่างกระทำหรือขณะกระทำก็ตามรู้ ระหว่างกระทำก็เกิดเป็น ว่างอีก ยกตัวอย่างการฉันอาหาร เป็นต้น

แม้การเดินก็รู้ตัวเป็นส่วนมาก เมื่อได้ยินเสียงเพลงมา กระทบ เห็นตัวกิเลสอยากหันไปดู แต่คอยกลับไม่หันไปชะงะอย่างนั้น นี่เป็นผู้ดูจริงๆนะ เป็นอิสระจริงๆ ไม่ได้เข้าไปทำอะไรเลย จึงเข้าใจ

เลยว่า เมื่อมีสติสัมปชัญญะอยู่ การกระทำใดๆที่ไม่มีประโยชน์หรือ
ไม่ปลอดภัยเขาจะดูแลและจัดการให้เอง ที่พูดฟังดูเหมือนคิดนะ
แต่จริงๆในขณะที่เกิดเป็นเพียง ๑-๒ ขณะจิตเท่านั้นเอง เร็วมาก
ไม่มีทางคิดทันหรอก

ถึงตอนนี้ทุกข์ทั้งหลายที่เคยเห็นที่มีมากมายกลับหายไปไหน
หมดไม่รู้ รู้สึกสบายดี ปลอดภัยโปร่งโล่งเบาสบาย เดินจงกรมไปมา
ทั้งวันไม่รู้รู้สึกเหนื่อยหน่าย รู้เนื้อรู้ตัวไปได้ดีบ้าง หลุดบ้าง ก็เป็น
ธรรมดา ไม่ทุกข์ร้อน เดินไปเรื่อยๆ รู้เนื้อรู้ตัวไป เมื่อพอสมควร
ก็นั่งลง ไม่ได้ขยัน ไม่ได้พยายามทำ ถ้าหากมีคนบอกว่าขยันจัง
คงต้องหยุดดูและทบทวนลัทธิ และตอบว่าไม่เห็นนะ เขา
ทำกันไปเอง



เมื่อก่อนเคยคิดว่า ถ้าได้เป็นซูเปอร์แมนคงจะตื่นเต้นและ
ดีใจมากทีเดียว แต่มาถึงขณะนี้ หากได้เป็นซูเปอร์แมนจริงๆ แล้ว
คงยืนดูชุดที่กำลังใส่อยู่และทดลองพลังดูซักหน่อย แล้วก็ถอดชุด
ออก พับเก็บไว้ที่เดิม แล้วเดินจากไปเฉยๆ

สิ่งที่ได้พบได้สัมผัส ต้องยอมรับว่าเหนือคำบรรยาย แต่
สิ่งหนึ่งที่เหลืออยู่ในใจตอนนี้มีเพียงรู้เนื้อรู้ตัวด้วยความรู้สึกเป็น
กลางๆ เท่านั้น มันเหมือนคุณภาพยนตร์ แต่ละฉากในระหว่าง
๙ ปีที่ปฏิบัติมา สภาวะต่างๆ ที่ได้ประสบพบเจอ ได้เห็นได้รู้มา
ถูกจับมาเรียงต่อกันได้อย่างพอดีและเหมาะสมราวกับจิ๊กซอว์
กล่องเดียวกัน สนับสนุนธรรมชาติข้อต่างๆ ได้อย่างลงตัว ในอดีต
ที่เคยมีข้อสงสัยมากมาย เมื่อมาถึงตรงนี้แล้ว ข้อสงสัยต่างๆ ก็ถูก
เฉลยออกมา แต่มีได้หมายความว่า จะหมดข้อสงสัยที่จะเกิดต่อไป
วันนี้แม้จะไม่สำเร็จอะไรๆ แต่การได้รู้ได้เห็นสิ่งต่างๆ อย่างครั้งนี้
ก็ถือเป็นมงคลอันสูงสุดแก่ชีวิตแล้ว

ที่ท่านอ่านมาทั้งหมดได้ส่งถึงพระอาจารย์ในตอนเที่ยงแทน
การส่งอารมณ์โดยทั่วไปไปด้วยวาจา หลังจากนั้นท่านก็เดินมาหา
ที่กุฏิโดยมีปากกามาร์กเกอร์ป้ายทับข้อความว่า

**น่าคิด...แต่ไม่คิดต่อ ความรู้สึกตอนนี้เหมือนการมีสติระลึก
ที่ไร้คุณภาพถูกจัดไว้ในสิ่งที่จัดเตรียมไว้ให้เรา รู้สึกอย่างนั้น**

พร้อมกับเขียนข้อความมาว่า “อย่าไปเอาคุณภาพในการปฏิบัติ
เพราะจะทำให้คุณภาพในการระลึก + รู้สึก เสียไป” แล้วท่านก็
พูดต่อว่า “ให้ดูสติที่ไร้คุณภาพนั่นแหละ” แล้วท่านก็เดินกลับไป
ทิ้งข้อกังขาไว้ในใจอาตมาต่อไปว่า กิเลสเป็นคนดูจิต แล้วจะหาใคร

ไปดูสติอีกล่ะ

นึกถึง “จิ้ง”

จิ้ง เป็นภาษาทางภาคอีสาน เป็นกิริยาการจ่อๆ กันไว้ เทียบได้กับปลากัด จดๆ จ้องๆ กัน แต่ไม่ทำอะไรกัน

ย้อนหลังไปประมาณปี ๒๕๕๖ อาตมาได้เข้าคอร์สเข้มที่วัด ฌาณิตาราม ครั้งนั้นพระอาจารย์ได้เปิดคอร์สปฏิบัติ ท่านบรรยายธรรมครั้งแรกประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง แต่คำเดียวที่ท่านพูดแล้ว อาตมาติดก็คือ **“ให้สักแต่ดู สักแต่รู้ ตามความคิด”** เอ๊ะ! ท่านพูดผิดหรือเราฟังผิดนะ อาตมาครุ่นคิดอยู่นาน ย้อนอดีตไป ตั้งแต่เริ่มปฏิบัติ เราก็กำหนดรู้ความคิดให้ความคิดดับไป เพื่อจะได้เกิดความสะดวก แล้วสักแต่รู้ตามความคิดคืออะไร สักแต่ได้ยิน สักแต่ได้กลิ่น สักแต่เห็น นี่ฝึกมาจนเข้าใจจนหมดจด ทำได้สบายเป็นปรกติอยู่แล้ว แต่สักแต่รู้คิดนี้มันเป็นอย่างไหนอ

ทุกครั้งที่ความคิดเกิด ผู้ปฏิบัติซึ่งอาตมาเชื่อว่ากว่า ๙๐ เปอร์เซนต์จะเข้าไปกำหนดรู้เพื่อให้ดับทันที ซึ่งเป็นการยิงตรงหรือพุ่งตรงไปที่เป้าคือความคิดแบบโป้งเดียวจอดซึ่งก็ได้ผลมาตลอด และเราก็ได้ความภาคภูมิใจแฝงความละเอียดเล็กๆ (โหสະ) ติดปลายนมมาทุกทีว่า เรานี้สุดยอด สติว่องไวเหลือประมาณ แต่ครั้งนี้หลังจากเข้าไปเรียนถามท่าน ท่านก็ยืนยันว่า ฟังไม่ผิด พูดก็ไม่ผิด ไปลองดู ท่านพูดแค่นี้

อาตมาก็กลับมานั่งทบทวน กลับไปส่มัยหัดสักแต่รู้ ซึ่งก็ พระอาจารย์อีกนั่นแหละที่เป็นคนแนะ ครั้งนั้นอาตมาถามท่านว่า “เสียงที่คร้วดังเหลือเกินครับ กำหนดอย่างไรก็ไม่ดับ แม่คร้วทำคร้ว ตั้งแต่ตีสี่ครึ่ง ห้องพักผมก็ติดคร้วเลย ท่านบอกว่าให้สักแต่ได้ยิน

มันจะทำได้ยังไงล่ะครับ” พระอาจารย์จึงบอกอาตมาว่า “โยมเอาน้ำร้อนใส่แก้วนะ แล้วหาวิธีดูว่า ทำยังไงจับแก้วแล้วมือถึงจะไม่ร้อน”

หลังจากการส่งอารมณ์เสร็จ น้ำร้อนที่ศาลาปฏิบัติธรรมหมดไป เยอะเชียว เนื่องจากอาตมาพยายามหาเคล็ดวิชาที่ได้รับมา ซึ่งน้ำร้อนนั้น ลองไปลองมาพอหายร้อนก็ไปเททิ้งแล้วเปลี่ยนใหม่ จนถึงบางอ้อ (ไม่บอกนะ ไปลองเอง) เมื่อคิดว่าได้พบคำตอบก็ไปลองดูฝึกอยู่ถึง ๒ ชั่วโมง จึงสามารถเข้าถึงสภาวะสักรู้ได้ ฟังดูง่าย แต่ก็ยากเหมือนกันนะ เพราะการแปลงรูปธรรมไปเป็นนามธรรมไม่ใช่เรื่องหมูแน่ๆ แต่เมื่อทำที่รู้ได้ ทวารอื่นๆ เช่น ตา จมูก กาย ก็ทำได้เช่นกัน ส่วนลึ้นอาตมาไม่ค่อยได้กำหนด เพราะชอบกินชอบอร่อยอยู่ (จะรอดจากสังสารวัฏใหม่) แล้วที่ **ใจ** ก็กำลังบอกกันอยู่นี่ไง

อาตมาฝึกอยู่ ๕ วันเต็ม เปลี่ยนจากการกำหนดพุ่งไปที่เป้า เป็นขยับเข้าไปใกล้ๆ ก็ได้พบว่า เพียงเราเริ่มรู้ขยับเข้าไป เขาก็ดับไปเช่นกัน ทำเช่นนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อไปดับ เพียงต้องการดูกันเฉยๆ ในสภาวะแรกที่ได้พบ ความรู้สึกของอาตมาเหมือนเด็กหัดขี่จักรยาน ซึ่งมีพ่อจับจักรยานวิ่งตามหลังแล้วท่านปล่อย วินาทีนั้นมันเป็นอิสระเสียเหลือเกิน เหมือนว่าโลกเป็นของข้าแล้ว ประมาณนั้น จากนั้นเป็นต้นมาความรู้สึกที่เคยห้าหั้นกัน ทุกครั้งที่เจ้ามาข้าต้องจัดการ เปลี่ยนเป็นว่า เราก็ต่างทำหน้าที่ของกันและกัน ไม่ก้าวก่ากัน ความโปร่งเบาจึงบังเกิดขึ้น





ตัวรู้ไปรู้ตัว

๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙

ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

เช้าวันนี้ระหว่างตั้งแถวรอกำลังจะออกบิณฑบาต พระอาจารย์เดินเข้ามาแล้วพูดว่า เป็นไง ยังเพียรฟังเผากิเลสอยู่ไหม ผมจึงตอบท่านไปอย่างไม่ค่อยพอใจนักว่า เลิกมา ๕ ปีแล้วครับ ในขณะที่ตอบนั้นก็เห็นตัวเองเริ่มมีความไม่พอใจ เนื่องจากคิดว่าเราไม่ได้เข้าไปกำหนดรู้โดยมีเจตนาให้เขาดับมานานแล้ว (เจตนาจะเพียรฟังเผากิเลส) แต่ขณะที่กำลังยืนอยู่นั้น ตาในกลับเข้าไปเห็นจิตที่มีสภาพกลมๆมีเงามีดปกคลุม ความเป็นอัตตา ตัวตน ความถือตนว่า ตัวเองดีแล้ว ทำถูกแล้ว เริ่มขยับ แต่ขณะนั้นตัวดูได้เห็นการขยับของอัตตาเข้าอย่างจัง (ภาพจากภายในเห็นเหมือนดวงจันทร์ที่เกิดจันทรุปราคาแล้วเงามีดค่อยๆ ขยับออกจนเห็นเป็นพระจันทร์เสี้ยว) เพราะเขาเริ่มขยับ แต่เรานิ่ง ทำให้สติเข้าไปรับรู้ได้ทัน และในเสี้ยววินาทีนั้น ผู้รู้เข้าไปรู้ทันทีที่เห็นการเกิดของอัตตานั้น เกิดการชำระกันอย่างรุนแรงราวกับสายฟ้าฟาด เงามีดมลายสลายลงทันทีพร้อมความสว่างสุกใสเกิดขึ้นในดวงจิต เกิดความรู้สึกโปร่งโล่ง คำสอนของอาจารย์เข้าสู่ใจในทันที จากวันนั้นจะเห็นภายในสว่างโพลง

พร้อมๆ กับตาเนื้อก็เห็นภายนอกไปด้วยในเวลาเดียวกันเกือบตลอดเวลา (แต่ตอนนี้ปรกติแล้วนะ)

ทุกที่เวลาเขาขยับ (อึดตา-ทิลฺลิมานะ) เราขยับด้วย ขยับพร้อมกันจึงไม่เห็นกัน ทว่าครั้งนี้เขาขยับ แต่เราดูอยู่นิ่งๆ จึงเห็นกันจึงเบ้อเริ่ม เป็นครั้งแรกที่เห็น รู้สึกกันมานานแล้ว แต่มันไม่เห็นกันสักที โดยเฉพาะวันหนึ่งระหว่างนั่งอยู่ที่กุฏิ พระอาจารย์เดินผ่านมา ท่านถามขึ้นมาว่า “เป็นไง ยังมีตัวอยู่ไหมล่ะ” ก็ตอบไปตรงๆ ว่า “ยังมีอยู่ครับ” ท่านก็บอกต่อว่า “เออ ถ้ายังมีตัว ก็อยู่กับตัวนั้นแหละ แล้วก็ไม่มีตัวไปเอง” ก็เลยเริ่มสะกิดใจ ท่านก็เคยพูดมาเสมอว่า “จะออกจากอะไร ก็อยู่กับสิ่งนั้น* นั้นแหละ”

* จะออกจากอะไร ก็อยู่กับสิ่งนั้น

การจะออกจากสิ่งใดให้อยู่กับสิ่งนั้น เป็นสังขธรรมที่พระอาจารย์มักสอนให้ลูกศิษย์ได้เข้าใจถึงความจริงว่า การที่เราจะออกจากสิ่งใด ต้องอยู่กับสิ่งนั้นๆ ด้วยความรู้เนื้อรู้ตัว ซึ่งแรกๆ อาจเป็นการทนอยู่หากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เราไม่ชอบ แต่หากเราชอบ ก็คงไม่ยากที่จะอยู่กับมัน แต่ต้องอยู่โดยมีปัญญาประกอบ มิฉะนั้นก็จะไหลไป ยากที่จะออกจากมันได้ บางทีอาจไหลไปแบบลืมนเนื้อลืมนตัวไปเลย

ตัวอย่างที่เห็นได้ดีและเป็นความจริงอย่างที่สุดคือ **ทุกข์** การจะออกจากทุกข์ได้ คือ เราต้องอยู่กับทุกข์นั้นแหละ เมื่อเราอยู่กับทุกข์ เข้าไปรู้ทุกข์มากเข้า เราจะเข้าใจในทุกข์ เข้าใจกระบวนการเกิดทุกข์ เข้าใจเหตุให้เกิดทุกข์ จนรู้ทุกข์เห็นทุกข์โดยไม่เป็นทุกข์อีก เริ่มอยู่กับทุกข์ได้โดยไม่เกาะเกี่ยวผูกพัน และในที่สุดถึงขั้นละเหตุทั้งปวงจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ก็จะหมดสิ้นความทุกข์

แต่ในกรณีนี้ผู้นั้นไม่มีปัญญาประกอบหรือไม่เจริญสติไปกับสิ่งที่ตนเองอยู่ด้วยนั้น อาจจะไม่ยากที่จะออกจากสิ่งนั้นๆ ได้ อาทิเช่น การติดการพนัน เราจะเห็นผู้ที่ติดการพนัน ไม่สามารถหาทางออกจากการพนันได้ เนื่องจากเขาไม่เจริญสติ ไม่เข้าไปรู้ หรือเปิดโอกาสให้จิตได้รู้ได้เห็นโทษภัยที่กำลังเกิดกับตน เมื่อทุกข์เกิด ไม่เคยเข้าไปรู้ทุกข์ ไม่เคยเข้าไปดูใจในแต่ละขณะ หากเขาเฝ้าดูตัวเองอย่างต่อเนื่อง จิตจะเกิดปัญญาเห็นได้เองว่าสิ่งที่กำลังติดอยู่นั้นเป็นสาเหตุให้เขาเกิดความทุกข์ แล้วในที่สุดจิตละวางจากสิ่งที่เป็นเหตุให้เกิดทุกข์เอง โดยที่เขาไม่กลับไปเล่นการพนันอีกต่อไป

ตั้งแต่วันนั้นก็เริ่มสงสัยว่า ปฏิบัติมาเห็นธรรมมากก็มาก แต่ทำไมธรรมะในส่วนนี้ถึงไม่มีเค้า ไม่เคยเห็นเลยนะ ที่ว่ากายนี้ประกอบด้วยธาตุ ๔ ชั้น ๕ มีอะไรๆ ใครก็รู้หมด แต่นั่นไม่เกิดปัญญาออกจากทุกข์ได้หรอกนะ ครั้งนี้พอได้เห็นชัดๆ พออัศจรรย์ตัวตนถูกรู้เข้า ก็ดับลงไปต่อหน้าต่อตา จากนั้นธรรมะข้อที่อาจารย์เพิ่งให้ไปจึงไหลเข้าสู่ใจอย่างเต็มที่ ไม่มีสิ่งใดขวางกั้น ก็เลยได้นำมาปฏิบัติต่อได้อย่างมั่นคงขึ้น

๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

ส่งอารมณ์พระอาจารย์

เช้านี้ส่งอารมณ์ว่า สภาวะในตอนนี้เห็นการทำงานของทุกอย่างในมุมมองที่สูงขึ้น จึงเห็นโครงสร้าง เห็นการทำงานของจิต การ



ทำงานของกิเลสอย่างชัดเจน ประหนึ่งว่าผู้ดูอยู่บนเพดานศาลาแล้ว มองลงมาเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ในศาลาว่าใครทำงานต่างๆ อย่างไร และสามารถเลื่อนเข้าเพื่อดูใกล้เข้ามา คือเลื่อนผู้ดูให้เข้าใกล้มากขึ้น ในกรณีที่เริ่มมีความฟุ้งซ่านมาก เป็นการตรึงสภาวะไว้บ้าง หรือถอย ออกตามความเหมาะสม เพื่อให้เขาแสดงพฤติกรรมของเขาอย่าง เต็มที่ จะได้เห็นว่ โดยธรรมชาติแล้วเขาอยู่กันอย่างไร ทำงาน กันอย่างไร

พระอาจารย์จึงให้ข้อคิดว่ การที่จะบอกให้ชัดว่าผู้ดูควรอยู่ แคไหนคงบอกไม่ได้ ในแต่ละสถานการณ์เราจะทราบเอง สิ่งเหล่านี้ เป็นศิลปะ ต้องหาความพอดี ทำไปเรื่อยๆ ก็จะหาสมดุลของแต่ละ สภาวะได้ “ที่นี้ลองไปดูตัวดูซิ”

อาตมาจึงย้อนถามไปว่า “ดูตัวดู ดูยังงัย ก็ตัวดูก็ทำหน้าที่ ดูอยู่ แล้วจะเอาใครที่ไหนมาดูอีก ที่พูดมานี้ผมนึกไม่ออกเลยนะ ว่าต้องทำอะไร” ท่านจึงตอบว่า “ถ้านี้กเอาจะรู้ได้อย่างไร”

เอาละสิ ดูกันไปดูกันมา ดับกันไปหมดแล้วนี่ เกิดอะไร กันขึ้น อัศจรรย์จริง

ฟังแล้วไม่ต้องคิดเลย เพราะคิดให้ตายก็คิดไม่ได้ ก็กลับขึ้น กุฏิ เดินจงกรม นั่งสมาธิต่อไปดีกว่า พระอาจารย์ก็คงเล่นสำนวน เริงปรัชญามั่ง ระหว่างเดินจงกรมก็คงฟุ้งซ่านไปเรื่อยเปื่อย ก็ตามดู ตามรู้ไปตามปรกติ ไม่ได้หงุดหงิดอะไร ได้แคไหนก็แค่นั้น ทำเหตุ ไปเรื่อยๆ เมื่อพอสมควรก็นั่งสมาธิ นั่งสมาธิก็ฟุ้ง หาความสงบ ไม่ได้เลย ก็รู้สึกว่ตัวรู้ไม่มีคุณภาพเอาซะเลย อ่อนปวกเปียก กิเลส ก็เลยเข้าครอบครองจิตอยู่ร่ำไป ช่วงเวลานั้นเองจึงรู้ไปที่ตัวรู้ที่ว่ เขาไร้คุณภาพนั้นแหละ ตัวรู้ที่ไร้คุณภาพก็ดับวับไปเลย ใ้ที่กำลัง

หนวกหูมากเพราะมันคิดฟุ้งกันอยู่ เปรียบราวกับอยู่ในตลาดสดที่อ้ออึ้งไปด้วยผู้คน ทันใดนั้นตัวรู้เมื่อถูกรู้ก็เกิดสภาพดับทันที สภาวะในขณะนั้นเกิดดับแบบกะทันหัน มีดีเหมือนไปอยู่ในอวกาศที่ไม่มีดาว มันเป็นจุดเปลี่ยนที่อยู่ดี ๆ กลับดับสนิทไปเลย ไม่มีการค่อย ๆ ดับ สิ่งสุดท้ายที่ได้ยินขึ้นมาในเสียงวิภาที่เดียวกันกับความดับคือเสียง “สาธุ” ซึ่งไม่รู้ดังมาจากไหน แต่เป็นขณะต่อขณะกันทีเดียว รู้สึกตัวเลยว่าขณะลุกชูขึ้น ก็มันจะอะไร ดูไม่ทันเลย นี่มันอะไร เป็นอะไร แต่เอ๊ะ นี่อาจารย์พูดจริงหรือเนี่ย

ข้อความที่พระอาจารย์เขียนแนะนำไว้ในบันทึกตอนสงฆ์ให้ท่านอ่านก็คือ

“เอาละ ขึ้นต่อไปคือ ไม่ต้องไปต่อ เลิกไปต่อได้แล้ว แต่อย่าหยุดอยู่กับที่เป็นอันขาด เป็นผู้ไม่หยุดอยู่ และไม่ใช้ผู้ที่เพียรเพ่ง-เพากิเลสอยู่” จำไว้เลยว่า **“อย่าไปเพียรเพ่งเพากิเลสเป็นอันขาดนะ”**^{**} เพราะแม้พระพุทธรูปเจ้าก็ทำไม่สำเร็จ แล้วเราจะไปทำสำเร็จอย่างนั้นหรือ? ถ้าทำได้สำเร็จจริงก็คงเป็น “ศาสตาดองค์ใหม่” หวังว่าปี ๒๕๕๔ นี้ ศาสตาดองค์ใหม่คงไม่เกิดขึ้นนะ!

^{**} อย่าไปเพียรเพ่งเพากิเลสเป็นอันขาด

เราไม่ได้เป็นผู้ทำหน้าที่เผาหรือทำลาย แต่เป็นผู้ทำหน้าที่รู้ว่ กิเลสกำลังเกิดขึ้น โดยไม่เข้าไปทำอะไรๆ เขาก็ทำหน้าที่ของเขา เราก็ทำหน้าที่ของเรา เพียงแค่รู้ๆ อยู่เรื่อยๆ แล้วเขาจะไปของเขาเอง และหากเราเพียรเพ่งเพากิเลสเข้าด้วยแล้ว อาจจดจ่อเพียงอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่งเพื่อเพากิเลสนั้นให้ดับดับกันไป อาจผสมเอาความอยากเข้าไปด้วย โดยไม่รู้ตัว และหากไม่ดับ อาจมีโทษเกิดขึ้น

ดังนั้น อย่าไปตั้งหน้าตั้งตาเพากิเลสเลย เพราะตอนที่เผาเขา ก็เท่ากับกำลังเผาตัวเองอยู่นั่นเอง

๓ สิงหาคม ๒๕๕๙

ส่งอารมณ์

เช้าวันนี้ส่งอารมณ์ ก็นำประสบการณ์ที่ผ่านมาส่งอารมณ์ให้ท่านฟัง ท่านจึงตอบว่า “ผมบอกแล้ว ถ้าคิดเอาทำไม่ได้ แต่พอแนะก็สามารถนำไปทำได้เลย ท่านก็เลยบอกว่า ถ้าผมพูดให้ใครฟัง เขาก็จะว่าผมบ้า สถานะนี้เป็นสถานะที่ไร้น้ำหนัก มีแต่ความไม่มีเต็มไปหมด ไม่ใช่ว่างนะ ว่างนั้นยังมี แต่นี่มีแต่ความไม่มี ที่นี้เข้าใจที่ผมพูดแล้วใช่ไหม ที่ว่ามีแต่ความไม่มีเป็นยังไง ตามภาษาแล้วเขาเรียกว่า มหาสุญญตา ได้พบได้เห็นแล้ว ก็เหมือนเครื่องยืนยันว่าเราได้เดินมาถูกทางแล้ว แต่ก็ไม่ต้องไปจดจำอะไร มิฉะนั้นก็จะมีกิเลสติดตามมาอีก ถ้าไปคิดมากกว่าเราเป็นนั่นเป็นนี่ ก็จะมีอึดติดตัวตนเข้าไปใหญ่ ทำอะไรไม่ถูก ฉันทเป็นอย่างนั้นฉันทเป็นอย่างนั้นะ คนต้องทำกับฉันทอย่างนั้นอย่างนั้นะ ดังนั้นให้ลืมเรื่องทั้งหมดเสีย หรือให้จำให้ได้ว่า จำอะไรไม่ได้แล้วไม่ต้องไปใส่ใจ เดียวเขาก็อาจเกิดอีกเป็นระยะๆ เช่น เวลาฉันอาหารบ้าง เดินบิณฑบาตบ้าง เอาแค่นี้ละ”

ตัวรู้ไปรู้ตัวดู ฟังดูก็ชวนงง เพราะเป็นเรื่องนามธรรมล้วนๆ อาจารย์กับลูกศิษย์พูดกันรู้เรื่องได้อย่างไร ไม่เขียนให้ดู ไม่มีสื่อใดๆ ประกอบเลย เวลาบอกให้ทำก็บอกกันคำสองคำเอง และไม่เคยอธิบายความ ประหนึ่งว่า ถ้ารู้เรื่องก็แปลว่ารู้ ถ้าไม่รู้เรื่องก็แปลว่าไม่ใช่ ถ้าไม่ใช่ก็แล้วไป ยังความฉงนแก่ผู้หนึ่งส่งอารมณ์อยู่รอบข้าง เป็นยิ่งนัก “สองรูปนี้พูดอะไรกัน”

หากมีใครว่าท่านบ้า อย่างน้อยมีผมคนหนึ่งละที่ว่าท่านไม่บ้า เพราะถ้าบ้า งานนี้บ้ากันทั้งคู่ ทั้งศิษย์ทั้งอาจารย์ ครั้งนี้ยอมรับว่ายังมาย้อนดูภาพเหตุการณ์นี้อยู่เลย เพราะมันดูไม่ทัน เสียความคิดมัน

ดั่งลั่นอยู่ดี ๆ มา รู้ก็ตอนเงียบสนิทไปเลย มั่นง ขณะที่เขียนนี้ ก็ยังงงไม่หาย

แหม พระอาจารย์ก็อธิบายหลังสอบอารมณ์ซะยี่ดียว คงกลัวศิษย์จะเป็นโรคฟุ้งงูไม่กลับกระมัง หรือไม่ก็เพี้ยน คิดว่าตนเองเป็นโน่นเป็นนี่ ผมไม่กล้าคิดว่าเป็นอะไรทั้งนั้น ปฏิบัติมาตลอด เราก็มักจะเห็นสิ่งที่เราจะไปล่วงหน้ามาให้สัมผัสเรื่อย ๆ ก่อนบ้าง เป็นเช่นนี้ตลอด พอเป็นกำลังใจให้เกิดวิริยะ เกิดฉันทะต่อการ มุ่งสู่จุดหมายปลายทาง แต่ก็ยอมรับว่าครุ่นคิดอยู่นานเหมือนกัน เพียงแต่งมาก ดูไม่ทัน ยอมรับว่า สภาวะนั้นนี้หมัดลื่น ไม่มีจริงๆ ว่าแต่ว่าใครนะ ช่างสาธุการกันเร็วจริง ตอนนั้นพร้อม ๆ กัน ตั้งหลายคน สงสัยแหวดามาลุ้นกันเพียบ แต่ที่แน่ ๆ คงไม่ใช่กิเลส เพราะเขาคงไม่อยากให้เราไปไหนหรอก โดยเฉพาะไปแบบไม่กลับ แบบนี้

เลิกการเก็บตัว เห็นภูเขาเป็นภูเขาแล้ว

เมื่อปฏิบัติมาถึงตรงนี้ ที่เคยเรียนท่านว่าขอเก็บตัวเพื่อ ลับกระปี้ให้คมพอที่จะสู้กับศัตรูนั้น ถึงวันนี้กระปี้ก็คมพอประมาณ แล้ว แต่กลับไม่เห็นมีใครเป็นศัตรู ที่เคยเห็นเป็นศัตรูก็ไม่มี อิทธิพลอะไรกันอีก เห็นกันแล้ว รู้จักกันแล้ว อยากพูดอะไร ก็พูดไป อยู่กันไป ไม่ต้องมีเรื่องกับใคร ไม่มีใครให้พิน กระปี้ ก็เก็บเข้าฝัก วันข้างหน้าก็คงไม่ต้องใช้แล้ว แต่วันนี้ขอถือไว้ให้ อุ่่นใจก่อน

ศัพท์คำหนึ่งที่ว่าตามากับพระอาจารย์จะเข้าใจกันดีก็คือ “ที่แรกก็เห็นภูเขาเป็นภูเขา ปฏิบัติไปปฏิบัติไป ชักเห็นภูเขาไม่เป็น ภูเขา แต่พอปฏิบัติต่อไปอีกก็จะกลับมาเห็นภูเขาเป็นภูเขาอีก”

จึงเรียนท่านว่า ไม่ต้องเก็บตัวแล้วครับ ผมกลับมาเห็นภูเขาเป็น
ภูเขาแล้ว ท่านก็ว่า เออ ดีแล้ว





โลกดำเนินต่อไป

๔ สิงหาคม ๒๕๕๙

เช้าวันนี้ออกไปบิณฑบาตตามปรกติ ผู้คนก็ใช้ชีวิตกันเป็นปรกติเช่นที่เคยเป็นมา เสียงต่าลูกต่าหลาน หมาเห่าพระ ก็ดำเนินต่อไป ชาวบ้านว่าเสียดสีพระขณะบิณฑบาตก็มีอยู่ หรือสามีนั่งตี่มเบียร์ เมียก็ใส่บาตรไป แต่อย่างหนึ่งที่เปลี่ยนไปในเช้าวันนี้คือ อารมณ์ทั้งหลายที่มากกระทบไม่มีอิทธิพลใดๆที่ทำให้จิตกระเพื่อม เพียงทุกตัวที่กิเลสเคยหมุ่นอยู่ทุกวันก็ยังทำงานอยู่ แต่กลับไม่มีแรงตอบสนอง เพียงของเขาไม่สามารถหมุ่นเพียงใดๆ ภายในได้อีกแล้ว ผัสสะกระทบมา...ดับ ผัสสะกระทบเข้า รู้ทันทีว่าชอบ-ไม่ชอบ...ดับ ไม่ต้องทำอะไรกันอีก ไม่ต้องตั้งท่าจตุจ้องๆ เตรียมารู้เนื้อรู้ตัวไว้รองรับอีกแล้ว แม้ในบางช่วงจะหลุดลอดไปเป็นการปรุ้งแต่งไปได้บ้าง แต่เนื้อเรื่องกลับไม่มีกำลังใดที่จะหมุ่นเพียงตัวถัดไปได้ เพราะรู้เช่นเห็นชาติกันหมดเปลือกแล้ว เปรียบเสมือนเซลล์แมนผู้ปลิ้นปล้อน เมื่อผู้ซื้อมีประสบการณ์อันเจ็บปวด เคยถูกหลอกมาแล้ว ไม่ว่าเจ้าจะพูดยังไง หวานล่อมอย่างไร ก็ไม่มีวันที่จะขายสินค้าได้อีกฉันนั้น

ดังนั้น ไม่ใช่เพียงภูเขาเท่านั้นที่เป็นลูกเดิม แม่ผู้ดูก็เป็นคนเดิม จริงแล้วภูเขาไม่เคยเปลี่ยนไป หากแต่เป็นผู้ดูนั่นเอง...

ทุกอย่างเป็นไปได้ตามปกติ มีเพียงกระบวนการภายในของเราเท่านั้นที่ทำงานผิดปกติไปจากทุกๆวัน ผิดปกติไปจากสมัยก่อน ส่วนภายนอกก็เหมือนเดิม เคยสนุกสนานร่าเริงอย่างไรก็เหมือนเดิม อาจล้ารวมก็เพราะเป็นเรื่องสมควร แต่ไม่ใช่ทำเพื่อให้อู้อืด พระอาจารย์เตือนเสมอว่าให้ “วางมาด” หมายถึงเอามาดของตัวเองทิ้งไปเสีย ให้เหลือแต่ปกตินะ คนละความหมายกับชาวโลก ถึงตรงนี้หมดข้อสงสัยในธรรมชาติของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกต่อไป

คำว่า **เรา** เป็นเพียงบัญญัติที่ใช้สื่อสารให้เข้าใจกันได้เท่านั้น ซึ่ง **เรา** ตัวนี้ ไม่ใช่ **เรา** ตัวนั้นอีกแล้ว

การนั่งสมาธิ แม้คำว่าการนั่งสมาธิก็เป็นเพียงบัญญัติที่พูดติดปากเท่านั้น คือรูปหนึ่งขัตสมาธิ หลังตรง หลังตา มือทั้งสองประสานกันไว้ที่ตัก **แต่จากนี้ไปไม่ได้นั่งเพื่อสมาธิอีกแล้ว แต่เป็นการนั่งเจริญปัญญา** เพราะการนั่งสมาธิมักจะสร้างความคาดหวังในผล คือการนั่งเพื่อให้เกิดสมาธิหรือให้เกิดความสงบ หากนั่งแล้วไม่สงบก็จะหงุดหงิดรำคาญใจ ดังนั้นจริงๆ แล้วเป็นการนั่งภาวนาเท่านั้นเอง แต่แม้ว่าการนั่งสมาธิจะเป็นการบังคับให้จิตไปเกาะอยู่กับอารมณ์หลักซึ่งจะเป็นเหตุให้เกิดผลเป็นสมาธิก็ตาม แต่หากผู้หนึ่งมีปัญญา ก็สามารถนำความสงบที่เกิดขึ้นไปตามรู้ใจได้ง่ายขึ้น หรือหากจะตามรู้ใจอย่างอิสระตามความเป็นจริงโดยไม่ผูกจิตไว้ที่อารมณ์หลักก็ได้ทั้งสองแบบ แต่หากตามดูตามรู้จิตที่เขาทำงานอย่างอิสระนั้น ก็เป็นการสร้างเหตุ ซึ่งผลคือสัมมาสมาธิก็เกิดขึ้นได้เองเช่นกัน ถ้าเป็นเช่นนี้ จะพบความอิสระกันอย่างแท้จริง แม้

สมาธิหรือความสงบจะไม่เกิดเนื่องจากปัจจัยใด ๆ ก็แล้วแต่เขา
หน้าที่ของเราก็แค่ตามดูเท่านั้นเอง ซึ่งอาตมามักใช้วิธีหลัง คืออิสระ
จากการบังคับจิตใจ เป็นการเจริญสติตลอดมา

การเดินจงกรม ก็เช่นกัน เป็นการเดินไปตามปรกติ ตามดู
ตามรู้การทำงานของกายและจิต แม้จะเป็นรูปแบบคือการเดินกลับไป
กลับมาก็จริง แต่ภายในใจเราไม่ได้ไปติดรูปแบบระยะเวลาการเดินใดๆ
ทั้งสิ้น เป็นอิสระกันไป ดั่งนั้นแม้ดูเหมือนมีรูปแบบ แต่ภายใน
ไม่ใช่แล้ว เป็นเพียงเครื่องมือฝึกฝนทำความเพียรให้ได้รู้ตัวเท่านั้น

แต่ถึงขณะนี้ แม้การใช้ชีวิตประจำวันจะเป็นเสมือนการปฏิบัติ
อยู่ตลอดเวลา แต่การนั่งภาวนาและเดินจงกรมเป็นการสร้างความ
เพียรและเป็นรูปแบบที่งดงาม เป็นสิ่งสมควรทำของผู้ปฏิบัติอยู่ดี

กำหนดอิริยาบถย่อย ก็เป็นชื่อเรียกที่ติดมาสมัยฝึกเท่านั้น
ในการทำงานจริงอิสระจากรูปแบบทั้งหมดแล้ว แม้การระลึกรู้เขาก็
ทำงานของเขาเอง ไม่ได้เข้าไปพยายามรู้เนื้อรู้ตัวใดๆทั้งสิ้น อาจจะมี
การพลั้งเผลอบ้างเมื่อสภาพอารมณ์ที่สติสัมปชัญญะคุ้นเคยรู้จัก
โดยเฉพาะที่ถูกปรุงโดยกิเลส แต่เขาก็จะเข้ามาจัดการเองทั้งสิ้น

ขอขยายความไว้ตรงนี้เพื่อให้ท่านเข้าใจตรงกันเมื่ออ่านสิ่งที่
อาตมาเขียน อาตมาไม่เคยเรียนธรรมะ ไม่เข้าใจบาลี ไม่รู้จัก
อภิธรรม พอรู้บ้างกับทสวดท้าวตฺร.เช้า-เย็น ตั้งหน้าปฏิบัติเพื่อ
ออกจากทุกข์เพียงอย่างเดียว ประสบการณ์ทั้งหลายที่ผ่านมา บันทึก
ไว้เป็นของส่วนตัว อาจมีกรรมในอดีตมาประกอบบ้าง ดั่งนั้นจะ
เหมือนใครหรือไม่เหมือนใครคงไม่ไปถกเถียงด้วย บันทึกนี้เป็น
สภาพจริง ไม่อิงอะไรทั้งสิ้น อิงเรื่องภายในของตนเอง มีความรู้
เรื่องธรรมะน้อยต้องขอออกตัว ท่านจะได้ประโยชน์จากการอ่าน
หรือไม่ ไม่ใช่วัตถุประสงค์ของบันทึกนี้



การเดินทางคงไม่จบเพียงแค่นี้แน่ๆ นี่เป็นเพียงภาคแรกเท่านั้น แต่ไม่ว่าภาคต่อไปจะเป็นอย่างไร ที่แน่ๆ สิ่งที่เราจะเห็นจริงด้วยตัวของตัวเราเองนี้ มั่นใจได้แน่นอนว่า ทุกข์สุขทั้งหลายที่เคยมี อิทธิพลต่อจิตใจของอาตมา ลดอานุภาพลงไปอย่างมากมายทีเดียว เเท่านี้ก็เกินพอที่จะอยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างสันติสุข แม้สุดท้ายอันเป็นที่หวังยังมีอยู่ข้างหน้าก็ตาม แต่ก็จะไม่ไปต่อเพื่อสิ่งนั้น และก็จะไม่หยุดอยู่กับที่อย่างแน่นอน

วันข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะตัดสินใจอย่างไร อาตมาเองก็ไม่เคยคาดเดาไปข้างหน้าขนาดนั้นเลย เมื่อปัจจุบันเคลื่อนไปจนถึงตอนนั้น ท่านก็คงได้คำตอบเช่นเดียวกับอาตมา

วันนี้มีประโยคสนทนาที่โยมตอบพระอาจารย์ระหว่างบิณฑบาต
ตอบได้เข้าใจใจมาก

โยมผู้หญิงเดินกระ योगกระแ่งใส่บาตรหน้าบ้านซึ่งมีก้อน
กรวดอยู่

โยม (เสียงบ่น) โอย เจ็บเท้าจัง

พระอาจารย์ อ้าว แล้วที่พระละ เดินมาตั้งไกล

โยม แหม ก็พระเดินบนทางเรียบนี่คะ พวก

โยมเดินกันบนทางลูกรัง

พระอาจารย์และอาตมารับบาตรเสร็จก็เดินต่อไปพร้อมรอยยิ้ม
ที่มุมปาก รวากับว่ากำลังคิดเรื่องเดียวกัน







ภาค ๒

ส่งอารมณ์



๓

พູຮູ້ ๔ ระดับ

๔ สิงหาคม ๒๕๕๙

เห็นที่ละสองตา (ตานอกและตาในนะ ไม่ใช่ตาซ้ายและตาขวา)

ช่วงนี้เวลาทำอะไรอยู่ในชีวิตประจำวัน ตานอกก็เห็นรูปภายนอก หูก็ได้ยินไป แต่ตาในก็ทำหน้าที่เห็นตามไปด้วยคู่กันไปเลย รู้สึกแปลกๆ ซัดๆ ยังไงไม่รู้ เป็นมาตั้งแต่วันที่เห็นการชำระอัฐตาในวันที่รอบิณฑบาต เพราะไม่ใช่ของที่คุ้นเคย ในวันนี้อาจารย์ชวนไปนั่งเป็นเพื่อนเพราะมีโยมมาจากทับกวาง ก็มีโอกาสด้านสนทนากับเขาเป็นช่วงๆ ได้คุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการปฏิบัติ เขาก็แสดงความชื่นชมเราที่มีโอกาสได้เข้าใจธรรมะ ในขณะที่เขาพูดตาในก็เฝ้าดูจิตว่ามีอาการกระเพื่อมหรือไม่ ยังมีอัฐตาอยู่ไหม ตานอกก็ยังมองเขาพูด และเราก็ยังพูดคุยกับเขาอยู่ ยิ่งกว่านั้น ในระหว่างที่เห็นจิตภายในของเราอยู่ ก็ดูเหมือนจะไปเห็นของคนที่เราคุยด้วย จึงลดระดับความรู้ตัวลง เพื่อให้เห็นเฉพาะตาเนื้อ โธเห็นของตัวเองก็จะแยแล้ว ขึ้นไปรู้ชาวบ้านอีก ไม่เอาด้วย

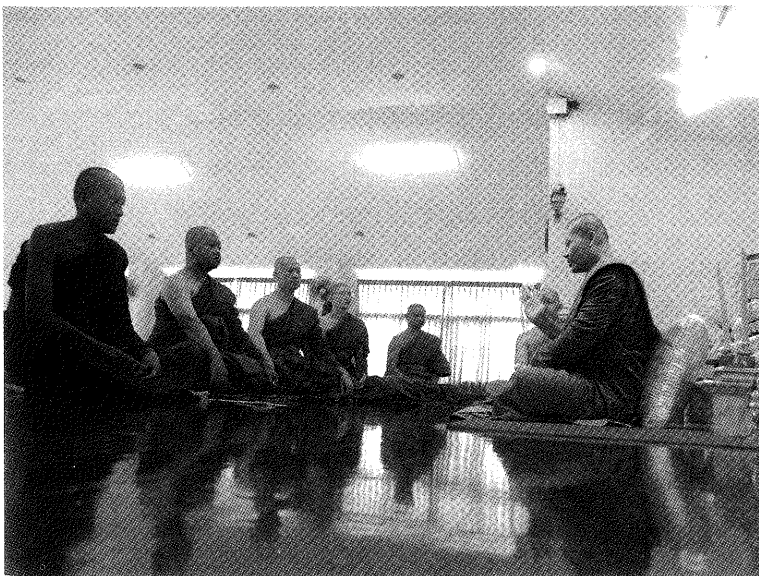
ในโอกาสอื่นๆ ก็เช่นกัน ช่วงนี้เป็นอย่างไรไม่รู้ ส่วนใหญ่จะเห็นตัวรู้ตามดูอัฐตาเป็นหลัก อาจจะเป็นสิ่งที่เพิ่งจะได้ เขาจึงให้

ความสำคัญเป็นพิเศษ กลัวจะกลับมาอีกกรรมัง

ส่งอารมณ์

วันนี้ส่งอารมณ์ เรียนอาจารย์ว่า ขณะนี้เห็นการทำงานชัดเจน ทั้งสี่ระดับเลย แต่สงสัยว่า เห็นสิ่งที่มีกระทบ/เห็นสิ่งที่รับรู้/เห็นผู้ดู/แล้วเห็นผู้ดูผู้ดูอีกที ทำไม่ถึงเห็นมาก และคนที่สี่คือใคร ปรกติจะไม่ค่อยเห็น

อาจารย์อธิบายว่า ผู้ดูในระดับ ๓ คือสติ เขาทำหน้าที่ไป แต่ในระดับ ๔ คือสัมปชัญญะ ยกตัวอย่างคือ มีคนงาน มีไฟร์แมน มีซูเปอร์ไวเซอร์ แล้วก็มีเจ้าของ ซูเปอร์ไวเซอร์ก็ยังมีเจ้าของคุณ ระดับเจ้าของเพียงดูแลความเรียบร้อย เมื่อเห็นอะไรที่ไม่ชอบมาพากลก็จะบอกซูเปอร์ไวเซอร์เข้าไปจัดการ



๘ สิงหาคม ๒๕๔๙

รู้ตัวหรือไม่รู้ตัว ดูไม่ออก

ที่ผ่านมา การรู้เนื้อรู้ตัวเป็นไปโดยอัตโนมัติ แต่ที่สงสัยคือระดับการรู้ตัวมันเบามาก เบากว่าที่เราเคยหัดรู้เนื้อรู้ตัวมากเหลือเกิน ยกตัวอย่างการลดเสียงของทีวีโดยใช้รีโมท เราลดลงไปได้เรื่อยๆ จนถึงจุดจุดหนึ่งเป็นรอยต่อระหว่างได้ยินแล้วยังรู้เรื่อง กับได้ยินอยู่แต่ไม่รู้เรื่องแล้ว คือถ้าความดังที่เราฟังชัดเจนมากอยู่ที่ ๓๐ แล้วเราลดไปเรื่อยๆ จนเหลือ ๑๕ เราได้ยินเบามาก แต่ยังฟังรู้เรื่อง แต่ถ้าเหลือ ๑๔ เราจะไม่รู้เรื่องเลย แต่เสียงมีอยู่ ฉันทึกก็ฉันทึกระดับสติตอนนี้เหลืออยู่ประมาณนั้น (เขาจัดการเองนะ ถ้าเราจัดการละก็ เราจะเข้าไปเพิ่มทุกที)

เป็นความรู้ตัวระดับที่ไม่คุ้นจริงๆ เนื่องจาก หนึ่ง ไม่รู้หลุดรีเปลา สอง ทำให้ความคิดสามารถคิดไปได้เรื่อยๆ แต่ก็ลองไม่เข้าไปก้าวก่ายมากนัก เชื่อว่าน่าจะมีเหตุผลบางอย่าง ก็เลยเป็นผู้ดูที่ดีต่อไป

จากนั้นเริ่มเห็นว่า แม้สติในระดับนี้ปล่อยให้ความคิดทั้งหลายดำเนินต่อไปได้ก็จริง แต่ทันทีที่มีการปรุงแต่งความคิด สัมผัสสัญญา จะเห็นจิตเสียคุณภาพ เกิดอาการบวกหรือลบที่จิต สติจะเข้าไปดูแลจนการปรุงแต่งหายไป และหลังจากนั้นก็ลดระดับลงไปไว้ที่ต่ำสุดเหมือนเดิม

แรกๆก็รู้สึกแปลกและก็ไม่ค่อยมั่นใจเลยว่า นี่เราปล่อยเนื้อปล่อยตัวไปรีเปลา ประมาทหรือเปลา อย่างนี้มีด้วยหรือ แต่ก็ลองดูไปเรื่อยๆ เพราะเห็นว่าไม่มีอะไรจะเสียนี้ เดี่ยวเห็นไปมากๆ ก็เกิดปัญญาเอง อย่าไปเสียเวลาคิดเลย

นั่งสมาธิได้ปัญญาตอบคำถาม

จากที่สงสัยเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ก็เลยได้เห็นขั้นตอนการทำงานว่า การที่ตาได้เห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นรับรส ตัวถูกต้องสัมผัส สิ่งเหล่านี้เป็นรูปที่ฉายเข้าไปในจิตให้จิตรับรู้ หากไม่มีการปรุงแต่งอารมณ์โดยกิเลส รูปเหล่านั้นจะไม่มีคุณค่าใดๆเลย ซึ่งก็จะผ่านไปๆ จิตก็สักแต่รู้สึกแต่เห็นไปเท่านั้น แต่หากมีการปรุงแต่ง ซึ่งแน่นอน จะโดยใครชะอีก จิตจะกระเพื่อมทันทีเนื่องจากเสียดสมมูล เสียดความเป็นกลาง

ที่นี้กลับมาที่ความคิด เมื่อถึงตรงนี้ก็ให้เห็นว่า ความคิดก็เช่นเดียวกันกับรูปอื่น ๆ จะไม่มีคุณค่าใดๆเลยหากกิเลสไม่ปรุงแต่งหรือแม้หากมีการปรุงแต่งไปบ้าง แต่ก็ไม่มีคุณค่าใดๆที่จะทำให้อุจเฉฐจิตใจต้องไปยึดมั่นกับความคิดนั้นๆ จึงทำให้ย้อนกลับไปรู้ว่า มิหน่าเล่า ที่ผ่านมา ๓-๔ วันนี้ ความคิดมีตลอดเวลา แต่ทำไม่มันถึงไม่รำคาญ ไม่อึดอัด หรือทำให้เรารู้สึกเป็นความฟุ้งซ่านนะ ก็เลยเกิดสภาพสักแต่คิด ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมีอย่างนี้ได้ เพราะที่ผ่านมาเมื่อเราเข้าไปรู้ความคิด ความคิดก็จะดับไปทันที แล้วมันจะสักแต่รู้คิดได้อย่างไรกัน

ที่นี้ก็ได้รู้ต่อไปอีกว่า หากเรายังคงระดับความรู้สึกตัวไว้สูงกว่านี้ ความคิดจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติ การฝืนธรรมชาติโดยยังมีการตกแต่ง จัดรูปแบบอยู่ ย่อมไม่ใช่การปฏิบัติที่ถูกต้องอย่างแน่นอน ดังนั้นเมื่ออยู่ที่จุดนี้ จะเป็นจุดที่ชีวิตดำเนินอยู่เป็นปรกติอย่างแท้จริง ผัสสะกลับมาเข้าได้ทุกทวาร เขาสามารถเลือกรับได้ตามความสมควร โดยมีสัมปชัญญะคอยรักษาสถานการณ์ต่างๆไว้ และมีสติคอยดูแล หากมีการสั่นไหวของจิตเนื่องจากถูกกิเลสกระทำ การดำเนินชีวิตจึงเป็นปรกติมาก

เมื่อย้อนกลับไปอ่านสิ่งที่ตนเองได้เขียนผ่านมาแล้วไม่ว่าเรื่องอะไรที่ขณะที่เขียนนั้นคิดว่ารู้แล้ว เห็นจริงแล้ว แต่พอเวลาผ่านไปเพียงนิดเดียว สิ่งที่ได้รู้ขึ้นใหม่ทำให้รู้เลยว่า ที่คิดว่ารู้นั้น แท้จริงแล้วเจ้าไม่ได้รู้อะไรเลย ความรู้สึกตอนนี้เริ่มไม่หลงใหลได้ปลื้มกับสิ่งที่คิดว่ารู้อีกแล้วในปัจจุบัน เพราะจริง ๆ แล้วเมื่อเวลาผ่านไปมองย้อนกลับไป เราไม่ได้รู้อะไรเลย

สงสารมณ

ตอนกลางคืนก่อนฟังธรรม หลังจากสวดมนต์ทำวัตรเย็นเสร็จ พระอาจารย์ให้พระสงสารมณ ซึ่งพระทั้งหลายก็สงสารมณกันไปตามสภาวะของตนเอง ท่านก็ข้ามอาตมาไป จนสอบทุกรูปเสร็จ ท่านก็ถามอาตมาว่า มีอะไรจะส่งไหม จึงเรียนท่านว่า เกรงว่าการสงสารมณอาจจะส่งผลทำให้พระรูปอื่นที่ฟังอยู่สับสนและฟุ้งซ่าน หากนำไปคิดตามหรือเทียบเคียง จึงขออนุญาตส่งเป็นการส่วนตัวจะดีกว่า

เมื่อพระอาจารย์ว่าง จึงกราบนิมนต์ท่านและเรียนว่า จริงแล้วสภาวะไม่ได้มีอะไรพิสดาร เพียงแต่ในระยะแรกเป็นการสอนให้รู้เนื้อรู้ตัว แต่หากกระผมเรียนว่า ไม่ต้องรู้เนื้อรู้ตัว มันเป็นเองก็จะทำให้ผู้ที่ฟังอาจจะสับสนบ้าง และจะยิ่งสับสนถ้าบอกว่าความคิดเป็นเพียงรูปที่ผ่านเข้ามา ดังนั้นหากเราไม่ให้ความสำคัญปรุงแต่งความคิด ความคิดก็เป็นเพียงสภาพซึ่งสติสัมปชัญญะก็จัดการเองได้ ถ้าผู้ปฏิบัติใหม่ไปลองทำจะฟุ้งซ่านหนัก สมาธิจะเกิดไม่ได้เลย เนื่องจากในสภาวะนี้ สติหรือสัมปชัญญะซึ่งเป็นนามธรรมเข้าไปดูแลตรวจสอบสภาพการปรุงแต่งหรือสภาพการกระเพื่อมของจิตซึ่งก็เป็นนามธรรมเช่นกัน นามดูนามจึงดูกันกัน

แต่ผู้ปฏิบัติ หากใช้สมองเป็นตัวแยกแยะเรื่องราว สมองเป็นรูป
จะไม่มีการจับสภาพของนามได้ทันเลย ความเร็วต่างกันราวฟ้ากับดิน
ดังนั้นจึงเห็นว่าน่าจะไม่เป็นผลดี และอีกอย่าง เมื่อส่งไปโดยใช้
คำพูด บางท่านอาจไปแปลสภาพของสภาวะว่าตรงกับท่าน แล้วจะใช้
วิธีการต่างๆตาม ก็เลยพยายามหลีกเลี่ยงในกรณีล่อแหลมเช่นนี้
หากเกื้อกูลจะส่งอารมณ์ต่อหน้าคณะสงฆ์อย่างแน่นอน เพื่อไม่ให้
รู้สึกกันไปต่างๆนานา

จากนั้นก็เล่าสภาวะต่างๆให้ท่านฟังตามที่บันทึกไปแล้วนั้น
ท่านก็บอกว่า “ไม่มีอะไรผิดหรอก เพราะฉะนั้น ทำไปเพื่อเรียนรู้
เห็นข้างนอกให้ชัด แต่การรับรู้ข้างในไม่ต้องชัด” เรียนท่านต่อไปว่า
“หนังสือธรรมะที่ผมเคยว่าดี เช่น สอนให้รู้เนื้อรู้ตัว (เจริญสติ)
ถึงวันนี้อ่านไปไม่ค่อยเกื้อกูลเลย ยิ่งอ่านยิ่งสับสน เนื่องจากว่าเห็น
รูปนามทั้งหลายเขาทำงานกันเอง เราไม่ต้องเข้าไปยุ่งอะไร” ท่าน
จึงตอบว่า “ตอนนี้ท่านจะหาหนังสือธรรมะอ่านยากแล้ว ดังนั้น
ไม่ต้องไปหาอ่าน ให้อ่านหนังสือภายใน (ภายในกายนะ ไม่ใช่กำลัง
ภายใน) อ่านไปก็จะรู้มากขึ้นเอง”

ความจริงส่งอารมณ์ไม่ได้ส่งเรื่องเห็นสองตา ทั้งตาในตานอก
แต่โดนท่านดักเรื่องให้เห็นข้างนอกชัดๆ ข้างในไม่ต้องชัดนัก

เรียนถามท่านต่อไปว่า “วันนี้สภาพรู้ รู้ไปรู้มาถึง ไม่รู้ใครรู้
เพราะไม่เห็นมีใครสักคน ที่เห็นก็แยกออกจากกัน จะว่าจิตรู้ก็
ไม่ใช่ เพราะจิตเป็นผู้ถูกรู้ ที่แรกว่าสติรู้ ดูไปๆ สติก็ถูกรู้ หรือ
สัมปชัญญะรู้ แต่แล้วสัมปชัญญะก็ถูกรู้อีก ใครๆก็ถูกรู้ แล้ว
ใครรู้” ท่านจึงตอบว่า “สภาพรู้มีอยู่ ก็ยึดสภาพรู้ไว้ จนเมื่อเข้าใจ
ทุกอย่างแล้ว แม้การรู้สภาพรู้ก็จะไม่เอา เพราะรู้จึงมีภาวะ ดังนั้น
สูงสุดของการรู้ก็คือไม่รู้ แล้วเมื่อนั้นก็จะไม่เหลืออะไรอีก ไม่ไป

ยึดเกาะอะไรทั้งนั้น แม้รู้ก็ไม่เอา อยู่กับฐึ้นนั้นแหละ แล้วก็
ออกจากเขาเอง”

เมื่อกลับมาทบทวนสภาวะที่จิตดับ จึงเห็นว่า การที่ทุกอย่าง
ดับไปหมด แม้แต่ตัวฐึ้น จึงมีแต่ความไม่มี เนื่องจากไม่มีใครเหลือ
อีกแล้ว คึนกลับสู่ธรรมชาติ ไม่กลับมาเกิดอีก

๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙

ปฏิบัติแล้วหลุดพ้น หรือปฏิบัติแล้วตกนรก

เข้านี้พระอาจารย์เทศน์เกี่ยวกับเรื่องผู้ปฏิบัติธรรมที่เข้าปฏิบัติ
แล้วก็อยากที่จะมาละกิเลส อยากที่ได้มรรคผล เวลาโกรธก็อยาก
กำหนดให้เขาดับไป เมื่อเขาไม่ดับก็โกรธเป็นพินเป็นไฟ ในระหว่าง
ทำก็จะเกร็งๆเพื่อให้มีมาตนักปฏิบัติ จะต้องดูขรั่มๆ เทศน์ตลก
อย่างไรก็ต้องไม่ช้า เดียวจะดูว่าปฏิบัติไม่ได้อะไร

คนเหล่านี้ หากย้อนไปดูจิตตัวเองจะเห็นความหนัก ความ
อึดอัด ความโกรธ ความอยาก ซึ่งล้วนแต่เป็นอกุศลจิตทั้งสิ้น
แถมยังทำบ่อยๆระหว่างอยู่ในคอร์ส ชั่วร้ายคิดว่าดี เอากลับไปทำต่อ
ในชีวิตประจำวัน ทำบ่อยจนเป็นอาฉิณกรรม และอกุศลกรรมนี้
นำพาให้ไปสู่หุคตภูมิ ที่นี้ปฏิบัติเพื่อหลุดพ้น หรือปฏิบัติแล้ว
ตกนรก ลองดูกันให้ดีๆ

พระอ่าจึงถามขึ้นมว่า แล้วถ้าคนที่มาทำบุญมาด้วยความ
อยากจะทำบุญ ก็จะเป็นความอยากฝ่ายชาวใช้ใหม่ พระอาจารย์
ตอบว่า ขณะที่กิเลสชักจูงให้มาทำบุญนั้น หากมีสติตั้งมั่นอยู่ สติ
จะเข้าประกอบ และดูว่าสิ่งนั้นเป็นลึงสมควรทำหรือไม่ หากสมควร
ก็ทำไป แม้ว่าในเบื้องตันกิเลสจะเป็นตันคิต แต่เมื่อสติเข้าแล้ว
กิเลสดับแล้วในขณะนั้น จากนั้นกระบวนการตัดสินใจอยู่ภายใต้

การดูแลของสติ ส่วนกิเลสนั้นไม่มีฝ่ายขาวฝ่ายดำ กิเลสคือกิเลส ขยายความเพิ่มเติมคือ ถ้ามาทำบุญด้วยอำนาจของกิเลส เมื่อเห็น พระแล้วไม่พอใจ ก็จะโกรธพระที่ทำไม่ดี รู้แบบนี้ไม่ให้ดีกว่า หรือหากศรัทธามากก็จะเทกระเป๋าทิ้งไปเลย ถ้าประกอบด้วยสติ เห็นว่าการทำบุญเป็นสิ่งสมควรทำก็ทำ ไม่ว่าจะอะไรจะเป็นอย่างไร ก็ไม่มีผล เนื่องจากไม่ได้หวังจะได้อะไรจากการทำนั้น ดังนั้น ก็จะไม่เป็นทุกข์แน่นอน แต่หากมาด้วยกิเลส ถ้าชอบใจก็จะสุข (กุศลจิต) ถ้าไม่ชอบใจก็จะทุกข์ (อกุศลจิต)





เพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด

๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๙

อาหารไม่ถูกราคาถูก ไม่บรรลุนะ

เช้านี้อาจารย์เทศน์ เรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยพุทธกาลมีคณะสงฆ์ ๓๐ รูปไปบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่า สงฆ์ทั้งหมดปฏิบัติไปด้วยความวิริยะ พากเพียรเป็นอย่างดี ในการอยู่ปฏิบัติครั้งนั้น มีอุบาสิกาเห็นภิกษุทั้งหลายปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็เกิดเลื่อมใสศรัทธา จึงเข้าไปขอกรรมฐาน พระจึงให้กรรมฐานและแนะนำวิธีปฏิบัติ นางปฏิบัติไปจนบรรลุนาคามี แถมด้วยอภิญญาอีกต่างหาก อุบาสิกาผู้นั้นเห็นด้วยฉฉานว่าสงฆ์หมู่นี้ แม้พากเพียรปฏิบัติเป็นอย่างดี แต่กลับไม่มีรูปใดบรรลุเป็นอริยสงฆ์เลย จึงตูลึกเข้าไปอีก และพบว่าอาหารที่ได้จากการบิณฑบาตไม่ตรงกับธาตุของแต่ละท่าน

อุบาสิกานั้นจึงจัดแจงปรุงอาหารถวายพระภิกษุสงฆ์ให้ตรงตามธาตุของแต่ละรูป หลังจากนั้นไม่นานสงฆ์ทั้งหมดก็บรรลุเป็นพระอริยบุคคล

ออกไปทดสอบการรู้ตัวในสภาพภายนอก

ช่วงสองวันนี้มีการออกไปลงป่าตีโมงค์ที่วัดพยอม กับออกไป

ถ่ายรูปที่สตูดิโอของพระอ๋าเพื่อเตรียมไปทำใบสุทธิ จึงได้เห็นวาสติไปด้วยกันอยู่ด้วยกันตลอดเวลา สร้างความอบอุ่นใจยิ่งนัก รู้สึกมั่นใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เพราะตั้งแต่ได้ประสบการณ์นั้นแล้ว สองครั้งนี้เพิ่งเป็นการออกไปข้างนอก จึงทำให้เห็นชัดกว่า อยู่ที่ยุวพุทธิกสมาคม ศูนย์ ๒

ก่อนออกไปถ่ายรูป ครองผ้าเสร็จ หันซ้ายหันขวา ไม่รู้จะเอาอะไรไปด้วยดีเพราะไม่ค่อยได้ไปไหน ว่าแล้วก็เกิดแวบเข้าไปเห็นข้างใน ก็เลยไม่เอาอะไรไปดีกว่า เพราะที่ไปด้วยกันก็มากพอแล้ว (ธาตุ ๔ ชั้น ๕ แล้วยังจิต สติ สัมปชัญญะ แถมยังกิเลสอีก บอกไม่ต้องไปหรอก เดียวก็มา เขาก็บอกไม่เป็นไร อยากรไปด้วย อยากรออกไปดูอะไรข้างนอกบ้าง ก็เลยไปกันหมดเลย เป็นศูนย์รวมความบันเทิงทุกซีก) สรุปยามก็เลยไม่เอาแล้ว มันไปกันเยอะแล้ว ไม่อยากมีภาระเพิ่มอีก

หย่อนไปหน่อย

จากที่ปฏิบัติไปปฏิบัติมา เนื่องจากตอนนี้จะเดิน นั่ง หรือทำอะไรๆ ก็เหมือนการปฏิบัติธรรม หรือไม่ได้ปฏิบัติไม่รู้ เลยคิดว่าตัวเราหย่อนยานไปรีเปลาณี ความเด็ดเดี่ยว มุ่งมั่น มั่นไม่มีในจิตเลย จึงลองสร้างเหตุไถ่เพื่อจะได้เจอกันบ้าง

เลื่อนหาฬิกาปลูกเร็วขึ้นวันละครึ่งชั่วโมง

เมื่อครั้งเป็นฆราวาส เคยไปร่วมบรรยายธรรมกับพระอาจารย์ที่จังหวัดลำปาง วันนั้นที่บ้านโยมยุ่ง ขณะอาตมาเปิดน้ำสิงห์เพื่อถวายพระอาจารย์ ฝาของน้ำสิงห์เป็นฝาอะลูมิเนียมมีห่วงสำหรับดึงข้างๆ อาตมาก็ดึงตามปรกติ ขณะนั้นยืนอยู่หลังพระอาจารย์

เสียงดังฝาดออกดังราวกับเปิดขวดน้ำอัดลม ท่านจึงเอ่ยปากขึ้นว่า “โยมนี้เป็นประเภททำบาปแบบไม่ยั้งคิดเลยนะ จิตดวงนี้เหี้ยมขาด เต็ดเต๋ยมมาก เวลาปฏิบัติธรรมแล้วต้องการใช้พลังเพื่อผ่านบาง สภาวะไปให้ได้ ให้นึกถึงจิตดวงที่เปิดขวดน้ำนี้แหละ”

นี่ผ่านมาสามวันแล้ว โดยทั่วไปต้องตื่นไปทำวัตรเช้าตีสี่ ก็ขยับมาเป็นตีสามครึ่ง แล้วมาเป็นตีสาม เมื่อคืนตีสองครึ่ง ยอมรับว่าวันนี้เริ่มมีอาการแล้ว หลังนั้นเข้าเสรีจวงวงมากจนหลับ วนไปครึ่งชั่วโมง

แต่ก็ได้พบเจอจิตดวงนี้จริงๆ เนื่องจากพอนาฬิกาปลุกดัง มันจะงัวเงียมาก สติสตั้งก็ยังไม่มา ก็เลสก็ยื้อยุดกันสุดสุด จะไม่ยอมให้ลุกจากที่นอน แต่ก็ฝืนใจเข้าห้องน้ำล้างหน้า ออกไปเดิน จงกรมนอกกุฏิ ขณะเดินจงกรมจะเห็นชัด ความคิดพรั่งพรูกัน ปรงแต่งมาต่อว่าต่อขานกันเป็นการใหญ่ (แต่ไม่รู้ต่อว่าใคร ก็ไม่มี ใครนี้ อาจารย์ก็ไม่ได้สั่งซะหน่อย) และความงัวเงียก็ยังอยู่ แต่ สติก็เข้าไปรู้ความสะลึมสะลือ เขาดับไปแล้วก็เกิดใหม่ ต้องใช้ ความเด็ดเดี่ยวบุกบันเดินไปๆ สู้เข้าๆ มืดก็มืด เย็นก็เย็น ยุง ก็เยอะ ถึงจุดหนึ่ง พวกเขาคว้ามือกันไปหมด รู้ว่าเรายังไงไม่เลิกแน่

นั่งสมาธิก็เป็นปัญหา เนื่องจากง่วงกับสมาธินี้ของชอบ กันและกัน ก็ได้ทดสอบกำลังกันบ้าง สร้างความมูมมานะได้ดี ๑๕ นาทีแรกทำท่าจะแย แต่เมื่อมุ่นมั่นเด็ดเดี่ยว ถึงจุดหนึ่ง ทุกอย่างก็เงียบสงบ เกิดแจ่มขึ้นภายในจนจบบัลลังก์

มีความคิดหนึ่งโผล่ขึ้นมา น่าสนใจดี เขาว่า หากเวลาที่เรา จะตาย คงเหมือนตอนสะลึมสะลือเช่นตอนตีสองตีสามแบบนี้ แล้วมาอ้างว่าง่วง ปลุกสติขึ้นมาไม่ได้ละก็ คงได้ไปวังเท้าพระแน่ เพราะขณะงัวเงียนี้โมหะครอบจิตหมดเรียบร้อยแล้ว กว่าจะได้กลับมา

เกิดเป็นคนอีกครั้งไม่รู้เมื่อไหร่ ว่าแล้วสติมารายงานตัวกันครบเลย

เกิดสภาพโรทั้งบัลลังก์

ช่วงบ่ายสองโมงหลังจากเดินจงกรมมาสักครึ่งชั่วโมงก็เปลี่ยนอิริยาบถเป็นนั่งสมาธิ การนั่งก็อย่างที่บอก คือดูอาการของจิตไปตามจริง ในช่วงแรกสัก ๕ นาทีทุกอย่างก็ปรกติ มีความคิดต่างๆ ซึ่งก็ดับไป ไม่ได้ไปทำอะไร เกิด-ดับ เกิด-ดับ แล้วอยู่ๆทุกอย่างก็ดับสนิท ช่างในเงียบเซียบ แต่ยังได้ยินเสียงภายนอกอยู่ อยู่ๆ มีเสียงดัง ก็ไม่ได้มีอาการสะดุ้ง แปลว่าไม่ได้หลุดไปเข้าฌานสติยังอยู่ดี แต่เมื่อดับไปสักระยะ ภายกัดับไปด้วย เหลือแต่ความรู้สึกทางใจเท่านั้น อาการดับก็คงที่อยู่อย่างนั้นจนใกล้เวลาจะ ๔๐ นาทีตามที่ตั้งไว้ กลืนน้ำลาย“เอือก!”ขึ้นมา หลังจากนั้นเสียงที่อยู่โดยรอบเริ่มดังขึ้น อาการซาก็เพิ่มขึ้น ทุกอย่างก็กลับสู่ปรกติ จึงลืมนาทีขึ้นดูนาฬิกา ๔๐ นาทีพอดี

เทศน์โปรดโยมต้น

วันที่ไปสวดดีโธของพระอ๋า ได้พบโยมคนหนึ่งชื่อโยมต้น เป็นผู้ชายอายุ ๓๑ ปี พระอ๋าพูดว่า อยากให้เขาเข้าปฏิบัติมากเลย คนนี้ ชีวิตเขาไม่มีแก่นสาร พ่อแม่หนักใจเหลือเกิน อยากให้เป็นคนดี ทำผู้หญิงท้องตั้งแต่อายุน้อยๆ จนบัดนี้ก็ยังหาตัวเองไม่พบ พระอ๋าจึงเรียกโยมต้นเข้ากราบแล้วนั่งคุยกับพระอาจารย์ ในระหว่างนั้นอาตมานั่งอยู่ค่อนข้างห่างจึงไม่ได้ยินการสนทนากัน แต่สักพักพระอาจารย์บอก เตี่ยวอาจารย์ไปเข้าห้องน้ำหน่อย โยมคุยกับพระปัญญาโรต่อนะ เรื่องอย่างนี้ท่านชำนาญ

พระอาจารย์ลุกขึ้นและเรียกอาตมาเข้าไปนั่งแทน ข้อมูลที่

ได้มาก็เท่าที่เขียนเป็นหัวเรื่องไว้เท่านั้น หลังจากเข้าไปหนึ่งที่เซฟานั้น โยมตันนั่งอยู่ที่พื้น สังเกตดูท่าทางเกร็งมาก จึงพูดกับเขาว่า ทำตัวสบายๆ เขาจึงหันมาพูดว่า ผมทำตัวไม่ถูกเลยครับ อาตมาจึงบอกต่อไปว่า ให้คิดเพียงกำลังคุยอยู่กับรุ่นพี่สักคน เพียงแต่ให้ความเคารพพอสมควรเท่านั้นพอ ไม่ต้องมากไป ไม่ต้องเกร็ง หลวงพี่เองเพิ่งบวชมาเดือนเดียว ยังเข้าใจวิถีของฆราวาสได้ดี

เล่าเรื่องให้ฟังหน่อยซิว่าชีวิตเป็นอย่างไร โยมตันก็เริ่มว่า ผมเป็นคนเหลวไหล ทำอะไรก็ทำสุดๆ เลวก็เลวสุดๆ เขาพูดเท่านั้นแล้วหยุดไปพักหนึ่ง จึงถามเขาว่า แล้วทุกข์ใหม่ เขาตอบ ทุกข์ครับ แต่ดูท่าทีแล้วคงจะยังไม่ไว้ใจขนาดจะเล่าอะไรมากนัก เพิ่งเจอกันครั้งแรก อาตมาก็เลยพูดต่อไปว่า คนทั่วไปเมื่อเกิดความทุกข์เรื่องหนึ่งก็จะไปหาความสุขสถานอย่างอื่นที่เราเข้าใจว่ามันเป็นความสุขมากกว่าลบเกลื่อนเพื่อให้ลืมความทุกข์อันแรก แต่หารู้ไม่ว่าความสุขที่นำมาลบทุกข์อันแรกกลับกลายเป็นทุกข์อันที่ ๒ หลวงพี่สมัยเป็นฆราวาสใช้ชีวิตเหลวแหลกมาก ทั้งกิน สูบ ดื่ม เสพ เพียบ ดังนั้น เรื่องพรรค์นี้รู้ดี ดีนะเจอกันตอนนี้ ถ้าเจอกันก่อนนี้ สงสัยนรกจะเรียกพี่ทั้งคู่ ชีวิตหมดเงินหมดทองไปกับการเที่ยวมากมาย เพราะเราก็เข้าใจได้แค่นั้นว่า เที่ยวแล้วมันส์ดี

โยมตันเริ่มพูดถึงตัวเองว่า ผมสูบบุหรี่ครับ แต่ไม่ดื่ม ชอบเรื่องผู้หญิง แล้วเขาก็หยุดไปอีก อาตมาจึงถามเขาว่า แล้วเคยเลิกบุหรี่ยุคใหม่ เคยครับ เขาตอบ จึงถามต่อว่า แล้วสำเร็จไหม โยมตันตอบว่า ครั้งแรกเลิกได้สองเดือน ครั้งที่ ๒ เลิกได้สัปดาห์เดียวตอนนี้ใช้ลดเอา สูบวันละไม่กี่มวน อาตมาจึงพูดต่อว่า คนเรานี้หากไม่เห็นโทษเห็นภัยของสิ่งใดจะไม่คิดเลิกหรอก นี่คิดที่จะเลิก

แปลว่าเห็นแล้วว่าบุหรืมันไม่ดี เพียงแต่ยังเอาชนะเขาไม่ได้เท่านั้นเอง แต่นี่คือจุดเริ่มต้นของชัยชนะ จงอย่าเสียใจที่ล้มเหลว แต่จงภูมิใจที่ได้ทำ (เลิก) บุหรืนี้เป็นตัวอย่างที่ดีของกิเลส รู้ทั้งรู้ว่าไม่ดี แต่เลิกไม่ได้ เลิกไม่ได้ไม่แปลกหรอก พวกเลิกได้ซิแปลก แต่ก็น่าชื่นชม

อาตมาเริ่มคุยต่อไปเนื่องจากเขาเริ่มรู้สึกเป็นพวกเดียวกันแล้วเริ่มให้ความไว้วางใจ เรื่องที่ฟังก็ไม่ซับซ้อน แถมยังน่าสนใจ ท่าทางเขาตั้งใจฟังดี ฟังหลวงพี่พูดนะ จะยกตัวอย่างให้เข้าใจ และนี่คือความจริง จงเชื่อว่าสิ่งที่พูดเป็นเรื่องจริงก่อน มิฉะนั้นคนเลวๆ คนหนึ่งไม่มีทางเปลี่ยนเป็นคนดีได้หากเขาไม่รู้หรือไม่ได้พบเห็นอะไรมา ก่อนบวช ๗ วันก็ยังไม่ค่อยหลุดลอยเลย ไม่ใช่คนดีแต่อะไร

เรื่องมีอยู่ว่า เราทุกคนมีเพื่อนที่เราคบหากันมานานแสนนานสองคน คนหนึ่งชื่อกิเลส อีกคนหนึ่งชื่อสติ ทั้งสองคนนี้ไปไหนไปกัน อยู่กับเราตลอดเวลา เกาะหลังเราอยู่นี้แหละ เขาเห็นอย่างที่เราเห็น เขาได้ยินอย่างที่เราได้ยิน เขารู้สึกอย่างที่เรารู้สึก เขาได้กลิ่นอย่างที่เราได้กลิ่น เรากินอะไรเขาก็รับรู้รสอย่างนั้น แล้วเขาก็จะช่วยเราคิดไปซะทุกอย่าง เรื่อง ส่วนสติก็เป็นเพื่อนอีกคนหนึ่ง เป็นประเภทคนดีที่เอาแต่นอนเป็นหลัก จึงไม่ได้มาช่วยเหลืออะไรเราเลย เพื่อนซี้เราจึงเป็นกิเลส

ที่นี้พอเราเห็นผู้หญิง กิเลสก็เห็นเหมือนกับเราเลย กิเลสไม่มีตาเอง ไม่มีหูเอง ไม่มีอะไรๆเอง อาศัยของเราทั้งนั้น (ดูมันว่าเอาเปรียบขนาดไหน) ที่นี้เกิดเห็นผู้หญิงคนแรก ถ้าเขาไม่พูดอะไร เราก็จะมองผ่านไป ไม่ได้ให้ความสำคัญหรือคุณค่าอะไร แต่ถ้าเจออีกคน เขาบอก คนนี้สวยนะ เราก็เลยมองนานหน่อย เขาก็กระซิบบอกต่ออีกว่า ถ้าได้รู้จักก็ดีนะ เข้าไปคุยซิ แรกๆเราก็จะแก้ๆกั๊กๆ เขาจะยุต่ออีก ไปเหอะ เพื่อฟลุค เราลั้งเลๆ แต่ก็

ไปตามคำยุ คุยกันไปคุยกันมาถูกคอ ก็จับด้วยเรื่องอย่างว่าใช่ไหม โยมต้นก็เห็นคล้อยตาม แล้วพยักหน้าตามซ้ำๆ เพราะไม่ค่อย เชื่อหว่า นี่พระแบบไหนหว่า คุยมาถึงเรื่องบนเตียงเลย

แล้วยังไงล่ะที่นี่ หากผู้หญิงคนนั้นเกิดมีท้องขึ้นมา เกิดเรื่อง ยาวต่อไปแล้ว ถ้ามว่า ไอ้เพื่อนเฮงชวยที่ยูเรววันนั้นมันอยู่ไหน มัน เคยโผล่หัวออกมาจับผิดชอบอะไรไหม เราต้องแบกรับทุกข์ระทม กับปัญหาที่ไปเชื่อมันวันนั้นแบบเดียวเอง หากมันเงียบ หรือเรา ไม่ฟังดังเช่นเห็นผู้หญิงคนแรกแล้วผ่านไป เรื่องนี้ก็จะไม่เกิด เห็น รียังว่าเพื่อนซี้เราแยแ่แคไหน กรณีต่อไป หากเขามีแฟน มันก็ยู ต่ออีก เฮ้ย ลูกผู้ชายมาได้หยามไม่ได้ ช่างไปจำคำพระเอกในหนัง มาพูดให้เราอีกเหิมดีจริง เราก้เชื่อมันอีก ตะลุมบอนกันอุตุลุด เสรีจแล้วไง เจ็บตัว ลองหันไปมองหามันสิ ไม่รู้หายหัวไปไหนแล้ว ปล่อยให้เรานอนรักษาแผลต่อไปอีก อาตมาถามว่า เพื่อนอย่างนี้แล้ว ไหม โยมต้นตอบว่า “เลวครับ” ไม่น่าคบเลยใช่ไหม โยมต้นตอบ “ครับ” อาตมาพูดต่อ อิม เหมือนนุหรินั้นแหละ รู้ว่าไม่ดี แต่ เอาเข้าจริงก็ยังไม่ได้ง่ายๆหรอก “แล้วทำยังไงครับ” โยมต้นถาม อาตมาเริ่มเห็นเขาเริ่มสนใจมากแล้ว

อาตมาจึงคุยต่อว่า ในสมัยพุทธกาลมีคนถามพระสารีบุตรว่า คนที่ทำผิดโดยไม่รู้ กับคนที่ทำผิดทั้งๆที่รู้ ใครแยกว่ากัน โยมต้น คิดว่ายังไง โยมต้นเงียบเนื่องจากไม่อยากตอบ เดี่ยวผิด อาตมา ก็เลยพูดต่อไปเพื่อไม่ให้เสียเรื่องว่า พระสารีบุตรตอบว่า คนที่ ทำผิดทั้งๆที่รู้ดีกว่า ส่วนคนที่ทำผิดแล้วยังไม่รู้ว่ามีผิดนั้นแยกว่า โยมต้นทำหน้าง ไซ้ มันขัดกับความรู้สึกของชาวโลกใช่ไหม อาตมา พูดต่อ โยมต้นตอบว่าครับ อาตมาจึงพูดต่อไปว่า หากมีลูกเหล็กที่ เผาไฟร้อนจนแดงมากสองลูก แล้วให้คนสองคนจับ โยมต้นว่า

คนที่รู้ว่าเหล็กนั้นร้อน กับอีกคนที่ไม่รู้เลยว่าเหล็กนั้นร้อน ใครจะ
กำหนดว่ากัน โยมต้นพ่ยกหน้าตาม ดังนั้นผู้ที่จะต้องทุกข์ระทม
จากการกำครั้งนี้ยอมเป็นผู้ไม่รู้ใช่ไหม เมื่อจงใจมาจนถึงจุดที่เอาตมา
ต้องการแล้ว ถึงเวลาปิดการขายเสียที จึงพูดต่อไปว่า

ตอนนี้เราพอจะรู้ว่าพอจะเข้าใจอะไรๆ บ้างแล้ว แม้เรายังคง
ต้องทำอยู่ ยังต้านทานไม่ไหว ก็ขอให้รู้ไว้ชั่ยกหนึ่งก่อน เช่น หาก
จะนอนกับผู้หญิงคนไหน ขอให้รู้ระว่า การนอนครั้งนี้จะสร้างความ
เดือดร้อนขึ้นในอนาคต แล้วก็นอนไปซะ แล้วสักระยะเวลาหนึ่ง
โยมต้นจะเริ่มรู้สึกว่ ที่เคยบอกว่ามันสุดๆ หรือเคยสุดๆ กับมัน
เริ่มเปลี่ยนไป มันไม่มันเหมือนทุกครั้ง มันเริ่มทำไปคิดไป นี่คื
ปัญหาเริ่มเกิดแทรกขึ้นมา แต่ทำไปเถิด เพราะคงไม่มีใครไปห้ามใคร
ได้หรอก แต่เราลองใช้เวลา แบ่งเวลาในชีวิตของเราให้กับความรู้
ในฝั่งธรรมะบ้าง อาจฟังดูเชยๆ แต่ขอแค่ไม่กี่วัน คงไม่เสียเวลา
ไปนอนกับผู้หญิงมากนักใช่ไหม

จากนั้นพระอ่าก็เอาใบสมัครหลักสูตรอบรมของพระอาจารย์
ในเดือนธันวาคม ๒๕๔๙ นี้ส่งใม่มือเอาตมา แล้วเอาตมาก็ยื่นให้เขา
เขารับด้วยความไม่มั่นใจ แต่ก็ไม่ปฏิเสธ รับไว้ จากนั้นเขาก็เดิน
ออกมาส่งที่รถด้วยความนอบน้อมเป็นอย่างยิ่ง พร้อมยกมือพนมไว้
ตลอดเวลาในขณะที่พระทั้งหมดขึ้นรถ จนกระทั่งรถเคลื่อนออกไป
จากบริเวณสำนักงาน มือก็ยังคงพนมอยู่ ด้วยตัวเองยังไม่รู้ว่า
ศรัทธาในธรรมะของพระพุทธองค์ได้เกิดขึ้นกลางใจของเขาบ้างแล้ว

เมื่อรถเคลื่อนไปจนพ้นสำนักงานแล้ว ทั้งพระอาจารย์ พระอ่า
พระกิจ จึงหันมาทางเอาตมาซึ่งนั่งอยู่เบาะแถวหลังของรถ พระอ่า
ถามขึ้นว่า “พี่พูดอะไรกับเขา ทำไมทำทางเขาจึงเปลี่ยนไปขนาดนี้
ทำให้อ่อนน้อมเป็นที่สุด เหลือเชื่อจริงๆ” เอาตมาจึงเล่าให้พระ

อาจารย์และพระที่มาด้วยกันฟังถึงการสนทนาในครั้งนี้ พระอาจารย์ จึงพูดว่า คอรัสของพระอาจารย์เที่ยวนี้คงจะมีแต่ของยากๆ ทั้งนั้น เลยซีเนี่ย มาช่วยด้วยก็แล้วกัน อาตมาก็เลยรับปากท่านไปว่า ครับ แต่ไม่รู้ที่อยู่ในเพศไหนนะ

วันรุ่งขึ้นได้พบกับพระอ้า ท่านบอกว่า “เราส่งใบสมัคร มาแล้วนะ พร้อมกับคนอื่นในบริษัทอีกรวม ๑๐ คน” อาตมายิ้ม ด้วยหัวใจที่เบิกบานในการทำหน้าที่ตามคำสั่งสอนของพระศาสดา และพูดไปกับพระอ้าว่า “อนุโมทนา สาธุ”

พระอาจารย์เคยบอกว่า **หากมีคนดีร้อยคนนั่งอยู่ตรงหน้า และมีคนชั่วหนึ่งคน ท่านต้องโปรดคนชัวก่อนในวาระนั้น** เนื่องจาก คนชั้วจะสร้างความเสียหายให้กับสังคมได้ไม่รู้จักสิ้นสุด





เป็นการเพราะประคองตลอด

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ วันแม่แห่งชาติ

เช้าวันนี้ไปรับบาตรที่ยุวพุทธิกสมาคม ศูนย์ ๑ ตามคำนิมนต์
เนื่องในวันแม่ รวมกันตอนตีห้าครึ่ง เพื่อไปให้ถึงก่อนเจ็ดโมงเช้า
แน่นอนระหว่างทางคงต้องมีคำสอนดี ๆ ออกมาจากพระอาจารย์แน่ ๆ
ท่านถนัดมากที่จะประยุกต์เหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นการสอนธรรมะ

เพลงยุทธประคองบาตรสะท้านฟ้า

คณะสงฆ์นั่งรถตู้ของยุวพุทธิกสมาคม ศูนย์ ๒ ไป อาตมา
นั่งอยู่เบาะแถวสอง ซึ่งอยู่ถัดจากแถวของคนขับ นั่งคู่กับพระอาจารย์
พระอาจารย์วางบาตรไว้ตรงหน้าท่าน ด้านหลังของเบาะคนขับ

ระหว่างที่รถวิ่งไป เมื่อรถเลี้ยว บาตรของท่านก็เอียงจะหล่น
ลงมา ท่านก็ขยับแขนไปซ้ ๆ ไม่รีบร้อน ประคองไว้เบา ๆ เมื่อ
บาตรตั้งอยู่เป็นปกติก็เคลื่อนแขนกลับมา เมื่อรถเร่งขึ้น บาตรก็
เอียง ทำท่าจะหล่นอีก ท่านก็ขยับแขนไปจับและประคองไว้เบา ๆ อีก
เมื่อทูกอย่างปรกติ ท่านก็เคลื่อนแขนกลับมา

อาตมามองเห็นเหตุการณ์นี้อยู่ตลอด พระอาจารย์พูดขึ้นว่า
“หากเราต้องเอามือประคองบาตรไว้ตลอดทาง คงเป็นภาระมาก

ที่เดียว” พุดจบท่านก็เงยไป และทำอย่างนั้นเรื่อยไปจนถึงยวพุทธิก-
สมาคม ศูนย์ ๑

อาตมาแจ้งขึ้นในทันที เพราะสภาวะของอาตมาในช่วงนี้คือ
การที่สติดำรงอยู่ในสภาพต่ำๆ สติจะเข้ามาจัดการทำงาน (ของเขา
เองนะ) เมื่อจิตกระเพื่อมเท่านั้น ดังนั้นหากเรา (อีกแล้ว มีเราเป็น
ยุงทุกที) พยายามที่จะทรงความรู้เนื้อรู้ตัวไว้ตลอด ก็จะเป็นภาวะ
อย่างยิ่งที่เดียว และก็จะเป็นการเข้าไปกระทำอีกด้วย ซึ่งตรงกับ
คำตอบที่ได้จากปัญญาตอนนั่งสมาธิในครั้งก่อน

พระอาจารย์ให้ช่วยบรรยายธรรมวันแม่

ระหว่างทางท่านถามขึ้นมาว่า เมื่อครั้งเป็นฆราวาส ทำงาน
อยู่ในโรงเรียน เมื่อถึงวันแม่พุดอะไรให้นักเรียนฟังบ้างรีเปล่า ตอบ
ท่านไปว่า ทำเป็นปรกติ แต่พุดเป็นกลางๆ เพราะพุดให้เด็ก
หลายระดับฟัง จู่ๆท่านก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นช่วยบรรยายเรื่องวันแม่
ให้ญาติโยมฟังหน่อย ให้เวลา ๑๐ นาที ผมไม่ค่อยถนัดเรื่องแบบนี้

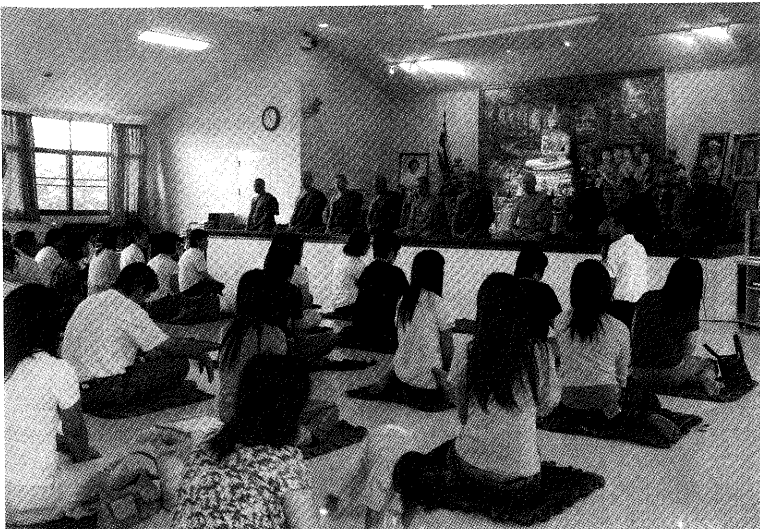
การบรรยายเริ่มขึ้น เนื้อหาที่อาตมาพุดก็คือเล่าถึงชีวิตของชาย
คนหนึ่ง ชายคนนี้มีชีวิตที่ครบถ้วนในกามคุณ กิน ฐูป ดื่ม เสพ
ชีวิตมีความเจริญรุ่งเรืองมาก จนกระทั่งยุคไอเอ็มเอฟ ทุกอย่างก็
ล้มครืนลง สิ่งหรรษาฟู่ฟาดดับสลายหายวับไปกับตา ชีวิตผกผัน
ราวกับเทวดาตกสวรรค์ ต้องกลายเป็นเกษตกร นอนกลางดิน
กินกลางทราย ไปทำกิจการบ่อกุ้งทั้งที่ชีวิตไม่เคยตบยุงสักตัว ความ
ทุกข์จึงรุมเร้าอย่างสาหัส จนคุณแม่ชักนำให้เข้าสู่หลักสูตรปฏิบัติ
ของคุณแม่สิริ กรินชัย ที่บ้านไร่วา และได้เข้าหลักสูตรตามที่ต่างๆ
จนมาถึงวัดผาณิตาราม โดยได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือเป็นอย่างดี
จากอาจารย์เยาวรัตน์ เหล่าสินชัย และแม่ชีพรธรรม เหล่าสินชัย

แนะนำให้เข้าปฏิบัติต่อในหลักสูตรเข้ม ที่มีพระอาจารย์สอนอยู่ ชีวิตค่อยกลับดีขึ้นตามลำดับ จนปัจจุบันชายคนนั้นก็ได้เห็นคุณค่าของศาสนา และได้ประกาศออกไปด้วยประสบการณ์ของตัวเองว่า

“ศาสนาพุทธไม่ได้มีไว้ให้เฉพาะคนดีที่อยู่ในศีลในธรรมแล้วเท่านั้น แต่ศาสนาพุทธยังเป็นศาสนาที่ต้อนรับบุคคลผู้ทุศีล คนชั่วทั้งหลาย ให้เข้ามาบรรพชาและปฏิบัติตาม แล้วท่านจะได้พบกับชีวิตใหม่ที่สันติสุข”

อาตมาได้สรุปในตอนท้ายว่า บัดนี้ชายคนนั้นได้ตายจากไปแล้ว เพราะเขาได้เข้ามาบวชในบวรพุทธศาสนา และจบไว้เพียงแค่นี้

เมื่อจบการบรรยายก็มีการถวายของที่ระลึกจากยุวพุทธาโดยกรรมการ ๒ ท่าน ถวายให้พระอาจารย์และอาตมา กรรมการที่ประเคนให้อาตมาท่านมองตาอาตมาด้วยแวตาท่าที่มั่นคงมาก และถามขึ้นมาระหว่างที่มีอัจฉริยะส่งให้ว่า “แล้วพระรูปนั้นตอนนี้อยู่ที่ไหนคะ” อาตมาก็ยิ้มกลับไป ตั้งใจจะไม่ตอบ แต่ที่ไหนได้ ท่าน



กลับนั่งอยู่อย่างนั้น ตายังคงจ้องมองอย่างมั่นคงประหนึ่งอยากฟังจากปากอาตมาเพียงเพื่อให้ยืนยันสิ่งที่ท่านคาดเดาเอาไว้ในใจแล้ว บรรยาการถูกตรึงเอาไว้ขณะหนึ่ง อาตมาเห็นว่าถ้าไม่พูดคงต้องอยู่กันอย่างนี้เป็นแน่ อาตมาจึงพูดเบาๆว่า “ก็นั่งอยู่ตรงนี้แหละโยม” ท่านยิ้มอย่างมีความสุข พร้อมเปล่งคำว่า “ขออนุโมทนาด้วยค่ะ” ก็มลงกราบสามที แล้วกลับไปเข้าที่

ตัวรู้ จะไม่อยู่ทั้งในและไม่อยู่ทั้งนอก

ตอนเย็นขณะที่อาตมากำลังยืนพักผ่อนอิริยาบถอยู่หน้าอาคาร ๗๒ ปี ที่ศูนย์ ๒ นั้น พระอาจารย์ท่านเดินผ่านมาเห็นยืนอยู่รูปเดียว ท่านจึงเดินเข้ามาพูดคุยด้วย ท่านถามว่าเป็นไงบ้าง ก็เรียนท่านไปว่าสบายดีครับ ไม่ค่อยมีอะไร ดูเขาทำงานของเขาไป ท่านก็จึงพูดต่อไปว่า “ตอนนี้เราก็มองโลกทั้งข้างนอกและข้างในอย่างชัดเจนแล้ว การทรงสภาพรู้ไว้ จะว่าข้างนอกก็ไม่ใช่ เนื่องจากเมื่ออยู่ข้างนอกก็จะไหลไปตามกระแสของโลก แต่จะว่าข้างในก็ไม่ใช่ เนื่องจาก การอยู่ข้างในก็จะไม่เห็นโลกชัดเจน และจะขาดความอิสระในการรับอารมณ์ ดังนั้น ตำแหน่งที่จะทรงตัวรู้ไว้จึงเป็นศิลปะ ไม่สามารถบอกให้ชัดเจนลงไปได้ว่า ควรจะอยู่ตรงไหน เท่าไหร่ จะว่าข้างนอกก็ไม่ใช่ จะว่าข้างในก็ไม่เชิง ขอให้ลองสังเกตดู”

๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๙

ทำไมช่วงนี้จึงไม่เป็นไปตามวงจรปฏิจลสมุปบาท

เกิดความสงสัยมาระยะหนึ่งแล้ว เพราะที่ผ่านมาสภาพรู้เขาทำงานไปเรื่อยๆ ด้วยตัวเอง ความคิดไหลออกมาเป็นระยะๆ เห็นความคิดต่างๆ ถูกปรุงแต่งจากกิเลส เพราะเราไม่ค่อยปล่อยให้ระดับ

การปรุงแต่งล่วงเลยมาถึงขนาดนี้ เนื่องจากล่อแหลมที่จะเกิดตัณหา และอุปาทาน ซึ่งจัดการได้ยาก

แต่ที่แปลกใจก็คือ **ไม่ว่าความคิดทั้งหลายจะถูกปรุงแต่งเลยไปมากเพียงใดก็ตาม แต่กลับหาทำให้จิตกระเพื่อมไม่** จะเห็นว่า แม้คำพรรณนาที่กิเลสปรุงแต่งอย่างมากมายให้หลงใหลคล้อยตามนั้น หาได้มีกำลังหรืออิทธิพลใดๆ ให้เกิดตัวกูของกูเลย หันที่ที่เข้าไปดูทุกอย่างที่กิเลสพยายามจัดสรรปั้นแต่งก็ดูจะไร้ค่าไปทันที ประหนึ่งว่าเซลล์แมนพูดหวานล่อมมาครึ่งชั่วโมง แล้วเราก็กางานอย่างอื่นไป เมื่อหันกลับมาพบว่าเขายังนั่งพูดอยู่ แล้วเราก็ก้ม บอกว่า หยุดเถอะนะ อย่างไม่เอะใจอะไรก็ไม่เอา จะทำงานอย่างอื่นแล้ว แล้วเซลล์แมนผู้นั้นก็เดินคอตกกลับไปทุกที (หรือบางความคิดน่าสนใจ เราก็กะเอาสติเข้าไปประกอบดูอีกที แล้วอาจเอาความคิดที่กิเลสปรุงแต่งไว้มาใช้ประโยชน์ได้ เมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งสมควรทำ)

บางครั้งเมื่อตนเองเห็นว่ากิเลสกำลังปรุงแต่ง ด้วยความเคยชินก็จะเข้าไปรู้การปรุงแต่งนั้นจนทำให้เขาดับไป ซึ่งหลังจากนั้นก็เข้าใจได้ทันทีว่าเราเข้าไปกระทำเสียแล้ว เนื่องด้วยความที่เคยชินจากการเจริญสติอย่างนี้มาก่อน เมื่อเห็นกิเลสเข้ามาปรุงกันใหญ่ก็จะเข้าไปดูทันที แต่ในความเป็นจริงเมื่อตั้งมั่นเป็นเพียงผู้ดู ก็ไม่เห็นสติหรือสัมปชัญญะเขาทำอะไรเลย จนสงสัยว่า **นี่เราเพลอริเปล่า นี่เราหลอตรีเปล่า แต่ทำไมจิตไม่หวั่นไหว ไม่เสียคุณภาพเลยละ จึงพอจะทำให้เข้าใจได้ว่า เมื่อจิตไม่สั่นไหว เขาก็ยังไม่ทำอะไร**

“ต้นของวงจรปฏิจจสมุปบาทเริ่มต้นที่อวิชชา ตัวอวิชชาเป็นเหตุให้เกิดผลต่างๆ มาจนถึงผัสสะ เมื่อเกิดผัสสะ จะเกิดเวทนาชอบ - ไม่ชอบเป็นผล เวทนาก็จะเป็นเหตุให้เกิดตัณหาอยากที่จะดึงเข้า - ผลักออก ตัณหาก็คจะเป็นเหตุให้อุปาทานเกิด เริ่มยึดเป็น

เจ้าของ เกิดอุปาทานตัวกู-ของกูขึ้นมา หากท่านใดปฏิบัติจนเกิดวิชาขึ้นแล้ว ท่านผู้นั้นได้ออกจากวงจรภวจสมุปบาทแล้ว แต่มันยังไม่ออกตลอดเวลา **เมื่อออกมาก็มะเห็นวงจรทำงานอยู่ แต่ไม่มีตัวเราอยู่ในนั้น** ท่านผู้นั้นได้เจาะทะลุเปลือกที่ห่อหุ้มและออกจากวงจรนี้ ซึ่งหากเป็นพระอรหันต์คงจะออกจากวงจรนี้ตลอดเวลา หรือหยุดวงจรนี้ได้อย่างสิ้นเชิง แม้เรายังละกิเลสได้ไม่หมด แต่ก็ออกจากวงจรนี้ได้บ้างแล้ว เขายังหมนอยู่ แต่ไม่มีเราเข้าไปอยู่ในนั้น ช่วงนี้พอจะเข้าใจวงจรจากแถวๆอายตนะผัสสะลงมาได้ชัดเจน แต่ไม่ค่อยเห็นช่วงต้นๆของวงจรถ้า **ไม่รู้เพราะอะไร**

อย่างนี้ก็ไม่ต้องทำอะไรกันซี เพราะกิเลสก็ไม่เชื่อเขาแล้ว

คำถามนี้เป็นคำถามยอดฮิตมาก เพราะคนทั่วไปจะคิดว่า เมื่อเกิดสภาพรู้เท่าทันกิเลสแบบนี้ “ของดีๆไม่ต้องซื้อ อาหารดีๆไม่ต้องกิน บ้านดีๆไม่ต้องอยู่ รถราก็เอากันแค่พอวิ่งได้ ใช้ไหม แล้วที่เคยมีเคยซื้อมาแล้วด้วยอำนาจกิเลสละ ต้องขายทิ้งไหม”

สภาพนี้อธิบายง่ายมาก แม้กิเลสจะเป็นต้นคิด แต่สุดท้ายสติจะเข้ามาประกอบเป็นพี่เลี้ยงในการพิจารณา หากการกระทำนั้นเป็นสิ่งสมควร ไม่สร้างความเดือดร้อน การกระทำนั้นก็สามารถดำเนินได้ต่อไป ไม่ได้เกี่ยวเลยว่าทำอะไรไม่ได้ แต่สำหรับผู้ที่มีคุณธรรมสูงมากแล้ว ท่านจึงไม่ปรารถนาจะอยู่ในเพศฤหัสถ์อีก เนื่องจากการมีการเป็นเป็นเรื่องหนักทั้งสิ้น ท่านเหล่านั้นจึงแสวงหาความไม่มี ซึ่งแม้เพียงกายซึ่งเป็นของยืมใช้ยังรู้สึกเป็นภาระเสียแล้วแล้วยังจะไปยืมอะไรต่ออะไรในโลกมาให้หนักหนาอีกทำไม นั่นคือการเข้าสู่เพศบรรพชิต มุ่งสู่ความไม่มี อย่างว่าแต่กายเลย แม้จิตที่ว่าเป็นเพียงพลังงาน ไม่มีน้ำหนัก ก็ยังไม่เอา

คลื่นแทรก

เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ที่ผ่านมามีญาติโยมมาทำบุญกัน เนื่องจากเป็นวันหยุด คณะสงฆ์ที่จำพรรษาทั้งหมดก็ออกไปรับและอนุโมทนาในกุศลจิตของญาติโยม เมื่อถึงเวลา อยู่ๆ พระอาจารย์ก็ส่งไม้ค้ำให้ช่วยให้ศีลให้พร อาตมาก็รับมา แล้วก็ให้ไปตามปรกติ ระหว่างให้ก็มีสติตามไปเรื่อยๆ จนจบมธุสวาทา เวรมณี ลิกขาปะทังสะมาทิยามิ ก็หันไปกระแอม แล้วหันกลับมาให้ต่อ ก็ตั้งใจจะให้ข้อ ๕ สุราต่อ แต่อยู่ๆ ก็พูดกามา พระอาจารย์จึงหันมาบอกสุราๆ อาตมาก็ให้ศีลข้อสุราต่อไป ไม่ได้มีอาการตกใจอย่างไร เพียงแต่สงสัยว่า เราก็มีสตินะ ใครมาบอกกามา (แต่ขาดสัมปชัญญะไปชั่วขณะ)

ระหว่างนั้นพลได้ยื่นพระกิจพูดกับพระอ๋าว่า เมื่อก็ตอนพระบัญญัติโรให้ศีลจบข้อ ๔ ผมคิดว่าเดี่ยวพี่ต้องให้กามาอีกรอบแน่เลย แล้วผิดจริงๆ ด้วย ผมตกใจเลย ทำไมมันเป็นไปอย่างที่ผมคิด

จากนั้นในช่วงเย็นกวาดใบไม้ด้วยกัน อาตมาจึงเข้าไปถามเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น แล้วจึงรู้ว่า พระกิจนั่นเองที่ส่งคลื่นเข้ามา อาตมาเลยว่ามีผิด ในใจก็คิดอยู่แล้วว่าเสียงใครนะ เป็นที่ครึกครื้นกันในหมู่สงฆ์ด้วยกัน อาตมาจึงบอกไปว่า “อย่าเปลี่ยนคลื่นนะ คราวหน้าเวลาท่านให้ศีล ผมจะให้เริ่มปาณาใหม่เลย” เรียกเสียงหัวเราะจากทุกๆ ท่าน พระอาจารย์ก็กล่าวขึ้นเป็นเชิงเตือนว่า ทีหลังพวกคลื่นแทรกเหล่านี้ เราต้องมีสติสัมปชัญญะ อย่าตามเขาไป วาระปัจจุบันนั้นๆ กำลังทำอะไรอยู่ ก็อย่าให้เสียกิจนั้นๆ คลื่นแทรกก็เพียงแค่ว่าเท่านั้น (มันไม่ทันนะสิอาจารย์ เพิ่งเคยโดนครั้งแรก สัมปชัญญะเขายังจำสภาวะไม่ได้ แต่ถ้าโดนอีกคงไม่แล้วละครับ)





แกงจืดก๋วยเตี๋ยวที่สด

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๓

กุศลและอกุศล

เช้าวันนี้พระอาจารย์เทศน์ให้ฟัง ซึ่งอาตมาคิดว่าดีมากทีเดียว กุศลเขาก็มีหน้าที่แสดงธรรมของเขา เช่น ความยินดี ความสุข ความอึดอึดชุ่มชื่นใจ เขาก็มีหน้าที่แสดงให้เห็นโดยชื่อตรง ส่วน อกุศลทั้งหลายก็มีหน้าที่แสดงธรรมของเขาให้เราดูโดยชื่อตรง เช่น ความทุกข์ เคว้ง อึดอัดขัดเคือง นิเวรณทั้งหลาย อีกอันก็คือความรู้สึกเฉยๆ เป็นอุเบกขา เขาก็แสดงตามหน้าที่ของเขาเช่นกัน

ดังนั้นเขาทำหน้าที่ของเขาอย่างชื่อตรงแล้ว เรามีหน้าที่เข้าไปดูเฉยๆ ไม่ต้องไปพยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพใดๆ อย่ามีตัณหาเข้าไปกับการดู เพราะหากเราได้เห็นการทำงานโดยชื่อตรง ก็จะได้เห็นสภาพจริงตามความเป็นจริง อย่าไปมีอะไรกับอะไร เป็นเพียงผู้ดู ผู้รู้ ตามธรรมที่เขาแสดงเท่านั้นเอง ก็จะพบสังขาร

ไปโรงเรียนยินดีวิทย์

วันนี้ไปฉันทพลที่โรงเรียน เป็นทางผ่านจะไปวัดผาณิตาราม เพื่อทำใบสุทธิ มีนักเรียนมาต้อนรับตั้งแต่ประตูทางเข้า และขึ้นไป

เยี่ยมนักเรียนทุกห้องทุกชั้น เด็กๆ นั่งพับเพียบรอที่หน้าห้องเรียน
เมื่ออาตมาเดินไปถึงห้องไหน ห้องนั้นก็จะมีลมกราบ เป็นภาพ
ที่งดงามน่าประทับใจจริงๆ สมเป็นโรงเรียนวิถีพุทธ

ขณะครูลงมือทำอาหารด้วยตัวเอง และเตรียมของไว้ถวาย
สังฆทาน ขออนุโมทนาโดยทั่วกัน

ไปวัดน้ำ พบพระอาจารย์สมโภชน์

เสร็จจากทำใบสุทธิ ขณะได้เดินทางไปวัดน้ำของพระอาจารย์
สมโภชน์ ท่านเป็นพระที่น่านับถืออย่างยิ่ง ให้ความเป็นกันเอง
กับทุกๆ คน

พระอาจารย์สมโภชน์เคยรู้จักกับพระอาจารย์จากหนังสือเล่ม
“รู้ด้วยจิต” ตั้งแต่สมัยเป็นต้นฉบับ โดยอาจารย์เยาวรัตน์นำไป
ถวาย เมื่อท่านอ่านไปได้สัก ๓-๔ เรื่อง ท่านจึงถามถึงผู้เขียน จน
เป็นเหตุให้ได้พบกัน โดยท่านสมโภชน์บอกว่าจะแปลเป็นภาษา
อังกฤษให้ แต่ห้ามทวงนะ เพราะหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนเขียนจาก
สภาวะ หากท่านจะแปลเป็นภาษาอังกฤษ ท่านจะเข้าไปสัมผัส
สภาวะเดียวกันแล้วเขียนเป็นอังกฤษ ไม่ใช่การแปลแบบประโยค
ต่อประโยค ซึ่งนั่นจะทำให้ความหมายต่างไป ประวัติท่านเคยอยู่
วัดไทยในลอนดอนเป็นเวลานานทีเดียว

แต่สิ่งที่ทำให้อาตมาสะอึกตั้งแต่คลานขึ้นไปจะกราบท่านโดย
ท่านยังไม่รู้จักเลย ท่านทักคำแรกว่า “คงไม่สึกแล้วใช่ไหม” ความ
จริงเคยพบท่านครั้งหนึ่ง แต่ท่านจำไม่ได้ในตอนแรก หากเมื่อ
หนึ่งไปสักพักท่านจึงบอกว่า “นี่ออกแล้ว เคยมากับคุณแม่ ที่ท่าน
เป็นเจ้าของภาพพิมพ์หนังสือ ใช่ไหม” อาตมายังคิดว่าท่านจำแม่
(หรือตุจากข้างใน)

ในระหว่างการสนทนามีช่วงท้ายก่อนกลับ พระอาจารย์หันมาทางพวกเราและพูดขึ้นว่า “เฮ้า ใครมีอะไรจะสอบถามท่านบ้างไหม” ท่านสมโภชน์จึงรีบออกตัวขึ้นว่า “อย่าถามผม ผมไม่รู้อะไร เดี่ยวตอบไม่ได้” พระอาจารย์จึงเสริมต่อ “สภาพไม่รู้นี่ดีนะครับ บางคนพยายามทำสภาพไม่รู้ยังทำไม่ได้เลย” ท่านทั้งสองจึงนั่งยิ้ม ลักพัก ท่านสมโภชน์จึงพูดขึ้น **“ไม่รู้ก็ไม่ทุกข์”**

ก่อนกลับได้มีโอกาสปรึกษาท่านว่า สภาวะที่เป็นอยู่ขณะนี้สติจะเข้าไปรู้เมื่อมีปัญหา ความคิดก็ยังมีอยู่ อย่างนี้ถูกไหมครับ ท่านก็บอกว่า เขาก็ทำหน้าที่เขาอย่างนั้น เป็นผู้ดูไป ไม่ต้องทำอะไรหรอก ก็เลสมันปรุงอย่างไรเราก็ไม่ฟังอยู่แล้ว ก่อนกลับก็ได้ถวายบันทึกละเม่่นี้ให้ท่านไว้

๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๙

อาจารย์เรณูใส่บาตร

เข้านี้อาจารย์เรณูรอใส่บาตรขณะที่พระสงฆ์เดินกลับจากบิณฑบาตเข้ามาที่ยุวพุทธิกสมาคม ศูนย์ ๒ ท่านใส่ด้วยอาการนอบน้อมล้ำรวมมาก ในสมัยเป็นฆราวาสเคยเข้าคอร์สคุณแม่สิริ โดยมีอาจารย์เรณูเป็นวิทยากร จึงทำให้อดที่จะรำลึกนึกถึงบุญคุณท่านไม่ได้

หลังจากรับบาตรเสร็จจึงเดินกลับเข้าไปหาท่าน แล้วเล่าให้ท่านฟังว่า สมัยเป็นฆราวาสเมื่อ ๖ ปีที่แล้วเคยปฏิบัติในคอร์สที่ท่านเป็นวิทยากร จึงระลึกนึกถึงคุณ วันนี้ได้มีโอกาสบวช จึงขออนุโมทนาในบุญกุศลที่ได้ก่อปรก่อกว่รวมกัน ท่านก็อนุโมทนาให้ด้วยเช่นกัน ในการอนุโมทนานั้น ประโยคหนึ่งที่ตั้งก้องในหูจนถึงตอนนี้คือ **“...ขอให้ท่านมีโอกาสได้บวชไปจนตลอดชีวิตด้วยเถิด”**

การเข้าไปนอนุ้หมอนกั้กับท่านเป็นการให้กำลังใจกับคนที่เป็นครูบาอาจารย์ สมัยที่เราเป็นครู เวลามีนักเรียนที่จบไปแล้วเดินเข้ามาทัก แนะนำตัวว่าเป็นลูกศิษย์ ขณะนี้เป็นนั่นเป็นนี่ แล้วเข้ามาขอบคุณ ว่าลื้กนึกถึงบุญคุณ ก็จะทำให้เรารู้สึกดี มีพลังที่จะสร้างสิ่งดีงามให้กับโลกต่อไป ครั้نگี้เช่นกัน หวังว่าคงช่วยเติมกำลังใจ แม้เพียงเล็กน้อยก็ยั้งดี

๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๗

ดูผลเห็นเหตุ

การนั่งสมาธิในช่วงหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา ช่วงต้นๆของการนั่งก็เ้เห็นความคิดผ่านเข้ามาเรื่อยๆ เรื่องนั้นเรื่องนี้ ก็ดูไป ไม่แทรกแซง ไม่ขยับตัวรู้เพื่อให้สงบ แต่เมื่อดูไปสักพักก็กลับไปเห็นเหตุของการคิด เห็นภาพเหตุการณ์ต่างๆที่เป็นต้นเหตุของการฟุ้ง เช่น นั่งทำงานใช้ความคิด พูดคุยโทรศัพท์ หรือพูดคุยกับคนนั้นคนนี้

เราก็ดูต่อไป **เมื่อหมดเหตุทุกอย่างก็สงบไปเอง ไม่มีการแทรกแซงสภาวะใด ๆ** จากนั้นเวลาเกิดอะไรขึ้นก็สามารถอดยดูภาพของเหตุต่างๆได้ง่ายและกระชับรวดเร็วขึ้น แต่อยู่เพียงชาตินี้เท่านั้นนะ

๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๗

แกงจืดทำยากที่สุด

หม่อจุ่ม (ประธานชมรมกัลยาณธรรม) นิมนต์พระอาจารย์ไปฉันที่บ้าน พระอาจารย์จึงหนีบาตมาไปรับวิภาด้วย (เอ๊ะ ยังไง?...เดี๋ยวกั้รู้)

ช่วงเวลาที่อยู่ที่นี่ก็ได้เกิดธรรมะระหว่างฉันอาหาร พระอาจารย์พูดกับแม่ครัวที่มานั่งอยู่บริเวณโต๊ะอาหารนั้นว่า “แกงจืดนี้ทำยากนะ เพราะเวลาทำ คนทำมักจะกลัวมันจืด” อาตมานั่งยิ้มแต่ก็ฉันต่อไป แม่ครัวเริ่มส่งเสียงถกเถียงกันแข็งแะ ว่าใครเป็นคนทำ อาจารย์คงหมายความว่าแกงจืดวันนี้เค็มละมั้ง อาตมาจึงพูดขึ้นว่า อย่าไปหมายความว่า ท่านไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น งานนี้ท่านพูดกับผม แต่ผ่านไปทางแม่ครัว เลยตีความกันยุ่งไปหมดขนาดฉันเสร็จจะกลับแล้ว แม่ครัวยังเถียงกันไม่จบ

ความหมายของท่านก็คือ ผู้ที่ทำแกงจืด กลัวแกงจืดจะจืดก็เลยพยายามใส่น้ำใส่น้ำมันจนแกงจืดไม่จืด เปรียบเหมือนการปฏิบัติธรรม บางครั้งสภาวะมันเฉยๆว่างๆก็กลัวมันจะไม่มีอะไรก็พยายามจะทำโน่นทำนี่ไปเรื่อย แทนที่จะให้เขาจิตๆอยู่อย่างนั้น ดังนั้น กลัวๆหน้อยๆจะดูเฉยๆ ไม่ต้องไปทำอะไร อย่าไปเติมโน่นเติมนี้





เรากำลังพูดกับใคร

๑๘-๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๙

ช่วงรับวิบาก เข้าโรงพยาบาล

เมื่อวานที่ไปฉันที่บ้านหมอัจฉรา (จุ่ม) เป็นการเปิดช่องให้วิบากซึ่งเขาไม่ค่อยมีโอกาสมากนักเวลาเป็นพระ และสาเหตุครั้งนี้ก็คงเป็นน้ำพริกกะปิเจ้ากรรม (มีกรรมก็เลยมีวิบาก สงสัยไม่ได้ฉันด้วยกิริยา) ตกตอนเย็นเริ่มออกอาการไม่ค่อยดี คลื่นเหียนอยากจะอาเจียน ท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด

จนที่สุดก็เริ่มอาเจียน ถ่ายอย่างรุนแรง ลำไส้เกิดการบิดตัว ช่วงนี้จะทรมานมาก เห็นเลยว่า แม้นจะรู้ว่าเนื้อรู้ตัวอยู่ก็ยิ่งหลุดไปจนเกิดทุกข์เช่นกัน รู้สึกอึดอัดมาก สติเข้ามาจัดการได้เป็นขณะ หมายความว่า ถ้ามองเฉพาะส่วนของจิต บางช่วงก็จะสั้นไหวไหลไปกับความเจ็บ แล้วสักพักก็จะกลับเป็นปกติ ไม่มีการกระเพื่อมแม้ความปวดมวนยังอยู่

จนทีี่สี่จึงประคองตัวไปหาพระอ๋าเพื่อขอยาฉัน แต่ไม่มีใครมียาเลย ยาหมดไปตั้งแต่คราวก่อนที่มีพระรูปอื่นท้องเสีย (แหมช่างพอดี หมดตรงเราเลยนะ) พระอ๋าและพระภิกษุจึงเป็นธุระออกไปหายาแก้ท้องเสียที่สำนักงานมา (พรรษานี้ท้องเสียกัน ๗ รูป) หลังฉันยาไปก็นอนพักรอดูอาการ จนถึงหกโมงเช้าก็ถ่ายอยู่

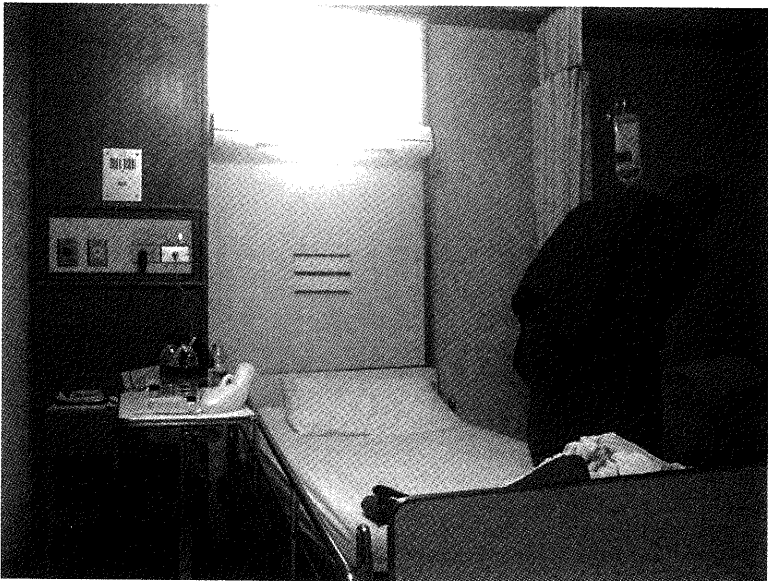
เป็นน้ำล้นๆ จึงโทรศัพท์บอกโยมหนักและโยมเปี้ยกให้ช่วยพาไป
โรงพยาบาลที่ เพราะรู้แล้วว่าตัวเองเริ่มขาดน้ำ

เจอคุณหมอมวยทรเข้าอีก

เข้าหลังจากโทรศัพท์เสร็จ ก็ฝืนลุกขึ้นเก็บของเพื่อเตรียมไป
โรงพยาบาล สรงน้ำห่มจีวรรอ แต่ไม่กล้าฉันทะไรทั้งสิ้น กลัวจะไป
ถ่ายในรถเขา เพราะตอนนี้ฉันทะไรเข้า-อะไรก็ออกเลย

ตลอดทางที่นั่งรถไปโรงพยาบาลรู้สึกว่าจะทำไมจึงเกิดสงบเย็น
เหลือเกิน สถิตตามมาดูแลเป็นอย่างดี ดูมาที่ตัวกาย ก็มีสภาพ
เหมือนรถเสียกำลังจะเอาเขาไปเข้าศูนย์

เมื่อถึงโรงพยาบาลก็เข้าตรวจกับคุณหมอคนหนึ่ง รถเข็น
ที่อาตมานั่งถูกเข็นเข้าไปในห้องตรวจ ได้พบหมออายุอาตมาน่าจะ
ราว ๖๕ ปีกระมัง ท่านก็ยกมือไหว้แล้วสอบถามอาการ จึงเล่า



อาการให้คุณหมอฟังอย่างละเอียด คุณหมอก็อธิบายว่า ร่างกาย มีกระบวนการต่อต้านเชื้อโรคที่แปลกปลอมเข้าไป เมื่อเขาเห็นว่า อาหารมีพิษหรือมีเชื้อโรค เขาก็จัดการให้เราอาเจียนออก เพื่อ กำจัดต้นเหตุก่อน จากนั้นส่วนที่เลยเข้าไปในส่วนของลำไส้แล้ว ก็จะปล่อยให้ออกไปด้วยการถ่าย ที่มันเหลวก็เนื่องจากเขาไม่ยอม ดูดน้ำจากอาหารออกไปใช้ เพราะมันมีเชื้อ เมื่อถ่ายเอาอาหารออก แล้ว ก็จัดการเอาน้ำในร่างกายล้างระบบภายใน รวมถึงน้ำที่เราฉันท เข้าไปด้วย หมอก็อธิบายให้เห็นการทำงานอย่างชัดเจน อาตมาก็เริ่มเห็นว่า เขาทำงานของเขาได้เองจริงๆนะ ช้ำร้าย การที่เรา ไปฉันทยาให้หยุดถ่าย เป็นการทำให้ระบบที่กำลังทำงานเข้าไปอีก เห็นไหม เราเข้าไปแทรกแซงสภาวะทุกที่เลย ด้วยความโง่

เมื่ออธิบายในทางการแพทย์ให้ฟังเสร็จ คุณหมอก็เริ่มชวนคุย ในเรื่องทั่วไปบ้าง คุณหมอลถามว่า ในแฟ้มนี้เป็นชื่อฆราวาส แต่ท่าน เป็นพระ อาตมาจึงตอบว่า อาตมาเพิ่งบวชได้ไม่นาน ประมาณ สองเดือนเท่านั้น แล้วอาชีพเดิมท่านเป็นอะไร อาตมาเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน คุณหมोजึงถามต่อว่า ลางานไปบวชหรือ อาตมาก็ตอบ ต่อไปอีก ไม่ถึงกับต้องลาหระก เพราะเป็นกิจการของครอบครัว บพสนทานก็เป็นไปอย่างเรียบ ๆ เสียงอาตมาพูดก็เนิบ ๆ ช้า ๆ เหมือนเพลงกระเป๋าลวงตาอาพารนั้นแหละ เพราะตัวอาตมาเอง เมื่อนับระยะเวลาจากอาหารมือสุดท้ายที่ร่างกายได้ใช้ ไม่นับที่อาเจียน ทิ้งไป ก็กว่า ๓๐ ชั่วโมงแล้ว นี่ยังต้องบวกรอการคลื่นเหียนวิงเวียน จากเชื้อโรคเข้าไปอีก ท่านคงจะนึกภาพออก

จากนั้นท่านเริ่มชวนคุยลึกเข้าสู่การปฏิบัติ คุณหมอลถามว่า แล้ว ท่านอยู่วัดไหน อาตมาไม่ได้อยู่วัดหระก เป็นศูนย์วิปัสสนากรรมฐาน ท่านก็ถามต่ออีก แล้วท่านใช้วิธีอะไรละ เจริญสติปัญญาฐาน ๔ หรือ

อาตมาก็ตอบ ไข่แล้ว อาตมาจึงเริ่มถามคุณหมอบ้างว่า คุณหมอบอกจะมีความรู้เรื่องการเจริญสติปัฏฐาน คุณหมอบอกปฏิบัติอยู่ที่ไหน หรือ หมอบอกว่า **ผมไม่ได้ไปปฏิบัติที่ไหน ผมปฏิบัติอยู่ในชีวิตประจำวันนี่แหละ** อาตมาจึงยิ้มและพูดเนิบๆต่อไปว่า ขออนุโมทนาจริงๆ **คุณหมอนี้ไม่ธรรมดาเลยนะ** คุณหมอบอกจึงตอบกลับซ้ำๆ เช่นกันว่า **ผมนี่แหละธรรมดา** ทันทีที่คุณหมอบอกคำนี้ อาตมาเริ่มเอะใจแล้วเกิดคำถามขึ้นกับตัวเองว่า **นี่เรากำลังพูดกับใครอยู่ที่นี่** อาตมาเริ่มเห็นอึดใจตัวตนของคุณหมอบริเริ่มมีมากขึ้น แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร พูดคุยกันต่อไปตามปรกติ จึงเริ่มถามคุณหมอบอกว่า แล้วเจริญสติในระหว่างทำงานเป็นอย่างไรบ้างละ คุณหมอบอกก็ตอบว่า ไปเรื่อยๆครับ อาตมาจึงพูดเนิบๆต่อไปว่า **ส่วนของอาตมาไม่ได้เจริญสติแล้วละ สติเขาจะทำงานเองเมื่อเห็นว่าจิตเริ่มเสียคุณภาพ** (ขอออกตัวก่อนนะว่า เป็นเพียงการเล่นคำของคำว่าเจริญสติ เพื่อให้โดนใจคุณหมอเท่านั้น จริงๆคือไม่ได้ไปทำให้สติเกิดแล้วเท่านั้น) เมื่ออาตมาพูดจบ คุณหมอบริเริ่มหยุดแล้วหันกลับมามองหน้าด้วยแววตาที่เริ่มเปลี่ยนไป และพูดต่อว่า ก็เหมือนกับการขี่จักรยานเมื่อขี่เป็นแล้วทุกอย่างก็ดูง่ายไปหมด อาตมาก็จึงตอบต่อว่า ก็เป็นอย่างนั้นแหละหมอบอก คุณหมอบอกถามว่า แล้วตอนนี้ท่านรู้สึกอย่างไร อาตมาเห็นว่ากายเริ่มเปลี้ยมาก แต่จิตยังคงเบิกบาน ไม่มีปัญหาอะไร คุณหมอบริเริ่มตอบกลับซ้ำลงเหมือนเริ่มคิดเช่นกันว่า **นี่เรากำลังคุยกับใครอยู่**

อาตมาเริ่มชวนเปลี่ยนเรื่องใหม่ว่า **อาตมาไม่ค่อยเห็นสมรวัส** **ที่มีความเข้าใจด้านนี้มากนัก** คุณหมอบอกจึงบอกว่า มีมากครับ และที่เป็นอริยบุคคลก็มาก แต่ส่วนใหญ่เมื่อเป็นแล้วก็จะบวชเพื่อให้จบไปเร็วๆ แต่สำหรับท่าน จะสึกก็ได้นะ เพราะคนที่ผมรู้จักบางคน

แม้จะเป็นอริยบุคคลแล้ว ก็ยังสามารถอยู่ในเพศฆราวาสได้ อาตมาก็ยอมรับ แล้วก็ตอบไปว่า จิตเขามีธาตุรู้ เมื่อถึงเวลานั้นเขาจัดการได้เอง คงไม่ต้องไปแทรกแซงเขาหรอก โดยเฉพาะไม่ต้องเอากิเลสไปประกอบ แล้วเขาจะดูตามความควรหรือไม่ควรเอง ว่าอยู่ตรงไหน ทำประโยชน์ได้ดีกว่ากัน แล้วอาตมาก็เลยพูดต่อไปอีกว่า เห็นท่านเป็นผู้มีความรู้ดี ท่านเป็นลูกศิษย์ใครหรือ คุณหมอบทตอบอย่างภาคภูมิใจมาก ผมเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบุช ซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงปู่ มัน อาตมาจึงกล่าวว่า ขออนุโมทนากับหลวงปู่จริงๆ ที่มีลูกศิษย์ที่เป็นสัมมาทิฐิเช่นท่าน คุณหมอบอกจึงย้อนถามอาตมาเช่นกัน อาตมาก็ตอบไปว่า อาจารย์ของอาตมาเป็นพระวิปัสสนาจารย์อยู่ที่ยุวพุทธิก-สมาคม ๒ เป็นศูนย์วิปัสสนาอยู่ที่คลองหลวง ปทุมธานี คุณหมอบอกก็จึงพูดต่อขึ้นว่า อาจารย์ของท่านเป็นอาจารย์ที่ดี สอนศิษย์ได้ถูกต้องตรงตามคำสอนขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้าจริงๆ อาตมาจึงพูดเสริมไปว่า อาจารย์ของอาตมาไม่ได้สอนอะไรมากหรอก ท่านชี้แนะให้ลูกศิษย์ไปเรียนรู้ด้วยตัวเอง คุณหมอบอกเริ่มมีสีหน้าชื่นชมและเลื่อมใส

การสนทนายังคงดำเนินต่อไป คุณหมอบอกเล่าว่า หลวงปู่จะมารับบาตรที่โรงพยาบาลแล้วหมอบอกก็จะขอตรวจร่างกาย แต่คุณหมอบอกรีบออกตัวว่า หลวงปู่ท่านไม่ได้อินซังขอบกับร่างกายนี้เท่าไรหรอก แต่พวกเรา ก็พยายามดูแลท่านให้ดีที่สุด อาตมาจึงพูดเสริมต่อไปว่า **“กายนี้เป็นเพียงของยืมใช้ แต่เราก็มีหน้าที่ต้องดูแลรักษาให้ดี ยืมเขามาใช้ก็ต้องรักษาเขาด้วย อย่าว่าแต่กายเลย แม้จิตก็เป็นของยืมใช้เช่นกัน วันหนึ่งก็ต้องส่งคืนกลับไป”** เมื่อพูดถึงตรงนี้คุณหมอบอกเริ่มหยุดไปนานทีเดียว แล้วเปลี่ยนเรื่องเปลี่ยนท่าที พูดต่อว่า ท่านนอนพักบนเตียงคนไข้ก่อน จนกว่าโรงพยาบาลจะจัดการห้องพัก

และการเคลื่อนไหวก็ประกอบด้วยสติทุกกระเบียดนิ้วเลย และก็
น่าแปลกว่า ความอ่อนเพลียกลับไม่มีเลย ทั้งๆ ที่ควรจะต้อง
อ่อนเพลียมากแล้ว พลังจิตคงช่วยให้กายทำงานไปก่อนในสภาวะ
ด้นชั้นเช่นนี้ อัศจรรย์จริงหนอ

ลูกซี: “ช่วยด้วยค่ะ”

คืนนั้นเวลาสองทุ่มครึ่ง ระหว่างที่อาตมากำลังสร้งน้ำที่
โรงพยาบาลก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ดัง เมื่อเสีร็จออกมาดู พบข้อความ
SMS ส่งเข้ามาว่า “ช่วยด้วยค่ะ จากลูกซี”

ลูกซี เป็นชีอายุน้อยคนหนึ่งอยู่ที่จังหวัดทางภาคใต้ เป็น
ผู้ปฏิบัติจิตอยู่ที่วัดที่นั่น เกิดปัญหาในการปฏิบัติ แต่ครูบาอาจารย์
แก้ไม่ได้ บังเอิญไปซื้อหนังสือเรื่อง “รู้ด้วยจิต” ที่พระอาจารย์แต่ง
เกิดเข้าใจสภาวะของตนเองจากหนังสือเล่มนี้ จึงตามหาพระอาจารย์
ขึ้นมารุงเทพฯหวังว่าจะได้พบ แต่ขณะนั้นท่านอยู่ที่ภูเก็ต ติดต่อก
ไปจนถึงสำนักพิมพ์ ทางสำนักพิมพ์ก็ไม่กล้าให้เบอร์พระอาจารย์
แต่กลับให้เบอร์ของอาตมาแทน (ตอนนั้นยังเป็นฆราวาสอยู่)

เมื่อลูกซีโทร มาต้องการจะส่งอารมณืให้อาจารย์ช่วยแก้
จึงบอกไปว่าอาจารย์ไม่อยู่ เขาก็บอกว่า เขาจะไม่ไหวแล้ว ตอนนั้น
ตัวเองก็ไม่รู้จะเอาอย่างไร ไม่ค่อยอยากจะเข้าไปยุ่งเรื่องแบบนี้ เดียว
บอกอะไรผิดไปจะเป็นบาปเป็นกรรมกับตัวเราเอง แต่แล้วเขาก็
ไม่ยอมวาง แล้วเริ่มเล่าสภาวะต่างๆ มาให้ฟังมากมาย

สรุปก็คือ ปฏิบัติไปปฏิบัติมาเกิดไปเห็นจิตชาวบ้านเวลา
มาคุยด้วยว่ามีกิเลสอยู่เท่าไร แค่นั้น เลยกลายเป็นทุกข์ จากนั้น
ก็ได้เรียนพระอาจารย์ไป พระอาจารย์ก็เลยบอกให้ช่วยเขาไปช
ระดับเราแล้ว แค่นี้ช่วยได้อยู่แล้ว อาจารย์ไม่อยากคุยส่งอารมณื

ทางโทรศัพท์ จากนั้นก็เลยช่วยแนะนำไป จนเรียบหายไปแล้วพักใหญ่ ลูกซีก็โทร.มาปรึกษาอยู่เรื่อย ประมาณเดือนสองเดือนครึ่ง

กลับมาครั้งนี้ ลูกซีโทร.มาบอกว่ามีสภาวะคิดถึง วนเวียน เวียนวนอยู่ เป็นทุกข์มาก จึงถามว่าคิดถึงใคร เขาตอบว่า ผู้ชายคนหนึ่ง เขาตอบขยี้กขย่อน จึงพูดออกไปว่า ถ้าจะให้ช่วยก็เล่ามาให้หมด แล้วเล่าความจริงมา ไม่ต้องให้ซัก ตอนนี้ไม่สบาย อยู่ที่โรงพยาบาล ถ้าเล่าไม่ได้ก็ไม่เป็นไร จะขอพักก่อนนะ

เขาจึงเล่าว่า เขาคิดถึงผู้ชายที่สอบอารมณ์เขา ทันทีที่เขาพูดถึงตรงนี้ อาตมาเห็นตัวเองเลยว่ามีอาการประหวั่นพรั่นพรึงกับสิ่งที่เขาจะพูดต่อ ในใจคิดว่าอย่างนะ เขาหยุดพูดสักพัก แล้วพูดต่อว่า ท่านเป็นพระ ในใจจึงบอกว่า ฉิบหายแล้วงานนี้ อาตมาจึงรีบถามออกไปว่าพระที่ไหน เขาตอบว่า พระที่สำนักแถวๆนี้คะ เห็นตัวเองถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างโล่งอก แต่ก็ฉิบหายอยู่ดี

ลูกซีก็เล่าเรื่องราวต่างๆแล้วบอกว่า “ลูกซีก็ดูจิตอยู่นะ เห็นก็รู้ ชอบก็รู้ แล้วก็ดับไป แล้วนี่เป็นอะไรคะ นี่เขาเรียกอารมณ์รักรึเปล่า” อาตมาจึงถามว่า อายุเท่าไรหนึ่ “๒๓ เจ้าคะ” เขาตอบแล้วถือศีลอะไร เขาตอบ “ศีลแปดเจ้าคะ” อาตมาจึงเริ่มพูดแรงๆใส่เพื่อให้สติเกิดว่า เลิกพูดว่าเห็นจิต เห็นโนนเห็นนี้ได้แล้ว นี่มันหลุดไปเป็นต้นเหตุแล้ว ยังมานั่งพูดเรื่องเห็นดับอยู่อีก เป็นต้นเหตุนี้ชำระได้ยากแล้ว ตอนนี่ที่ต้องทำคือพรากตัวเองออกมาจากสำนักที่พระท่านอยู่ เพื่อไม่ให้เกิดเรื่องไม่ดีขึ้น เอาศีลเป็นรั้วไว้ก่อนอยู่กับตัวเอง ไม่ต้องหลบไม่ต้องหนีอารมณ์ นั่งดูการปรุงแต่งที่โมหะปรุงมาให้คิด รู้สภาพคิด การเข้าไปรู้จะตัดการทำงานของเขาเป็นขณะๆ เรื่องจะไม่ต่อเนื่อง ดูให้เห็นว่า เมื่อคิดเกิด ทุกข์เกิด ดูไปด้วยความซื่อตรง ดูไปทั้งวัน แต่จิตต้องไปรับอารมณ์อื่นอยู่ดี

เมื่อจิตไปรับอารมณ์อื่น ดูซิว่าทุกข์อยู่ไหม เขาตอบ “ทุกข์ค่ะ ขนาดตอนนี้ทุกข์โหดพิทอยู่ยังทุกข์เลย” อาตมาจึงบอกว่า ถ้างั้น ดูเขาไม่เห็นแล้ว โมหะกินรวบหมดแล้ว ดูดี ๆ เองก็แล้วกัน ตอนนี้อยู่สมาธิไม่มีแล้ว ดูอะไรก็ไม่เห็นหรอก ถ้าปัญญาเกิดได้ สองสัปดาห์ น่าจะหาย แต่ถ้าโง่ สามเดือนจะหายรีเปลาไม่รู้ เขารีบสวนว่า “ไม่นานขนาดนั้นหรอกค่ะ อย่างนี้เรียกโง่หรือเจ้าค่ะ” อาตมาจึงตอบไปว่า ใช่ อย่างนี้ยังเรียกโง่อยู่ แต่ถ้าขึ้นไปทำอะไรมากกว่านี้จะเรียก “ระยำ” ลูกซี้ก็เลยเล่นลั่นกลับมาว่า “โง่ก็ต้องมาก่อนฉลาดซิคะ” อาตมาจึงพูดแรง ๆ แต่ไม่มีอารมณ์ไปว่า นี่ นี่ฉันเป็นพระนะ ไม่ใช่ชัณราวาส อย่ามาพูดจาสามท้าว เดี่ยวโดน ก็ไอ้แบบนี้นะสิ ถึงมีเรื่อง แล้วที่พูดอยู่นี้นะเห็นจิตตัวเองรีเปลา ลูกซี้จึงรีบพูดขึ้นว่า “ขอโทษเจ้าค่ะ แล้วลูกซี้จะปฏิบัติตามเจ้าค่ะ” แล้ววางหูไป เห็นตัวเองถอนหายใจ เฮ้อ แล้วแวบคิดขึ้นมาว่า (ดิฉัน ไม่ใช่เจอประอาจารย์) นี่ถ้าพระอาจารย์อ่าน รู้เลยพระอาจารย์ต้องบอกว่า “ทำไม่เหรออ ตกลงเป็นห่วงอาจารย์หรือห่วงลูกซี้”

เดินจงกรม เพิ่มของขี้มใช้เข้าไปอีก

พระอาจารย์สอนเสมอว่า เรามีหน้าที่ยังศาสนาให้ผู้คน เลื่อมใสศรัทธา ศาสนาจะต้องไม่เลื่อมที่เรา ซึ่งเป็นคำสอนที่อาตมา ระลึกจดจำไว้เสมอ พระอาจารย์ยังบอกอีกว่า เราสามารถจะ ประกาศศาสนาด้วยการสอนโดยการไม่สอน พูดโดยการไม่พูด ทำโดยการไม่ทำ ซึ่งอาตมาเข้าใจดี

ในการพักรักษาที่โรงพยาบาลก็ยังคงบำเพ็ญเพียรต่อไป แม้ส่วนใหญจะเป็นการรู้เนื้อรู้ตัวในอิริยาบถนอนก็ตาม แต่ก็ ลูกซี้เดินจงกรม นั่งสมาธิเป็นระยะเมื่อพอจะมีเรี่ยวแรงบ้าง ซึ่ง

ก็ยังคงความเลื่อมใสศรัทธาให้กับพยาบาลและบุคลากรของโรงพยาบาลว่า พระแท้ก็ยังมีนะ ไม่ใช่มีแต่ในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์

การเดินทางกรม นอกจากธาตุ ๔ ชั้น ๕ แล้ว หรือใคร ต่อใครเยอะเยาะแล้ว เทียนี่ยังมีเสาน้ำเกลือ (มีลูกล่อ) พร้อมสาย พระรุ่งพระรังทุ่มเข้าไปที่แขน เดินตามกันไปเป็นพรวน เดินกลับไป กลับมา กลับไปกลับมา เสียงดังดีพิลึก ดูเฉยๆ ไม่ต้องพูดอะไร ก็รู้ได้เองอยู่แล้วใช่ไหมว่า ตอนนี้มีชั้น ๖ ชั้น ๗ แล้วนะ

จนถึงวันกลับ พยาบาลก็มาถอดสายน้ำเกลือและแกะ พลาสเตอร์ที่ติดไว้มากมายที่เข็มที่ปักอยู่ที่หลังมือออก แต่ขณะที่ จะดึงออก อาตมาก็เป็นคนที่ขนตกเสียด้วย พยาบาลก็ยกๆ ยกๆ ไม่กล้าดึง กลัวเราจะเจ็บ อาตมาจึงพูดไปว่า ดึงเถอะ ไม่ต้องห่วง เจ็บได้แต่กายเท่านั้นแหละ เมื่อพูดจบ จิตกลับไปจดจ้องว่าพยาบาล จะตบอะไรมาอีกไหมเนี่ย ไม่เอานะ ไม่ใช่เป็นกันหมดละทั้งหมด ทั้งพยาบาล ไม่งั้นจะเป็นโรงพยาบาลบ้าแน่ๆ ถ้าพระก็บ้า หมอ ก็บ้า แล้วพยาบาลก็ยังบ้าอีกละก็ดีเลย

๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๗

งานทำบุญวันเกิดคุณแม่สิริ

วันนี้คณะสงฆ์รับนิมนต์ขึ้นสวดทำบุญวันเกิดคุณแม่สิริ ช่วงอนุโมทนา พระอาจารย์ก็แสดงความชื่นชมกับคุณแม่สิริและ คุณแม่เรณู ที่ทุ่มเทให้กับงานเผยแผ่จนพระสงฆ์ต้องทบทวน บทบาทตัวเอง แต่ผู้ที่จะพูดได้ดีที่สุดก็น่าจะเป็นลูกศิษย์ของท่าน ทั้งสองเอง ซึ่งขณะนี้ได้มาบวชเป็นพระแล้ว ว่าแล้วพระอาจารย์ ก็ส่งไม้ดีให้อาตมา

จากนั้นอาตมาก็กล่าวสวดดีและแสดงความชื่นชมในมหาอุบาสิกา

ทั้งสอง แล้วจึงดำเนินเรื่องต่อว่า คงไม่มีอะไรดีกว่าตัวอย่างบุคคลจริง แล้วก็เล่าเรื่องคล้ายๆ ที่เล่าที่ศูนย์ ๑ ในวันนั้น แต่วันนี้โยคีที่นั่งฟังกำลังเต็มล้นจากความรู้สึกศรัทธาคุณแม่สิริอยู่ จึงทำให้ขณะที่เล่ามีคนร้องไห้เป็นจำนวนมาก ทั้งๆ ที่มีเวลาเพียง ๑๐ นาทีเท่านั้น เมื่อมาถึงตอนจบ จึงสรุปทิ้งท้ายไว้ว่า

“เหตุที่มหาอุบาสิกทั้งสองได้ทำไว้นั้น ส่งผลให้ชายคนหนึ่ง ที่จิตใจมืดบอด อยู่ในความทุกข์ระทม ไร้ซึ่งอนาคต พอจะเข้าใจในธรรมของพระพุทธองค์ และกลับมามีอนาคตที่สดใส และสิ่งที่ท่านได้สร้างเหตุไว้อีกเช่นกัน ก็ได้ส่งผลให้ชายผู้มีอนาคตอันสดใส กลับหันหลังให้กับอนาคตที่กำลังสดใสนั้น แล้วมุ่งหน้าเข้าสู่รวมกาสาवพัสตร์ กลายเป็นพระภิกษุผู้ไม่มีอนาคตอีกต่อไป”

“บุญกุศลอันใดที่อาตมาได้บำเพ็ญเพียรปฏิบัติมาจากอดีตชาติ จนถึงปัจจุบันวันนี้ จงมารวมกันเป็นตบะ เดชะ พลวปัจฉัย ส่งผลเป็นกำลังใจให้กับคุณแม่สิริ กรินชัย และอาจารย์เรณู ทัศนรงค์ ในยามที่ท่านทั้งสองรู้สึกเบื่อหน่ายต่อสังขารที่เริ่มโรยรา แม้นสังขารเหล่านั้นจะไม่มีผลใดๆ ที่ทำให้จิตใจของท่านกระเพื่อมสั่นไหวแล้วก็ตาม แต่ในบางขณะอาจรู้สึกเบื่อหน่ายไปบ้าง ทำให้งานเผยแผ่อาจมีปัญหาสะดุดไป จึงขอให้กำลังใจนี้เป็นเสมือนการไปอาราธนาธรรมของท้าวสหัสบดีพรหมที่มีแต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยามตรัสรู้ เพื่อให้มหาอุบาสิกทั้งสองได้ช่วยเหลือสรรพสัตว์ที่ทุกข์ทรมาน และยิ่งรอท่านทั้งสองตั้งออกจากวังวนแห่งวัฏสงสารด้วย เทอญ”







ภาค ๓
ความเป็นมา



๑๒

WUWS:อาจารย์

๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๙

วันนี้เป็นวันพระ ๑๔ ค่ำ เดือน ๙ เท่ากับว่า นับจนถึงวันนี้ บวชมาแล้ว ๔๘ วัน ในการบวชครั้งนี้ หากนับ ๔๘ วันกับประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามาถือว่าโชคดีอย่างไม่น่าเชื่อ ชาวโลกอาจจะเรียกว่าฟลุค แต่ในทางธรรม โลกนี้ไม่มี“ฟลุค” โลกนี้ไม่มี“ไม่น่าเลย” พระอาจารย์พูดให้อาตมาฟังเสมอว่า **“ทุกอย่างถูกจัดสรรไว้สมควรอย่างยิ่ง แม้ความตาย คำว่ายังเด็กอยู่ ยังไม่น่าตายเลย นั้นไม่มี หากคนคนนั้นตาย เป็นเพราะเขาสมควรตายแล้ว สิ่งที่เขาเคยทำมามันถูกจัดให้ผู้นั้น ๆ ควรตายในวาระนั้น ด้วยเหตุอย่างนั้นแล้ว”**

ดังนั้นหากมองอย่างนี้ การได้มีโอกาสเข้าใจธรรมเป็นผลจากเหตุที่สร้างไว้ดีแล้ว เป็นเรื่องน่าอนุโมทนากับตนเองที่สามารถเข้าถึงคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ซึ่งทั้งหมดทั้งสิ้นที่มีโอกาสสนั้น ต้องขอกราบแทบเท้าครูอาจารย์ นั่นก็คือ พระอาจารย์ที่เฝ้าดูแล (แลดู) อบรมสั่งสอน แนะนำ ชี้แนะให้เกิดความรู้จัก เห็นถูก จนเป็นที่มาของการมีโอกาสเข้าใจในธรรม เกิดสัมมาทิฐิเป็นเครื่องนำทางไปจนกว่าจะสุดทางแห่งทุกข์ ไม่ว่าจะชาติใด

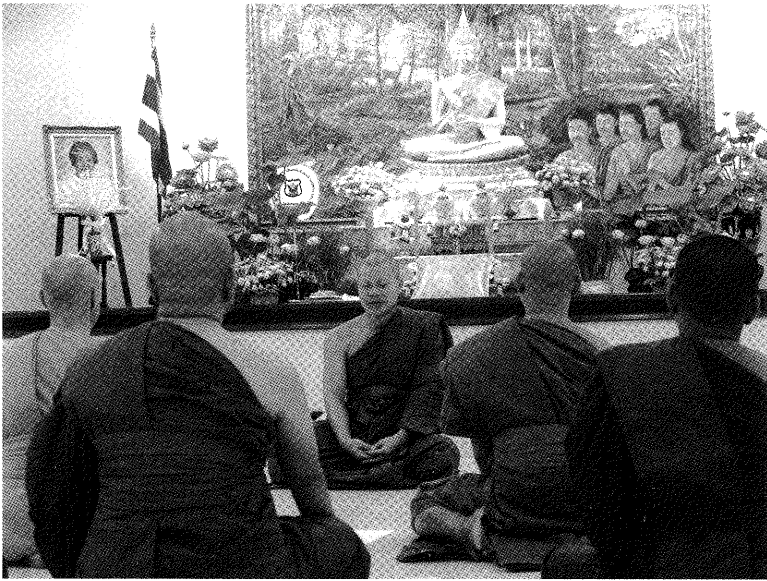
ก็ตาม จักไม่ลืมบุญคุณอันใหญ่หลวงในครั้งนี้ (ขอให้ระลึกได้เถิด)
ตลอดเวลาของการเดินทางที่ผ่านมา กรำแดดที่ร้อนระอุ ทน
ทุกข์ทรมานสารพัด ชีวิตเฉียดความตายขนาดยมบาลยื่นหายใจ
รอดทันคอบอยู่ รอเพียงให้ลมหมด จะได้เอาตัวไป แต่แล้วก็รอด
มาได้ แล้วมาลุยฝ่าพายุฝนที่แม่เย็น แต่ก็ลำบากน่าดู จนมาถึงวันนี้
ที่ได้ฟังฟังใต้ร่มโพธิ์ของพระพุทธองค์ที่มีแต่ความสงบเย็น ทำให้ได้
หยุดพักแล้วมองย้อนกลับไปดูเส้นทางที่ผ่านมา

พบพระอาจารย์

ในหลักสูตรปฏิบัติเข้มที่วัดผาณิตาราม จากที่เกริ่นไปใน
ตอนต้นว่า หลังจากเข้าคอร์สคุณแม่สิริไปแล้ว ๕ ครั้ง เกิด
วิปัสสนูปกิเลส ควบคุมตัวเองไม่ได้ หายใจไม่ออก ใจจะขาดเสีย
ให้ได้ เมื่อออกจากสมาธิโดยการช่วยให้สติของพระสุรศักดิ์ ก็
ร้องไห้เหมือนคนเพิ่งหนีตายมา โยมเยาว์รัตน์และแม่ชีพรธรรม
จึงแนะนำให้เข้าคอร์สพระอาจารย์ในเดือนถัดไป ซึ่งก็คือมิถุนายน
๒๕๔๕

จากการเข้าปฏิบัติในครั้งนั้น ส่งผลให้ได้เข้าคอร์สกับท่านอีก
ในปี ๒๕๔๖ และ ๒๕๔๗ ปีละครั้ง และติดตามช่วยท่านบรรยาย
และร่วมปฏิบัติไปด้วยที่ สำนักสงฆ์สอนทวี จังหวัดฉะเชิงเทรา
และวัดพระธาตุทรายทอง จังหวัดลำพูน อีกทีละครั้ง

หากดูจากประวัติการเข้าคอร์สปฏิบัติเฉลี่ยปีละครั้ง ถ้าเทียบกับ
กับผู้ปฏิบัติท่านอื่นก็ถือว่าน้อยมาก แถมในเวลานอกคอร์สก็ทำ
ผิดศีลตลอดเวลา และมีการทบทวนการปฏิบัติ เช่น เดินจงกรม
นั่งสมาธิ น้อยมากเช่นกัน ในระหว่างปีที่ไม่ได้เข้าคอร์ส แทบจะ
พูดได้ว่าเดินจงกรม นั่งสมาธิจริงจัง ไม่ถึง ๕ บัลลังก์ต่อปี



เนื่องด้วยนิสัยเป็นคนขี้เกียจ ไม่ชอบอะไรที่ยุ่งยาก วุ่นวาย ดัดจริต จึงใช้ชีวิตดูใจ สังเกตความรู้สึกซึ่งเป็นปรมาตต์ เพราะไม่เป็นภาระยุ่งยาก เกิดอะไรก็ดูไปเรื่อย จะทำผิดก็ดู ทำงานก็ดูไป เดินตรวจงานทั้งวันก็ดูไปทั้งวัน ทำดีทำไม่ดีดูไปเรื่อย ไม่มีอะไรจะเสีย หลุดบ้างดูบ้าง ก็ว่ากันไป ก็พระอาจารย์สอนมาอย่างนั้น ท่านบอกว่า ถ้าไม่คิดจะละชั่ว ก็ขอให้เต็มดีเข้าไป เมื่อดีมันเข้าไป เต็มแล้ว ชั่วมันจะอยู่ได้อย่างไร จะออกจากสิ่งไหนก็อยู่กับสิ่งนั้นแหละ อยู่จนไม่สามารถที่จะอยู่กับมันได้อีกต่อไป ทฤษฎีการเปลี่ยนคนเลวที่ท่านเทศน์สอนส่วนใหญ่เกิดที่ตัวเองทั้งนั้น และที่โปรดโยมต้นก็เป็นประสบการณ์ตรงที่พระอาจารย์สอน

อุปฏฐากท่าน

หลังจากออกพรรษาปี ๒๕๔๘ ได้นิมนต์พระอาจารย์ไปบ้านที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ ท่านไปอยู่ที่นั่นประมาณ ๑๐ วัน ซึ่งเป็นช่วงที่ท่านแต่งหนังสือเรื่อง “ออกจากใจ ใช้ความคิด รู้ด้วยจิตใช้สมอง” ต่อมาเมื่อวางแผง สำนักพิมพ์อมรินทร์จึงเปลี่ยนชื่อให้ง่ายขึ้น กระชับ เป็น “รู้ด้วยจิต”

การได้อยู่ใกล้ชิดท่านทำให้จิตใจเปลี่ยนไป ได้ฟังธรรมะแบบไม่แสดง เนื่องจากแทรกอยู่ในบทสนทนาพูดคุยกันเสียมากกว่า ท่านให้ความเป็นกันเอง จากนั้นเมื่อท่านแต่งโครงร่างหนังสือเสร็จ จึงจัดที่พักที่โรงเรียนให้เป็นสำนักงานของท่าน อยู่ชั้นบนของอาคารอำนวยการของโรงเรียนซึ่งปิดไว้ไม่ได้ใช้ จัดว่าสบายะพอควร มีห้องโถงสำหรับปฏิบัติธรรม ห้องพัก ห้องรับญาติโยม ก็พอประมาณ อาคารอำนวยการนี้จะไม่มีคนพักเลยนอกจากท่าน ดังนั้นจึงเป็นที่สาธารณะ (โรงเรียน) ที่มีความเป็นส่วนตัวพอควร ไม่มีผู้ใดขึ้นไปหากไม่มีธุระ หากจะขึ้นก็ต้องมี ผอ. ขึ้นไปด้วย แม้ญาติโยมที่มาเยี่ยมก็เช่นกัน จะมีคนของโรงเรียนขึ้นไปนั่งอยู่ด้วยทุกครั้ง จึงจัดว่าสบายะในการบำเพ็ญเพียร เก็บอารมณ์ และทำงานได้ เนื่องจากห้องทำงานของผู้อำนวยการก็อยู่ชั้นล่างของท่านนั่นเอง

เตรียมตัวไว้ให้ดีก็แล้วกัน

ประมาณต้นปี ๒๕๔๙ (ซึ่งก็คือต้นปีนี้) อาตมายังจำได้ดี วันนั้นท่านลงมาพบที่ห้องทำงานและนั่งคุยกันไปเรื่อยๆ เรื่องโน้นเรื่องนี่ แล้วในบทสนทนาตอนหนึ่งท่านพูดว่า “ปีนี้โยมจะได้พบกับสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต เตรียมรับให้ดีก็แล้วกัน” ในวันนั้นที่เป็นฆราวาส

ไม่เห็นแววอะไรเลย คิดว่าเรื่องงานรีเปลา แต่เรื่องงานกลับมีปัญหา ด้วยซ้ำ เรื่องไหนๆก็ไม่มีแววเลย เมื่อเวลาผ่านไปจึงคิดว่าวันนั้น พระอาจารย์คงพูดเล่นๆมั้ง หรืออาจจะถูกห่วย แต่ไม่เคยซื้อสักใบ

หัวใจของการเข้าใจธรรม

เนื่องจากธรรมชาติของพระอาจารย์จะเป็นธรรมชาติในเชิงสภาวะ การปฏิบัติ ซึ่งผู้ที่ปฏิบัติ เมื่อได้ฟังจะเข้าใจสภาวะที่ท่านพูดถึง หรือ ถ้าแม่นยำยังไม่ถึง แต่ก็สามารถเทียบเคียงจนเห็นภาพได้ ดังนั้น การที่ได้อยู่กับใกล้ชิดท่าน การได้สดับตรับฟังคำสอนตลอดเวลา จึงเท่ากับการปฏิบัติอยู่เสมอ เพราะเราจะเข้าไปดูใจอยู่เนื่องๆโดยไม่รู้ตัว (ไม่ได้ตั้งใจหรือตั้งใจทำดู) บางครั้งเมื่อจิตของเราเปิดรับเต็มที่แล้ว มันจะเหมือนท่านนำเอาสภาวะนั้นเข้าไปให้เราดูในจิตเราเอง

ทำไมสมัยพุทธกาลจึงมีผู้บรรลุทันทีที่เทศน์จบ

ในสมัยพุทธกาล ทั้งๆที่ยังไม่ได้เดินจงกรม นั่งสมาธิกัน ลักรอบเลย บรรลุเสียแล้ว เรื่องนี้สร้างความงุนงงกับผู้คนในยุคเรามาก เนื่องจากมันคิดเอาเองไม่ได้

แต่บังเอิญเหตุการณ์นี้เคยเกิดเป็นประสบการณ์ของตนเอง จึงสามารถเข้าใจเทียบเคียงได้ เรื่องก็คือ เช้าวันหนึ่ง ขณะนั่งอยู่ริมน้ำกับพระอาจารย์ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ท่านอ่านเรื่องในหนังสือ “รู้ด้วยจิต” ให้ฟัง ขณะที่กำลังฟังไปเรื่อยๆ คำที่ท่านพูดเริ่มไม่ผ่าน กระบวนการแปลของสมอง เนื่องจากท่านพูดเร็วกว่าที่สมองจะคิดทัน สมองจึงหยุดคิดตาม แต่กระบวนการเปลี่ยนไปที่จิตโดยตรง ขณะนั้นคำพูดที่ทักวนยกย่อนกลายเป็นสภาวะที่เกิดขึ้นในจิต เหมือนเรากำลังนั่งกรรมฐานอยู่เองในสภาวะนั้น ในสภาพนั้นจิต

จึงเหมือนเปิดให้อาจารย์เป็นผู้ควบคุม โดยสมภาวะที่แปลผ่านคำพูด
นั่งฟังไป ๆ ยิ่งเห็นภาพที่เกิดภายใน จนถึงจุดหนึ่งก็บอกท่านว่า
หยุดได้แล้วครับ เพราะสิ่งที่ท่านจะพูดต่อไปเป็นเพียงคำอธิบาย
ขยายความสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งไม่จำเป็นแล้ว เพราะภายในของผมนั้น
ปัญญาเกิดไปแล้ว ไม่ต้องอธิบายอีก

แล้วจึงเล่าให้ท่านฟังว่าเกิดอะไรขึ้น ซึ่งเป็นที่มาของชื่อหนังสือ
ผู้เขียนก็รู้ด้วยจิต ผู้อ่านก็รู้ด้วยจิต

ท่านบอก “คัมแล้ว”

การที่ท่านมาทำงานเขียนหนังสือโดยใช้โรงเรียนเป็นสำนักงาน
และที่ปฏิบัติไปด้วย ก็เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากบุคคลภายนอก
พอควร เนื่องจากผู้ที่ไม่รู้จักคิดกันไปต่าง ๆ นานา แต่ก็คงไม่มีสิทธิ์
ไปห้ามใครคิด เพราะขนาดความคิดเรา เรายังห้ามไม่ได้เลย แต่
ท่านก็ไม่ได้หวั่นไหวอะไร เพราะท่านรู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่

ส่วนตัวเอง ในช่วงนั้นไม่เข้าใจว่าคนข้างนอกเขาคิดอะไรกัน
เพราะตัวเองอยู่กับท่าน จะขึ้นไปพบท่านก็คือ ๙.๐๐ น. และ ๑๗.๐๐ น.
ทุกวัน นอกนั้นก็ปฏิบัติของท่านไป สั่งห้ามรบกวน ฉันก็เพียง
มือเดียวเท่านั้น หากท่านมีธุระก็จะไปไหนกับท่าน ดูแลท่านตลอด
ขับรถพาไปพบญาติโยม ไม่ว่าที่ไหน จังหวัดอะไร ไปด้วยกัน
มาด้วยกันตลอด ก็เลยไม่เข้าใจ แต่ท่านก็ไม่เอาทรกับเรื่องนี้ เพราะ
เข้าใจกฎธรรมชาติดี เพียงอาจทำให้ผู้ปฏิบัติบางคนคลาดไปจาก
การฟังธรรมจากท่าน

แต่เมื่อถึงวันนี้ ท่านก็ได้พูดประโยคที่อาจมาคงจะลืมไม่ได้เลย
**“ที่ผ่านมามาโดนสังคมกล่าวหามากมาย แต่ผมก็รู้ว่าทำอะไรอยู่ และ
ผมเห็นแล้วว่าท่านมีอุปนิสัยสั่งสมมามากเต็มที หากคลาดจากนี้ไป**

ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสอีกเมื่อไหร่ ผมจึงจำเป็นต้องอยู่ให้ท่านได้เกาะไว้
เพื่อจะได้มีโอกาส ถึงวันนี้แล้ว ก็ถือว่าคุ้มแล้ว แม้จะพลาดจาก
การสอนผู้คนไปบ้าง แต่ต้องเอาผู้ที่ถึงวาระก่อน จากนี้ก็คงจะไป
ช่วยคนอื่นต่อไป”

ขอกราบแทบเท้าอาจารย์ด้วยความเคารพยิ่ง





บททดสอบแสนสาหัส

ย้อนหลังดูชีวิต

เป็นนักธุรกิจ แล้วตกกระป๋องไปเป็นชานากุ้ง

หลังจากเรียนจบปริญญาโทกลับมาจากอเมริกา ก็เข้าทำงานโรงแรมอยู่สองโรงแรม เป็นโรงแรมที่จังหวัดภูเก็ต ในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขาย เดินทางต่างประเทศทุกเดือน จนมาเปิดบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และนำเข้าของพรีเมียม (ของแจกตามบริษัทต่าง ๆ)

กิจการไปได้ดีพอสมควร ซึ่งหุ้นส่วนบริษัทส่วนใหญ่ก็เป็นคนหนุ่มด้วยกัน จึงใช้ชีวิตอย่างหลงระเหิง มัวเมาไปกับอบายทั้งหลาย ชีวิตมีแต่ความฟุ้งเฟ้อ หรูหรา เงินทองจึงถูกใช้ไปกับของที่ไม่จำเป็น เมื่อความเลวความชั่วสูงงอมเต็มที ก็ถึงเวลา IMF จัดการล้างชยะจากชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อ โลดแล่นในกามคุณ จึงพลิกผันกลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว หมดเนื้อหมดตัวในนับปล้น ราวเวทดาตกสวรรค์ หนี้สินพะรุงพะรัง ไม่มีบ้านจะอยู่ ไม่มีรถจะขับ ยังดีที่มีแม่คอยช่วยเหลือ ไม่ถึงกับอดตาย

ถึงตรงนี้ก็คงมองเห็นว่า รหัสกรรมของชายคนนี้ส่งผลได้สาสม สมใจท่านผู้ชมจริง ๆ เห็นกันชาตินี้ เห็นกันได้ชัดแบบ

ไม่ต้องอธิบาย ผู้หนึ่งยิ้ม แต่ผู้แสดงแทบตาย

กลายเป็นเกษตรกร

ชีวิตระเห็จไปอยู่จังหวัดสุพรรณบุรีเนื่องจากมีรุ่นพี่ที่รู้จักคนหนึ่งทำฟาร์มกุ้งอยู่ที่นั่น ตอนนั้นก็ไม่มีอาชีพอะไร จึงตัดสินใจหันกับเขา แล้วในที่สุดก็เปลี่ยนมาทำเอง ยอมรับว่าเป็นงานที่ลำบากมาก ทุกข์มากเมื่อกุ้งเป็นโรค เงินทองที่ลงไปก็เท่ากับศูนย์ แถมต้องแบกหนี้ต่อไปอีก

กิจการยิ่งทำยิ่งจม เงินที่เป็นกำไรก็หมดไปเรื่อยๆกับค่าใช้จ่าย ทุกข์รายล้อมรอบไปหมด ชีวิตที่ฟาร์มจะไปอยู่คนเดียว มีลูกน้อง ๓-๔ คน เวลาเข้าไปตลาดก็จะซื้อกับข้าวถุงละ ๑๐ บาทมาแช่เย็นไว้ หากต้องการกินกล้วยเตี้ยๆ ถ้ากินสองชามก็กลับไปกินน้ำที่ฟาร์ม แต่ถ้าอยากกินโค้ก ก็จะไปกินชามเดียว ไม่มีใครบอกให้ทำอย่างนั้นหรอก มันเป็นไปเอง

เจียดตายแบบยมบาลมายืนรอ

ฟาร์มกุ้งทุกแห่งจะมีใบพัดตีน้ำเพื่อเพิ่มออกซิเจนในน้ำให้กุ้ง ที่มีอยู่หนาแน่น เพื่อให้บ่อมีอากาศพอเพียง ใบพัดที่ตีน้ำจะต่อแขนขึ้นมาบนขอบบ่อเพื่อต่อกับเครื่องยนต์ดีเซล ๑๐ แรง เหมือนคูโบต้าของชาวนานั่นแหละ

เย็นวันหนึ่งเวลาประมาณหกโมงเย็น ก็เดินตามคันบ่อเพื่อดูแลความเรียบร้อยทั่วไป อย่างที่บอกคือ ตามคันบ่อก็จะมีใบพัดที่ต่อแกนด้วยแป็บเหล็กมาเชื่อมกับเครื่องยนต์ โดยมีตัวต่อที่มีนอตขันยึดกันไว้ วันนั้นใส่กางเกงขาสั้นปลายบานๆ ยาวปิดเข่าลงไปหน่อย ก้าวขาเพื่อข้ามแป็บที่กำลังหมุนช้าๆ ตามแรงเครื่องยนต์

เพื่อตีน้ำเบาๆ แต่ทันใดนั้นเอง ข้าทั้งสองข้ามไปพ้นแล้ว แต่
ปลายซากางเกงดันไปเกี่ยวกับหัวนอต

แกนเหล็กที่หมุนไปตามแรงของเครื่องยนต์ส่งผลให้นอต
ที่เกี่ยวซากางเกงไว้หมุนพันซากางเกงเข้ามาเรื่อยๆ แรกๆ เห็นก็
พยายามดึงออกโดยไม่ได้รู้สึกตกใจอะไร แต่สักพักเดียว ซากางเกง
ที่เริ่มพันเป็นเกลียวเริ่มชันชะนะตัวเองแน่นเข้า และดึงลื้อยียด
ติดเข้าไปในเกลียวผ้าด้วย ทำให้ตัวล้มลง และดึงลื้อแน่นขึ้นเรื่อยๆ
สำหรับเครื่องยนต์ดีเซลขนาด ๑๐ แรงม้าที่สามารถพาควายเหล็กให้
ไถนาได้ สามารถถากรถอีแต่นชนข้าวสารได้มากมายขึ้นเขา กับ
แรงบิดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ถือว่าจีบจี๋ยมาก เมื่อเทียบกับการที่
หมุนผ้าชิ้นเล็ก ๆ กับขาและหน้าอกของคน แรงมหาศาลของเขา
ทำให้หน้าอกกับเข่าอเข้าหากัน (เริ่มเหมือนกึ่งแล้วเห็นมัย) แล้วเริ่ม
หมุนตัวเรา ทั้งตัวหมุนตามเบ๊ไปเลย ทั้งๆที่เบ๊สูงจากพื้นเพียง
๒๐-๓๐ เซนติเมตรเท่านั้นเอง

เมื่อหมุนครบรอบ ทำให้ตัวหล่นมากระแทกพื้นดิน จุกมาก
แล้วเครื่องก็ยังคงทำงานอยู่ ขณะนั้นเริ่มรู้สึกว่าเราควบคุมอะไรไม่ได้
แล้ว เมื่อเครื่องยนต์กำลังจะพาตัวหมุนรอบที่สอง ตำแหน่งของขา
มันพลิกอยู่ แต่เครื่องยนต์หามีตาหรือความปรานีไม่ ได้ลากตัวขึ้น
ในขณะที่ขาตามมาไม่ได้ จึงได้ยินเสียงมันหักป๊อกต่อหน้าต่อตา
อย่างเลือดเย็นที่สุด

ทุกอย่างยังคงดำเนินต่อไปแบบไม่รู้ว่าจะจบลงได้อย่างไร ลื้อ
ที่ถูกรัดเข้าไปเริ่มส่งผลให้หายใจไม่ออก **ในขณะที่นั้นเริ่มเห็นทุกอย่าง
ช้าลง** เบ๊เหล็กก็กำลังจะหมุนเพื่อจะพาตัวของเราหมุนขึ้นไปอีกรอบ
ในขณะที่นั้นก็พยายามเอื้อมมือไปดับเครื่องยนต์ แต่สวรรค์ไม่เข้าข้าง
เลย มือที่เอื้อมออกไปนั้น ขาดอีกเพียงฝ่ามือเดียวก็จะถึงแกนคันเร่ง

เพื่อจะดับเครื่อง แต่ใจขณะนั้นก็ไม่ได้เสียดายอะไร **ใจขณะนั้นก็
ไม่มีความรู้สึกกลัวตายแต่อย่างใด** ทุกอย่างยังทำงานอยู่กับแต่ละสิ่ง
ที่ควรทำ (มารู้ทีหลังจากการย้อนดูว่า จิตขณะนั้นประกอบด้วยสติ
เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์)

จนเมื่อวินาทีแห่งความตายมาถึง ร่างกายที่เหนื่อยอ่อนเต็มที
จากแรงหมุนและตกลงมากระแทกพื้นแล้วสองรอบ บวกกับหายใจ
ก็ไม่ออก และกระตุกขาที่หัก เริ่มเห็นต่อไปแล้วว่า กระตุกซีโครง
ก็กำลังจะหักตามลงไปเรื่อยๆ นี่แน่ ภาพทุกอย่างดูโหดร้ายเสียจริง
ในคราวที่เกิดเหตุครั้งนี้เพิ่งออกจากคอร์สปฏิบัติที่บ้านไรวามาสัก
๗-๘ เดือน เมื่อวาระสุดท้ายมาถึงก็ได้ยินเสียงดังมาตะโกนอยู่ข้างหู
ว่า “**ฝันรอบนี้ให้ได้ ไม่อย่างนั้นตายแน่นอน**” จึงเกร็งพละกำลัง
ที่มีอยู่ทั้งหมด เพื่อสู้กับแรงควายเหล็ก ๑๐ แรงม้าให้ได้

ปฏิบัติการย่อยจุดจุดกระชากชีวิตไว้ ระหว่างมีจตุราชกับข้าพเจ้า
จึงเริ่มขึ้น เป็นการแสดงพลังครั้งสุดท้ายเพื่อหนีจากความตาย การ
เกร็งตัวเข้าสู่ ไม่ยอมอมหมุนตามแบบอีกรอบเริ่มทำท่าจะได้ผล แต่
ไม่ถ่วงน้ำหนักสำหรับเครื่องยนต์พลังมหาศาลขนาดนั้น แบบทำท่าจะ
หมุนไม่ไป แต่นั่นก็คือ เลื้อยจะถูกรัดให้แน่นขึ้นอย่างรวดเร็ว จาก
เลื้อยที่รัดอยู่ที่หน้าอกบริเวณปอดในครั้งแรก เริ่มเลื้อยมาที่พุง
เดชะบุญที่เป็นคนอ้วน ความเจ็บเริ่มลดลง จึงเกร็งท้องดันสู้เป็น
ครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะต้องเสียชีวิตไป

เจ้ากรรมนายเวรคงเห็นว่าพอสมควรแก่เหตุแล้ว เครื่องยนต์
ดีเซล ๑๐ แรงม้าอันทรงพลังกลับดับไปเฉยๆ ตัวข้าพเจ้าติดห้อย
ต้องแตงอยู่อย่างนั้น ลูกน้องวิ่งเข้ามาถึงในภายหลัง ข้าพเจ้าจึงให้เขา
วิ่งกลับไปเอามีดมา และตัดเลื้อยกางเกงออก ขณะนั้นใจจะขาด
เสียให้ได้

ลูกน้องหิวร่างกายอ่อนหมดสภาพไปที่กระท่อม ข้าพเจ้าล้มตัวลง
พร้อมทั้งอาเจียนและอุจจาระแตกออก คือทวารเริ่มเปิดแล้ว รอด
ออกมาจากความตายเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด(เป็นอน)

ที่ผ่านมาจะเห็นว่า คนเราขณะที่วิบากกรรมกำลังส่งผลนั้น
เรื่องต่างๆ ที่เป็นทุกข์จะไม่มาที่ละเรื่องหรือ เขามาราวฝูงหมา
ล่าเนื้อ ทันทีที่ตัวแรกไล่ล่าเราทันแล้วตะครุบเราล้มลง ฝูงหมา
ที่เหลือก็จะวิ่งมารุมกันขย้ำอย่างเมามัน

ชีวิตทุกข์ระทมแสนสาหัส ต่อลมหายใจโดย “พระมหาชนก”

จากการล้มลุกคลุกคลานในอาชีพเลี้ยงสัตว์เป็นโดยไม่มี
ประสบการณ์ ทำให้ขาดทุนแทบทุกครั้ง หรือไม่ก็แค่พออยู่พอกิน
นั้นทำให้ความทุกข์ระทมที่มีอยู่เดิมกลับถูกซ้ำเติม ด้วยอาชีพใหม่
ไม่เห็นลู่ทางว่าจะทำอะไร หนี้เดิมก็มาก หนี้ใหม่ยิ่งพอกพูน
นี่เรากำลังทำอะไร กำลังจะเดินไปไหนกัน ความท้อแท้ มีดমন
มองไม่เห็นหนทางข้างหน้าว่าเราจะอยู่อย่างไร

จนอยู่มาวันหนึ่งเป็นวันปีใหม่ (ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นปี พ.ศ.
๒๕๔๒) ครอบครัวพากันไปพักผ่อนที่พัทยา ทุกคนดูจะมีความสุข
กันดี ยกเว้นเรา ซึ่งยิ้มไม่ออกจริงๆ ใจมันหมดอาลัยตายอยาก
ในชีวิต ไม่คิดแม้จะฝันยิ้มให้ใคร หยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นอ่าน
สายตากวาดไปเรื่อย ๆ บนหน้าแรก ผ่านพาดหัวข่าว ผ่านพาดหัวรอง
แต่กลับไปสะดุดตาก็อยู่ที่ ส.ค.ส.ผีพระหัตถ์ของในหลวง เรื่อง
พระมหาชนก

ส่วนตัวไม่รู้เรื่องนั้นมาก่อนเลย จึงอ่านบทสั้นๆที่อยู่ใน ส.ค.ส.
เนื้อหาทำนองว่า เรือของพระมหาชนกแตก ท่านทรงว่าอย่า
อย่างเต็มที่ทั้งๆที่ไม่รู้ว่าจะว่ายไปไหน ไม่เห็นฝั่งใดๆเลย เพียง

ว่ายนํ้าเพราะในเวลานั้นเป็นสิ่งที่สมควรทำ หากจะต้องตายลงก็จะไม่เสียใจเลย เพราะได้ทำสิ่งที่สมควรทำอย่างสุดความสามารถแล้วทันทีที่อ่านข้อความจบ โดนเข้าไปในใจจึงบ่อเริ่ม ความท้อแท้ทั้งหมดมลายหายไปสิ้น เมื่อเสร็จจากการพักผ่อนของครอบครัวจึงไปหาซื้อหนังสือพระมหาชกมาอ่าน เขาแถมเหรียญพระมหาชกมาให้ อีกด้านเป็นรูปในหลวง จึงไปอัดกรอบพลาสติกแขวนคอไว้เป็นเครื่องเตือนใจให้มีขันติ

การทำฟาร์มในรอบนั้นได้กำไรมหาศาล ใช้หนี้ใช้สินไปได้มากทีเดียว ต่อลมหายใจให้สามารถยืนหยัดรอวันที่จะพ้นจากขุมแห่งนี้ได้อย่างถาวรต่อไป

๔ ปีกับวิบากกรรมอันแสนสาหัส

วันกลับบ้านราวกับไม่เคยมี ๔ ปีนั้นมาก่อน

ทำฟาร์มกึ่งอยู่ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๑ - ๒๕๔๔ ในช่วงนั้นเข้าคอร์สปฏิบัติ ๘ วัน ๗ คืนของคุณแม่สิริ กรินชัย อยู่ตลอดเฉลี่ยปีละครั้ง ทุกครั้งที่เข้า การสวดอาชีวฐมกศีล (ศีล ๕) นั้นมีข้อจะไม่ขายสัตว์ให้เขาเอาไปฆ่า ซึ่งทุกครั้งเมื่อถึงข้อนี้จะไม่ยอมสวดเลย แต่เมื่อเข้าต่อไปๆ ก็ท่องอย่างเต็มปากเต็มคำ โดยคิดว่าให้มันกรีดหัวใจไปเรื่อยๆ แล้ววันหนึ่งทุกอย่างจะจัดสรรให้เราได้จบเข้าสักวัน

แล้ววันนั้นก็มาถึง วันที่ธุรกิจส่งออกกึ่งเริ่มอยู่ในขาลง ราคา กุ้งเริ่มไม่ดี แม่พันธุ์มีปัญหา ส่งผลมาที่คุณภาพลูกกุ้ง การทำส่งผลขาดทุนตืดๆ กันมา ๒ - ๓ รอบ อีกทั้งลูกน้องเองก็เริ่มท้อใจ แต่ไม่กล้าทิ้งนายน เมื่อประมวลแล้ว จึงตกลงตัดสินใจบชีวิตการเป็นเกษตรกร กลับเมืองกรุง

แล้วอย่างกับถูกจัดสรรไว้ อุปกรณ์ทุกชิ้นในฟาร์มมีคนเดินเข้ามาถามขอซื้อเองจนหมด ทั้งๆที่ยังไม่ได้บอกใคร แม้นของที่ขายยากๆ เช่น หม้อแปลงที่ติดอยู่บนเสาไฟก็มีคนมาขอซื้อเอาไปพร้อมเสาไฟฟ้า จนรู้สึกแปลกใจ และสุดท้าย แม้กระทั่งตัวฟาร์มเอง คนก็มาขอซื้อทุกอย่างที่ทำไว้ แล้วแข่งต่อไปในช่วงเวลาเดียวกันหมด จนรู้สึกได้เลยว่า **เขาต้องการให้เรากลับบ้านแล้ว ทุกอย่างจบแล้ว เจ้าผ่านบททดสอบแล้ว**

กลับบ้านตัวเปล่า ดูเหมือนไม่ได้อะไรจากการทำฟาร์มครั้งนี้ แต่อย่างหนึ่งที่เดินทางกลับบ้านแล้วติดมาด้วย คือประสบการณ์ที่แสนสาหัส เป็นบทเรียนที่ประเมินค่าไม่ได้ ที่สอนให้รู้ว่า **ความประมาทคือหนทางแห่งความตาย**





เส้นทางปฏิบัติธรรม

กลับเข้าช่วยกิจการโรงเรียนของครอบครัว

หลังจากดูงานสักระยะหนึ่งก็เข้าช่วยกิจการโรงเรียน ช่วยพัฒนาระบบการเรียนการสอนโดยใช้ ICT ทำให้เป็นโรงเรียนแนวหน้าของประเทศ เป็นโรงเรียนต้นแบบและขยายกิจการสร้างโรงเรียนแห่งใหม่ รวมถึงการเข้าซื้อกิจการโรงเรียนอื่นๆ อีก ๒ โรงเรียนของคุณแม่ จึงทำให้กิจการที่ทำอยู่ก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว

แต่ในอีกด้านหนึ่งของความสำเร็จของกิจการคือ ทุกๆ คน ตั้งแต่คุณแม่ ตัวเอง ลูกทั้งสองคน น้องสาว ทุกคนที่เกี่ยวข้อง เริ่มเข้าปฏิบัติวิปัสสนากันอย่างจริงจัง อีกทั้งเป็นเจ้าของภาพให้วัดผาณิตารามอีกปีละ ๒ คอร์ส (คอร์สละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท)

จากนั้นเรื่องของการทำโรงเรียนเป็นกุศลในตัวเองอยู่แล้ว โดยเฉพาะระยะหลังๆ เราเริ่มทำแล้วให้คืนสังคมมากขึ้น

เข้าคอร์สมา ๘ ครั้ง มีความคืบหน้าอย่างไรใน ๙ ปี

ตรงนี้น่าสนใจ เพราะหากมาดูการบวชแล้ว ระยะเวลาเพียงเท่านี้ไม่น่าจะเข้าใจธรรมะของพระพุทธองค์ได้ ดังนั้นคงต้องไปดู

พื้นฐานย้อนไปอีกหน่อย

จริงๆ แล้วที่อ่านมาในตอนต้นก็จะเห็นว่าไม่ใช่คนที่คร่ำเคร่งกับการปฏิบัติหนักหนา ตีลกับภพร่องมาตลอด แต่ก็ลองดูเป็นครั้งๆ ไป

ครั้งที่ ๑ บ้านไรว (ปีพ.ศ. ๒๕๔๑)

ครั้งนั้นไม่รู้จะอะไรเลย คุณแม่พาไปเข้าพร้อมครู จองก็ไม่ได้จอง ลองไปดู เพื่อมีที่ก็เข้าเลย ก็ตกลงเข้าปฏิบัติ วิทยากรให้ทำอะไรก็ทำ ไม่พูดไม่คุยกับใคร อิริยาบถย่อๆ ก็กำหนดตลอด

จนวันที่ ๕ ของการปฏิบัติ ระหว่างเดินจงกรม ก็ได้เห็นเท้าที่กำลังย่างออกไป ขาดๆๆ เป็นเหมือนเฟรมหนังที่เลื่อนช้าลง จนหนังกระตุก ประมาณนั้น ก็ได้เห็นการเกิด - ดับเป็นครั้งแรก นอกนั้นก็เห็นในการนั่งสมาธิ

ครั้งที่ ๒ วัดอินทร์ (ปีพ.ศ. ๒๕๔๒)

จากการเห็นเกิด - ดับบ่อยขึ้น ก็เริ่มเห็นการกระทบเป็นคู่ เมื่อกระทบตาไปดูใจ กระทบหูไปดูใจ กระทบที่ไหนๆ ก็ไปดูที่ใจ จะเห็นอารมณ์ต่างๆ ที่เกิด ไม่มีอะไรคงที่เลย บางทีก็ชอบ ชอบอยู่ดีๆ ก็เฉยๆ แล้ว หรือคราวก่อนชอบอยู่เลย พอมาถูกกระทบ ครั้งนี้ไม่ชอบเสียแล้ว ก็เริ่มเห็นกฎของธรรมชาติ

ครั้งที่ ๓ วัดอินทร์ (ปีพ.ศ. ๒๕๔๓)

ประมาณวันที่ ๔ ของการปฏิบัติ ระหว่างนั่งสมาธิ เกิดอาการยุบๆๆๆๆๆ ไม่ยอมหยุดจนจะขาดใจ หายใจไม่ออกเลย ตอนนั้นอี๊ดอัดเหมือนจะขาดใจตาย ระหว่างกำลังจะถอดใจได้ยิบเสียด

คุณแม่อสิริบอกว่า ของดีอยู่หลังตายไปนิดเดียวลูก ไม่ต้องกลัว ถ้าใครตายในห้องกรรมฐาน แม่จะทำศพให้เอง ก็เลยอดทนสู้ไปจนทุกอย่างดับลง ความรู้สึกตอนนั้นก็คือตายไปแล้ว ก็กำหนดตามไปว่า สุขหนอ สบายหนอ จากนั้นความรู้สึกก็เหลือเพียงความรู้สึกทางใจ ลึกพักวิหยากรก็บอก สมควรแก่เวลา จึงออกจากสมาธิ

วันที่ ๕ ของการปฏิบัติ ระหว่างนั่งสมาธิ เนื้อตัวก็เริ่มหายไป หายไป แรกก็สงสัยมาก เพราะมันเหมือนไม่มีตัวจริงๆ แต่ก็กลับมาอยู่กับใจ ดูความรู้สึกที่ใจเพียงอย่างเดียว

ถึงช่วงนี้เริ่มเกิดความสงสัยว่า เราเองเมื่อเทียบกับผู้ปฏิบัติคนอื่น ๆ แล้ว เทียบเขาไม่ได้เลย ทุกคนดูเป็นคนดี ปฏิบัติกันมามาก มีศีลมีธรรม เราจะไปรอดไหมนี่ แต่ใจที่มุ่งปฏิบัติตอนนี้มาจาก ความกลัวตถนรก ความที่ทำบาปมามาก ก็เลยตั้งหน้าตั้งตาจะปิดอบายภูมิให้ได้ ยังไงก็ขอรับกรรมบนโลกมนุษย์ดีกว่า คุณแม่อสิริบอกว่า ถ้าผ่านญาณที่ ๒ ก็จะได้จุลโสดาบัน หากมีสติในขณะตาย ก็จะปิดอบายได้หนึ่งชาติ

คำถามคาใจตลอดการปฏิบัติก็คือ ครูอาจารย์จะบอกว่า ผู้ปฏิบัติต้องมีศีลบริบูรณ์ หากไม่มีศีลเสียแล้ว สมาธิจะเกิดไม่ได้ ปัญญาญาณก็จะไม่เกิด ทำให้ตนเองเป็นกังวลมาก ถ้าอย่างนี้ผู้ที่ยังไม่ถึงพร้อมด้วยศีลในชีวิตประจำวันคงปฏิบัติวิปัสสนาไม่ได้ แต่เริ่มสงสัยตนเองว่า แล้วทำไมญาณต่างๆ จึงยังบังเกิดให้เรารับรู้ได้

จึงเรียนถามคุณแม่อสิริไปในเรื่องนี้ ท่านจึงบอกว่า อย่าไปกังวล ขณะที่คุณอยู่ในห้องกรรมฐานนี้ ลูกเป็นผู้ที่มีศีลบริสุทธิ์เป็นอย่างมาก ลูกมีอินทรียสังวรศีล ซึ่งเป็นศีลที่เกิดจากใจ มีสติคอยดูแล ดังนั้นชีวิตในโลกที่ผ่านมาเป็นอดีต ดับไปแล้ว ปัจจุบันเราปฏิบัติอยู่ มีศีลตลอดเวลา ทำไปเถิด แล้วธรรมะจะจัดสรรสิ่งต่างๆ เอง

ทำให้คิดไปถึงองค์คุณ คุณท่านทำผิดมามากมายก็ยังสามารถบรรลุนั้นพระอรหันต์ได้ เราเองเมื่อเทียบกับท่านแล้วเจ็บจี๋อย่างมาก ดังนั้นเมื่อมีความคิดที่ทำให้ใจห่อเหี่ยว ก็จะคิดถึงองค์คุณเป็นการสร้างความตั้งมั่นทุกครั้ง

ครั้งที่ ๔ วัดผาณิตาราม (ปีพ.ศ. ๒๕๔๔)

พาภรรยาไปเข้า ใจเป็นห่วงเขา คอยอธิบายให้ฟัง ไม่มีสภาวะใดๆ

ครั้งที่ ๕ วัดผาณิตาราม (ปีพ.ศ. ๒๕๔๕)

พาคุณแม่ไปเข้า เป็นห่วง คอยดูแลปรนนิบัติ กลัวจะเบื่อ กลัวจะเหงา ก็เลยไม่มีสมาธิ แต่ก็ตั้งใจมาแล้วว่า แม้ไม่ได้เกิดปัญญาใดๆ ก็จะขอทำหน้าที่ลูกที่ดีในคอร์สเป็นหลัก แต่พอคืนสุดท้ายก็เกิดวิปัสสนูปกิเลส

เหตุการณ์เกิดขึ้นเริ่มจากวันนั้นแม่ชี้พรรณมบรรยาย เราฟังก็รู้สึกว้าว เอ๊ะ วันนี้ทำไมถึงมีสมาธิในการฟังมากจริง ตลอดชั่วโมงครึ่งไม่ได้ขยับเลย เมื่อฟังธรรมเสร็จก็เดินจงกรมต่อ ซึ่งเป็นการเดินจงกรมเป็นหมู่และในระยยะสูงด้วย จึงซ้ามาก สมาธิเริ่มก่อตัวมากขึ้นอีก

พอถึงช่วงนั่งสมาธิ เพียงแค่นั่งลงก็รู้แล้วว่าระดับของสมาธิลึกมาก แต่ไม่เคยมีประสบการณ์ก็คิดว่าดี พอเริ่มนั่งกำหนด ฟอง-ยุบ ยังไม่ถึงห้าครั้งเลย ดิ่งเข้าสมาธิเลย เริ่มเกิดยุบๆ ซ้ำๆ ซ้ำๆ ใจก็คิดว่าคงเหมือนที่เคยเป็นมา ก็สูดตามไป จนเริ่มรู้สึกมันทำไม่ดับสักที ใจจะขาดจริงๆ แล้ว หนไม่ไหว เลยจะคลายออกจากสมาธิ แต่กลับทำไม่ได้ ก็พยายามจะลืมตาขึ้น ก็ไม่สามารถ

บังคับตาได้ จะขยับมือ แขน ขา ความรู้สึกก็ซ่านเข้ามา เย็นไปจนทั่วร่าง แล้วตัวก็แข็งไปหมด ลืออยู่นาน เพราะคนอื่นเขานั่งจนลุกกันไปหมดแล้ว เหลือแต่เราคนเดียว จนพระสุรศักดิ์เห็นจึงมาช่วยคลายให้ โดยขยับกายที่ละนิดจนกลายเป็นปรกติ ท่านจึงถามว่า กลัวไหม ปากตอบว่า ไม่กลัวครับ พอพูดจบร้องไห้โฮเลย เหมือนเด็กที่หนืออะไรที่น่ากลัวมาสุดชีวิต

ครั้งที่ ๖ วัดผาณิตาราม หลักสูตรพระอาจารย์ ๑๑ วัน (ปี พ.ศ. ๒๕๔๕)

การกำหนดเริ่มรวดเร็วคล่องแคล่วมาก จนบัญญัติตามความรู้สึกไม่ทัน ตัวอย่างเช่น จะกำหนดคืดหนอ พอจะพูดคืดเขาดับไปก่อนแล้ว เนื่องจากปรมัตต์คือความรู้สึกถึงไปแล้ว จากนั้นเริ่มหยุดการกำหนดเป็นบัญญัติ แล้วใช้ปรมัตต์เรื่อยมา รู้สึกว่าเรานี้สตีวองไว้มาก ไม่มีอะไรรอดไปได้เลย แม้ความคิดเพียงแค่งำลังก่อตัวขึ้นมาก็โดนเข้าไปรู้แล้ว

จากนั้นเริ่มลักแต่รู้ปล่อย รู้ปล่อย ก็จากการที่พระอาจารย์ช่วยสอนให้

ครั้งที่ ๗ วัดผาณิตาราม หลักสูตรพระอาจารย์ ๙ วัน (ปี พ.ศ. ๒๕๔๖)

เริ่มเห็นเส้นทางการเกิดทุกข์ชัดเจน เห็นการเกิด - ดับของทุกข์ตลอดเวลา เริ่มเบือหน่าย แต่ไม่มากมายอะไร เบือมากๆ ก็ไปนอน พอล้มตัวลงนอนก็เห็นว่าอาการเบือดับไปแล้วก็ลุกขึ้นทำต่อจนมาสู้กับบัลลังก์ปวด อีก ๔ บัลลังก์ จึงผ่าน บัลลังก์สุดท้ายเมื่อดู ปวดหนอ กลับมาดูใจ ทุกข์หนอ จนมาถึงจุดสุดท้าย

ใจปล่อยจากกาย เธอปวดก็ปวดไป ฉันไม่เอาด้วยแล้ว เมื่อ
ปวดหนอแล้วกลับมาดูใจเฉยๆ หนอเท่านั้น ความปวดวูบลงตั้ง
ปิดแก๊สในเตาเลย

จากนั้นการปฏิบัติก็ดูจะง่ายไปหมด จะทำอะไรสติก็เข้ามา
จัดการอย่างรวดเร็ว แม้การนั่งสมาธิ พอเริ่มหลับตาก็ดูภาพ
ตนเองนั่งอยู่ เอาตัวรู้ไปไว้ข้างนอก เข้าไปรู้สภาวะทั้งที่กายและจิต
แล้วทุกอย่างก็สงบทันที ไม่ต้องกำหนดพอง-ยุบอีก สภาวะความ
ละเอียด ประณีต ก็เกิดขึ้น เป็นสภาวะที่เป็นกลาง ไม่ยินดี
ไม่ยินร้าย เกิดติดกัน ๔ บัลลังก์ จากนั้นทุกอย่างก็สูญสลายไป
ราวกับไม่เคยเกิดขึ้น

จากนั้นระหว่างเดินจงกรมก็เห็นนิมิต ชายแก่คนหนึ่งนั่ง
ร้องไห้กอดเสาเรือนที่ดำเนินต่อตะโกจากการถูกไฟไหม้ ใจก็จะบอก
เขาว่า “ท่านจะมัวเศร้าโศกเสียใจไปก็ไม่มีประโยชน์ บ้านก็พังไปหมด
แล้ว ทำไมไม่ไปสร้างบ้านหลังใหม่เล่า” จึงเกิดปัญหาขึ้นกับตัวเอง
ว่าไม่ควรยึดติดกับสภาวะใดๆ ทั้งนั้น ที่เสียไปก็เริ่มต้นทำใหม่

ครั้งที่ ๘ วัดผาณิตาราม หลักรัฐพระอาจารย์ ๙ วัน (ปี พ.ศ. ๒๕๔๗)

การปฏิบัติเหมือนเด็กหัดใหม่ เริ่มต้นกันใหม่ ขว้างหนอ
ซ้ายอย่างหนอ ค่อยๆ ฝึกใหม่ให้สติเกิดขึ้นมาใหม่ เริ่มไม่ยึดติดกับ
อะไรๆ บัลลังก์ที่แล้วก็ไม่ใช่บัลลังก์นี้ ขณะที่แล้วก็ไม่ใช่ขณะนี้
จนในที่สุดสภาวะที่เหมือนเราพุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูงมาก
เหมือนนั่งบนเครื่องบินที่จะทะยานขึ้นท้องฟ้าก็ปรากฏขึ้น แต่พุ่งไป
ลักพาก็อ่อนแรงลงแล้วหายไป

จึงส่งอารมณ์พระอาจารย์ ท่านก็ไม่บอกอะไรมา เพียง

บอกว่าหากอยู่ตามวัดเขาจะให้อยู่ในกุฏิรูปเดียว เก็บอารมณ์นี้ไปจากนั้นเมื่อเล่าให้ป่าเขาร่วง ฟันทาก็จัดห้องให้อยู่คนเดียว แต่สุดท้ายก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก

ก็คงพอเดากันได้ว่านั่นคือสภาวะของญาณ แต่ก็ทราบด้วยตัวเองว่าอย่างไรก็เข้าไม่ถึง เพราะบารมีที่สั่งสมมาไม่มีกำลังพออีกทั้งเป็นผู้ที่ศิลปะพร่องเป็นอันมาก พื้นฐานอินทรีย์ไม่มีกำลัง แต่ความเป็นผู้มีปัญญาจึงเห็นและเข้าใจได้เร็วมาก ปัญญาแต่ด้านอื่นตามไม่ทัน

ปรกติครูบาอาจารย์จะบอกให้ถือศีลให้เคร่ง เนื่องจากเมื่อมีศีลแล้วสมาธิจะเกิดได้ง่าย แต่ตัวเองศิลปะพร่อง กะพร่อง-กะแพรงเป็นอันมาก แต่อาศัยปัญญา (คงสั่งสมมาทางนี้) เป็นตัวนำให้สมาธิเกิด เมื่อปัญญาเกิดเต็มที่แล้วก็กลับไปรักษาศีลได้เอง ตามสูตรของพระอาจารย์สำหรับพวกลูกศิษย์จอมโຈรทั้งหลาย

แต่ยอมรับว่า เมื่อปฏิบัติวิปัสสนาไปแล้วสามารถกำหนดรู้ได้ระดับหนึ่งที่จะทำให้ทุกข์ไม่เกิด ดังนั้น หากผู้นั้นไม่มีศีลกำกับก็จะทำผิดได้อย่างมหันต์โดยไม่เกรงกลัวต่อวิบากกรรม เนื่องจากแม้วิบากกรรมจะเกิดก็ไม่มีทางที่จะทำให้ช้ำเป็นทุกข์ได้ จึงกลายเป็นจอมโຈรที่เลือดเย็นเข้าไปอีก แม้จะเป็นมิจฉาทิฐิ แต่ก็ได้ผลจริงๆ (หมายถึงในช่วงแรกๆ แต่เมื่อนานไปๆ ปัญญาจากการรู้ก็จะเห็นแจ้งมากขึ้นจนไม่สามารถทำผิดได้อีก มิจฉาทิฐิก็จะกลายเป็นสัมมาทิฐิ)

หลายท่านยังคาใจ มีเหตุในอดีตอีกไหม

ถ้าจะให้นึกย้อนว่ามีเหตุในอดีตที่บ่งชี้มาถึงในชาตินี้ก็คงมีอยู่อีกอย่าง คือ สมัยเด็ก อายุประมาณ ๑๔ ขวบ ห้องนอนอยู่ในห้องพระ ก็ไปเปิดหนังสือธรรมะอ่าน จนเจอหนังสือหลวงพ่อบาน

ท่านเขียนเกี่ยวกับการทำสมถกรรมฐาน จึงฝึกหัดทำด้วยตนเอง จนสามารถเข้าฌานในระดับต้นๆได้ เกิดปีติต่างๆ หลังจากนั้น จึงขอแม่บวช โดยบอกท่านว่าจะบวชไม่สึก แต่ท่านคิดว่าคงเป็น ความคิดแบบเด็ก ๆ จึงไม่อนุญาต แต่ให้บวชหนึ่งเดือนในช่วง ปิดเทอม

บวชเป็นสามเณรอยู่ที่วัดถ้ำพระโพธิสัตว์ ๓๓ วัน

การบวชในครั้งนั้น เจ้าอาวาสไม่ได้สอนอะไรมาก เพราะคง เห็นว่าเราเป็นเณร จึงใช้ความรู้เดิมในการฝึกทำสมาธิ และถูกส่งให้ ไปอยู่กุฏิบนเขารูปเดียว ไม่มีไฟฟ้า น้ำกลั้วมาก หลังจากทำวัตรเย็น บนถ้ำโพธิสัตว์แล้ว กว่าจะนั่งสมาธิเสร็จก็สองทุ่ม เดินลงมาจากเขา เสร็จแล้วต้องเดินขึ้นเขาไปอีกทีหนึ่งเพื่อกลับกุฏิรูปเดียว อยู่บนนั้น ก็บำเพ็ญไปรูปเดียว สามารถเข้าฌานได้อีกหลายครั้ง แต่ก็คงเป็น พื้นฐานในการทำสมาธิเท่านั้น

แต่หากพิจารณาดูก็อาจพออนุมานได้ว่า ชาติที่ผ่านมาคงเคย บวชและทำสมาธิมาบ้างจึงมีอุปนิสัยในการทำต่อเอง แต่ด้วยอำนาจ ของกรรมจึงต้องออกมาวิบากให้จบก่อน แต่ถือเป็นการสร้างพลัง ความแข็งแกร่ง เด็ดเดี่ยว ไม่ย่อท้อได้ดี

จอมโจรจะมีมิจฉาสติ มิจฉาสมาธิ

เคยถามพระอาจารย์ว่า พวกโจรที่ปล้นธนาคารจะมีกรรม วางแผนอย่างดี ระหว่างทำจะมีสติประกอบตลอด เนื่องจากพลาด ไม่ได้ การทำงานนั้นสมาธิจะดีมาก มีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวในการกระทำ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย แล้วมันต่างจากพวกที่กำลังเดินจงกรม นั่งสมาธิอย่างไร

ท่านตอบว่า สติและสมาธิของโจรเป็นมิจฉา เนื่องจากนำไปใช้ในทางที่ผิด หากอบรมสั่งสอนให้เข้าใจแล้ว สติและสมาธิก็จะสามารถเปลี่ยนเป็นสัมมาได้ ดังนั้นคนพวกนี้เมื่อมีโอกาสฟังธรรมและเข้าใจจะบรรลุธรรมได้เร็ว เนื่องจากมีพลังความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว และพื้นฐานอยู่แล้ว ดังเช่นองคุลิมาล

ถึงตรงนี้ก็คงพอจะเห็นภาพคร่าว ๆ กันว่า หากดูในส่วนของการรับวิบากกรรมก็ส่งผลพอสมควรต่อการปฏิบัติ ลีลาการปฏิบัติธรรมมาจากพื้นฐานที่มีความทุกข์ (ไม่ถึงทุกข์ ไม่ถึงธรรม) หากมาดูในส่วนการปฏิบัติก็ต้องบอกว่า สะดวก รวดเร็ว ราบรื่นมาก เข้าข่ายพวกสุขาปฏิบัติขีปภาภิญญา ปฏิบัติง่าย เข้าใจได้เร็ว ได้อาจารย์ดี ทางโลกมีวิบากมาก แต่ก็ยังดีที่การปฏิบัติเป็นไปได้ดี ปัญญาเกิดได้เร็ว ในส่วนของอดีตคงเล่าไว้เท่านี้ ก็น่าจะพอเห็นภาพรวมๆ ได้แล้ว





ลูกเจี๊ยบที่รอวันออกจากไข่

๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๙

**บุคคลผู้ผ่านญาณ ๑๖ แล้ว ถ้าชาตินี้ไม่จบ ชาติหน้าต้อง
มาผ่านญาณ ๑๖ อีกไหมครับ**

พระอาจารย์บอกว่า เสมือนฮาร์ดดิสก์ทะเละ เมื่อเราลบข้อมูลไปแล้ว ไม่ว่าจะไปที่ไหนๆ ฮาร์ดดิสก์นั้นก็ไม่มีข้อมูลนั้นอีกแล้ว หมายความว่า ความเห็นผิดเกี่ยวกับสักกายทิฐิ วิจิกิจฉา และสัสสปตปราคาส เมื่อเห็นถูกไปแล้วก็ไม่มีอีก ถูกลบไปแล้วจะกลับมามีอีกได้อย่างไร ฉะนั้น

แล้วหากไปเกิดในที่ที่ไม่มีครูบาอาจารย์ละครับ สมมุติไปเกิดเอธิโอเปีย พระอาจารย์ตอบว่า เกิดที่ไหนก็ทำต่อเองที่นั่น โดยทั่วไปผู้ที่เป็นอริยบุคคลจะถูกจัดสรรให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่สามารถปฏิบัติได้ต่อ แต่ถึงอย่างไรผู้ที่มีสัมมาทิฐิเป็นตัวนำเข้าสู่พระนิพพานจะศึกษาและรู้ถูกจากข้างในของตนเอง เพียงแต่มันอาจจะเหงา ว่าเหวบ้าง ดังนั้นเมื่อถึงเวลานั้นธรรมะอาจจะจัดสรรให้ได้พบกับครูบาอาจารย์ที่เป็นอริยะ ได้มาพบเจอพูดคุยเป็นกำลังใจกันบ้างก็เป็นได้



อริยบุคคลก็เหมือนลูกไก่เจาะทะลุออกมาจากไข่

พระอาจารย์เทศน์อุปมาให้ฟังว่า ลูกเจี๊ยบที่ฟักออกมาจากไข่ก็คือเจาะทะลุเปลือกไข่ออกมาได้ นั่นก็เปรียบเสมือนโสดาบันที่เจาะออกมาจากวงจรรวัฏสงสาร ออกมาอยู่ข้างนอกแรกๆ ก็จะงง ไม่คุ้นกับโลกใบใหม่ใบใหญ่ไม่มีที่สิ้นสุด สภาพยังลุ่มลุกอยู่ ยังไม่มีความตั้งมั่นเท่าที่ควร แล้วก็ค่อยๆ สร้างความคุ้นเคยตั้งมั่นขึ้นเป็นลำดับเตรียมที่จะลุกขึ้นยืน สภาพนี้ก็จะเปรียบได้กับพระสกิทาคามี

เมื่อมีความตั้งมั่นเต็มที่แล้วก็ลุกขึ้นยืนอย่างอาจหาญ (ตัดพญาปาหะและกามราคะขาดสะบั้น) ก็จะเป็นอนาคามี เมื่อยืนได้มั่นคงเต็มที่แล้วก็ชูหัวขึ้นสะบัดหัว สะบัดปีก สะบัดก้น อาจจจะหันกลับไปมองเปลือกไข่แล้วเอาเท้าดีดสักที ให้ไปไกลๆ หน่อย (ทำให้ฉันอยู่เสียนาน ถ้าอย่างนี้อาจเหลือพญาปาหะอยู่นิดๆ ณะ) เพื่อออกเดินไปสู่โลกกว้าง นั่นคือเป็นพระอรหันต์

ขณะที่เทศน์พระอาจารย์แสดงท่าทางของลูกไก่เริ่มสะบัดหัว สะบัดคอ ท่านทำได้เหมือนมาก แสดงว่าท่านใกล้จะเดินแล้ว

๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๙

ถ้าเป็นเพลงก็เพลงบรรเลง

สภาวะตอนนี้เรียบ เรียบ ไม่มีอะไรโลดโผนโจนทะยาน ส่วนใหญ่ที่จะมีก็จะเป็นสภาพคิด ซึ่งก็เป็นไปตามเหตุตามปัจจัย ไม่มีอะไรมาก เพราะไม่ได้ทำให้ยึดอัดขัดเคืองอะไร ถ้ารู้สึกหนวกหู ก็เพียงขยับสติเข้านิดหน่อยก็เรียบไปเอง

การบ้านคือ ดูความตั้งมั่นกับไม่ตั้งมั่น

ท่านบอกช่วงนี้อาการบ้านไปแค่นี้แหละ ดูว่าตั้งมั่นหรือไม่ ตั้งมั่น หรือจะดูว่ามีกามราคะหรือไม่มีก็ได้นะ

ลักษณะของพระโสดาบัน

พระอาจารย์เทศน์ให้ฟังเกี่ยวกับกิเลสที่พระโสดาบันสามารถ ละได้คือ **ละสักกายทิฐิ** หมายความว่า การเข้าใจว่าไม่มีเรา ที่เคยว่าเรานั้นเป็นเพียงการมาชุมนุมกันของรูปนามต่างๆ เท่านั้น เข้าใจแล้วว่ากายนี้เป็นของยืมใช้ แต่จะให้คืนยังไม่คืนนะ ขอยืมใช้ ไปก่อนนะจ๊ะ

ส่วน **ละวิจิกิจจา** คือ หมดข้อดั่งเลงสยในพระพุทธรเจ้า อันนี้ ก็คือการเข้าใจสภาวะญาณต่างๆ ก็ให้เห็นธรรมในสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมด ดังนั้นก็เลยหมดข้อสงสยว่าท่านมีอยู่จริงไหม ถ้าไม่มีใครจะรู้สิ่งเหล่านี้ได้เล่า หากไม่ใช่พระพุทธรองค์

ละสีลัพพตปรามาส ก็คือ เห็นถูกตามความจริง เช่น ให้

ไปไหว้จอมพลวทขอย สะเดาะเคราะห์ บนบานศาลกล่าว
อ้อนวอนขอเทวดา อย่างนี้ไม่ทำแล้ว และมั่นคงในศีล ละอาย
ต่อบาป

ผู้ปฏิบัติทั้งหลาย เมื่อเจริญสติมาเรื่อยๆ ปัญญาที่แจ่มก็จะ
เกิดขึ้นมาให้ได้รู้ได้เห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆที่เรียกว่าวิปัสสนาญาณ
ผู้ปฏิบัติมักไปมองเป็นสิ่งที่สูงค่าเกินเอื้อม แต่จริงๆเป็นเพียงความ
เข้าใจที่จะได้รู้ได้เห็นไปเรื่อยๆเท่านั้นเอง

พูดโดยย่อให้เข้าใจภาพง่ายๆก็คือ เมื่อเจริญสติไปก็จะเข้าใจ
เกี่ยวกับรูป-นาม (เป็นปรมาตม์) เห็นการเกิด-ดับของรูป-นาม เห็น
ไตรลักษณ์อย่างแจ่มแจ้ง เห็นทั้งสามอย่างตั้งแต่ขั้นธรรมดาจน
ละเอียด แล้วจะเริ่มเห็นเส้นทางของอริยสัจ ๔ จนเห็นสมุทัยก็ถูกรู้
จนดับไป ไม่ถึงทุกข์แล้ว ก็จะเริ่มเข้าสู่อุเบกขา วางเฉย ไม่ยึดติด
กับอะไรๆทั้งนั้น เมื่อนั้นจะได้เห็นสุดทางที่จะไปคือนิพพาน เมื่อ
เห็นทุกอย่างๆ แจ่มแจ้งก็จะเสมือนลูกเจี๊ยบเจาะทะลุเปลือกไข่ออก
ได้แล้ว

๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๙

ธรรมะต่างๆที่ผุดขึ้นในใจและเทศน์ออกไป

เมื่อย้อนดูธรรมะที่ผุดขึ้นในใจแล้วได้เทศน์ให้บุคคลต่าง ๆ
ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลในครอบครัวและคนที่ใกล้ชิดบ้าง จึงได้
จดบันทึกไว้ดูบ้าง เนื่องจากเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว อาจนึกไม่ออกอีก
ก็เป็นได้

**“อดีตและอนาคตไม่มีอยู่จริง ปัจจุบันแต่ละขณะที่เราระลึกรู้
เท่านั้นที่มีอยู่จริง ดังนั้นไม่ต้องไปคิดถึงอดีตหรืออนาคต”** จะมีคน

เถียงในหัวข้อนี้กันมาก เนื่องจากอดีตที่ผ่านไปแล้วเมื่อหวนระลึกก็คือความจริงที่ผ่านไปแล้ว หรือการวางแผนต่างๆที่จะเกิดขึ้นในอนาคตก็จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาจริงๆ จะว่าทั้งสองอย่างนั้นไม่มีอยู่จริงได้อย่างไร

อธิบายให้ฟังง่ายๆดังนี้ “อดีตเกิดขึ้นแล้วจริงๆก็จริง แต่มันผ่านไปแล้ว จบไปแล้ว **ขณะที่กำลังระลึกอดีตอยู่คือปัจจุบันมิใช่หรือ ดังนั้นการกำหนดรู้การคิดในปัจจุบันก็ทำให้การคิดถึงอดีตดับลงด้วย มิใช่หรือ** เมื่อดับลงแล้วทุกข์ก็เกิดไม่ได้ใช่หรือไม่ เพราะการหวนคิดถึงอดีตเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ส่วนอนาคตก็ทำนองเดียวกัน”

“ทุกๆ สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเราล้วนเป็นผลจากการกระทำเหตุในอดีต ดังนั้นการสร้างเหตุที่ดีในปัจจุบันจะส่งผลให้เกิดผลที่ดีในอนาคตเอง”

“เราไม่ทราบเหตุในอดีตที่เราทำมาทั้งหมด เราจึงไม่สามารถรู้ว่าอะไรจะเกิดกับเราในขณะต่อๆ ไป ดังนั้นที่เราทำได้เพียงรู้เนื้อรู้ตัวเอาไว้ ไม่ว่าจะอะไรๆจะเกิดขึ้น เราก็จะยอมรับสิ่งนั้นๆ เนื่องจากนั่นคือผลที่เราสร้างเหตุมาเองแล้ว”

“กรรมใดๆก็ตามส่งผลได้เฉพาะกาย กับการจัดสรรสภาพแวดล้อมต่างๆเพื่อให้เราสุขหรือทุกข์ ซึ่งนั่นเป็นอนิสงส์หรือวิบาก หากเราเข้าใจความจริงแล้ว อนิสงส์หรือวิบากใดๆจะไม่สามารถกระทบใจเราได้เลย”

“เมื่อวิบากกรรมส่งผลกับคนที่เราเห็นว่าเขาเป็นคนดี เรามัก

จะคิดว่า ‘ไม่น่าเกิดกับเขาอย่างนี้เลย เขาก็เป็นคนดีออก ใจบุญ
สุนทาน’ แต่นั่นเพราะท่านเห็นไม่หมดหรือท่านเห็นได้เพียงชาตินี้
เท่านั้น” จงจำไว้ว่ากฎแห่งกรรมไม่เคยส่งผลผิดพลาด เนื่องจาก
เป็นกฎของธรรมชาติ ไม่มีบุคคลใดเข้าไปเกี่ยวข้อง แม้พระ
อรหันต์ทั้งหลายก็อยู่ภายใต้กฎเดียวกัน

“สภาพของเราวันนี้เกิดจากผลในการสร้างเหตุในอดีต หาก
วันนี้ทำเหตุดีน้อยลง แน่หนอนว่าวันข้างหน้าย่อมมีความเป็นอยู่ที่
แย่ง”

**“การทำเหตุที่ดีเพราะความดีเป็นสิ่งที่สมควรทำ แม้ขณะ
ต่อจากการสร้างเหตุดีจะส่งผลเป็นความทุกข์ ความไม่พอใจ ก็หาได้
ทำให้จิตใจหวั่นไหวไม่ เนื่องจากเราเห็นว่าความดีเป็นสิ่งที่สมควร
จึงทำความดี”** เพราะเหตุในอดีตที่ชั่วที่ไม่ดีอาจส่งผลเป็นความ
ไม่ดีมาต่อกับความดีที่เพิ่งทำจบไป คนทั้งหลายจึงท้อแท้ว่า ทำดี
ไม่เห็นได้ดีเลย แถมยังแย่งอีก ดังนั้นเมื่อเข้าใจแล้วจะไม่หวั่นไหว
ผลบุญผลบาปเป็นอนัตตา ควบคุมให้เกิดเมื่อมันเมื่อนี้ไม่ได้

“เมื่อมีความรู้สึกใดๆ เกิดจึงเข้าไปสังเกตความรู้สึกนั้น จะเห็น
ได้เอง ไม่ต้องพยายามคิดอะไรบอกอะไรเขาทั้งนั้น เขารู้ได้เอง
เมื่อมีโอกาสเห็นบ่อยๆ ให้โอกาสเขาสี อย่าบังอาจเอาสมองที่มีข้อมูล
ผสมด้วยโมหะไปสอนจิตเลย”

“ดูโลกภายนอกกันมานาน แคร่ความรู้สึกผู้คนกันมานาน
หันเข้าไปดูใจตัวเองบ้าง แคร่เขาบ้าง จะได้รู้จักตัวเอง แล้วต่างฝ่าย

ต่างจะรู้จักกัน” ฝ่ายผู้ดูกับผู้ถูกดูอย่างไรละ

“จิตมีธาตุรู้ที่สามารถรู้แจ้งได้ด้วยตัวเอง เพียงต้องการเห็นตัวเองตามสภาพจริง เราที่เป็นผู้ดูอย่าบังอาจเฝ้ามองที่รับข้อมูลจากกิเลสไปสอนเขา”

“เมื่อเราไหลไปกับกระแสน้ำ เพื่อนที่คบกันได้ด้วยกันได้ก็จะเป็นคนที่อยู่ข้างๆ ที่ปลิวไปกับกระแสน้ำอยู่ด้วยกัน

“หากเมื่อเราหยุดที่จะไหลไปตามกระแส เพื่อนที่เราจะคุยด้วยคือผู้ที่หยุดอยู่ด้วยกัน

“หากเมื่อเราเดินทวนกระแสขึ้นไป เพื่อนที่จะคุยด้วยคือผู้ที่เดินทวนขึ้นไปด้วยกัน

“เมื่อเราขึ้นไปจนอยู่เหนือกระแสคำพูดของเราจะมีผู้ฟังได้ชัดเจนคือผู้ที่ยืนอยู่ข้างๆ ผู้ที่กำลังเดินทวนขึ้นมาจะเริ่มได้ยินแล้วเข้าใจ ผู้ที่หยุดไหลก็เริ่มพอจะได้ยินและเข้าใจได้บ้าง

“ส่วนผู้กำลังโดนน้ำพัดไปจะไม่มีทางฟังอะไรได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หันกลับเห็นการไหลไปกับน้ำเป็นเรื่องสนุกสนาน จะไม่ฟังคำทัดทานใดๆ จากผู้หยุด ผู้เดินทวนขึ้น หรือผู้ที่พ้นแล้ว ทั้งที่สุดท้ายน้ำนั่นคือน้ำตกเหวนรก”

โปรดคนในครอบครัวและผู้รู้จัก

ถึงวันนี้ได้พูดสิ่งที่ตนเองได้รู้ได้เห็นให้กับบุคคลต่างๆ ตลอดเวลา การพูดแทบจะทุกครั้งจะมีแง่มุมของธรรมะเข้าไปด้วยเสมอ เนื่องจากภายในเขาเห็นอย่างนั้น ภายนอกก็สะท้อนเรื่องราวจากภายในโดยอัตโนมัติ

เพลงกระบี่ไต้ฝ่าเท้า

เมื่อพอจะมีความเข้าใจในธรรมชาติของพระพุทธรูปบ้าง คนแรกที่โทรกหาเพื่อแนะนำคือโยมแม่ ให้วิธีการปฏิบัติง่ายๆ ให้ถูกกับจริตนิสัย ทำได้ตรงไหนสอนตรงนั้น เมื่อได้ตรงนั้นแล้วจึงค่อยๆ ขยับขึ้นไป อุปมาดั่งสอนหนังสือนักเรียนประถม ก็อธิบายเพียงแค่ว่า ความรู้ระดับประถม ไม่เอาระดับมัธยมมาสอน (หากพยายามจะเอามัธยมมาสอน เขาจะได้แค่ชื่นชมว่าผู้สอนนี้เก่งนะ แต่พูดอะไรไม่รู้ คนสอนรู้ยู่คนเดียว วันหนึ่งเขาก็จะเบื่อกับการปฏิบัติ) การบ้านก็ให้ระดับประถม แล้วคอยติดตาม เมื่อทำได้แล้วก็ขยับเพิ่มขึ้น

เมื่อเราเข้าใจโครงร่างการปฏิบัติแล้วจึงรู้ว่าจุดเริ่มต้นของธรรมะที่พระพุทธรูปสอนเริ่มต้นจากสติ จากนั้นก็ให้ฝึกสร้างเหตุใกล้ให้สติเกิดด้วยการรับรู้ความรู้สึกที่ไต้ฝ่าเท้า เมื่อยืนขึ้นน้ำหนักกดลงอย่างไร เท่ากันใช่ไหม เย็น ร้อน อ่อน แข็ง ก็สามารถรับรู้ได้ เอนตัวไปทางขวาซ้ายๆ ก็จะรู้สึกถึงน้ำหนักที่ถ่ายเทไปซ้ายๆ เอนตัวไปทางซ้ายก็สังเกตได้ว่าน้ำหนักค่อยถ่ายเทกลับไปอีกทาง

จากนั้นให้เดินช้าๆ ด้วยการก้าวสั้นๆ สังเกตดูความรู้สึกที่ไต้ฝ่าเท้าถึงการถ่ายเทไปจนน้ำหนักตกอยู่ร้อยเปอร์เซ็นต์ที่เท้าหลัง จากนั้นเมื่อเท้าที่ก้าวไปถูกพื้น น้ำหนักก็จะถ่ายเทไปที่เท้าหน้า วิธีนี้ขออนุโมทนากับพระอาจารย์มานพที่เมตตาการสอนให้ เห็นประโยชน์ว่าง่ายดีจึงเริ่มแนะนำคนในครอบครัว เพราะที่บ้านก็ปฏิบัติกันมามาก แต่ไม่ค่อยก้าวหน้าในการปฏิบัติเท่าที่ควร คงไม่ถูกจริต แต่พอให้เพียงแค่ว่ารู้ก็ทำไม่ได้อีก เพราะความรู้เนื่อรู้ตัวก็คือสติสัมปชัญญะนั้น ไม่มีความตั้งมั่นพอ จึงไม่เกิดประโยชน์ เพราะรู้ได้นิดหน่อยแล้วก็หลุดไปทั้งวัน ยิ่งกว่านั้นบอกว่าคุณอะไร รู้อะไร ตัวรู้คืออะไร จึงทำให้ย้อนมาคิดว่า ผู้เริ่มปฏิบัติเขายังไม่ละเอียดขนาดที่จะพูดเรื่อง



นามธรรม จึงฝึกไปตั้งแต่เบสิก

การให้ทำอย่างนี้เนื่องจากเมื่อฝึกที่รับรู้ความรู้สึกที่ได้ฝ่าเท้า บ่อยๆ (เนื่องจากฝ่าเท้าจะสัมผัสพื้นเกือบตลอดเวลา) จะเป็นเหตุ โกลีให้สติเกิด เมื่อสัมผัสัญญะจำสภาวะที่ทำได้แล้ว ให้โยมแม่ ฝึกความรู้สึกที่ได้ทำอยู่สองสัปดาห์ บอกว่าไม่ต้องทำอย่างอื่น ไม่ต้อง พยายามไปรู้อะไรให้มาก นอกจากเขาจะไปรู้อเอง และก็ใช้วิธีนี้ สอนคนอื่นๆ ในครอบครัวไปด้วย

จากนั้นสองสัปดาห์เขาเริ่มเล่าให้ฟังว่า ทันทีที่ตื่นก้าวลงจาก เตียง ทันทีที่เท้าถูกพื้นก็จะรู้เนื้อรู้ตัวทันที จนไปเข้าห้องน้ำทำอะไร รู้ไปเรื่อยๆ เมื่อเดินดูงานก็รู้ตัวไปตลอด เนื่องจากได้ทำมันถูกพื้น ตลอดเวลา เขาบอกว่าตอนนี้มันทำอะไรซ้ำลงเอง น้องสาวก็ยืนยัน ว่าครูทั้งโรงเรียนเริ่มพูดกันว่าช่วงนี้อาจารย์เป็นอะไร ทำไมทำอะไร

ซาลง จึงอธิบายให้เขาฟังว่า เมื่อสติอยู่กับเราแล้ว **คุณสมบัติข้อหนึ่งของสติคือดูแลให้การกระทำใดๆ ของเราปลอดภัย** ซึ่งโยมแม่ก็อายุมากแล้ว การทำอะไรเร็วเหมือนเมื่อก่อน (ที่ไม่มีสติ) จะเป็นเรื่องอันตราย ทุกอย่างจึงซาลง เพื่อให้สติดูแลได้ทัน

การบ้านต่อไปก็คือ ให้รู้สึกถึงอาการเคลื่อนไหวของขาที่ก้าวไปก้าวไป แทนการไปรู้ที่ได้ฝ่าเท้า จุดประสงค์คือ ในความเป็นจริงแล้ว เราจะตามรู้อาการจากการเคลื่อนไหว ไม่ได้ไปอยู่ที่ใต้เท้า แต่ที่ใต้เท้าเป็นอุบายให้สติเกิด (เหมือนกับเอาสวิดซ์สำหรับเปิดสติไปติดไว้ใต้ฝ่าเท้านั่นเอง) เมื่อเกิดแล้วก็ไปตามดูอาการเคลื่อนไหว ให้ดูไปหนึ่งสัปดาห์

จากนั้นเขาส่งอารมณ์ว่า เริ่มเห็นความคิด ความรู้สึกอื่นๆ ที่เกิดขึ้นที่ใจได้มากขึ้น เมื่อก่อนไม่เคยรู้เลย ตอนนั้นเห็นกิเลสคอยพูดจาเป่าหูให้ทำนั่นทำนี่ ทำให้เราโกรธ เมื่อเราทำไปแล้วก็ต้องมาเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป จึงบอกอนุโมทนากับโยมแม่นะ สติเมื่อมีกายเป็นที่ฝึกฝนจะเริ่มละเอียดขึ้น มันคงขึ้น จะเกิดสมาธิเป็นขณะจากการเข้าไปตามรู้ๆ เมื่อเขาคลองแคล้วว่องไวจึงเริ่มเห็นนามธรรมคือใจของเราเอง สมาธิได้เกิดขึ้นแล้ว เปรียบเสมือนเมื่อก่อนน้ำขุ่นจึงมองพื้นไม่เห็น ไม่เห็นฝูงปลาที่แหวกว่ายอยู่ แต่วันนี้เริ่มเห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เขายืนยันว่า สงบมาก ความคิดความฟุ้งซ่านน้อยลง เป็นสุขมากขึ้น เมื่อโกรธก็จะพยายามเข้าไประงับ หาเหตุผลไปบอกไปพูดเพื่อให้ความโกรธสงบลง

จึงให้กำลังใจไปว่า โยมแม่ก้าวไปเร็วมาก เชื่อฟังดี เพียงแต่ให้รับความเข้าใจใหม่ว่า **จิตมีธาตุรู้ของตัวเอง เพียงให้เขาได้รู้ได้เห็นบ่อย เห็นโดยชัดตรง ไม่ต้องไปสอนเขา** เห็นว่าตัวเองโกรธก็เข้าไปดู เข้าไปรู้โกรธ ดูไปเรื่อยๆ เขาจะดับหรือไม่ดับไม่ใช่เรื่อง

ของเรา มันเป็นเรื่องของเขา เรามีหน้าที่ดู อุปมาตั้งโยมแม่ได้ยืมว่ามีครูคนหนึ่งนิสัยโมโหร้าย ชอบตีเด็กเป็นประจำ จึงคอยเฝ้าสังเกตพฤติกรรมของครูคนนั้น ก็ตามดูไปเรื่อยๆ จนเห็นครูเริ่มมีอารมณ์จุ่นเจียวขึ้นมา หากโยมแม่เดินเข้าไปใกล้หรือเข้าไปบอก ครูคนนั้นจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นหยุดอาการนั้นหรือแก้มือทำเป็นใจดี แต่หากอยู่ในระยะที่เขาไม่สังเกตเห็น เราจะได้เห็นธาตุแท้ของครูคนนั้นฉันใดก็ฉันนั้น พระอาจารย์ก็ฝากคำพูดไปถึงโยมแม่ด้วยว่า “ลองโง่ดูบ้าง ฉลาดมามากแล้ว”

เสมือนหนึ่งดูทีวี หากเราอินไปกับเนื้อเรื่องเมื่อนางเอกโดนนางอิจฉาแก้มือจนทนไม่ไหว อยากจะเข้าไปช่วยตบแทน อย่างนี้เรียกโหล่มากจนเข้าไปเป็นผู้แสดงเอง แต่หากเริ่มวิพากษ์วิจารณ์นั้นเริ่มเข้าไปเป็นผู้กำกับการแสดง แต่ถ้าเป็นผู้ดูจะดูด้วยความซื่อตรง ไม่เข้าไปเกี่ยวกับรายละเอียด อย่างนั้นก็จะเห็นสภาพจริงตามความเป็นจริง ก็จะได้เห็นว่านางเอกเป็นคนอย่างไร นางอิจฉาเป็นคนอย่างไร ตามสภาพจริงที่เขาเป็น ไม่มีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่ดู อย่างนี้จึงจะน่าสรรเสริญ เมื่อเริ่มทำได้แล้ว การปฏิบัติวิปัสสนาจะง่ายขึ้นมาก

ขณะนี้น้องสาวก็นำวิธีนี้ไปใช้ ทุกคนยืนยันว่าง่าย ไม่คิดว่าการปฏิบัติจะง่ายอย่างนี้ เดี่ยวพอสติเริ่มว่องไวขึ้นก็จะให้การบ้านต่อไป (ให้เริ่มดูเป็นคู่ ดูสิ่งที่มากระทบ แล้วก็ไปดูใจ)

ลูกซี “come back”

ลูกซีไหนกลับมาเล่าเรื่องราวให้ฟัง

ลูกซี นมัสการหลวงพี่เจ้าค่ะ

อาตมา เจริญพร ไม่ต้องบอกก็รู้ได้นะ เสียงสดใสมาก

ลูกซี เจ้าคะ ลูกซีตัดอารมณ์ได้แล้วค่ะ ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว

อาตมา ดีแล้ว อนุโมทนาด้วย แล้วทำอย่างไรจึงตัดได้ ไท่นเล่าให้ฟังซี

ลูกซี ลูกซีก็นั่งดู เมื่อเกิดอารมณ์นั้นก็เริ่มตั้งคำถามว่า เราบวชทำไม เราทำอะไร ทำไมเราถึงทำอย่างนี้ มันเกิดคำถามคำตอบต่อกันทั้งวันจนปวดหัว แล้วเมื่อกันไปจนไม่มีอารมณ์นั้นเหลือเลย มันไม่ยากคิดหาเหตุผลอีก

อาตมา เออ แปลกดีแฮะ ไม่มีวิปัสสนาเลย ใช้สมองคิดหาเหตุผลกันไปมาเอง ก็ตัดอารมณ์ได้ขาด

ลูกซี ใหม่นะคะ ตอนที่เขาเถียงกันนั้นนะ ดูจิตอยู่

อาตมา อ้อ ข้างในเขาเถียงกัน เอ้า ก็ดีแล้ว ไม่ว่าจะอะไร แต่จบด้วยดี ก็ขออนุโมทนา

จากนั้นก็ถามไถ่ถึงสารทุกข์สุกดิบ ถามถึงประวัติที่ผ่านมา ถามถึงสภาวะกันพอควร แล้วแนะนำอะไรเล็กๆ น้อยๆ เสร็จแล้ว ก่อนจะวางหูไปจึงฝาก (คำพูดอาจารย์) ไว้ว่า “ศาสนาเราบอบช้ำเต็มทีแล้ว เรามีหน้าที่ยังศาสนาให้ผู้คนเกิดความเลื่อมใสศรัทธา แม้ซีถือเป็นอุบาสิกาก็มีศีลมีธรรม ดังนั้นต้องระวัง จงคิดเสมอว่า แม้ศาสนาจะอยู่ใต้กฎของไตรลักษณ์ก็จริง แต่ศาสนาต้องไม่เสื่อมเพราะเรานะ” “เจ้าคะ”

๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๙

โดนกระป๋องวนกลับ หายห้อง

เช้าวันหนึ่งดบิน ทศนวิสัยไม่เอื้ออำนวย ฝนตกตลอดตั้งแต่เมื่อคืน จนถึงเช้าก็ยังไม่หยุด เครื่องบินออกไม่ได้ จึงพากันเอาเครื่องบินเก็บเข้าโรงจอด (ภูมิ)

ปรกติพระต้องออกบินพบปะกันทุกวัน หากต้องการออกเอกสารที่มีช่องถามว่าอาชีพอะไร พระก็จะกรอกว่า “นักบิน” (พระบินมากกว่ากัปตันสายการบินต่างๆ นะ)

ช่วงนี้ฝนตก อากาศเปลี่ยน ทำให้พระเริ่มมีอาการฟัดฟัด คัดจมูกกันมาก รวมถึงพระอาจารย์ป่วยเหมือนกัน เริ่มจะเป็นหวัด เพราะเมื่อวานเดินมาขอยาแก้แพ้ ท่านบอกว่า ท่านเป็นคนซีแพ้วมาขอยาแก้แพ้ จึงเรียนท่านว่า แพ้วบ้างเถอะครับ ชนะมามากแล้ว

เช้านี้โรงครัวจึงส่งปิ่นโตพระเพราะไม่ได้บิน ในปิ่นโตมีส้มมาเถาะ ๒ ลูก ทานที่เห็นส้มก็นึกถึงอาจารย์ว่าน่าจะคั้นน้ำส้มเป็นการเพิ่มวิตามินซีให้กายท่านเสียหน่อย คั้นแล้ว ๒ ลูกได้ครึ่งแก้วเอง จึงเดินบินพบปะตล่อมแถมๆ ภูมินั่นแหละ ได้มาอีก ๒ ลูก ก็จัดการคั้นได้หนึ่งแก้วพอดี

แล้วจึงนำไปถวายท่านพร้อมกับพูดว่า “อาจารย์ครับ น้ำส้มแก้วนี้รสชาติอาจแตกต่างจากที่พระอาจารย์เคยฉันไปบ้าง เนื่องจากผมใส่สติไปด้วย” ท่านรับไว้แล้วก็ยิ้มๆ

ระหว่างที่กำลังล้างจานท่านก็เดินเอากวน้ำส้มมาคั้นแล้วพูดว่า “ต้องขอภัยเป็นอย่างยิ่งที่ไม่รู้ว่ารสชาติของน้ำส้มเป็นอย่างไร เพราะระหว่างฉันสตรระลึกได้ว่ากำลังฉัน สัมปชัญญะได้มาทำหน้าที่ ‘รู้’ ก็เลยมีเพียงแค่ ‘รู้’ ว่ามีการฉัน ส่วนรสชาติเป็นอย่างไรนั้นไม่อาจทราบได้ แต่มาทราบได้ในขณะต่อมา (วินาทีต่อมา) ว่ามีรสชาติเป็น

อย่างไร ซึ่งรสก็คือรส ไม่มีอะไรแตกต่าง” โอ้ย...จ๋อยไปเลย พออาจารย์เดินออกไปจึงหันไปบอกท่านว่า “คราวหน้าฉันน้ำส้มของผมขาดสติบ้างก็ได้ จะได้ว่ารู้ว่ามันอร่อย” อาจารย์จึงเดินยิ้มกลับไป

ท่านผู้ปฏิบัติคงรู้ณะว่า เมื่อมีสติแล้ว ของที่ท่านเข้าไปก็จะมีสภาพสักแต่ว่ากินเข้าไป ไม่ได้ไปสนใจในรสชาติ เมื่อมีสติอยู่ ผัสสะที่ลิ้นจึงดับไปตั้งแต่กระทบ ไม่มีความรู้สึกที่จะเลยไปถึงชอบ-ไม่ชอบ ดังนั้นกิเลสหมดสิทธิปรุงแต่งใด ๆ แต่หากไม่มีสติก็จะเริ่มชอบกิเลสปรุงแต่งถึงรสชาติจนเกิดความอร่อยอยากทานอีก ซึ่งถ้าถึงตรงนี้ก็จะเป็นต้นเหตุแล้ว เมื่อไม่ได้ทานก็จะเริ่มหงุดหงิดไม่พอใจ นี่คือเหตุให้เกิดทุกข์





เห็นจริง แต่เห็นไม่จริง

๓๑ สิงหาคม-๒ กันยายน ๒๕๕๗

ปราบผีอละวาด

แม่...เหมียวไม่ไหวแล้ว เห็นใครต่อใครเต็มไปหมด ทั้งพวกพม่า แถมมีเสียงคนแก่มาพูดด้วย ได้ยินเด็กเข้ามาเล่นกัน และคนแต่งชุดขาวเดินจงกรมกันเต็มบ้าน เครียดมากแล้ว นี่มันอะไรกัน...ฮือๆๆๆ โยมน้องสาวพูดเรื่องนี้กับโยมแม่พร้อมร้องไห้จนตาแดง ไม่ได้หลับไม่ได้นอน เนื่องจากที่ว่าเห็นนั้นมันเป็นเวลาตีหนึ่งงงง...ตีสองงงง...ตีสามมมม

ได้รับโทรศัพท์จากโยมแม่วันพุธที่ ๓๐ สิงหาคม ส่งอารมณ์กันสั๊กพัก เขาเริ่มเล่าอาการของน้องสาวว่า ช่วงที่ผ่านมาเหมียวจะได้ยินเสียงคนมาพูดด้วย ได้เห็นคนมากมายมานั่งอยู่บริเวณบ้าน ได้ยินเสียงเด็กๆ มาวิ่งเล่น และล่าสุด เห็นคนเดินจงกรมกันไปมา ตั้งแต่ตีสองถึงตีห้า จึงร้องไห้และเครียดมาก

จากนั้นโยมแม่ก็ส่งสายให้คุยกับน้องสาว เขายืนยันว่าเห็นจริงๆ ไม่ได้กลัวอะไร แต่พอโดนบ๋อยๆ มันก็เลยเครียด ซึ่งเขาเป็นโรคเครียดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ในเบื้องต้นก็แนะนำไปว่า **สิ่งที่เราเห็นนั้น เราเห็นจริง แต่สิ่งที่ถูกเห็นนั้นไม่จริง** มันเสมือนเงาในน้ำนั่นแหละ เมื่อเราชะงักหน้า

ลงไปในน้ำ เราก็จะเห็นหน้าของเราในน้ำ ซึ่งเราเห็นจริงๆ แต่สิ่งที่
ถูกเห็นนั้นไม่จริง

ไม่จริงแล้วเห็นได้อย่างไร การเห็นมี ๒ ลักษณะ ลักษณะ
แรก หากสิ่งที่ถูกเห็นเป็นของจริงในภพภูมิอื่น ผู้ที่สามารถเห็นได้
ต้องฝึกสมถกรรมฐานจนมีอภิญญาสามารถมองเห็นข้ามมิติได้
หรือหากผู้เห็นบังเอิญมีคลื่นจิตที่ไปตรงกับเขาพอดีในภพอื่น ซึ่ง
คงไม่เกิดบ่อยๆ นานๆ ครั้งอย่างที่กำลังเป็น

ส่วนลักษณะที่ ๒ นั้น เราสร้างภาพของเราขึ้นมาเองด้วย
ความหลงอันมีโมหะเป็นตัวการ โดยการนำภาพและเสียงต่างๆ
ที่ผ่านผัสสะเข้าไปแล้วไม่ได้ผ่านการดูแลของสติ ผัสสะเหล่านั้น
จะถูกหมักดองเป็นอนุสัยนอนเนื่องไว้ในจิตแล้วถูกกิเลสนำมา
ฉายซ้ำโดยเราไม่รู้ตัว ซึ่ง **ปุถุชนก็ไม่เคยรู้ตัวอยู่แล้วว่าถูกกิเลส
สนตะพายอยู่ตลอดเวลา** หรืออีกอย่าง น้องสาวเป็นคนที่กินยา
นอนหลับมาเป็นเวลายาวนาน จนอาจถึงจุดที่ทำให้เกิดอาการ
ประสาทหลอน

ที่นี้ทุกอย่างที่พูดไปมันเป็นทฤษฎี ซึ่งคนที่กำลังอยู่ในสภาพนี้
คงไม่มีปัญญาพอที่จะฟังอะไรเข้าใจได้ โดยเฉพาะเรื่องของ
นามธรรมภายในจิต จึงชี้ให้เขาเห็นภาพของตัวเองว่า ขณะนี้
เราเห็นเราได้ยินสิ่งต่างๆ ในเวลากลางคืน เราคิดว่ามันมีจริงตาม
ที่เราเห็น เราพูดกับเขาคุยกับเขา แต่ก็ไม่มีใครตอบ เราไปปลุก
คนข้างๆ ให้ขึ้นมาดู เขาไปดูแล้วบอกไม่เห็นมีอะไร เราก็โกรธหาว่า
เขาไม่เชื่อ ลองนึกภาพคนที่อยู่ข้างถนน เดินหัวกระเซิงพูดเอง
เออเอง เชื่อไหมว่าเขาเห็นจริงๆ ว่ามีคนกำลังพูดกับเขา แต่คนอื่นๆ
ที่ผ่านไปผ่านมาไม่เห็น สุดท้ายคนนั้นถูกสรุปว่าบ้า

หากเราไม่รับรู้สภาพที่กำลังเกิดขึ้นแล้วกลับมาอยู่ในโลกแห่ง

ความจริง เราอาจจะติดเข้าไปอยู่ในโลกมายาที่เกิดจากการปรุงแต่ง
ภายในแล้วกลับออกมาไม่ได้อีกเลย จุดนั้นจะน่ากลัวมาก

แล้วจะทำอย่างไร สรุปร่างๆ ก่อนว่า ขอให้เข้าใจว่า สิ่ง
ที่เห็นไม่ใช่เราเห็นภาพภูมิอื่นหรือก ตัวเราเคยฝึกสมาธิจนเข้า-ออก
ฉานได้คล่องแคล่วตามใจปรารถนาจนได้อภิญญาหรือ ซึ่งก็ไม่ใช่
ดังนั้นจึงเข้าใจเถิดว่า ภาพและเสียงที่เห็นถูกสร้างจากภายใน

ดูไปแล้วการจะทำให้ผู้ที่กำลังหลงวนอยู่ในเรื่องแบบนี้ออกมาได้
คงต้องมีอะไรมากกว่าปรกติ จึงมีทางออกจากสิ่งนี้ได้ อาตมา
จึงไปเรียนพระอาจารย์ให้ทราบเรื่อง เพราะเหมือนเคยเข้าคอร์ส
ของท่านและศรัทธาในตัวท่านมาก หากได้พบได้เจอครูบาอาจารย์
และรู้ว่าท่านเป็นห่วง กุศลจิตจะเกิดขึ้นทันทีทันใด เรื่องต่างๆ
ก็น่าจะง่ายขึ้น ด้วยหลักการที่ว่า **หากจะดับไฟ บางครั้งไม่ต้องไป
แก้ที่ต้นเหตุเลยก็ได้ เพียงเอาน้ำค่อยๆรดเข้าไป ไฟก็จะค่อยๆ
ดับเอง** ต้นเหตุของไฟคือมือออกซิเจนเข้าไปเป็นเหตุหลัก หากจะ
พยายามดับที่ต้นเหตุจริงๆ ก็คือควบคุมออกซิเจนไม่ให้เข้าไปร่วม
ในการสันดาป ไฟจะดับอย่างแน่นอน แต่นั่นจะยุ่งยากและ
วุ่นวายกว่าและเหมาะกับพวกมืออาชีพ

ดังนั้น เมื่อท่านทราบเรื่อง ท่านจึงบอกให้เช็คตารางเครื่องบิน
ของพรุ่งนี้ (วันพฤหัสบดี) ไฟล์แรกที่มี เราจะไปสุราษฎร์ธานีกัน
ระหว่างที่ขึ้นเครื่องบินไปก็คิดว่าจะทำอะไรดี ตาก็มองออกไป
ทางกระจกหน้าต่าง ระหว่างที่มองผ่านหน้าต่างไป ตาก็เห็น
แสงเป็นประกายเหมือนกับดอกไม้ไฟบนท้องฟ้าแต่กระยับระยับ
มีแสงวิ่งไปวิ่งมาเต็มไปหมดที่กระจกหน้าต่าง จนรู้สึกแปลกใจ
ขณะนั้นก็พลันคิดว่า เอ๊ คนอื่นจะเห็นเหมือนเราไหมเนี่ย จึงหัน
เข้ามามองในเครื่องบินสักพัก แล้วกลับไปมองใหม่ก็เห็นอีก ทำท่า

เหมือนจะรำคาญ แต่ทันใดนั้นก็เกิดปัญญาขึ้นมาทันทีว่า **เราคงไม่สามารถไปดับแสงระยิบระยับนี้ได้ หากเราพยายามไปทำอย่างนั้นจะเป็นทุกข์ทันที แต่ถ้าเราสามารถอยู่ร่วมรวมกันกับเขาได้ เราก็จะไม่ทุกข์** ดังนั้นหนทางที่จะแก้ไขปัญหาคือ ทำให้เหมียวอยู่ร่วมกับสิ่งที่เข้ามารบกวนให้ได้ เพราะหากวันที่เราลงไปมันหาย แต่วันข้างหน้าเป็นอีก เขาก็จะไม่ทุกข์

ทันทีที่ลงเครื่องบินและเข้าบ้านพักก็ได้เห็นใบหน้าที่มีสภาพที่โทรมมาก อิดโรย หน้าตาแดงจากการร้องไห้ จิตใจเหี่ยวแห้ง น้ำเสียงไม่มีพลัง มีความทุกข์ครอบงำอย่างเห็นได้ชัดของโยมเหมียว (น้องสาว) หลังจากถวายเพลพระอาจารย์ก็ชวนพูดคุยไปให้ธรรมะเบาๆ เรื่องโลกธรรม ๘ (โลกกระทำแปด) แล้วอาตมาก็ไปขยายความให้อีกหน่อย จากนั้นเห็นเขาอ่อนเพลียเต็มที่จึงบอกให้ไปนอนก่อน

กลางคืนเมื่อทุกคนพร้อมกันเวลาประมาณสองทุ่มก็นั่งคุยกันไปแทรกธรรมะกันไปเรื่อยๆ โดยพระอาจารย์ใช้วิธีการเป็นพวกเดียวกับคนป่วยเพื่อให้เขาสบายใจขึ้น แล้วค่อยๆ เติมกุศลเข้าไป โดยพระอาจารย์ชี้ประเด็นให้เห็นว่า **คนทุกคนจะมีที่พึ่งที่จริงแท้ก็คือ พระรัตนตรัย อันมีพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์** ซึ่งขณะนี้พระสงฆ์ตัวเป็นๆ ก็ได้ลงมาอยู่ ณ ที่นี้แล้ว เมื่อบุคคลใดก็ตามขาดที่พึ่งอันสมควรก็อาจเป็นเหตุอุกศลหรือมารทั้งหลายได้โอกาสที่จะเข้ารุกรานเบียดเบียน แต่เมื่อมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งก็จะทำให้เหล่ามารและอุกศลไม่สามารถอยู่ได้อีกต่อไป โยมน้องสาวก็มีอาการสบายใจขึ้น ประมาณสี่ทุ่มก็เปิดวีซีดีจิตดวงสุดท้ายที่ไปเทศน์ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ ดูกันจนถึงเที่ยงคืนจึงแยกย้ายกันไปนอน

เช้าวันศุกร์อากาศดีมาก อาตมาจึงออกมาเดินจงกรม นั่งสมาธิ

ไปบัลลังก์หนึ่ง เสร็จแล้วก็พูดคุยกับโยมแม่ หลังจากฉันเสร็จ เราไปสวนโมกข์เพราะพระอาจารย์ต้องการหาหนังสือและซีดีของท่านพุทธทาส เพื่อเปิดให้พระที่จำพรรษาฟัง จากนั้นกลับมาฉันเพลที่บ้าน โยมหนึ่งก็ออกมาถวายอาหารเพล กลับเป็นคนเดิมแล้ว ดูสดชื่นและมั่นใจในตนเองมากขึ้น และเท่าที่ถามไถ่ดูไม่มีอาการหลอกหลอนใดๆอีก แถมยังเข้านอนหลับสบาย ผิแผ่นแนบไปแล้ว ยังไม่ได้เสกข้าวสารกันเลย

วันนี้ไปโปรดครูและนักเรียนของโรงเรียนธีราศรมพูนพิน ซึ่งนักเรียนและครูกว่าพันคนออกมานั่งรอหน้าห้องเรียนแล้วกราบไปตลอดทางที่เดินผ่าน อาตมาก็แวะทักทายและให้พรพูดคุยจนครบทั้งโรงเรียน

จากนั้นเดินทางไปโรงเรียนธีราศรมสุราษฎร์ นักเรียนออกมาต้อนรับหน้าห้องเรียนเช่นเดียวกัน ก็เดินเยี่ยมจนกระทั่งสี่โมงเย็น ครูทั้งหมดก็มาพร้อมกันเพื่อฟังธรรม จึงเริ่มต้นจากการให้ศีลพูดคุย บรรยายธรรม รวมถึงแนะนำการเดินทางแบบง่าย ๆ เช่นที่แนะนำให้โยมแม่ เพื่อวันข้างหน้าโยมแม่จะได้สอบอารมณ์และแนะนำต่อได้ จนถึงเวลา ๑๘.๓๐ น. จึงจบด้วยการแสดงความกตัญญูต่อมารดาซึ่งอุปถัมภ์คำจุนจนมาถึงวันนี้

จากนั้นโยมแม่และโยมหนึ่งสาวก็มาสนทนาธรรมต่อจน ๒๑.๐๐ น. แล้วแยกย้ายกันไปพักผ่อน

เช้าวันเสาร์วันที่จะกลับ ไปหน้าสถานีรถไฟทุกคน ทุกคนเข้มเข็งยิ้มแย้มกันอย่างมีความสุข เสียงหัวเราะระคนไปกับการกระเช้าแห่จากพระอาจารย์เพื่อให้บรรยากาศราวกับเหตุการณ์เมื่อวันที่เรามามันเป็นแค่ฝันผ่านไป พร้อมคำพูดที่ฝากไว้เช่นเคยว่า “**เป็นให้เป็น เมื่อเป็นเป็นแล้ว ก็จะไม่เป็นอะไร ไม่ว่าจะอะไรจะเป็นอะไร เราก็**

จะไม่เป็นอะไร” โยมเหมียวก็รับปากอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “เหมียวกราบขอพระคุณอาจารย์ที่เป็นห่วง อุตส่าห์บินลงมา ต่อไปจะเป็นศิษย์ที่ดี จะพยายามทำ...เอ๊ย...ไม่ใช่พยายาม จะทำตามคำสั่งสอนของพระอาจารย์ค่ะ”

พระอาจารย์และอาตมาก็เตรียมตัวกลับหลังจากเสร็จสิ้นภารกิจการไล่ผีต่างจังหวัดอย่างเรียบร้อยราบคาบ (ความจริงไม่ได้ไปไล่อะไรเขาหรอก เพียงแต่พระอาจารย์หาที่พึ่งใหม่ให้เท่านั้นเอง) สาธุ

มหากุศลจิตดวงที่ ๑: สร้างศาลาปฏิบัติธรรม

“สวนยินดีธรรม” อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

มีเรื่องน่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการลงไปในครั้งนี้ด้วยก็คือ สถานที่สร้างศาลาปฏิบัติธรรม

เมื่อเดือนสิงหาคมมีการเปิดประมูลที่ดิน ๓ ไร่ข้างโรงเรียนธีรธรรมสุราษฎร์ โยมแม่ต้องการที่จะประมูลที่ดินแปลงนี้ไว้ เนื่องจากที่ดินแปลงนี้ติดโรงเรียน จะได้ขยายพื้นที่โรงเรียนออกไป และที่สำคัญกว่านั้นก็คือ **จะสร้างศาลาปฏิบัติธรรม**

การประมูลในครั้งนั้นราคากลางอยู่ที่ ๒๕ ล้านบาท มีผู้เข้าประมูลแข่งหนึ่งราย คือเจ้าของโรงแรมที่อยู่ใกล้ๆโรงเรียนธีรธรรมฯ นั้นเอง ก่อนจะถึงเวลาประมูล โยมแม่ได้พบกับผู้ร่วมประมูลจึงเอ่ยปากขึ้นว่า “ที่แปลงนี้อยู่ติดกับโรงเรียน ขอเถอะ จะได้ให้นักเรียนเอาไว้เป็นสนามและสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรม” คู่แข่งจึงยกหูโทรศัพท์ถามคุณพ่อเขาว่าจะยอมไหม แต่ได้รับคำตอบจากฝั่งนั้นว่าคงไม่ได้ และทั้งสองฝ่ายก็ใส่ราคาตามที่ตั้งใจมาจากบ้าน ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงราคา ในที่สุดเมื่อถึงเวลาเปิดซอง คู่แข่งใส่ราคามา

๒๖ ล้านเศษ แต่โยมแม่ใส่ไป ๒๗,๑๐๐,๐๐๐ บาท จึงได้ที่ดิน
ที่จะเกิดเป็นศาลาปฏิบัติธรรม

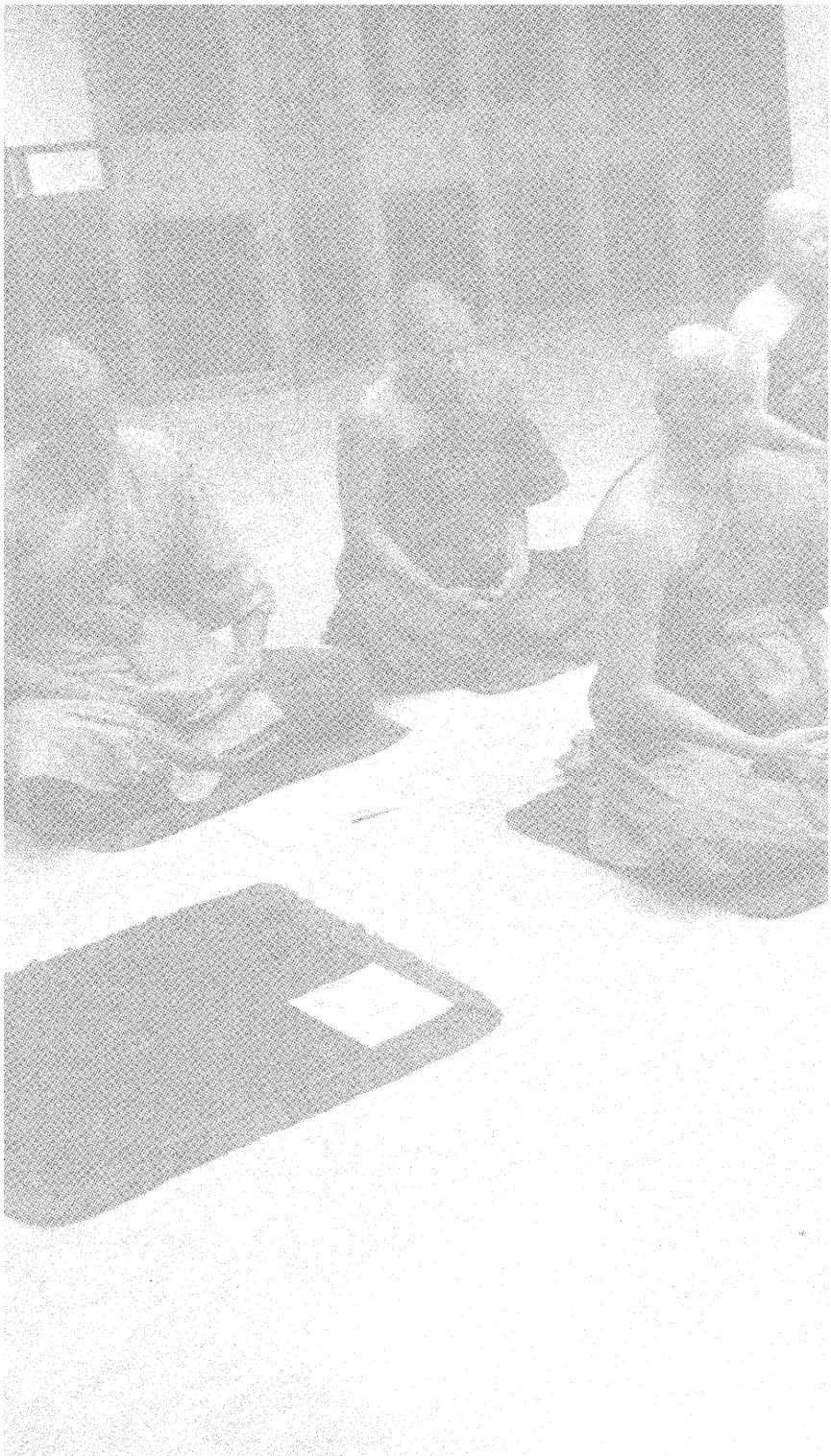
เมื่อพระอาจารย์ลงไปจึงได้อนุโมทนาและให้ข้อคิดว่า โยม
ก็อายุมากแล้ว และไม่มีใครมีบารมีพอที่จะสร้างศูนย์นี้ให้สำเร็จได้
นอกจากโยม คนบางคนมีเงินมากมายอยากจะทำ แต่ก่อสร้างไม่ได้
บางคนไม่มีเงิน มีแต่บารมี ก็อาจทำไม่สำเร็จ แต่โยมมีทั้งสองอย่าง
แถมยังมีพระลูกชายคอยช่วยอีกแรง ส่วนอนาคต หากนิมนต์มา
ให้ช่วยก็ต้องมาอยู่แล้ว เนื่องจากเป็นสิ่งที่สงฆ์สมควรทำ หาก
ทำได้จะรออะไรไปทำไม

สำหรับชื่อพระอาจารย์บอกว่าชื่อ “สวนยินดีธรรม” ก็ดีนะ
เพราะหนึ่ง มีชื่อโยม เป็นการให้เกียรติกับผู้ก่อตั้ง สอง คำว่า
“ยินดีธรรม” หรือ “ยินดีในธรรม” ก็เป็นความที่ดีในตัวเอง สาม
คำป้องเสียงของ “ยินดีธรรม” ก็มีความหมายในตัวเช่นกัน “ยินดี
ทำ” (ก็คือสถานที่นี้ยินดีเป็นคนทำ)

หลังจากกลับถึงกรุงเทพฯแล้ว โยมแม่โทร.กลับมาว่าตัดสินใจ
สร้างแล้ว เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ นี้ นิมนต์พระอาจารย์ไปวาง
ศิลาฤกษ์ได้เลย

อนุโมทนากับมหาจุลจิตในครั้งนี้ กงล้อของศาสนาก็ได้หมุน
เคลื่อนต่อไป ด้วยความตั้งใจจริงของอุบาสิกอีกท่านหนึ่ง โดย
เฉพาอย่างยิ่งเป็นไปในฝ่ายของวิปัสสนาธุระ ที่มุ่งช่วยสรรพสัตว์
ทั้งหลายให้มีเครื่องออกจากทุกข์...สาธุ







ภาค ๔
บททดสอบ



๑๓๗

เจ้าคณะจังหวัดกาบสอ

๕ กันยายน ๒๕๕๙

ทำข้อสอบของ “เจ้าคณะจังหวัด”

ปีนี้ยุวพุทธิกสมาคมนมีจิตอันเป็นกุศลยิ่ง โดยนิมนต์พระที่จำพรรษาทั้งหมด ณ ยุวพุทธฯไปปฏิบัติธรรมต่อที่ได้ตั้งพระศรีมหาโพธิ พุทธคยา พวกเราเลยต้องไปทำเรื่องพาสปอร์ตพระชั้นตอนก็คือ เอาเอกสารเดินเรื่องขออนุญาตตามลำดับไปให้เจ้าอาวาสที่พระสังกัดลงชื่อ เสร็จแล้วไปให้เจ้าคณะตำบล แล้วไปให้เจ้าคณะอำเภอ เสร็จก็ต่อไปเจ้าคณะจังหวัด และสุดท้ายเจ้าคณะภาค

เข้าหลังจากนัดเจ้าอาวาสวัดผาณิตารามได้แล้วก็ออกเดินทางไปเพื่อให้ท่านลงชื่อ ซึ่งก็ไม่ยากนัก เนื่องจากท่านเป็นเจ้าคณะตำบลเองด้วย จากนั้นก็ไปพบเจ้าคณะอำเภอ ทุกอย่างเรียบร้อยดีไปต่อที่เจ้าคณะจังหวัด ได้รับแจ้งว่าท่านจะให้เข้าพบเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น.

ระหว่างที่รอ พวกเรานั่งดูเอกสารก็พบว่าเรลีส้มติดรูป ทำให้เจ้าอาวาสไม่ได้เซ็นกำกับคร่อมรูป ดังนั้นจึงวิ่งกลับมาวัดผาณิตารามอีกรอบเพื่อให้ท่านเซ็น ท่านก็เซ็นให้ด้วยดี จากนั้นก็วิ่งกลับไป

วัดที่เจ้าคณะจังหวัดอยู่

เมื่อกลับไปก็นั่งรออีกพักใหญ่ ท่านก็ลงมา จากนั้นท่านก็ดูเอกสารอย่างละเอียด โดยมีพระศุภกิจเป็นผู้แทนในการนำเข้าไปให้เจ้าคณะจังหวัดพิจารณา ส่วนอาตมาและพระอานั่งอยู่ถัดมา จากนั้นเริ่มได้ยินท่านชี้ข้อผิดพลาดของเอกสาร ตั้งแต่เจ้าอาวาสเซ็นรูปถ่ายไม่คร่อมให้ติดเอกสารอาจทำให้มีการเปลี่ยนรูปได้ แต่ก็เจรจาขอขีดคร่อมด้วยไม้บรรทัดแทน ซึ่งท่านก็ยอม

จากนั้นท่านเริ่มพบข้อผิดพลาดที่ช่องลายเซ็นพระศุภกิจ เพราะจะต้องเป็นชื่อพระก่อนแล้วจึงเป็นฉายา เช่น พระศุภกิจ สุภกิจโจ เป็นต้น พระภิกษุก็พยายามเจรจาต่อรองขอเซ็นเพิ่ม ท่านก็ไม่ยอม ท่านบอกว่าที่ไม่พอ ขอใช้ลิกวิดลบและเซ็นใหม่ ท่านก็ไม่ยอม ที่นี้ท่านก็หยิบเอกสารของรูปอื่นขึ้นมาดูใหม่ จึงพบว่าทุกรูปเซ็นผิดแบบเดียวกันโดยมิได้นัดหมาย อาตมาจึงเรียนท่านไปว่า ผมเซ็นตามใบสุทธิครับ ท่านก็ยืนยันว่าอย่างนี้ผิด ใช้ไม่ได้ ให้ไปทำใหม่ทั้งหมด ส่วนอาตมาก็เลยรู้ว่าถ้าอย่างนั้นใบสุทธิก็ผิดแล้ว ทุกรูปจึงเอาใบสุทธิมาดูกันก็ปรากฏว่าผิดเหมือนกันหมด แต่ผิดต่างแบบกัน สรุปรก็คือผิดกันหมด แหม **ช่างทำกรรมร่วมกันมาอย่างเห็นได้ชัดจริงๆ หรือไม่ก็ต่างคนต่างทำโดยทำกรรมมาใกล้เคียงกัน แต่มารับผลในวาระเดียวกัน ไม่รู้ชาติไหนละ คงจะปลอมแปลงเอกสารอะไรสักอย่างจนเขาวุ่นวายกันไปหมด**

เมื่อรู้ว่าอย่างไรก็ไม่ได้แน่ และที่แน่ๆ ต้องเริ่มทำใบสุทธิกันใหม่หมด พวกเราจึงเดินออกจากกุฏิเจ้าคณะจังหวัด พระกิจซึ่งเป็นผู้เจรจา ก็แน่นอนละ เป็นผู้สนทนาเอง อารมณ์ก็คงจะมีมากกว่าท่านอื่น จึงหันมาคุยกับอาตมาว่า แหม เห็นให้ชะงักแล้ว ไม่น่าทำให้ยุ่งยากเลย นี่ผมมีอารมณ์นะพี่ อาตมาจึงหันไปพูดด้วย

อย่างเห็นใจว่า **ดูเขาไว้** พระกิจก็ตอบอย่างอารมณ์ซุ่นๆ นิดๆ ว่า **ดูอยู่ครับพี่** (กัณฑ์กรวดเลย) พระอ่าก็ดูจะยังอารมณ์เย็นดีอยู่ เพราะได้ยินพระกิจเล่าว่า ระหว่างกำลังเจรจากับเจ้าคณะจังหวัด ท่านหันมามองพระอ่า แต่พระอ่าเอาแต่นั่งหลับตาตลอด พวกเราก็เดินขึ้นรถกันเพื่อเดินทางกลับไปวัดผาณิตาราม ซึ่งพระอ่าก็หันมาปลอบโยนพระกิจว่า อย่าคิดมากเลย อาตมาบอกได้เลยว่า ขณะนี้พวกเราผิดจากปฏิกชนทั่วๆ ไปอย่างเห็นได้ชัด

อาตมาและสทรรมิกก็ขึ้นนั่งรถเพื่อกลับไปวัดผาณิตารามอีกครั้ง (เป็นครั้งที่ ๓ ของวันนี้) ทุกรูปนั่งเงียบสนิท เนื่องจากแต่ละรูปก็กำลังอยู่กับตัวเอง ทำงานภายในตนเองไปอย่างน่าชื่นชม

ส่วนอาตมา หลังจากนำคำพูดของพระกิจมาทบทวนจึงได้รู้ว่า สิ่งที่เคยอยู่กันมาตลอดช่วงมาตาศีมันหายไป จนลืมไปว่า “เรื่องอย่างนี้มันต้องหยุดหงิดนี่นา แล้วนี่เขาไปไหนกันหมดละ” สมัยก่อนที่จะมาเป็นตรงนี้เราจะเห็นความหยุดหงิดหรืออึดอัดบ้าง เมื่อเข้าไปดูก็จะค่อยๆ ดับไป หรือไม่ก็จะเห็นการก่อตัวขึ้น เมื่อถูกรู้ก็จะสลายตัวไป แต่ครั้งนี้มันไม่มีเอาเลย หากไม่ทบทวนคำพูดพระกิจว่ามีอารมณ์เรื่องนี่คงเลยผ่านไปเฉยๆ

แต่ครั้งนี้หากให้คะแนนต้องบอกได้เลยว่าผ่านฉลุยทุกรูป เพราะเมื่อรถเคลื่อนตัวไปสักพัก พระกิจก็หันมาบอกว่า “ดับไปหมดแล้วพี่” สาธุ สูดยอดทุกๆ รูปเลย

๖ กันยายน ๒๕๕๙

พลังขจัดคราบฝังลึก **ไม่ต้องขี้**

ช่วงสองวันที่ผ่านมามีเรื่องนั้นเรื่องนี้ เรื่องครอบครัวบ้าง ทำให้รู้สึกว้า แหม่อยู่สภาพนี้ ความซุ่นมัวเล็กน้อยก็เกิดเหมือนกัน

แม้จะเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่มันก็เห็นได้ เพราะไม่อย่างนั้นก็คงไม่จำเป็นต้องเดินทางไปจนถึงที่สุดแห่งทุกซ์

ช่วงบ่ายจึงเดินจงกรม นั่งสมาธิ ในระหว่างนั่งสมาธิวันนี้ รู้สึกแปลก ๆ ว่า มันเบา ๆ อย่างเป็นพิภพ ความสงบมีมากกว่าธรรมดา (เข้าสมาธิลึกมากเป็นอัปปนาสมาธิ) เห็นจิตที่ขุ่นมัวถูกชำระจนกลับกลายเป็นสดใสประภัสสร สามารถรู้สึกได้ โปร่งโล่ง เบาสบาย ว่าง เมื่อออกจากสมาธิรู้ได้เลยว่าก็เรื่อง ๆ ที่רבבבבבבבבבבבบหมดสิ้น แทบจะพูดได้ว่า “ราวกับเป็นคนใหม่” เลย

แหม ดีจริง ๆ เลย ทุกวันเคยแต่อาบน้ำชำระกาย ครึ่งนี้ ได้ใช้บริการชำระจิต ที่สำคัญคือไม่ได้ทำอะไร เขากำกันเองเสร็จ จะทำก็ทำไม่ได้นะ

ภูมิใจทุกครั้งที่สวด

มีช่วงหนึ่งสมัยบวชใหม่รู้สึกหวาด ๆ ที่เดียว เพราะการเข้ามาเป็นพระจะเสี่ยงต่อการเกิดเป็นเปรตหรือเดรัจฉานมาก เพราะพระจะรับประเคนของจากฆราวาสซึ่งมีกุศลจิตเต็มเปี่ยม แถมยุวพุทธฯจะมีแต่ผู้ปฏิบัติธรรมเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งคุณธรรมก็สูงกว่าบุคคลธรรมดาอีกด้วย พระจึงมีโอกาสนี้เป็นหนี้ค่อนข้างมาก หากประพฤติตนไม่สมควรแก่สักการะ

ในบททำวัตรเย็นแปล สังกษานุสติ มีข้อความที่กล่าวถึงคุณลักษณะของพระสงฆ์ว่า

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั้นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า;

อาหุเนยโย,

เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา;

ปาหุเนยโย,

เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ;

ทักขิเนยโย,

เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน;

อัญชะลีกระณีโย,

เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี;

อะนุตตะรัง ปุณฺณกฺขัตตัง โลกัสนฺธา ติ

เป็นเนื่อนาบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้

ถึงวันนี้เราเองเป็นผู้ที่ไม่เคยสร้างความเสื่อมเสียให้พระศาสนา
อีกทั้งยังประโยชน์ด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่างเต็มความสามารถ
แล้ว แต่สิ่งที่ต้องทำต่อไปก็อย่างที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า เป็น
เนื่อนาบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ต้องช่วยกันเข็นกงล้อ
ศาสนาต่อไป เพื่อให้สัตว์โลกได้มีที่พึ่งเป็นเครื่องออกจากทุกข์

สถานะนี้ยังไม่ถึงจริง ๆ

อ่าน **อสีติมหาสาวก** อันหมายถึงมหาสาวก ๘๐ รูปของ
พระพุทธเจ้า ซึ่งแน่นอนเป็นพระอรหันต์ทั้งสิ้น

อ่านเรื่องของพระโมคคัลลานะ ซึ่งเป็นเอตทัคคะด้าน “มีฤทธิ์”
และท่านยังดำรงตำแหน่งพระอัครสาวกฝ่ายซ้าย จัดเป็นอันดับหนึ่งใน
ในทางมีฤทธิ์ มีข้อความตอนหนึ่งที่ท่านกล่าวเอาไว้ เป็นวาจาอนุสรณ์
ท่านกล่าวสอนโสภณีนางหนึ่งที่มาเล่าโลมท่านว่า

“กระต่อมก็คือร่างกาย มีกระดูกเป็นโครงสร้าง ฉาบทาด้วย

เนื้อ ร้อยรัดด้วยเส้นเอ็น เต็มไปด้วยของไม่สะอาด มีกลิ่นเหม็น
น่าเกลียด คนทั่วไปพากันยัดถือ แต่สำหรับเรา เป็นของน่ารังเกียจ
ร่างกายของเธอไม่ต่างจากถุงใส่อุจจาระ มีหนังห่อหุ้มปกปิดไว้
เหมือนนางปีศาจ มีผื่นขึ้นที่หน้าอก มีช่อง ๔ ช่องให้ของสกปรก
ไหลออกเป็นนิตย

“ภิกษุอย่างเราย่อมไม่เหลียวแลร่างกายของเธอ เหมือน
ชายหนุ่มผู้รักความสะอาด ย่อมหลบหลีกปัสสาวะ อุจจาระ
เสียห่างไกล คล้ายชายหนุ่มผู้รักความสะอาดเห็นหลุมอุจจาระ
ที่ฝนตกใส่ ย่อมหลบหลีกเสีย

“อากาศคือความว่างเปล่า ใครก็ตามที่หวังจะเอาขมื่นหรือ
น้ำย้อมอย่างอื่นไปย้อมอากาศ ย่อมเหน้อยเปล่า จิตของเรา
ว่างเปล่าเหมือนกับอากาศมันคงอยู่ภายใน ฉะนั้น เธออย่ามาหวัง
ความรักจากจิตที่ว่างเปล่านี้เลย เพราะจะพบกับความปวดร้าว
เช่นเดียวกับแมลงบินเข้ากองไฟ”

โอโฮ...สุดยอดจริงๆ ทันทีที่อ่านจบ **เข้าใจได้เลยว่า ผู้ที่ถึง
สภาวะนี้เท่านั้นจึงพูดได้จบกระชับจับใจขนาดนี้** โอ้ย...นี่ถ้าเป็น
โสภณผู้หนึ่งจะทำหน้าอย่างไรนี้ คงขอบวชเลยกระมัง ไม่อย่างนั้น
ต้องเอาไหคลุมหัวกลับไป (อินเดียยุคนั้นคงยังไม่มีขี้บ) วันไหน
จะเห็นได้อย่างนี้นะ ส่วนสุขภาพสตรีเมื่อถึงธรรมก็คงเห็นบุรุษ
ไม่ค่อยต่างกันเท่าไรนัก ดีไม่ตีจะแยกกว่าอีก

๘ กันยายน ๒๕๕๙

ไปพบ “เจ้าคณะจังหวัด” ครั้งที่ ๒

จากเหตุการณ์ครั้งที่แล้วที่ทำให้เราต้องไปเริ่มต้นทำใบสุทธิ
กันใหม่ ในวันนี้เราทั้งสามออกเดินทาง ๙.๐๐ น. เพื่อตรงไปยังวัด

ผาณิตาราม

ทุกอย่างราบรื่นดี ได้ใบสุทธิแล้ว มุ่งไปพบเจ้าคณะอำเภอทันที เพื่อเซ็นใบสุทธิและใบขอเดินทาง เสียเวลาในการเดินทางมาบ้าง เนื่องจากขณะนั้นเป็นเวลา ๑๒.๐๐ น.พอดี แต่เมื่อได้พบ เล่าเรื่องให้ท่านฟังถึงความเป็นมาว่าทำไมจึงกลับไปกลับมาไม่เสร็จเสียที่ท่านก็เข้าใจ แถมยังมีการกระเซ้ากันเล็กน้อยว่า หากมาอีกทีในช่องความเห็นของเจ้าคณะอำเภอคงต้องลงความเห็นที่ไม่สมควรเดินทางแล้วนะ เพราะมันยุ่งเหลือเกิน ก็ทำให้บรรยากาศเป็นกันเองมากขึ้น

จากนั้นก็เดินทางเพื่อไปพบเจ้าคณะจังหวัดอีกรอบ ในคราวนี้พระทุกรูปเขียนเอกสารกันอย่างระมัดระวังมาก ๆ เมื่อรถจอดถึงวัด ทุกคนเดินเข้าไปรอท่านอยู่สักพัก ลูกศิษย์ท่านจึงขึ้นไปตามและลงมาแจ้งว่าเดี๋ยวหลวงพ่อลงมา และอีกท่านาทที่ท่านก็เดินลงบันไดมา เวลานั้นเองบรรยากาศเริ่มเข้าสู่ช่วงค่ำทันที

พวกเราทั้งหมดก็ลงกราบอย่างนอบน้อม ซ้ำๆ เป็นปรกติอย่างที่เรากราบกันทุกวัน เป็นที่งามตายิ่ง จากนั้นพระก็จึงส่งมอบซองเอกสารให้หลวงพ่อก่อนเพื่อพิจารณา เสร็จแล้วพระก็ถอยกลับมา นั่งที่ และบรรยากาศถูกตรึงไว้ด้วยความเงิบและความนิ่ง

อาตมานั่งสืมตามองดูบรรยากาศขณะนั้น ซึ่งต้องยอมรับจริงๆว่าพระที่ไปด้วยกันนั่งนิ่งราวกับเข้าฌาน ตัวเองแม้ไม่ได้หลับตา แต่ก็นั่งอยู่นิ่งๆ เพื่อดูเหตุการณ์ต่างๆ ต้องยอมรับว่าเจ้าคณะจังหวัดเองท่านก็นิ่งมาก ในใจยังคิดว่าท่านต้องเป็นพระปฏิบัติแน่ๆ ท่านใดตกก็เลื้อยไปเห็นรูปที่ติดอยู่ที่เสาหลังโต๊ะทำงานท่านเป็นรูปของหลวงพ่ोजวัล วัดอัมพวัน ซึ่งโด่งดังในการสอนวิปัสสนากรรมฐาน จึงไม่น่าแปลกใจว่าท่านนั่งจนรู้สึกได้

พระทั้งหมดนั่งเงียบ รอท่านตรวจเอกสาร ซึ่งเห็นท่านเซ็น
อนุมัติไปที่ละรูป จนถึงของพระอ้าซึ่งเป็นรูปสุดท้าย ที่มีการชูดลบ
แก้เอกสารอยู่สามที่ เราจึงจัดไว้ชุดหลังสุด อาตมาเห็นท่านหยุดดู
ตรงตำแหน่งที่มีการแก้พักใหญ่แล้วก็มองผ่านไป เซ็นอนุมัติ แล้ว
เก็บทั้งหมดใส่ซองตามเดิม พระกิจจึงเข้าไปรับ แล้วพวกเราจึง
ก้มลงกราบงามๆอีกครั้ง บรรยากาศที่หนึ่งเงียบยังคงเป็นต่อไป จน
พวกเรากำลังทำท่าจะขยับ อาตมาเห็นว่าหากลูกถอยไปเฉยๆคง
ไม่เป็นการสุภาพ เนื่องจากต้องขออนุญาตลากลับก่อน ด้วยท่าน
เป็นพระเถระผู้ใหญ่ เมื่อท่านอนุญาตจึงกลับได้ จึงได้เอ่ยขึ้นว่า
“พวกกระผมขอลากลับครับ” ท่านมองหน้าด้วยสายตาสงบเยือกเย็น
เป็นยิ่งนัก และพยักหน้าเบาๆ พร้อมยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากเป็นเชิง
บอกว่า “ไปเถอะ”

ความนิ่งสร้างศรัทธาให้เกิดกับความรู้สึกของทั้งสองฝ่ายอย่าง
น่าอัศจรรย์ หลังจากพวกเราออกมาจากกุฏิท่านแล้ว พระกิจจึง
ถามว่า “รู้สึกถึงบรรยากาศเมื่อกี้ไหม” จึงตอบไปว่า อ้อ พระกิจ
จึงถามต่อว่า “แล้วพระที่ไม่ได้ฝึกมาจะเป็นอย่างไรเราเป็นไหมพี่”
อาตมาจึงตอบว่า ไม่ เนื่องจากความสงบนิ่งที่เกิดขึ้นมาจากภายใน
ของทุกคน มันจึงทำให้บรรยากาศเป็นอย่างนั้น มิใช่การเตรียมการ
กันมาก่อน แต่รับรองได้ว่า ท่านยังคงนั่งยิ้มด้วยความชื่นชมใน
พระนวกะที่สงบอย่างยิ่งไปอีกครู่ใหญ่แน่นอน





มัดหมี่ออกรัง

๑๐ กันยายน ๒๕๕๙

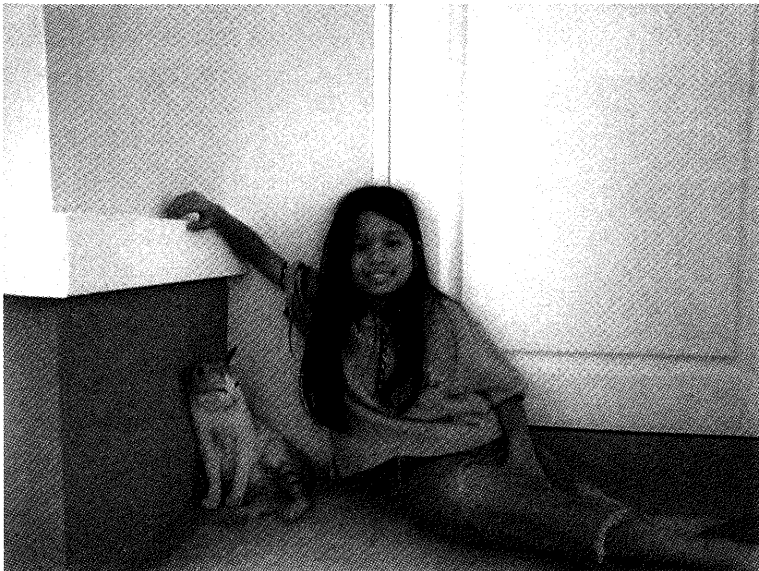
มัดหมี่ทำบุญวันเกิด

มัดหมี่คือโยมลูกสาว อายุ ๑๑ ขวบปีนี้ วันที่ตั้งแต่เข้ามาใส่บาตรพระ โดยทำขนมวอเฟิล ซึ่งขนอุปกรณ์จากบ้านมาลงมือทำที่ยุวพุทธฯ ศูนย์ ๒ การลงมือทำด้วยตนเองเป็นการสร้างความเพียรในการทำกุศลที่ดี เมื่อทำเสร็จก็เดินถวายพระตามกุฎิพร้อมด้วยอานกัปปาเปียกซึ่งเป็นคนพามา ทั้งสองท่านก็ทำสลัดผักถวายพระเช่นกัน

มัดหมี่เป็นเด็กที่น่าสนใจมาก มีลักษณะเป็นตึกขบुकคล เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตั้งแต่อายุเพียง ๕ ขวบ เป็นเด็กที่ไม่อแงเลย เข้าใจการตามรู้ที่เป็นปรมัตถ์มาตั้งแต่เด็ก

หลายครั้งที่อาตมาบรรยายธรรมโดยอาศัยเรื่องราวในชีวิตจริงของมัดหมี่มาเป็นอุทาหรณ์สอนใจผู้ปฏิบัติ อาทิเช่น ครั้งหนึ่งระหว่างที่เขาไปเที่ยวต่างจังหวัด เขาเอาแมวไปฝากคุณยาย (แมวของเขาทุกตัวไปเดินหาเอาตามตลาดหรือไม้ก็ได้มาจากวัดทั้งนั้น ถ้าเขาเรียกเมี้ยวๆ แล้วแมวมาก็แปลว่ามันจะไปอยู่กับเขา) เมื่อกลับมาถึงบ้านรีบโทรไปหาคุณยายเพื่อจะไปรับแมวกลับ ปรากฏว่า

ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์ว่าแมวได้หายไปแล้ว เขาจึงรีบทันที ไม่
ไววาย แต่น้ำตาค่อยๆไหลออกมาอาบแก้ม ซึ่งอาตมา (ในขณะ
นั้นเป็นฆราวาส) เห็นบ็อบก็รู้ได้ทันทีว่าผู้เป็นเจ้าของสูญเสียของรัก
ขนาดนั้นจะเสียใจขนาดไหน ทุกคนนั่งเงียบโดยยังไม่มีใครเข้าไป
ปลอบโยน เพียงปล่อยเขาเงียบๆอยู่คนเดียวสักกระยะหนึ่ง จนเขา
เดินเข้ามาถอดอาตมาเอง อาตมาจึงพูดว่า “พ่อไม่ต้องพูดอะไร
ใช้ไหม” เขาพยักหน้ารับช้าๆ อาตมาจึงพูดเบาๆต่อไปอีก “หนู
ดูใจหนูด้วยนะ” เขาก็ตอบว่า “เขาเสียใจอยู่ แต่ขอเวลาเขาสักพัก
เดี๋ยวก็คงหาย” หลังจากนั้นสัก ๒ - ๓ นาทีเขาก็กลับเป็นปรกติ
แล้วเข้ามาบอกว่า “หนูเหมือนเดิมแล้ว แต่หนูจะไปตามหาแมว”
อาตมาจึงบอกว่า “เราจะไปตามหามันด้วยกัน ทำบายไปติดตาม
เสาไฟ เรามีรูปมันอยู่ เดี่ยวเราจะพิมพ์รูปมันพร้อมข้อความและ
เบอร์โทร. เราจะทำทุกอย่างที่ทำได้ แต่ไม่คาดหวังว่าจะเจอหรือไม่



ที่แน่ ๆ หนูได้เห็นแล้วใช่ไหมว่าการที่ต้องจากสิ่งที่เรารักเป็นทุกข์” เขาตอบว่า “ใช่ แต่หนูก็จะเลี้ยงแมวอีก เพราะถ้ามันไปแปลว่ามันมีที่อื่นที่มันชอบมากกว่า ก็ไม่เป็นไร” ทุกอย่างก็เข้าสู่สภาวะปรกติอย่างรวดเร็ว และเย็นวันนั้นก็ได้รับโทรศัพท์จากคุณยายว่า “แมวมันกลับมาแล้ว” มัดหมี่รีบบอกไปทางโทรศัพท์ว่า “จับมันไว้คุณยาย ฟรุ้งนี้หนูจะไปรับ” บททดสอบนี้เขาสอบผ่านฉลุย

ความจริงเรื่องราวของเด็กคนนี้มีมากทีเดียวที่เป็นเชิงสภาวะ เช่นนี้ ตัวอย่างอีกเรื่องซึ่งเป็นเรื่องเล่าให้ผู้ปฏิบัติฟังในระหว่างเข้าคอร์สที่วัดพระธาตุทรายทอง จังหวัดลำพูน ของพระอาจารย์ ในขณะที่ท่านบรรยาย เรื่องมีอยู่ว่า ในคราวนั้นก่อนจะไปบรรยายธรรม มัดหมี่ไม่สบาย เป็นหวัดตัวร้อน เมื่อเขารู้ว่าจะไปเขาจึงเข้ามาพูดว่า “พ่อจะไปไหน” “พ่อจะไปช่วยพระอาจารย์บรรยายธรรมที่ลำพูน” “ทำไมไม่ตั้งไกล พ่อไปใกล้ๆ แถวๆ วัดผาณิตารามก็ได้” จึงตอบไปว่า “พ่อเลือกไม่ได้” “แล้วพ่อไม่ไปไม่ได้หรือ” อาตมาตอบว่า “ได้ พ่อไม่ไปก็ได้ ถ้าหนูป่วยมาก พ่อจะไม่ไปที่พ่อไปเพราะว่าในคอร์สปฏิบัติมีคนมากมาย บ้างก็เป็นทุกข์ บ้างก็ได้รับความลำบากอยู่ หากเราช่วยได้เราก็ช่วย โดยเฉพาะหากคำพูดของเราทำให้เขาสบายใจขึ้นหรือหายทุกข์ก็จะดีมากเลยใช่ไหม” มัดหมี่ตอบว่า “ใช่” อาตมาจึงพูดต่อไปว่า “พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า การให้ธรรมะเป็นทานชนะการให้ทั้งปวง ถ้าหนูมีโอกาสอย่างพ่อ หนูจะไปไหม” มัดหมี่พูดว่า “ถ้าอย่างนั้นพ่อไปเถอะ”

แต่เรื่องไม่ได้จบเพียงแค่นี้ หลังจากมาได้ ๓ วัน แม่ต้องไปธุระต่างจังหวัดเช่นกัน เขาจึงอยู่บ้านกับคุณตาซึ่งมาช่วยดูแลให้ มัดหมี่จึงเหมือนอยู่บ้านคนเดียว แล้วคำวันต่อมาเขาโทร. ขึ้นมาว่า “พ่อ หนูไม่สบายมาก” พูดไปร้องไห้ไป “ความร้อนหนูขึ้นถึง ๓๙

องศาแล้ว” (เขามีเทอร์โมมิเตอร์ส่วนตัวเป็นแบบตัวเลขดิจิทัล ซึ่ง
เขาจะวัดเองอยู่เรื่อย ๆ) อาตมาจึงค่อย ๆ พูดกับเขาว่า “ตอนนี้
พ่ออยู่ไกลจากหนูมาก แต่พ่อยังคงเป็นห่วงหนูอยู่ แต่คงทำอะไร
ไม่ได้มากนอกจากพูดคุย กลับได้เร็วที่สุดก็พรุ่งนี้ แต่นั่นรฐะยัง
ไม่เสร็จนะ ตอนนี้ใจหนูเป็นอย่างไรบ้าง หนูคงต้องเสียใจและทุกข์
เพราะอยากให้ออกกับแม่กลับ แต่ในความเป็นจริงก็ยังไม่ไปไม่ได้
ใช่ไหม ดังนั้นจะทุกข์ไปทำไม มันไม่มีประโยชน์ ตัวหนูร้อน แต่
ใจหนูไม่ต้องร้อนด้วยไม่ใช่หรือ ลองหลับตาแล้วดูซิว่าใจเป็น
อย่างไร” เขابอกว่า “เฉย ๆ” “แปลว่าใจหนูไม่ทุกข์ไปกับกาย
แล้ว เดี่ยวพ่อจะโทร.ให้คุณตาเอายาลดไข้ให้กิน กายหนูก็จะ
หายทุกข์ไปด้วย ขณะนี้หนูสามารถทำทุกอย่างได้ เช่น ดูการ์ตูน
อ่านหนังสือ ฟอวงแล้วก็นอนซะ เมื่องานเสร็จพอกับแม่จะรีบ
กลับนะ” “อะ หนูอยู่ได้ แล้วค่อยเจอกันนะคะ”

เด็กทำได้แล้วผู้ใหญ่ทำไมทำไม่ได้ รูปกับนามแยกกันนะจ๊ะ



พอบรรยายเสร็จผู้ปฏิบัติธรรมหญิงท่านหนึ่งก็เข้ามาแล้วบอกว่า “อิฉันใจไม่แข็งอย่างคุณ” จึงตอบไปว่า “ผมไม่ได้ใจแข็งอะไร ผมอธิบายตามความจริง เขาเข้าใจได้ เขาก็ไม่ทุกข์ เรื่องก็จบเท่านั้นเอง” พระอาจารย์ท่านจะเอ็นดูมดหมีมาก เวลาเดินทางไปอินเดียด้วยกัน ท่านได้ซื้อของฝากเป็นกระบุงใส่งูเห่า (อันเล็ก ๆ) ที่เวลาเปิดฝาจะขึ้นมาชูคอถ่ายไปถ่ายมา เหมือนเวลาแขกเป่าปี่ ซึ่งมดหมีชอบมากและยังเก็บรักษาอยู่อย่างดี

วันนี้นอกจากขนมที่ทำมาให้ยังมีซองมาด้วย เขียนว่า ถวาย หลวงพ่อ จากมดหมี อาตมาเปิดดูข้างใน พบเงินสด ๓,๐๐๐ บาท จึงอนุโมทนาไป ในใจลึกลับๆก็ปลาบปลื้มใจ เพราะรู้ว่าเขามีเงินสดที่เก็บออมได้ประมาณหมื่นกว่า ๆ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเด็กคนนี้ถึงเป็นอย่างนี้ เคยมีหมอดูดูไว้ตั้งแต่อายุประมาณ ๓-๔ ขวบว่า เด็กคนนี้อาจจะเป็นมหาเศรษฐี จะได้บรรลุนิพพาน และเป็นเจ้าสำนัก คงไม่ต้องหมอดูละแบบนี้ ดูเองก็ได้แล้ว จึงบอกเขาไปว่า “การที่ลูกเอาเงินให้พ่อแม่ก็ถือเป็นการทำบุญกับพระอรหันต์อยู่แล้ว แต่นี่พ่อของลูกเป็นพระภิกษุสงฆ์เข้าไปอีก อาตมสังส์ก็จะยิ่งมาก” อาตมาบอกเขาว่า เงินที่เขาถวายมา หลวงพ่อ จะทำบุญให้ศาลาปฏิบัติธรรมของยุวพุทธฯ ศูนย์ ๒ ที่กำลังก่อสร้าง ๑,๕๐๐ บาท และอีก ๑,๕๐๐ บาทจะนำไปร่วมสมทบทุนสร้างศาลาปฏิบัติ “สวนอินดิธรรม” ของคุณย่า ดังนั้นเงินที่ทำบุญมา จึงแผ่ไพศาลเป็นประโยชน์ออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เขาก็พยักหน้ารับอย่างเห็นดีด้วย

อาตมาทำของขวัญให้เขาชิ้นหนึ่ง เป็นกรอบรูปซึ่งภายในมีรูปนางสุชาติถวายอาหารพระพุทธเจ้า และเขียนข้อความว่า

เจริญพร มัดหมี่

ขอให้ลูกจงมีความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม

วาจาอนุสรณ์

มนุษย์ทั้งหลาย เวียนเกิด-เวียนตาย ไม่มีที่สิ้นสุด
หลงใหลได้ปลื้มอยู่กับของยืมใช้ในโลกรจนเป็นทุกข์

มัดหมี่...ลูกจงมีสติ รู้เนื้อรู้ตัวในแต่ละขณะ

แล้วจะหลุดไปจากการวนเวียนในภพภูมิต่างๆ

เมื่อถึงวันนั้น สติสัมปชัญญะจะอยู่ดูแล คุ่มครองลูก

ไปจนกว่าจะถึง **นิพพาน**

หลวงพ่อมหี

๑๖ กันยายน ๒๕๕๙

**++ เชื่อเหลือเกินว่า ชาตินี้เขาจะเข้าใจประโยคสุดท้ายเมื่อ
มีสัมมาทิฐินำทางไป แม้อันสุดท้ายจะต้องทิ้ง (ทุกอย่าง รวมทั้ง
สติสัมปชัญญะ) กันหมดก็ตาม ++**

พระอาจารย์ให้โอกาสสอนุโมหนากับมัดหมี่และมอมของขวัญ
บนเวทีในระหว่างให้ศิลาให้พรต่อหน้าญาติโยมจำนวนมากที่มา
ทำบุญ ซึ่งคงเป็นประสบการณ์ที่ดีสำหรับเด็กหญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง
ที่จะเป็นกำลังใจเดินหน้าสร้างความดีต่อไป





เสื่อไต่กลีบป่า

๑๒ กันยายน ๒๕๕๙

ปล่อยเสื่อสู่ป่า

มาจนถึงวันนี้ก็เป็นเวลา ๖๗ วันแล้ว ต้องยอมรับว่าช่วงนี้เป็นช่วงที่ไม่ทราบเลยจริงๆ ว่าสุดท้ายแล้วจะลาสิกขาหรือไม่ ก่อนหน้านี้สักสัปดาห์ เวลามีคนถามก็ตัดสินใจบอกเขาไปว่า ถ้าลาสิกขาก็คงจะเป็นกลางๆ เดือนธันวาคมหลังช่วยพระอาจารย์จัดคอร์สปฏิบัติเสร็จ และมีแนวคิดว่า หากลาสิกขาจะแบ่งเวลาในชีวิตเป็น ๓ ส่วน

หนึ่ง ลงไปดูแลโยมแม่ เพื่อแนะนำให้ท่านได้ปฏิบัติหรือให้ท่านได้อยู่ใกล้ๆ ผู้ที่มีสติ จะทำให้ท่านสามารถซึมซับได้เร็ว พร้อมทั้งช่วยเหลือกิจการโรงเรียนทั้งสองแห่งและศูนย์ปฏิบัติธรรมไปด้วย

สอง ดูแลครูบาอาจารย์ อุบัติ้ลูกท่าน เท่ากับว่าได้ช่วยศาสนาไปด้วย และยังได้มีโอกาสทำความเพียรใกล้ครูบาอาจารย์บ้าง

สาม ก็คือดูแลครอบครัว โดยเฉพาะลูกๆ คงต้องปูพื้นฐานให้มีสติที่พอจะคุ้มครองตนเองได้ ซึ่งลูกๆ ทั้งสองดูแล้วคงไม่ยากนักที่ไม่ดีน่าจะผ่าน (วิบัติสนาญาณ) มาจากชาติก่อนๆ แล้วไม่มากก็น้อย

และก็ยังได้ช่วยดูแลโรงเรียนนินตีวิทย์ไปด้วย เป็นการตอบบุญแทนคุณมารดา

ที่มีแนวคิดอย่างนี้เพราะเทียบกับว่า หากเราบวชต่อเราอาจปลีกไปอยู่คนเดียว แล้วช่วยสังคมได้ในมุมแคบกว่า อีกทั้งอาจไม่ได้ทำสิ่งที่ควรทำ

แต่ถึงวันนี้เมื่อแสดงความตั้งใจออกไป เริ่มรู้สึกถึงความวุ่นวายของชาวโลกที่ถามถึงความรับผิดชอบต่อสิ่งนั้นสิ่งนี้ของครอบครัว ควรจะใช้เวลากับครอบครัวโดยส่วนใหญ่ จึงทำให้เห็นถึงสิ่งร้อยรัดในโลกที่มีมากมายจากการที่ได้ฟัง จริงๆแล้วหากไม่เอากิเลสเป็นที่ตั้งจะเห็นได้เองว่าความรับผิดชอบในการเป็นพระนี่แหละที่บริสุทธิ์ที่สุด ช่วยทุกคน ไม่เคยเว้นว่าเอาเฉพาะครอบครัวฉัน

ความรับผิดชอบต่อครอบครัวคือเป็นการทำให้ทุกคนได้แจ้งถึงพระสัทธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ เมื่อมีตรงนี้แล้วจะมีใครหรือไม่มีใครก็จะไม่มีความหมายเลย เขาจะอยู่ในโลกนี้อย่างสันติสุข เพราะเมื่อถึงวันหนึ่ง คนที่ว่าเป็นครอบครัวก็จะแยกจากกันหมดไม่มีเหลือ คำว่าครอบครัวมันเป็นเพียงสมมุติในชาตินี้เท่านั้น

นี่ไม่ใช่เป็นเฉพาะอาตมาหรอก แม้พระพุทธองค์สมัยเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ในวันที่ละครอบครัว สมบัติพัสถาน ก็โดนตั้งคำถามนี้เช่นกัน คำถามนี้พระนาคเสนเคยถูกพระเจ้ามิลินท์ถามในการตอบปัญหา ซึ่งพระนาคเสนตอบไว้ว่า การที่ครอบครัวเสียบุคคลบางคนไปออกบวชก็จะรู้สึกว่าบุคคลผู้นั้นเป็นผู้ไม่รับผิดชอบเห็นแก่ตัว เอาตัวรอดแต่ผู้เดียว (ควรจะเป็นหมู่ด้วยกัน อันนี้พูดเอง) แต่เมื่อวันหนึ่งบุคคลผู้นั้นได้เข้าใจในธรรมแล้วกลับมาช่วยสังคมในภาพรวมก็จะเข้าใจได้เอง เปรียบเสมือนแต่ละครอบครัวต้องเสียภาษีให้กับรัฐ ในขณะที่เสียภาษีก็คงป่นด่าว่าสารพัด แต่เมื่อ

เงินภาษีอากรที่ตนเสียเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปสร้างให้เกิดมีสาธารณูปโภค
ที่มีประโยชน์ สะดวกสบาย ก็จะลืมความไม่พอใจ กลับจะรู้สึก
ดีใจด้วยซ้ำไปที่เขายังคงทำหน้าที่ไป ไม่ฟังคำต่อว่าของตนเอง

ในขณะที่ปัจจัยในการตัดสินใจเปลี่ยนไปมาก การที่มีสวน
ยินดีธรรมจะทำให้พระสามารถอยู่ได้ เหมือนเป็นสำนัก สามารถ
โปรดคนและสอนได้ ลักษณะเหมือนกับยุวพุทธฯ แต่อย่างไรก็ตาม
คงแล้วแต่เวลาในตอนนั้น ที่บันทึกไว้เพื่อเอาไว้ดูว่า วันนี้มีความคิด
แบบนี้ วันหน้าจะคิดเป็นอย่างไร ทุกอย่างล้วนไม่เที่ยง

มีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่เคยเล่าให้โยมนก (น้องสาว) ฟังในช่วงที่
เพิ่งบวชได้สักสามสัปดาห์ว่า พอเข้ามาบวชแล้วรู้สึกเหมือนเสื่อที่
ถูกเลี้ยงในบ้านมาตลอดตั้งแต่เล็กจนโต แล้วอยู่ ๆ วันนี้เสื่อได้มา
พบกับป่า ในช่วงแรก ๆ เดินวน ๆ อยู่แถบชายป่าแล้วรู้สึกคุ้นเคย
มาก และเริ่มเดินลึกเข้าไป ยิ่งเดินลึกเข้าไป ยิ่งรู้สึกคุ้นเคยมากขึ้น
เกิดความรู้สึกที่ว่านี่แหละคือที่ของเรา เมื่อเสื่อได้พบกับความรู้สึกนี้
แล้ว หากถูกจับกลับไปบ้าน เสื่อจะหวนคิดถึงป่า รอวันที่จะมีโอกาส
กลับไปอีก แล้วบอกกับตัวเองว่า ถ้าเข้าไปป่าอีกครั้ง ข้าจะ
ไม่ขอกลับออกมาอีกเลย จึงบอกน้องสาวต่อไปว่า ถ้าหลวงพี่อยู่ใน
เพศบรรพชิตเกิน ๖ เดือนคงไม่สึกแล้วละ ดังเช่นเมื่อเสื่อคุ้นเคย
กับป่าเต็มที่แล้วจะไม่มีวันยอมกลับเข้าไปอยู่บ้านอีกต่อไป

ลองดูกันต่อไปว่าเสื่อจะอยู่บ้านหรืออยู่ป่า หากเปรียบเป็น
การเดินทางเข้าสู่มรรคผลนิพพาน ที่มีถนนหนทางด้วยคอนกรีตอย่างดี
แต่ข้างทางเป็นร่องน้ำที่มีโคลนตมเคี้ยวคู่กันไป การเป็นพระเปรียบ
เหมือนเดินทางอยู่บนถนนคอนกรีต ซึ่งเดินทางไปได้สะดวกรวดเร็ว
สะอาด ปลอดภัย แต่ฆราวาสเดินลงในร่องน้ำที่มีโคลนตม เดินทาง
ถึงเหมือนกัน แต่เนิ่นช้าและทุลักทุเล เลอะเทอะเปรอะเปื้อน ถ้า

ไม่รีบก็เชิญนะ เพื่ออยากเห็นโลกนานๆ

แนะคุณติกให้ไปดูวัด

คุณติกเป็นกัลยาณธรรมและเป็นลูกศิษย์พระอาจารย์ด้วยกัน (เป็นสามีคุณหมอมวิสาขา) เคยปฏิบัติด้วยกันที่วัดพระธาตุทรายทอง จังหวัดลำพูน เป็นเจ้าของเซกันด์โฮมรีสอร์ทและเป็นผู้สร้างสถานภavana พ.ถวายพระอาจารย์

วันนี้ได้นัดหมายที่จะมารับไปดูสถานที่ก่อสร้างในอีกสี่วันข้างหน้า ซึ่งคาดว่าจะเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยจะนำรถโฟล์คตู้มารับหลังเพล

หลังจากหักทนายปราศรัยกันตามประสาคนคุ้นเคยกัน แล้วเสร็จแล้วจึงถามคุณติกว่า “ปฏิบัติเป็นอย่างไรบ้างช่วงนี้” คุณติกตอบว่า “เสร็จงานกลับถึงบ้านก่อนนอนก็นั่งสมาธิ ระหว่างนั้นก็รู้สึกวูบไปเป็นพักๆ สักห้าครั้งเห็นจะได้ครับ เมื่อวานก็นั่งอีก เลยพอจะจับได้ว่าคงเป็นเพราะเราเพื่อยจากงานเลยวูบ”

อามาก็เลยบอกคุณติกไปว่า “มีวิธีง่ายกว่านั้นเยอะ คนทำงานกลับถึงบ้านก็เพลียมาก การนั่งสมาธิยอมทำให้เข้าภวังค์ได้ง่ายๆ หรือไม่ตามรู้กาย - รู้ใจในระหว่างทำงานไปเลยละ”

คุณติกตอบว่า “งานผมยุ่งมากเลยครับหลงพี่ ที่จะดูไปด้วยคงลำบาก”

อามาก็จึงขยายความต่อ “หลงพี่ไม่ได้ให้คุณติกตั้งหน้าตั้งตาตามดูขนาดนั้น ลองคิดถึงแม่วัวไวนะ แม่วัวเวลามีลูกเพิ่งคลอด เมื่อแม่วัวไปกินหญ้า ก็จะมีลูกวัวเดินตามอยู่ใกล้ๆ ทีนี้เวลาแม่วัวกินหญ้าก็จะคอยชำเลืองดูลูกเป็นระยะว่าลูกเป็นอย่างไร ปลอดภัยดีไหม ฉันทิดก็ฉันทันนั้น เวลาคุณติกทำงานก็ให้

คอยชำเลื่องดูจิตดูใจไปเรื่อยๆ จะเห็นอารมณ์ต่างๆ เกิดขึ้น
เปลี่ยนแปลงไป เป็นการให้โอกาสเขาจดจำสภาวะต่างๆ ไปเรื่อยๆ
เมื่อดูไปจนถึงจุดหนึ่งแล้ว เวลาเกิดสภาวะนั้น เขาจะมาทำงาน
กันได้อเอง”

“ดีครับ ผมจะจำเรื่องแม่วุ้นนี้ไว้ จำง่ายดีครับ ขอบพระคุณ
หลวงพี่ แล้วเจอกันวันอาทิตย์ครับ”

“เฮ้อ เจริญพระนะ โชคดี”





โทรศัพท์สอบถาม

๑๕ กันยายน ๒๕๕๙

“แม่คนรวย” กับ “ลูกคนรวย”

“ดิฉันเป็นน้ำสาว มีหลานชายคนหนึ่ง กลุ้มใจมากเลยคะ เขาทะเลาะกับแม่เขา (พี่สาว) อย่างมาก ใช้ชีวิตกิน เที่ยว แถมไปได้ผู้หญิงคนหนึ่งมาเป็นเมีย โอ๊ย...ทุกข์มากเลยคะ”

วันนี้พระอาจารย์เป็นตัวแทนคณะสงฆ์ที่ยุวพุทธฯออกไปรับภัตตาหารเพลกับพระอ่า หลังจากรับแล้วโยมผู้มาทำบุญซึ่งรู้จักกับท่านมาก่อนได้รับทุกข์และขอให้ท่านช่วย ท่านจึงส่งอาตมาไปบอกว่า หลังฉันเสร็จช่วยไปโปรดพวกเขาที่ มากัน ๓ ครอบครัว ๓ แบบเลย ท่านน่าจะถนัดนะเรื่องพรรณนี้ อาตมาก็รับคำ “ครับ” (แบบสวดหายใจลึกๆกลั้นไว้แป๊บหนึ่ง แล้วค่อยปล่อยออกมาเบาๆ)

ครอบครัวแรก น้ำสาวเริ่มระบายถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องในครอบครัวของพี่สาวว่า ลูกชายเหลวไหลสุดๆ เป็นคนหน้าตาดี การศึกษาสูง คุณพ่อเป็นเจ้าของโรงแรม ซึ่งบอกไปทุกคนรู้จัก แม่เองก็เป็นทุกข์กับพฤติกรรมของลูกชาย ดูด่าว่ากล่าวจนลูกชายไม่ฟังแล้ว แถมกลับมีปฏิกิริยาตอบแบบ “อะไรที่แม่ต้องการ ฉันจะไม่ทำ” แต่จะทำอย่างอื่นให้มันเจ็บแสบสะใจ แม่น

ทำร้ายตัวเองให้แม่ได้ร้องไห้ก็ยิ่งดี ขณะนี้ลูกชายยังขอให้แม่แบ่งทรัพย์สินสมบัติให้อีกด้วย โดยไม่รอให้แม่ตายก่อนแล้ว อาตมาถามว่าลูกชายอายุเท่าไรนี้ นางสาวตอบว่า “๒๕ ปีคะ” อ้อ...อายุยังน้อยอยู่เลย “แต่ท่านคะ ความจริงพื้นฐานทางจิตใจก็ไม่ใช่ว่าคนเลวร้ายอะไร เป็นคนใจบุญ พ่อจะบังคับให้สวดมนต์ ให้หัวพระนั่งสมาธิมาตั้งแต่เด็ก ๆ กับคนงาน คนใช้ ใครเดือดร้อนเขาจะแบ่งเงินเดือนตัวเองเอาไปช่วยอยู่เรื่อย”

อาตมาเริ่มเห็นภาพความทุกข์ระทมของหัวอกคนเป็นแม่ พร้อมกับเห็นถึงความพยายามของลูกที่กระทำไปด้วยอำนาจแห่งวิชาที่จะส่งผลให้ลูกชายต้องพบความเจ็บปวดรวดร้าวเข้าสักวัน อาตมาจึงพูดกับโยมนางสาวว่า ฟังดูแล้วก็น่าทุกข์นะทั้งคู่อเลย คนที่เกิดมาเป็นแม่ลูกกัน สามีภรรยากัน ล้วนถูกผูกกันมาเป็นเวรกรรมที่ต้องมาชดใช้กันทั้งทางด้านของอกุศลและกุศล แต่ส่วนมากจะมาอยู่ร่วมกันด้วยแรงอกุศลซะมาก

กรณีนี้ก็เช่นกัน กับแม่ยังงี้ก็ยอมไม่ได้ แต่กับคนอื่นฉันดีหมด พื้นฐานจิตยังดี ไม่งั้นจะเกิดมาเป็นคนได้ยังไง **แต่ลูกชายประเภทแรงๆ เลวๆ ใส่แม่อย่างนั้นะ วันไหนที่ตื่นขึ้นมალะก็ วิ่งไปกราบขอขมาแม่แทบจะหาซื้อพวงมาลัยไม่ทันเลยละ** นางสาวรีบพูดสวนขึ้นทันทีว่า “แล้วต้องทำอะไรคะ” ใจเย็นๆ อาตมาไม่ใช่หมอผี การทำให้เกิดได้ต้องมีจุดเปลี่ยนแปลงผกผันของชีวิต เช่น การมาเข้าคอร์สปฏิบัติ หรือได้พูดคุยกับผู้ที่ตัวเองศรัทธา แล้วได้ฟังสังฆธรรมความจริงไปเรื่อยๆ “แม่เขาก็เคยพาไปอยู่กับพระนะคะ จนพระท่านขอร้องให้เอากลับไปเพราะท่านหมดปัญญา” นี่ไม่ต้องเล่าต่อ อาตมาก็รู้ว่าแม่เป็นคนพาไป พระองค์ไหนที่แม่ศรัทธา เขาคงฟังหรือก ยิ่งถ้าแม่พาไปก็เข้าทางนะสิ หากทำให้แม่หน้าแตก

เขาเป็นอย่างไร ก็ค่อยๆหาทางไป การติดเกมบางครั้งไม่ต้องแก้ที่เกมก็ได้ หากที่เกาะให้ใหม่ หาสหรณะใหม่ให้เขา บางทีก็เปลี่ยนได้ แต่สหรณะใหม่มันต้องน่าสนใจกว่า คนเราถึงจะยอมละจากของเดิมได้ ถูกใหม่ “แล้วควรทำอะไรละคะ” “อาตมาอยากคุยกับเขาแบบไม่มีโยม มาหนึ่งคุยกับอาตมาแบบไม่สั่งให้มาพบแบบเจาะจง ถ้าหาทางทำอย่างนี้ได้จะง่ายขึ้น” “คะ ถ้าอย่างนั้นนัดท่านช่วงปลายเดือนนะคะ จะไม่ให้ตรงกับของคุณพี่เขา”

บรรยากาศเงียบสงบ อาตมาก็หันไปมองครอบครัวที่ ๓ ซึ่งมากับลูกสาวสองคน อยู่ชั้นป.๓ และป.๔ เห็นจะได้ แต่งชุดขาวมาทั้งคู่ นั่งพนมมือแต่เลย จึงทักทายเด็กๆไปตามสมควรแล้วคุยกับแม่เด็ก แม่จึงเล่าให้ฟังว่า ทั้งสองเคยเรียนอนุบาลที่ซอยสุขุมวิท ๘๙ ของท่านพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก เป็นโรงเรียนวิถีพุทธ ขณะนี้กำลังเปิดประถม อาคารอยู่ระหว่างการก่อสร้าง ก็ทักทายพูดคุยดูแล้วว่า ครอบครัวนี้สงบเย็นด้วยอำนาจของธรรมะ เด็กมีความน่ารักแจ่มใส จึงอนุโมทนาและชื่นชมกับครอบครัวเวทดา

กลับมาที่คุณโยมน้ำสาว เริ่มพูดต่อไปอีก (สงสัยเห็นว่าบรรยากาศคงจะเป็นกุศลเกินไป เตี้ยวไม่คุ่ม อุตส่าห์เสียเวลาขับรถมาตั้งไกล) “ตัวดิฉันเองมีลูกสาวคนหนึ่ง เรียนดีมาตั้งแต่เด็กๆ ได้เกรด ๔ ตลอด ตอนนี้อยู่ม.๕ แล้ว เคยได้เกรด ๓.๕ ครั้งหนึ่ง กินไม่ได้นอนไม่หลับ ขณะนี้เร่งเรียนมาก ดื่มน้ำกาแฟทุกคืน ดิฉันเคยลองชิม ชมปีเลยคะ เขาบอกอ่านเจอในเว็บไซต์ เขาเรียกชงแบบเด็กถาบัด ใส่กาแฟหนึ่งช้อนโต๊ะ กินจนไปสอบไม่ได้ น้ำลายฟูมปาก” อาตมาจึงพูดขึ้นว่า “ที่เล่ามาทั้งหมดวันนี้ ลูกโยมน่ากลัวที่สุด มีโอกาสฆ่าตัวตายได้ทันทีเมื่อผิดหวัง อยู่ใกล้ๆเขานะ โดยเฉพาะเวลาผิดหวัง” “แล้วจะให้ทำยังไงดีคะ แกล้งทำให้เขา

ผิดหวังดีใหม่ จะได้รู้จักความผิดหวังบ้าง” “เอาอย่างนั้นหรือ คิด
ง่ายดีนะ” ที่นี้อาตมาหันมาพูดกับทั้งหมดว่า “ทั้งหมดนี้ นอกจาก
ครอบครัวเวทดาแล้วมีใครเคยปฏิบัติธรรมใหม่” ปรากฏว่าไม่มีเลย
(ในใจคิด มิน่าละ) “พวกแม่ๆ มาปฏิบัติก่อนดีใหม่ แล้วที่บ้าน
น่าจะสงบเย็นได้มากขึ้น”

ดิฉันเห็นในนิมิตว่ามีพระมาโปรด “ท่านคือพระที่ปฏิบัติ จนรู้ทางแล้วใช่ใหม่”

พระอาจารย์เรียกไปพบแล้วยื่นโน้ตมาให้แผ่นหนึ่ง มี
ข้อความว่า

คุณอาริยาโทร.มา ๓-๔ ครั้งแล้ว อ่านหนังสือ “เพียงแค่นี้”
แล้วสงสัยดังนี้

๑. ดวงตาเห็นธรรมคืออะไร
๒. จิตคือพุทธะคืออะไร
๓. รู้ดูอยู่ ดูรู้อยู่ ต่างกันอย่างไร

พระอาจารย์บอกช่วยเพื่อนผู้ปฏิบัติที่ เขาคงกำลังอึดอัดจึง
โทร.มาหลายครั้ง บอกเขาว่าอาจารย์ไม่สอบอารมณ์หรือคุณธรรมะ
ทางโทรศัพท์นะ ใช่ อาตมาเห็นด้วย แต่ละคนคุยที่หนึ่งเป็นชั่วโมงๆ
เลย เพราะธรรมะอธิบายเท่าไรก็ไม่อึ้งไม่จุใจสักที สำหรับผู้กำลัง
ปฏิบัติอยู่ถูกกิเลสหลอกให้สงสัยไม่จบไม่สิ้น

อาตมาจึงได้โทร.กลับไป โยมอาริยารับสายแล้วอาตมาจึง
พูดว่า “เจริญพร โยมอาริยาใช่ใหม่ อาตมาพระบัญญัติวโรณะ
เป็นลูกศิษย์พระอาจารย์ ท่านให้อาตมาโทร.หาโยม เพื่อว่าจะช่วย
ไขข้อข้องใจอะไรได้บ้าง” “ค่ะ ท่านชื่อพระบัญญัติวโรใช่ใหม่คะ

โยมได้ยืนยันว่าท่านปฏิบัติจนรู้ทางแล้วใช่ไหมคะ” อาตมาเริ่มสงสัยในคำพูดแปลกๆ “ใครบอกโยมอย่างนั้น” “เอาน่าค่ะท่าน เธอเป็นว่าโยมรู้มากี่แล้วกัน โยมปฏิบัติเสียเวลามา ๑๔ ปี คราวนี้อธิษฐานขอให้ได้พบหนทางปฏิบัติที่ถูกต้องเสียที” “อ้าว ถ้าฉันเข้าใจเรื่องเลยดีกว่านะ เห็นข้อสงสัยของโยมแล้วยังไม่รู้จะอธิบายอย่างไร เพราะไม่รู้ว่าเคยปฏิบัติมาอย่างไรแค่นั้น” เธอจึงชิงพูดขึ้นมาเองว่า “ถ้าอย่างนั้นโยมขอเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเองให้ท่านฟังก่อน

“โยมอายุ ๔๔ ปี อาชีพเคยเป็นพยาบาลมาก่อน ครอบครัวเป็นผู้ปฏิบัติธรรมกันทั้งหมด แม่เป็นแม่ชี สมัยเป็นพยาบาลเคยปรนนิบัติดูแลหลวงปู่จนท่านมรณภาพด้วยโรคมะเร็ง ปฏิบัติสมถกรรมฐานมากับหลวงปู่ โดยใช้การรู้ลมหายใจที่กระทบบริเวณจมูกสามารถเข้าฌานได้ อีกทั้งเห็นอสุภกรรมฐาน และมีนิมิตซึ่งคอยบอกสิ่งต่างๆ ที่อธิษฐานขอรู้แล้วก็จะได้รับรู้ ทำงานเป็นพยาบาลอยู่อีกหนึ่งปีหลังหลวงปู่มรณภาพ จากนั้นเบื้องต้นก็สั่งให้มาปฏิบัติธรรม” ถึงตรงนี้อาตมาทวนคำของเขาแบบเสียงแฝงความสงสัยว่า “เบื้องต้น?” “ค่ะ ตอนนั้นใส่ชุดพยาบาลไม่ได้ มันร้อน จึงตัดสินใจลาออกมาปฏิบัติอย่างเดียว เมื่อสัปดาห์ที่แล้วเข้าไปร้านหนังสือ กะว่าจะไปหาหนังสืออ่าน อยากจะศึกษาเรื่องจิต แล้วไปเห็นหนังสือ ‘เพียงแค่นี้’ ของพระอาจารย์ จึงยืมอ่านดู ยิ่งอ่านไปๆ ยิ่งน่าสนใจอ่านไปได้สัก ๕ นาที จึงตัดสินใจซื้อมาเล่มหนึ่ง ดิฉันไม่ค่อยมีเงินเพราะไม่ได้ทำงานแล้ว ดังนั้นการตัดสินใจซื้อหนังสือเล่มหนึ่งจึงเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว พออ่านไปแล้วก็เกิดสงสัยขึ้นมาตามที่ถามมานั้นแหละค่ะ”

“เล่ามายาวเลย แล้วรู้เรื่องวิปัสสนาแค่นั้น แล้วที่ว่าปฏิบัติผิดเสียเวลามา ๑๔ ปี ไหนลองบอกมาซิ ที่ว่าผิด คิดว่าผิดตรงไหน”

“ดิฉันปฏิบัติมานาน แต่แม้ความโกรธก็ยังอยู่กับครบ ฆ่าไม่ได้ ลักตัวเอง กลุ้มใจ ดิฉันเป็นคนรักสวยรักงาม ก็ใช้การเพ่งอสุภกรรมฐานดูให้เห็นความจริงของกาย ซึ่งก็หายอยากไปได้สักสัปดาห์ ก็อยากจะซื้อของมาตกแต่งตัวต่อไปอีก หลังอ่านหนังสือจึงคิดว่า น่าจะมีทางออกจึงโทร.มา แต่เขาบอกว่าพระอาจารย์ไม่คุยทางโทรศัพท์ ยิ่งกลุ้มใหญ่ โทร.หลายครั้ง จนเมื่อคืนเข้าสมาธิ อธิษฐานว่า หากลูกจะมีโอกาสได้บรรลुरुธรรมขอให้ได้พบกับผู้ที่จะชี้แนวทางการปฏิบัติด้วยเถิด จากนั้นตอนเช้าเข้าสมาธิ ก็เห็นในนิมิตว่ามีพระมายืนรอบบิดนทบาทหน้าบ้านรูปหนึ่ง มายืนอยู่นาน” ขณะนั้นลัญญณโฑศัพท์ไม่ค่อยดี อาตมาได้ยินไปว่า พระมายืนรอบนทบาทอยู่หน้าบ้านองค์หนึ่งรูปงาม จึงได้พูดไปว่า “ไม่ใช่อาตมามั้งโยม อาตมาไม่รูปงามแน่ เพราะทั้งอ้วนทั้งเตี้ย คงไม่ใช่หรอก” โยมอาริยาจึงรีบพูดขึ้นว่า “ดิฉันพูดว่ามายืนอยู่นานคะ ไม่ใช่รูปงาม” “อือ...แล้วไงต่อ” “ดิฉันก็เลยคิดว่าวันนี้จะต้องมีพระมาโปรดแน่ๆเลย แล้วนี่เขานี้ท่านก็โทร.มาจริง ๆ”

“อ้าว...พอจะรู้แล้วว่าจะเริ่มอย่างไรดี ที่ปฏิบัติมาทั้งหมดคือ การทำสมาธิโดยหลักการของสมถกรรมฐาน สมถะจะใช้วิธีการนำเอาสิ่งหนึ่งไปแก้อีกสิ่งหนึ่ง อย่างเช่น เพื่อระงับความฟุ้งซ่านก็จะภาวนาเพื่อให้เกิดความสงบแทน เมื่อโกรธก็จะแผเมตตาให้ผู้ที่เรากำลังโกรธเกลียดอยู่ หากติดในของสวย ๆ งาม ๆ ก็จะใช้การเพ่งอสุภะให้เห็นความไม่สวย เป็นต้น ซึ่งอาตมาแทบไม่ต้องอธิบายว่า ได้ผลไหม เนื่องจากโยมทดลองมาไม่น้อยแล้ว การทำสมถะเป็นการเอาหินทับหญ้า จะระงับไว้ได้ระยะหนึ่งเมื่ออำนาจของฌานยังคงมีฤทธิ์อยู่ แต่เมื่อหมดลง จางลง ก็เลสตัวเดิมก็จะแสดงผลงานต่อไป ดีไม่ดีจะหนักยิ่งขึ้น

“แต่วิปัสสนากรรมฐานเป็นการตามรู้อาการของกายของใจ โดยสภาพจริงตามความเป็นจริง อาทิเช่น เมื่อจิตคิดไปเรื่อยๆ ก็คือ ฟุ้งซ่านนั่นเอง เราก็จะไปตามรู้อาการของใจโดยเข้าไปรู้สภาพคิด หรือการคิด **เมื่อรู้การคิด โดยธรรมชาติของการคิด คิดก็จะดับไป หยุดคิดไปเอง** โดยขณะที่เข้าไปรู้ไม่มีการคาดหวังว่าจะคิดต้องดับไป เขาจะดับหรือไม่ดับไม่ใช่เรื่องของเรา แต่ปัญญาของคนทั่วไป จะเข้าไปรู้เรื่องราวในการคิด ซึ่งนั่นก็จะยิ่งคิดกันไปใหญ่ ช่วงนี้เอง ที่กิเลสจะเข้ามาปรุงแต่งการคิด ยกตัวอย่างเช่น เราคิดเรื่องที ทะเลาะกับเพื่อนที่ผ่านมาแล้วเมื่อวานนี้ เมื่อเริ่มคิดขณะแรกๆ เกิดจากสัญญาจดจำได้ แต่ขณะต่อมา เมื่อเราไม่ได้เข้าไปรู้สภาพคิด กิเลสจึงเริ่มปรุงแต่งเรื่องราวต่างๆ ว่า วันนั้นเราน่าจะด่ากลับไป อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่น่าปล่อยให้เขาด่าเราอยู่ฝ่ายเดียว อย่างนี้ เสียหน้ามาก ใครๆ จะมองเราเป็นอย่างไร กิเลสก็จะปรุงไปเรื่อยๆ จนเราเริ่มเป็นทุกข์ใจ อยากจะแก้แค้นล้างแค้นให้สาแก่ใจ ขณะนั้น จิตใจจะเร่าร้อนอย่างยิ่ง

“การเข้าไปรู้สภาพคิดซึ่งคือการตามรู้อาการของใจคือ **เข้าไปดูเข้าไปรู้โดยชัดตรง ไม่เข้าไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขสภาวะใดๆ ให้เป็นไปอย่างที่ต้องการ** เช่น ขณะที่กำลังคิดอยู่เป็นเรื่องเป็นราว เราเริ่มรู้สึกตัวว่ากำลังฟุ้งมากขึ้น ก็เข้าไปรู้การคิด ไม่เข้าไปพยายาม เปลี่ยนแปลง บอกกับใจตนเองว่า หยุดคิดเถอะ ความโกรธเป็นเรื่องไม่ดี พยายามคิดธรรมะในหมวดต่างๆ แล้วอ้างว่ากำลังทำ อัมมวิจยะอยู่ แล้วก็บอกใจต่ออีกว่า เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ดีไม่ดีกว่าพยายามเข้าไปแผ่เมตตาอีก เชื่อไหม อาตมา สมัยเป็นฆราวาส เมื่อถึงตรงนี้เคยเข้าไปแผ่เมตตาเหมือนกัน จง เป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย รู้สึกเลยว่า

ขณะนั้นความโกรธยังสุมเต็มอก ลักพักมันหลุดคำว่า ไอ้-าเอี้ย
เท่านั้นแหละค่อยยังชั่วเลย (ยังชั่วค่อยๆ พระอาจารย์ชอบพูด)
ดังนั้น เวลาโกรธ แม่เท่าไรรู้ก็ไม่ได้ขึ้นหрок เข้าไปดูไปรู้เฉยๆ
นั่นแหละ”

คุณอาริยาจึงถามขึ้นมาทันทีว่า **“แล้วดูเฉยๆ มันจะหายโกรธ
ได้ยังไง”** อาตมาก็อธิบายต่อไปว่า “การเข้าไปดูไปรู้จะทำให้ได้เห็น
สภาพการโกรธ ซึ่ง **หากเราทำอย่างซื่อตรงแล้วจะเหมือนเราตามดู
คนอื่นโกรธ** เวลาเพื่อนเราโกรธหรือทะเลาะกับใครอยู่ หากเรา
ไม่เข้าไปผสมโรง ดูด้วยใจเป็นกลาง จะเห็นได้ว่าการทะเลาะครั้งนี้
เพื่อนเราผิดนะ เห็นเขาตำหนิต่อว่าที่รุนแรงจนเราแทบทนฟังไม่ได้
ก็จะรู้ว่า โอ้โฮ เพื่อนนั้นเป็นคนอย่างนี้หรือนี้ นี่คือดูด้วยใจเป็นกลาง
ดูเฉยๆ ไม่เข้าไปยุ่ง แต่พอเข้าไปยุ่ง เช่น เข้าไปห้ามปรามไกลเกลี่ย
เพื่อนก็จะมีพฤติกรรมเปลี่ยนไป ไม่แสดงธาตุแท้ออกมา หรือบางที
เขาแสดงธาตุแท้ออกมา เราก็ไม่เห็นหрок เพราะเราเป็นพวกเดียวกับเขา
เลยเข้าข้างกัน”

คุณอาริยาเสริมต่ออีก “แล้วไม่ดีหรือ จะได้หยุดโกรธ”

**“เมื่อไม่เห็นธาตุแท้ การเข้าไปดูจะไม่ได้ประโยชน์ จิตมี
ธาตุรู้ที่สามารถตรัสรู้ได้เองอยู่แล้ว สามารถรู้แจ้งได้เอง หากได้เห็น
กระบวนการทำงานจะเข้าใจได้เองถึงความไม่ดีของกิเลส และ
สัมปชัญญะจะเข้าไปจดจำสภาวะการโกรธนั้นๆ เมื่อเราโกรธอีก
สติก็จะเข้ามาทำงานได้เองในอนาคต แต่ต้องให้เขาได้เห็นมากๆ
บ่อยๆนะ เมื่อถึงวันนั้น การที่กิเลสจะปรุงแต่งความคิดเราให้เกิด
ความโกรธอีกจะทำได้ยากขึ้น เพราะเราเริ่มรู้ทันกัน นั่นจะเป็น
จุดเริ่มต้นให้ความทุกข์ลดลงแล้ว”**

ถึงตรงนี้คุณอาริยาเริ่มเห็นภาพมากขึ้น เธอจึงพูดต่อไปว่า

“น่าทึ่งจริงๆ ท่านรู้ได้ยังไง”

“ตอนเริ่มต้นฝึกเจริญสติ อาตมาก็ได้พระอาจารย์ท่านสอน ท่านแนะวิธีที่จะปฏิบัติให้ เมื่อโยมทำไปๆ ก็จะเข้าใจสิ่งที่ท่านเขียนไว้ในหนังสือเอง”

จากนั้นเขาก็ถามต่ออีก “แล้วตามรู้อาการของกายล่ะคะ”

“ที่นี่การตามรู้อาการของกายก็คือ เมื่อเราเดินก็ให้เรารู้สึกถึงการเคลื่อนไหวของเท้าหรือของขาที่ก้าวไปๆ แต่ละขณะ ขาไหนก้าวก็รู้สึกถึงอาการก้าวของขานั้น เวลายืนก็รู้สึกที่ใต้ฝ่าเท้าถึงสถานะต่างๆ เย็น ร้อน อ่อน แข็ง และน้ำหนักที่กดลงไปที่เท้า เป็นต้น แต่หากขณะนั้นเขาเกิดไปรู้อาการคิด ก็ตามดูไปที่คิด **ไม่ต้องบังคับให้เขามาอยู่ที่กายนะ เพราะมันจะนั้นก็จะเป็นการบังคับอีกเหมือนกัน** คงพอเข้าใจบ้างแล้วนะ นี่คือนหนทางเดียวที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่าเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้สัตว์โลกพ้นจากความทุกข์ และเป็นทางสายเดียวที่จะพาสัตว์โลกก้าวพ้นจากวัฏสงสาร ไม่กลับมาเกิดอีก

“จะเห็นว่าสิ่งที่เราเริ่มฝึกวิปัสสนาก็มีเพียงการตามดูไปเรื่อยๆ เท่านั้นเอง จากนั้นเมื่อเขาจดจำสถานะได้มากๆ แล้ว เช่น โกรธ เป็นอย่างไร คิดเป็นอย่างไร ฟุ้งเป็นอย่างไร ชอบ ไม่ชอบ เป็นอย่างไร วันข้างหน้าเมื่อสถานะต่างๆ เกิดขึ้นมา เขาจะเข้ามาทำงานเอง คือเข้าไปรับรู้ แล้วสถานะต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็จะดับไปเอง **นี่คือสัมมาสติที่แท้จริง**

“ทันทีที่สัมมาสติเกิด จะเห็นว่าการเดินเห็นหรือความคิดต่างๆ จะมีสติคอยดูแล ดังนั้นการกระทำผิดด้วยการหลงลืมหรือเผลอกระทำจึงแทบเกิดไม่ได้เลย จะทำให้ศีลบริสุทธิ์ทันที นี่คือนิทรียสังวรศีล เป็นศีลที่เกิดจากภายใน คือสัมมาสตินั่นเอง เมื่อศีล

บริสุทธิ์จากภายในแล้ว เรื่องราวที่จะทำให้มีเรื่องมีราวก็จะลดลง
หมดไป และขณะเดียวกัน การที่สติเข้าไปประลึกรู้ความคิด ความคิด
ก็จะดับไปแต่ละขณะ แต่ละขณะ ขณะที่ต่อ ๆ กันก็จะเปลี่ยน
สภาพจากจุดต่อกันกลายเป็นเส้น ทำให้เกิดความว่างขึ้น ซึ่งนั่นเป็น
สัมมาสมาธิ เป็นสมาธิที่ไม่เกิดจากการจัดสรรบังคับจิตใจให้ไปเกาะไว้
ที่อารมณ์ใดอารมณ์หนึ่งเพื่อให้เกิดสมาธิ จึงเกิดเป็นสัมมาสมาธิ
ที่แท้จริง

“ทีนี้เมื่อสมาธิเกิด จิตก็จะเริ่มเห็นการทำงานของกิเลสชัดเจน
ขึ้น เนื่องจากสมาธิที่เกิดขึ้นนี้เป็นคนละแบบกับสมาธิในสมถะ
สมาธิในสมถะเป็นสมาธิที่บังคับจิตใจให้ไปเพ่งไว้อารมณ์เดียว จึง
ไม่สามารถเห็นสภาพจริงตามความเป็นจริงของสรรพสิ่งได้

“การที่เห็นการทำงานของสรรพสิ่งบ่อยครั้งขึ้น มากครั้งขึ้น
ยิ่งเห็นมากยิ่งขึ้น เห็นแง่มุมการทำงานของกิเลสละเอียด ๆ ขึ้น
ก็จะเกิดปัญญาที่แจ่มขึ้นมาที่ละเรื่อง ๆ เช่น เมื่อเห็นกายทำงานไป
ทำงานไป ก็จะเห็นเป็นเพียงแค่รูป เห็นความคิดบ่อย ๆ ก็เริ่มเข้าไป
ถึงสภาพของนาม ดูไปบ่อย ๆ ก็เห็นการเกิดการดับของทั้งรูปและนาม
เห็นบ่อย ๆ ก็จะเข้าใจได้เองว่า แต่ละครั้ง แต่ละขณะ แต่ละสภาพ
แต่ละสภาวะ ไม่เที่ยงตรงคงที่เลย ไม่ว่าจะสุขทุกข์หรือเรื่องใด ๆ ก็
ไม่สามารถตั้งอยู่คงอยู่ในสภาพนั้นได้ อยากให้ดับก็ไม่ดับ เช่น
ความปวด ไม่อยากให้ดับก็ดับ เช่น ความสุข ก็บังคับบัญชาอะไร
ไม่ได้เลย สิ่งที่เกิดขึ้นคือเริ่มเกิดปัญญาเห็นแล้ว เห็นบ่อย ๆ ก็เริ่มรู้
รู้บ่อย ๆ ก็แจ่มขึ้นมากลางใจ ไม่ต้องให้ใครมาสั่งสอน ไม่ต้องไป
นั่งท่องจำจากตำราใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเข้าใจกฎของไตรลักษณ์จากเรื่อง
เรื่องหนึ่ง จิตจะสามารถเข้าใจเทียบเคียงกับเรื่องอื่นได้เช่นกัน
เนื่องจากการเจริญสติ เมื่อเจริญไป ๆ ก็จะได้เห็นได้เข้าใจได้ว่ารูปนาม

เป็นปรมาตม์ เรื่องใดๆ ก็เป็นเพียงรูปเท่านั้น ไม่มีรายละเอียดของเรื่องราว ดังนั้นไม่ว่าเรื่องใดๆ ก็มีคุณค่าเท่ากัน (หรือไม่มีคุณค่าเท่ากันหมด) เหมือนกันหมด เมื่อจิตเข้าใจแล้ว ก็จะเห็นสรรพสิ่งในโลกตามความเป็นจริง งามตรงนี้ว่าทุกซัลดลงหรือยังหากเห็นได้ถึงตรงนี้”

“โอ้โฮ ไม่น่าเชื่อว่าจะได้มาได้ยินได้ฟังความพิสดารของการรู้แจ้ง ฟังดูง่ายจริง ๆ แล้วคนธรรมดาจะทำได้หรือคะ” อาตมาเริ่มหยุดกลับมาสำรวจตนเองว่าพูดอะไรผิดที่ทำให้เขารู้สึกยากไปรีเปลาณี ว่าพูดให้ง่ายแล้วนะ

“ความจริงทั้งหมดนี้เพิ่งถึงการเห็นไตรลักษณ์เท่านั้นเอง แต่ไม่ว่าจะเห็นอะไรๆ ต่อไปก็เป็นเพียงผลทั้งสิ้น การปฏิบัติธรรมหรือเจริญสตินั้น ผู้ปฏิบัติมีเพียงการสร้างเหตุเท่านั้น การสร้างเหตุคือการตามดูตามรู้ เพื่อให้เขาจดจำสภาวะได้ นอกจากนั้นเป็นผลทั้งสิ้นซึ่งคำว่าผลก็ชัดเจนอยู่แล้ว เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองจากการสร้างเหตุ

“เมื่อสิ่งที่เราต้องทำคือการตามรู้อาการของกายและใจ เนื่องจากสิ่งนี้เป็นเหตุใกล้ให้สติเกิด สติจึงเป็นผลของการตามดูตามรู้สภาวะ เมื่อสติเกิด สติก็จะเป็นเหตุให้เกิดผล คืออินทรีย์สังวรศีล เมื่อศีลเกิด ศีลจะเป็นเหตุให้เกิดสมาธิ สมาธิจึงเป็นผลจากศีล เมื่อสมาธิเกิด สมาธิจะเป็นเหตุให้เกิดปัญญา และเมื่อปัญญาเกิดมากเข้า มากเข้า ปัญญาก็จะเป็นเหตุให้เกิดวิมุตติ คือความหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดทั้งปวง ณ จุดนี้ก็คือการบรรลุธรรมในองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ นั่นคือท่านได้ก้าวข้ามฝั่งโลกียะเข้าสู่ดินแดนของโลกุตตระที่มีชื่อสมมุติเรียกว่าพระโสดาบันแล้วตรงนี้”

“ยิ่งฟังยิ่งตื่นนะคะนี่ ๑๔ ปีที่ทำมารู้สึกเสียเวลาจริง ๆ”

“ไม่เสียเวลาหรอก ท่านได้ความสงบจากสมาธิจากฌานมา

ก็เป็นเรื่องดี ไม่มีอะไรเสียหาย เพียงโยมอาศัยสมาธิที่ฝึกไว้ดีแล้ว ย้ายมาตามดูตามรู้อาการของกายและใจ ที่ครูบาอาจารย์สายวัดป่า เรียกว่ายกจิตขึ้นพิจารณาภายในใจนั้นแหละ เพียงโยมยังทำ ไม่ครบตามคำสอนของท่านเท่านั้นเอง”

“แล้วพอเป็นพระโสดาบันแล้วยังไงต่อคะ”

“นี่โตนกิเลสหลอกให้สงสัยอยากรู้อยู่นะ ความรู้จากการ ได้ยินได้ฟังได้แค่ความจำนะ ฟันทุกซี่ไม่ได้ แต่จะอธิบายให้ฟัง เท่าที่พอเทียบเคียงได้ก็แล้วกันนะ

“เมื่อเป็นพระโสดาบันจะสามารถละสักกายทิฐิได้ นั่นคือรู้และ เข้าใจได้แล้วว่า ไม่มีเรา ไม่มีตัวเรา เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมา ได้เกิดปัญญาารู้แจ้งจากการเห็นว่ามีเพียงรูปและนามเท่านั้นที่มา ประกอบกันอยู่ ความคิดก็จะถูกกิเลสปรุงแต่ง ซึ่งกิเลสก็เป็น คนละส่วนกับจิต เมื่อเห็นดังนี้แล้ว จากสภาพความเข้าใจก็จะเลิก ยึดความเป็นตัวตนไปเอง พระอาจารย์ของอาตมาจึงพูดไว้เสมอมาว่า จะออกจากสิ่งใดก็ให้อยู่กับสิ่งนั้น อยู่จนกระทั่งไม่สามารถอยู่กับเขา ได้อีก นี่ก็เหมือนกัน อยู่กันจนรู้แจ้ง แล้ววันหนึ่งก็จะไม่ต้องมา อยู่กับเขาอีก (คือไม่ต้องมาเกิดอีกนั่นเอง)

“จากเส้นทางที่ผ่านมา พระโสดาบันก็จะเห็นอริยสัจ ๔ อย่าง แจ่มแจ้ง จึงเห็นแล้วว่าหนทางแห่งความดับทุกข์คือ มรรค มรรค คือการที่จิตเห็นจิตอย่างแจ่มแจ้ง ในขณะที่เข้าไปประลึกรู้ผลที่มรรค เข้าไปชำระก็จะเกิดเป็นนิโรธ ความว่าง ความดับสนิทแห่งทุกข์ เพราะฉะนั้นพระโสดาบันจึงเลิกกราบไหว้บูชาเครื่องรางของขลัง จอมปลวก ผีสามเวรดา โดยเด็ดขาด เนื่องจากเกิดปัญญาารู้แจ้งแล้ว ว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม ดังนั้นจึงเห็นอย่างแจ่มแจ้งว่า มรรคมีองค์แปดเท่านั้นที่เป็นหนทางแห่งการดับทุกข์ และอีกอย่าง

ก็คือ ระหว่างที่ได้ปฏิบัติได้เกิดปัญญาเห็นแจ้งตามสภาวะต่างๆ เป็นลำดับจนเกิดเป็นผลให้รู้แจ้งเห็นจริงตามคำสอนขององค์พระศาสดา ด้วยเหตุอย่างนี้พระโสดาบันจึงหมดข้อสงสัยในองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากได้รู้ได้เห็นด้วยตนเองตรงตามคำสอนทุกเรื่องที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ ที่บอกแล้วว่าจิตมีธาตุรู้สามารถรู้แจ้งได้เอง ขอให้มีโอกาสเห็นเท่านั้น จึงหมดข้อสงสัยในธรรมะของพระพุทธองค์ รวมถึงทุกๆ เรื่องที่พระองค์ตรัสไว้”

“ในเมื่อพระโสดาบันสามารถจัดทุกข์ได้แล้ว แล้วจะมีขึ้นต่อๆ ไปจนถึงพระอรหันต์ทำไม”

“แหม โยมนี่ ให้เอาตมาพูดมาเรื่อยๆ ตั้งแต่ปุถุชนจนเริ่มปฏิบัติมาเรื่อยๆ จนข้ามฝั่ง แล้วจะเอาจนถึงนิพพานเลยหรือ ปฏิบัติก่อนดีไหม อย่าไปอยากรู้หนักเลย”

“นา นะคะท่าน จะสุดทางอยู่แล้ว”

“พระพุทธองค์เคยตรัสไว้ว่า ทุกข์ของปุถุชนหากเทียบกับน้ำ แล้วจะเทียบได้กับน้ำในบ่อที่กว้าง ยาว และลึก ๑ โยชน์ ถ้าให้พวกเราคุณนี้เข้าใจได้ง่ายก็คือ ๑๖ กิโลเมตร คิดดูเอา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทุกข์ของคนทั้งหลายที่ยังไม่ฝึกเจริญสติจะมีมากมายเหลือคณานับ แต่ทุกข์ของพระโสดาบันหากเทียบกับน้ำเช่นกัน จะเท่ากับเอาใบหญ้าจุ่มลงไปใต้น้ำบ่อเดียวกัน แล้วปล่อยให้หญ้าหยดจนไม่สามารถหยดต่อไปได้ น้ำที่เหลือที่ติดปลายหญ้านั้นแหละ เปรียบได้กับความทุกข์ที่พระโสดาบันยังมีอยู่ ซึ่งก็ถือว่าน้อยมากๆ เมื่อเทียบกับบุคคลทั่วไป แต่ยังไม่หมดใช้ไหม

“ดังนั้นพระโสดาบันก็จะเดินทางต่อไปโดยมีสัมมาทิวลิปเป็นที่ตั้ง และนำพาเข้าสู่หนทางแห่งการไม่กลับมาเกิดอีก เพราะการเกิดทุกคราเป็นทุกข์รำไป ความตั้งมั่นก็จะสูงขึ้นมากขึ้นจนมีสติระลึกรู้ได้มากขึ้น

ก็จะขยับขึ้นเป็นพระสภิกษาคามี ในขั้นนี้การละกิเลสยังไม่มีเพิ่ม แต่ความตั้งมั่น ความเห็นแจ้งในสรรพสิ่งจะมีมากแล้ว จนเห็นเต็มเปี่ยมเต็มรอบ เกิดการชำระกิเลสอีกสองตัวคือ พยาบาทหะ ก็คือ ความพยาบาท ความโกรธนั่นเอง และตัวสำคัญอย่างยิ่งคือ กามราคะ ตัวนี้ไม่ต้องอธิบายเลย ดังนั้นถึงตรงนี้ โยมจะเห็นว่าพระจะสามารถละจากสิ่งทั้งหลายอย่างเด็ดขาด ไม่มีผลใดๆต่อจิตใจได้ ต้องเป็นพระอนาคามีแล้วเท่านั้นจึงจะปลอดภัยจากสิ่งทั้งหลาย จากนั้นก็จะเห็นต่อไปว่า แม้การรู้ แม้สภาพรู้ก็ยังเป็นทุกข์ การยังมีจิตมีเจตสิกต่างๆเป็นภาระอย่างยิ่ง จากนั้นก็จะเกิดการปล่อยจากการยึดถือแม้แต่จิต มีการประหารกิเลสตัวที่เหลืออยู่จนหมดจด อยู่กับขั้นนี้โดยไม่ยึดถือขั้นนี้อีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันที่นิพพานไป

“อ้าว พอใจกิเลสแล้วนะ รู้ชะ ความอยากจะได้ดับไปชั่วขณะ ฟังพอเป็นโครงสร้าง จากนั้น ระหว่างนี้ ขณะนี้ที่กำลังคุยอยู่กับอาตมาก็ลองกลับไปตามรู้ใจไปเบาๆว่า ขณะนี้เขารู้สึกอย่างไร” โยมหยุดไปสักอึดใจแล้วตอบว่า “สุขใจ ตื่นตัน อิมเอิบ ถูกไหมคะ” อาตมาจึงตอบว่า “ถ้ารู้ถูกมันก็ถูกนั่นแหละ เป็นอย่างไรก็รู้ไปอย่างนั้น ไม่บังคับให้ดับ ไม่อยากให้เขาอยู่นานๆ เพราะเราชอบ แต่ถ้ามันเป็นอย่างนั้นก็ตามรู้อาการอยากให้อยู่ยาวนานต่อไปเมื่อเขาดับ อะไรเกิดขึ้นๆก็ตามดูไป เอาละนะ อาตมาก็ได้ทำหน้าที่แล้วตามที่สมควร และโดยเฉพาะพระอาจารย์สั่งมา เดี่ยวพบท่านก็จะรายงานท่านไป

“โยมก็ปฏิบัติไปก่อน ติดขัดอย่างไรก็ค่อยคุยกันใหม่ ครั้งหน้า คงสั้นกว่านี้ หากเจออย่างนี้ทุกวันอาตมาคงสลับ นี่คือเหตุผลที่ครูบาอาจารย์ไม่รับโทรศัพท์ หรือไม่ท่านอาจส่งซีดีไปให้ฟังก่อน อ้าว เจริญพร คงสามารถตอบคำถามที่ถามมาได้เองแล้วนะ และนิมิตทั้งหลายอย่าไปยึดติดเลย ไม่ว่าจะจริงหรือไม่จริง ไม่ต้องไป

สืบสาว เราต้องเดินทางต่อไป อย่าไปรบกวนเบื้องบนท่านมากเกินไปเลยนะ
ทำเองได้แล้ว มิฉะนั้นจะบอกให้เลยว่าปฏิบัติไปก็ไม่ไปไหน”

“เดี๋ยวค่ะท่าน ที่ท่านเล่ามาทั้งหมดนี้ท่านเห็นเองจากภายใน
หรือคะ”

“ใช่ โยม เมื่อปฏิบัติแล้วจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้เอง”

“ก็แปลว่าท่านบรรลุแล้วสิคะ ไม่อย่างนั้นจะพูดได้อย่างไร
ขนาดนี้”

“อาตมาแค่พอจะเข้าใจในธรรมของพระพุทธองค์บ้างเท่านั้นละ
โยมกำลังส่งจิตออกนอกซึ่งเป็นสมุทัยรู้ใหม่ ซึ่งจะส่งผลเป็นทุกข์”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“โยมอยากรู้เรื่องนอกตัวก็คือส่งจิตออกนอก เป็นเหตุให้
เกิดทุกข์ เมื่อไม่ได้รู้อย่างที่อยากรู้ก็จะเกิดทุกข์ไม่พอใจขึ้นมา”

“แล้วทำอย่างไรคะ”

“จิตเห็นจิตอย่างแจ่มแจ้งเป็นมรรค ก็คือเมื่อมีสติรู้ว่าเรา
กำลังส่งจิตออกนอกก็เข้าไปประลึกรู้อาการ ก็เชื่อว่าทำสิ่งที่ควรทำ
โดยมีหนทางของมรรคมืองค์แปด ผลอันเกิดจากการที่จิตเห็นจิต
อย่างแจ่มแจ้งเป็นนิโรธ ก็คือจะเห็นการดับไปของสภาพจิต ใน
ขณะนั้นจะเกิดความว่างขึ้นมาหนึ่งขณะ เข้าใจนะ”

“ขอบพระคุณค่ะ ไม่ต้องการคำตอบแล้ว ไม่จำเป็น”

ศิษย์ที่ช่วยที่ ผมเป็นอะไรไม่รู้

จากการที่ได้เข้าใจการปฏิบัติมาก่อน พระอาจารย์สั่งไว้ว่า ให้
ช่วยศิษย์น้องด้วย เราเดินทางอยู่ข้างหน้า เห็นเส้นทางที่เดินผ่าน
มาบ้างแล้ว ดังนั้นอย่าเอาตัวรอดเพียงลำพัง มิฉะนั้นวันหนึ่ง
จะพังทั้งลำ

พระกิจจากการที่ปฏิบัติได้ดี ตามดูตามรู้อาการได้อย่างว่องไว ซึ่งท่านก็มาเล่าให้ฟังอยู่เป็นระยะๆ แล้วจู่ๆทำมาทำไปช่วงนี้ต้องออกไปข้างนอกบ่อยๆ ท่านจึงตามรู้สิ่งกระทบต่างๆไม่ทัน แล้วอยู่ๆ สภาพฐุ่หายไปแล้ว เป็นมาสองวันแล้ว จึงมาปรึกษาว่าจะทำยังไงดี จึงอธิบายไปว่า “โดยสภาวะก็บอกตัวเองอยู่แล้ว สรรพสิ่งที่ถูกรู้ต่างๆ เราจะเห็นอยู่ภายใต้กฎของไตรลักษณ์ แล้วผู้รู้จะไม่อยู่ใต้วงนี้หรือ” ท่านยังงง ก็มีหน้าที่ดูก็ดูไปแล้วกัน ดูว่าไม่มีผู้ดูแล้ว

อ้าว พุดเล่นหรือพุดจริง???





๓๑

เทศน์ออกอากาศ

๑๗ กันยายน ๒๕๔๙

๑๕ นาที เทศน์ทั้งผู้ใหญ่ทั้งเด็ก

วันนี้เป็นตัวแทนพระภิกษุสงฆ์ออกไปรับพระเคนอาหาร มีญาติโยมมากทีเดียวทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ตอนอนุโมทนาเป็นภาษาไทย จึงคิดว่าวันนี้คงต้องพูดให้เด็กฟังได้ ผู้ใหญ่ฟังดีซะแล้ว

เริ่มต้นด้วยการเล่าให้ฟังว่าการปฏิบัติธรรมไม่มีอะไรยาก เพียงตามรู้อาการของกายและใจไปแต่ละขณะๆ ทำเท่าที่ทำได้ ไม่ต้องเครียด การปฏิบัติที่แท้จริงเมื่อปฏิบัติแล้วต้องโปร่งโล่งเบาสบาย หากเราปฏิบัติแล้วต้องดูขรมๆ ยึดไม่ได้ เตี้ยดูไม่ขลัง จะเสียผาดหนักปฏิบัติ คุยกับใครก็จะเอาเรื่องธรรมะออกหน้าตลอด ไม่นานผู้คนรอบข้างก็จะอนุโมทนากับเราแน่ๆ หากปฏิบัติแล้วเป็นอย่างนี้ละก็ นิมนต์ไปนิพพาน (หรือนรกไม่รู้) คนเดียวเถิด ฉันไม่เอาด้วยคน

เมื่อตามรู้อาการของกายและใจแล้ว นั่นคือเหตุใกล้ให้สติเกิด เมื่อสติเกิดก็จะไปเป็นเหตุให้เกิดศีลเอง เมื่อศีลเกิดก็จะเป็นเหตุให้เกิดสมาธิ เมื่อสมาธิเกิดก็จะเป็นเหตุให้เกิดปัญญา เมื่อปัญญาเกิดก็จะเป็นเหตุให้เกิดวิมุตติ ความหลุดพ้น ง่ายๆ เท่านั้น ดังนั้นที่เราทำได้ก็คือสร้างเหตุใกล้ให้สติเกิดเท่านั้นเอง ที่เหลือไม่ต้องทำอะไร

เขาทำของเขาเอง แล้ววันหนึ่งเหตุไฉนก็ไม่ต้องทำแล้ว เพราะเขาจะทำงานกันไปได้เองทั้งหมด เมื่อเข้าสู่วิมุตติแล้ว เอ้า เรื่องผู้ใหญ่จบแล้ว เพราะของผู้ใหญ่นี้ใช้เวลาทำนาที่จากปุถุชนไปจนถึงอริยะแล้ว ที่นี้เด็ก ๆ บ้าง

เอ้า ที่นี้ตาเด็ก ๆ บ้าง วันนี้หลวงพ่อก็มีเรื่องมาเล่าให้ฟัง เป็นเรื่องของเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งชื่อมัดหมี่ มัดหมี่จะไปต่างจังหวัด จึงเอาแมวสุดที่รักไปฝากคุณยายไว้เพราะโรงแรมเขาไม่ให้เอาแมวไป (เรื่องราวเหมือนกับตอนที่ ๑๘ มัดหมี่ออกโรง) ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ นั่งกันเงิบกริบ โดยเฉพาะตอนมัดหมี่รู้ว่าแมวหายไปแล้ว บางคนทำท่าจะร้องไห้ไปด้วย แต่สุดท้ายก็เสีบปีเอนดิ่ง ทุกคนทำท่าโล่งอก

อาตมาจึงหันไปสรุปให้ฟังว่าแต่ละชั้นแต่ละตอนเกิดอะไรขึ้นบ้าง สติสัมปชัญญะหรือวิปัสสนาญาณเกิดขึ้นแต่ละช่วงเป็นอย่างไร

๑. เมื่อมัดหมี่ได้ยินคุณยายบอกว่าแมวหายไปแล้ว ขณะที่ได้ยินนั้นคำพูดเรื่องราวได้ไหลเข้าไปที่ใจ เกิดความรู้สึกเสียใจ แต่ในขณะนั้นเขาเห็นสภาพความเสียใจอยู่ ตรงนี้สติเข้ามาประครองแล้ว ก็เลสจึงเข้าปรุงแต่งไม่ได้ มิฉะนั้นหากกิเลสเข้าปรุงแต่งได้ เขาจะตีโพยตีพาย ต่อว่าคุณยาย ต่อว่าทุกคนอย่างลืมเนื้อลืมตัว

๒. หลังจากยินเสียใจอยู่ เดินเข้ามาถอดรองเท้า พ่อถามว่า พ่อไม่ต้องพูดอะไรใช่ไหม เนื่องจากพ่อเห็นแล้วว่าเขายู่กับสภาพจริงแล้ว ไม่มีความจำเป็นใดๆ ต้องไปบิดเบือนความจริง เช่น หากพูดว่า ไม่เป็นไรนะลูก เตียวเราไปหาแมวตัวใหม่ก็ได้ จะผิดหลักการปฏิบัติทันที เนื่องจากหากพูดว่า ไม่เป็นไรนะ นั้นไม่จริง เป็นการโกหกทันที ความจริงยังเป็นอยู่คือเสียใจอยู่ ต่อไปการที่บอกว่าเตียวเราไปหาแมวตัวใหม่ นั่นก็จะเป็นการนำเรื่องหนึ่งมากลบอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งจิตจะถูกบิดเบือนสภาวะ หรือหนูทำใจชนะนะ

อย่าไปโศกเศร้าเลยนะ นั่นก็ผิดเช่นกัน เพราะการปฏิบัติแล้ว หนูไม่ต้องทำใจ การทำใจเป็นการไปบังคับสภาวะ ซึ่งหากย้อนกลับไป ดูบทสนทนาตรงนี้ หลังพ่อพูด มัดหมี่ไม่ได้ต้องการให้ปลอบ เพราะเขายังอยู่กับสภาพความเป็นจริงได้

๓. จากนั้นพ่อพูดว่า ดูใจไว้นะลูก เขาเงิบสั๊กพักแล้วตอบว่า เขาเสียใจอยู่ ตรงนี้ชัดเจนทุกคำ ตั้งแต่คำว่า “เขา” นะ ไม่ใช่มัดหมี่เสียใจนะ เพราะขณะที่มัดหมี่ดู ไม่มีตัวเราอยู่ในขณะนั้น และรับรู้สภาวะเสียใจที่เกิดขึ้น

๔. จากนั้น ๒ นาที เขาบอกว่า หนูปรกติแล้ว แสดงว่าเขา ได้เห็นการดับของนามธรรมคือทุกข์แล้ว จิตใจจึงกลับมาผ่อนคลาย เหมือนเดิม จริงๆ แล้วเขารู้อยู่แล้วว่าเดี่ยวอาการทุกข์โศกก็จะดับ ไปตั้งแต่ต้น เนื่องจากเขามีประสบการณ์อย่างนี้มาแล้ว เพราะแมว เขาเคยตายต่อหน้าต่อตามมาแล้วสองครั้ง ดังนั้นเขารู้อยู่แล้วว่าทุกข์ ครั้งนี้อยู่ได้ไม่นานหรอก เดี่ยวก็ดับไป เขารู้กฎของไตรลักษณ์ไป แล้วโดยสภาวะปรมาตม์ แต่เขาแจกแจงไม่ได้อย่างที่กัลงทำให้ดูอยู่นี้ เพราะไม่เคยเรียนรู้อริยสัจจธรรม

๕. เมื่อคลายจากทุกข์แล้วก็จะกลับไปหาแมว โดยมีพ่อชี้ นำเอาไว้ก่อนว่า เราจะไปหาแมวกัน แต่จะไม่คาดหวังว่าจะเจอมัน หมายความว่า การไปตามหาแมวเป็นสิ่งสมควรทำ การทำสิ่งที่สมควรทำขณะนั้นประกอบด้วยสติ ไม่ได้ประกอบด้วยกิเลส (ซึ่งจะเรียกว่ากิเลส = การกระทำที่ไม่ได้ประกอบด้วยกิเลส แต่มีสติ ประกอบ การกระทำนั้นจะมีผลเป็นความว่าง ไม่มีวิบากคือสุขทุกข์) เพราะเมื่อประกอบด้วยสติแล้ว ไม่ว่าจะเจอหรือไม่เจอจะไม่มีความ เป็นสุขหรือทุกข์ แต่หากไปเพราะอำนาจของกิเลส การไปหาจะ เรียกว่ากรรม (กรรม = การกระทำที่ประกอบด้วยกิเลสเป็นผู้ชักนำ)

ดังนั้นเมื่อไปตามหาแมวแล้วจิตเกาะอยู่กับการกระทำ เช่น ติดป้าย
มองหา จิตก็ไม่ส่งออกนอก เมื่อจิตอยู่กับกิริยาอาการที่หายไป ก็ไม่
เกิดเป็นสมุทัยตั้งแต่ต้น นี่คือกิริยาจิต ซึ่งก็คือการทำเหตุที่ไม่
คาดหวังผล แต่จะทำให้ดีที่สุด เนื่องจากเป็นสิ่งสมควรทำ ไม่ว่า
ผลจะเป็นอย่างไรก็ไม่มีทุกข์

ที่นี้คงพอได้แนวทางการดำเนินชีวิตโดยใช้มัดหมี่เป็นอุทาหรณ์
สอนใจนะ ขอเจริญพรกับกุศลจิตทุกท่านที่มาถวายข้าวปลาอาหาร
แต่พระภิกษุสงฆ์ในโอกาสเข้าพรรษานี้

กองทัพธรรมสู่สถานภาวนา พ.

เมื่อรับภัตตาหารเพลเสร็จก็เดินทางสู่สถานภาวนา พ. ที่
จังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งอยู่ระหว่างก่อสร้าง ใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้ว
สถานที่นี้ต้องอนุโมทนากับคุณติก (หมออุ้ยด้วย) และ
ครอบครัว รวมถึงผู้พันธังสีและภรรยาเช่นกัน ซึ่งเป็นเจ้าของเซกันด์
โฮมริสอร์ทที่เมืองกาญจน์ เนื้อที่ ๗๐๐ ไร่ เงียบสงบเป็นธรรมชาติ
ไม่มีผู้คน เนื่องจากเป็นที่ส่วนตัว ไม่เปิดรับบุคคลภายนอก มีจิต
อันเป็นกุศลสร้างสำนักให้พระอาจารย์เพื่อบำเพ็ญเพียรและเป็น
สอนญาติโยมทั่วไปด้วย

พระที่ไปทั้งหมดได้ร่วมกันปลูกต้นไม้และต้นไม้อื่นเช่น
ลีลาวดีไว้เป็นที่ระลึกกันด้วย หลังออกพรรษาคงได้ไปปฏิบัติกัน
ที่นั่นเป็นแน่

๑๘ กันยายน ๒๕๔๙

ขอสัมภาษณ์ออกรายการวิทยุหน้อยนะท่าน

เช้าวันนี้โยมแม่โทร.มาว่ามีผู้จัดรายการวิทยุรายการ ๑๐๐ ปี ท่านพุทธทาส มาขอสัมภาษณ์โยมแม่และอาตมาออกรายการ ความยาวตอนละ ๔๐ นาที ซึ่งเขาได้ข่าวจากโยมลุงเดโชว่าจะมีการก่อสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมกลางเมืองสุราษฎร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เอาที่ดินที่ราคาสูงลิ่วขนาดนั้น (ซื้อมาตารางวาละสองหมื่นกว่าบาท ราคาตลาดสามหมื่นกว่าบาท รวม ๒๗ ล้าน) แต่กลับเอามาสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมที่ไม่สร้างผลกำไร

จึงไปเรียนพระอาจารย์ให้ทราบเพื่อขออนุญาตให้สัมภาษณ์ เพราะอาตมาอยู่ในปกครองของท่าน ท่านเป็นประธานสงฆ์ การเผยแผ่ธรรมะออกไป หากผิดพลาดไม่พ้นเขาจะหาว่าครูบาอาจารย์ สั่งสอนมาผิด แต่นี่ท่านอนุญาตแล้ว ดังนั้นหากผิดพลาดท่านคงปฏิบัติความรับผิดชอบลำบาก แต่ท่านไว้ใจ เพราะอาตมาถามท่านแล้ว จะให้ผมนั่งคุยต่อหน้าท่านไหม ท่านบอก ไม่เป็นไร จัดการไปเลย

โยมแม่จะคงไม่ยากเพราะนั่งคุยกันอยู่ที่นั่น อาตมาต้องสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ เปิดลำโพงของโทรศัพท์ที่ฝั่งโน้นแล้วอัดเสียงจากลำโพงโทรศัพท์มือถือ การคุยธรรมะทางโทรศัพท์แบบคุยไปคนเดียวมันไม่ค่อยง่ายเลย

เรื่องของโยมแม่ เห็นเขาเล่าว่าสัมภาษณ์เรื่องแรงบันดาลใจ ในการสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรม ซึ่งท่านก็ตอบไปว่า เป็นเจ้าภาพหลักสูตรปฏิบัติธรรมมานานแล้ว จนมาปฏิบัติกับพระอาจารย์จนเกิดศรัทธา และลูกชาวยาวชอยู่ขณะนี้ จึงมีความคิดที่จะทำขึ้นมา เพื่อให้ท่านทั้งสองสามารถเผยแผ่ธรรมะสอนผู้คนที่ทั้งหลายให้พ้น

จากความทุกข์

จากนั้นเมื่อสัมภาระณโยมแม่เสร็จก็หันมาสัมภาระณอาตมาต่ออีก ๔๐ นาที เริ่มด้วยเรื่องการเริ่มปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ก้อธิบายให้ฟังไป เนื้อหาที่คล้ายกับที่สอนโยมอาเรียนั้นแหละ แต่พอมาร้องที่สองเล่นของยากเลย **“ขอให้ท่านช่วยอธิบายเรื่อง วงจรปฏิจสุมุบาทให้ฟังหน่อย”**

อาตมาจึงตอบไปว่า “วงจรของปฏิจสุมุบาทนั้นหมุนเวียนต่อเนื่องกันไป เนื่องจากเป็นเหตุเป็นผลกัน ที่โยมส่วนใหญ่ได้ฟังกันมาจะเป็นการนำเอาวงจรที่พระพุทธเจ้าอธิบายไว้ในพระไตรปิฎก แล้วพระสงฆ์นำมาเล่าให้ฟัง แต่ที่อาตมาจะพูด ต้องขอออกตัวว่าไม่เคยมีความรู้ด้านปริยัติมาก่อน เพียงแต่เห็นวงจรจากการปฏิบัติวิปัสสนาของตนเอง อาจเหมือนหรือแตกต่างไม่ทราบนะ

“ต้นวงจรนั้นเป็นอวิชชา ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดสิ่งต่างๆ มาจนถึงผัสสะ การปฏิบัติวิปัสสนาจะเริ่มที่ตรงนี้ เมื่อผัสสะมากระทบตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจรวมใจด้วยคือความคิดนับเป็นรูป ก็จะทำให้เกิดเป็นเวทนาความชอบ-ไม่ชอบซึ่งจัดว่าเป็นผล หากมีสติระลึกรู้ตั้งแต่ผัสสะ สภาพผัสสะต่างๆ จะเป็นเพียงสักแต่ว่าไปเลย จะทำให้ผลคือเวทนาชอบ-ไม่ชอบเกิดไม่ได้ หรือหากสติไม่ว่องไวพอ มารู้ทันตอนเวทนาเกิดความรู้สึกชอบ-ไม่ชอบ ก็ยังสามารถเข้าไปรู้อารมณ์ได้ทัน แต่ถ้าไม่มีสติมารู้ เวทนาจะเป็นเหตุให้เกิดตัณหาเป็นผล คือชอบมากขึ้นแล้วต้องการอยากได้มาเป็นของตนเอง หรือหากสิ่งนั้นไม่ชอบก็จะผลักออกไปให้พ้นๆ ตรงนี้แหละตัวสำคัญ เนื่องจากจุดนี้กิเลสจะเข้ามาปรุงแต่งแล้ว อารมณ์ถึงเข้าผลักออกมาจากการทำงานของเขา จากนั้นเมื่อความอยากรุนแรงขึ้น เริ่มยึดสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเข้ารู้สึกว่าเป็นของกูขึ้นมา

“ยกตัวอย่างเช่น หญิงสาวคนหนึ่งเห็นชายคนรักกำลังพูดคุย กะหงุกกะหองกับผู้หญิงอื่น **ขณะที่เห็นก็คือผัสสะเข้ามากระทบ ส่งผลให้เกิดไม่ชอบ (เวทนา) ทันที** เมื่อนั้นกิเลสคือโทสะทำหน้าที่ ประูณแต่งทันที ‘ดูซิ เผลอไม่ได้เชียวนะ อย่างนี้ต้องให้มันรู้ซะมันง่วง ใฝ่เป็นใฝ่’ จากเวทนาจึงกลายเป็นวิภวัตถุทันที ต้องการผลักไส ไหลส่งผู้หญิงคนนั้นให้ออกไปไกลๆ เนื่องจากแฟนหนุ่มเป็นของตน มาก่อนแล้ว จากวงจรที่ผ่านมาแล้วในอดีตจึงเป็นอุปาทานว่า นี่แฟน ของฉัน เธอไม่ควรมายุ่ง ว่าแล้วจึงเดินอาดๆ เข้าไปถึงก็กระซาก พรวด แฟนหนุ่มปลิวไปอยู่ข้างหลัง แล้วลงมือตบผู้หญิงทันที จากอุปาทานก็เกิดชาติขึ้นมาเลย เพราะไปก่อภพก่อชาติมีเรื่องมีราว กันแล้วระหว่างผู้หญิงสองคนนี่”

เมื่อถึงตรงนี้พิธีกรได้ถามขึ้นมาว่า “อ้าว ผมนี้กว่าชาติตรงนี้ จะเป็นชาติที่ต้องเกิดตายกันจริง ๆ”

อาตมาจึงเสริมว่า **“ในวงจรปฏิจลสมุปบาทมีความพิสดาร ซ้ำซ้อนหลายมิติ มิติแรก** เนื่องจากเหตุที่หญิงสาวสร้างคือตบ ผู้หญิงคนนั้น เกิดเป็นผลคือมีเรื่องมีราวขึ้นโรงพักโกรธแค้นกันแล้วนี่ เป็นชาติเล็กในชาติปัจจุบัน (ชาติในชาติ) **มิติที่สอง** คือ มันจะผูกเวร กันไปเป็นผลในการเกิดชาติต่อไปด้วย และ**มิติที่สาม** หากกลับมา มองจุดเดียวกันตอนที่หญิงสาวผู้นี้ตบ เหตุการณ์นี้เป็นผลจากเหตุ ในอดีตก่อนหน้านี้อีกสองคนนี่เคยมีเรื่องมีเวรมีกรรมกันมาอาจจะชาตินี้ หรือชาติที่แล้วๆ มาด้วย ดังนั้นวงจรนี้จึงมีความพิสดารมาก ยาก ที่จะเจียรไนออกมาเป็นคำพูดให้เข้าใจได้หมด แต่คงพอเข้าใจภาพ คร่าวๆ เมื่อมีการปฏิบัติวิปัสสนาแล้ว เมื่อตัดวงจรได้ที่ผัสสะหรือ เวทนา ภพชาติต่างๆ ก็จะไม่เกิดต่อ แถมไประงับเวรกรรมระหว่าง กรรมในอดีตไปด้วยในตัว และเกิดเป็นอโหสิกรรมไปโดยอัตโนมัติ

“เมื่อปฏิบัติไปมาก ๆ จนรู้แจ้งแล้ว ผู้ปฏิบัติสามารถเปลี่ยน
อวิชชาให้กลายเป็นวิชาได้ ตัวผู้นั้นก็จะออกมาจากวงจร ไม่หมุนไป
ตามวงจรนี้อีก จึงหยุดการเวียนว่ายตายเกิดไปเลย”

จากนั้นก็สนทนากันต่อไปเรื่องศูนฺยปฏิบัติธรรม จนพิธีกร
พูดขึ้นมาว่า “ผมนั่งฟังท่านพูดมา ไม่อยากเชื่อเลยว่าท่านฟังบวชมา
เพียงสองเดือน แล้วที่ท่านอธิบายความพิสดารเป็นมิติต่าง ๆ นั้น
ท่านได้รู้มาจากการปฏิบัติหรือครับ”

อาตมาจึงตอบไปว่า “เปล่าหรอก ตอนปฏิบัติก็เห็นเป็น
ขณะ ๆ ไป ไม่เคยเอามาวิเคราะห์ เพราะไม่รู้จะวิเคราะห์ไปทำไม
พูดจริง ๆ นะว่านี่เพิ่งพูดครั้งแรก พูดไปดูไป หมายความว่าปาก
พูดไปแล้วแวบเข้าไปดูสภาวะในขณะเล็ก ๆ ที่มีช่องว่างอยู่ แต่ก็
พูดไปเท่าที่รู้เท่านั้นนะ ที่ไม่รู้พูดไม่ได้ และไม่คิดจะพูด”

“สัปดาห์หน้าจะขอสัมภาษณ์ท่านอีกครั้งหนึ่งนะครับ”

“เออ โยม รายการนี้คืออะไรนะ”

“อ้อ รายการนี้เป็นรายการในช่องพุทธศาสนาของจังหวัด
สุราษฎร์ธานีครับ ส่วนใหญ่ก็คงจะเป็นพระที่เปิดฟัง ฆราวาส
ที่ใฝ่ธรรมก็มี”

“เอาละสิ พระสองเดือนเทศน์ให้พระเถระฟังกระมังนี่”

ให้รู้คิด คิดดับแล้วจะทำงานได้อย่างไร แม้แต่ท่านเองก็ยังคิดโน่นคิดนี่เลย

เป็นคำถามที่ดี เหมาะสมกับเป็นคนรุ่นใหม่ กล้าถามแบบ
ไม่เกรงว่าเป็นพระเลย นี่ถ้าตอบไม่ได้ พระหน้าแตกนะนี่ เสีย
คำถามมาจากโยมผู้ชายท่านหนึ่ง ทำทางเป็นคนรุ่นใหม่ไฟแรง

อาตมาจึงแกล้งไขข้อข้องใจไปว่า “โอ้โห...นี่ถ้าเป็นพระ

ประเภทจำมาพูด สงสัยเดี๋ยงงานนี้ การเจริญสติเข้าไปดูสภาพ
คิดแล้วคิดก็จะดับไป เพื่อป้องกันไม่ให้โหมเหมาความคิดไปปรุงแต่ง
ซึ่งจะมีผลเป็นทุกข์ ขอยกคำหลวงพ่อบอกท่านหนึ่งมาเป็นแนวทาง
ให้ได้มีหลักในการปฏิบัติแล้วกัน ท่านบอกไว้ว่า ในระหว่างการ
ทำงานที่ต้องใช้สมองคิดงานหรือเป็นนักเรียนต้องอ่านหนังสือ
เพื่อท่องจำหรือคิดทำการบ้านนั้น คิดไปเลยนะ ไม่ใช่เวลาของการ
เจริญสติ เนื่องจากระหว่างการจดจ่อกับการทำงานหรือจดจ่อ
อ่านหนังสือนั้น สภาวะขณะนั้นเป็นสมาธิอยู่แล้ว หากเข้าไปรู้
ในขณะนั้นๆ ความคิดจะดับไป จะไม่เหมาะและไม่เกื้อกูลในการ
ทำงาน แต่เมื่อคิดงานอยู่หรือทำการบ้านอยู่แล้วเริ่มเบื่อหรือขี้เกียจ
นั้นแหละจึงเป็นเวลาของการเจริญสติ เมื่อหายเบื่อแล้วจะกลับไป
คิดก็คิดไปได้เลย เพราะจิตรับรู้ได้ที่ละอารมณ์อยู่แล้ว

“ส่วนอาตมาคิดก็ใช้หลักการแบบนี้แหละนะ แต่ฝากไป
นิตหนึ่งว่า ความคิดของปุถุชนเมื่อถูกปรุงแต่งเป็นสมุทัย มีผล
เป็นทุกข์นะ ใช้โหม แต่ความคิดของพระอรหันต์เมื่อถูกปรุงแต่งเช่นกัน
แต่ไม่มีผลเป็นทุกข์ เพราะขณะนั้นไม่เป็นสมุทัยนะ ฟังรู้เรื่องก็
รู้เรื่องนะ ถ้าไม่รู้เรื่องก็ปล่อยผ่านไป” (แก๊งเด็ก)

สมัยท่านเลี้ยงกุ้งไม่บาปหรือ ช่วงนั้นปฏิบัติธรรมอย่างไร

อาชีพเลี้ยงสัตว์เป็น จัปสัตว์เป็นเป็นบาปแน่ๆ ตรงนี้หลวงพ่อบอก
ท่านก็ได้เคยพูดไว้ทำนองเดียวกันว่า โดยอาชีพมันเป็นอกุศลอยู่
แต่หากเรายังต้องทำอาชีพนี้ก็ต้องเอาใจเข้าไปผูกพันตลอดเวลา
เวลาที่เราเดินไปเดินมาก็เจริญสติไปได้ นี่ ไม่ได้ฆ่ากันตลอดเสียเมื่อไหร่
เวลาที่ไม่ได้ทำก็แบ่งเป็นการเจริญกุศลซะ

ถ้าเห็นอย่างนี้แล้ว เมื่อเลี้ยงอาชีพเลี้ยงกุ้งไม่ได้ ๓-๔ เดือน

จะจับทีหนึ่ง ดังนั้น ใน ๑๒๐ วัน ทำบาปจริงๆ อาจไม่กี่ชั่วโมง
แต่ระหว่างการฆ่าอย่าให้ใจลงไปดีใจ เสียใจ หรือสะใจกับการตาย
ของเขา แล้ววันหนึ่งกรรมจะค่อยๆ จัดสรรให้เองนะ





ยาแรงกางใจ

๒๑ กันยายน ๒๕๔๙

พลังบุญจากพุทธบริษัทตัวน้อย

ท่านเดนนิส พระชาวอเมริกัน ท่านไปบังกลาเทศมาเมื่อปี
ที่แล้ว ที่นั่นศาสนาส่วนใหญ่เป็นอิสลาม แต่ก็มีผู้ที่นับถือพุทธ
อยู่บ้างเช่นกัน การที่มีผู้นับถืออยู่น้อยจึงทำให้ความเป็นอยู่ของพระ
ที่นั่นอึดอัดขัดสนมาก ท่านจึงนำสามเณรน้อยสองรูปกลับมาศึกษา
เล่าเรียนปริยัติที่เมืองไทย

ท่านเล่าว่า พระที่นั่นมีจีวรเพียงรูปละชุด เวลาซักจะลำบาก
มาก ต้องรอจนแห้งจึงใส่ได้อีก ข้าวของเครื่องใช้ก็ไม่ค่อยมี หลังจาก
ได้ยินอาตมาก็คิดว่าทำอย่างไรจึงจะได้ของมามาก ๆ สำหรับให้ท่าน
นำไปช่วยทำให้พุทธศาสนานั้นยังคงอยู่ต่อไป เพราะหากเป็นอย่างนี้
อีกไม่นานศาสนาพุทธอาจจะหมดไปจากบังกลาเทศ

ว่าแล้วจึงทำสิ่งที่ถนัด คือบอกบุญไปยังโยมคน (น้องสาว) ว่า
ให้ออกจดหมายส่งถึงผู้ปกครองนักเรียนของโรงเรียนอินตวิทย์ว่า
จะมีการทอดผ้าป่าอัฐบริหารช่วยพระภิกษุสงฆ์ในบังกลาเทศ ซึ่ง
ต้องการจีวรและบาตร รวมถึงบริวารต่างๆ ที่จำเป็น จึงนัดวันที่
ที่จะถวายผ้าป่ากันในวันพฤหัสบดีที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙

สงฆ์ทั้งหมดที่ไปรับมีท่านมหาสุตใจ พระเดนนิส สามเณร สองรูปจากบังกลาเทศ และอาตมา ไปเป็นตัวแทนในการรับผ้าป่า ให้พระที่บังกลาเทศ โรงเรียนจัดนักเรียนทั้งหมดเข้าทำพิธีแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม กลุ่มละประมาณ ๔๐๐ คน ทอยก้อนเข้ามามอบ ซึ่ง นักเรียนทุกกลุ่มก็จะมีขั้นตอนเหมือนกัน คือ อาราธนาศีล รับศีล กล่าวถวายผ้าป่า รับพร อาราธนาธรรม ให้สามเณรจาก บังกลาเทศเทศน์ให้ฟังเป็นภาษาไทย ซึ่งสามเณรก็ทำได้ดีมาก

โยมคนในตำแหน่งครูใหญ่ของโรงเรียนก็เป็นผู้ดำเนินการ ทุกอย่างให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ผ้าป่าครั้งนี้จะเห็นได้ชัดเจนว่า นักเรียนอนุบาลและเด็กประถมต้น ๆ นำของมาเยอะมาก และ เรียบร้อยพร้อมเพรียง อาราธนาศีลได้เอง กล่าวไปพร้อม ๆ กับ ครูใหญ่เลย อาตมานั่งอยู่บนเวที ซึ่งชมมากกับพุทธบริษัทตัวน้อย เห็นถึงพลังในการช่วยกันเซ่นกงล้อพุทธศาสนาไปในต่างแดน เรา เป็นประเทศแม่ของพุทธศาสนา จึงจำเป็นอย่างยิ่งและถือเป็นภาระ หน้าที่ที่จะต้องช่วยดูแลพุทธศาสนาในทุกๆ ประเทศ เพราะความ เสื่อมไปเป็นธรรมดา วันข้างหน้าพุทธศาสนาจะเคลื่อนออกจาก ประเทศไทยไปเช่นกัน ดังนั้นต้องช่วยกันปกป้องพุทธศาสนารอไว้ ในหลายๆ ประเทศ

เมื่อเสร็จพิธีก็เห็นว่าได้ข้าวของทั้งจีวร บาตร และอื่นๆ มากมาย ท่านเดนนิสหันมาทางอาตมา ยกมือไหว้แล้วพูดว่า "I have to thank you a thousand times." อาตมาจึงรีบยกมือไหว้ ท่านทันทีและตอบไปด้วยรอยยิ้มว่า "My pleasure, we do what we gotta do." การบินไทยให้นำหนักท่านฟรี ๒๐๐ กิโลกรัม แต่ งานนี้พอท่านเห็นของ ท่านพูดว่า สงสัยต้องไปคาร์โก้ (ส่งตามไป ทางเรือ) หลังจากฉันเสร็จ ท่านมหาสุตใจขอเดินชมโรงเรียนหน่อย

ท่านบอกว่าเป็นโรงเรียนที่เข้ามาแล้วสัมผัสได้ถึงพลังที่ดี ทุกอย่างดูเป็นระเบียบ นักเรียนเป็นระเบียบ รู้กาลเทศะและมีสัมมาคารวะ อาตมาจึงเรียนท่านว่า เดียวฉันเพลเสร็จจะพาชม

เมื่อทุกรูปเสร็จจากเพลก็พาขึ้นชมสำนักงาน ซึ่งเป็นที่พำนักชั่วคราวของพระอาจารย์ยามที่ท่านเข้ามาธุระในกรุงเทพฯ และเวลาที่อาตมานิมนต์ท่านมาทำงานเขียนหนังสือ ทุกท่านเห็นห้องปฏิบัติแล้วพูดเป็นเสียงเดียวกันพร้อมไปหน้าที่ขึ้นชมว่า “ไม่น่าเชื่อว่า จะเห็นสถานที่อันแสนสงบทั้งๆที่อยู่ในโรงเรียนที่น่าจะมีความวุ่นวาย และทันทีที่เดินเข้ามาสัมผัสถึงพลังแห่งความดีซาบซ่านเข้าไปในใจ” อาตมาจำได้ วันแรกที่ท่านเดินนิสเข้ามา ท่านก็พูดคำนี้เช่นกัน

จากนั้นพาทุกท่านเดินชมห้องเรียน ICT ของโรงเรียนยินดี-วิทย์ ซึ่งเป็นโรงเรียนในโครงการ Intel Teach to the Future เป็นโรงเรียนต้นแบบของประเทศที่ใช้ระบบสารสนเทศเข้ามาบูรณาการร่วมกับการสอนทุกวิชา นักเรียนจะได้เรียนในวิชาปรกติโดยมีคอมพิวเตอร์ซึ่งเชื่อมต่อโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงในการให้นักเรียนตั้งแต่ ป.๔ ถึงมัธยมได้สืบค้นเนื้อหาที่เรียนและทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำเสนอผ่านโปรแกรมต่างๆ อาทิเช่น Power-Point, Publisher, Dreamweaver ซึ่งคณะสงฆ์ทั้งหมดถึงกับทึ่งในสิ่งที่เห็นจนท่านมหาสุดใจพูดออกมาว่า “วันนี้มาได้เห็นโรงเรียนที่ดีที่สุดและระบบการเรียนที่ดีที่สุดอีกด้วย อยากมาสอนธรรมะเด็กที่นี่นะ”

จากนั้นระหว่างที่เดินชมกันไปเรื่อยๆ ท่านก็บอกว่า แล้วใครเป็นผู้อำนวยความสะดวกนี้ละ อาตมายิ้มๆ แล้วบอก ผมเอง ท่านจึงบอกว่า เป็นเจ้าของเองเลยหรือ จึงบอกว่า เป็นของโยมแม่ เพียงเข้ามาช่วยเท่าที่พอจะช่วยให้ ก่อนมาบวชค่อยๆ เคลียร์ทุกอย่าง วางระบบ

บริหารไว้หมดแล้ว เมื่อไม่ได้กลับไปอีก ท่านจึงพูดขึ้นมาทันทีว่า สถานที่นี้ยังต้องการท่าน งานที่นี้เป็นกุศล โรงเรียนของท่านสร้างเด็กเก่งๆ มาก ท่านสามารถอบรมสั่งสอนให้คนได้เป็นคนดีครั้งละเป็นพันๆ คน พระมาสอนอย่างมากได้แค่สี่ปดาค์ละชั่วโมงเดียว แต่การมีผู้อำนวยการเช่นท่าน นักเรียนทั้งหมดจะสามารถได้รับธรรมะทุกชั่วโมงตลอดสี่ปดาค์ รวมถึงครูและบุคลากรอีกที่จะได้ธรรมะไปด้วย ที่ท่านทำอยู่ไม่ต่างจากพระเลย แถมท่านยังสร้างเด็กให้เก่งและมีวิชาความรู้ติดตัวไปอีกด้วย ทำมากกว่าพระนะ ทำให้อาตมาถึงกับเงิบและอึ้งไปจริงๆ นะ คำพูดของท่านมหาสุดใจ

คนดีสุดๆ ยามความตายมาเยือน สถิติแตก

ครูของโรงเรียนยินดีวิทย์ล้วนเป็นคนดีทุกคน เอาใจใส่กระตือรือร้น ผ่านการอบรมวิชาความรู้ทั้งทางการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าปฏิบัติธรรม

โรงเรียนมีผู้ช่วยผู้อำนวยการท่านหนึ่งชื่อวรรณดี ท่านเป็นคนที่สังคมยกย่องว่าเป็นคนดีจริงๆ ทุ่มเทศชีวิตทั้งหมดให้กับการเป็นครู ได้รางวัลครูดีเด่นทุกปีทั้งจากหน่วยงานของรัฐ จังหวัด และโรงเรียนเอง จนเจ้าตัวประกาศไม่ขอรับรางวัลอีก ไม่อย่างนั้นคนอื่นจะไม่ได้เลย เพราะทำอย่างไร จะใช้เกณฑ์แบบไหน ผลก็ต้องออกมาเป็นท่านนี้ทุกครั้ง

แต่แล้วสี่เดือนที่แล้ว ครูวรรณดีปวดท้องมากจนทนไม่ไหว ไปโรงพยาบาล หมอตรวจดูแล้วปรากฏว่าเป็นซีสตีไนรั้งไข่ จึงทำการผ่าตัด อาตมาซึ่งขณะนั้นยังเป็นฆราวาสอยู่ได้ไปเยี่ยม หน้าตาเขาเต็มไปด้วยความทุกข์ เขายอมรับว่าถึงตรงนี้เขาทุกข์มากเหลือเกิน ปากบอกรับไม่กลัวตาย แต่ความเป็นจริงไม่ใช่เลย ชีวิตอยู่ด้วยความ

กังวลและความกลัว

เมื่อผ่าตัดเสร็จออกมาพักฟื้นระยะหนึ่ง เริ่มกลับมาทำงาน
อาตมาบอกแล้วใช่ไหมว่า เมื่อกรรมส่งผลละก็ ไม่เคยให้ตั้งหลัก
ได้หรอก ทันทีที่ล้มลงเขาจะตามมาขย้ำกันทั้งฝูง ผลของขึ้นเนื้อ
ที่ตัดออกไปปรากฏว่าเป็นมะเร็ง

จึงต้องมีการผ่าตัดครั้งที่สอง เพื่อเปิดแผลเข้าไปดูใหม่ให้
แน่ใจว่ายังมีเนื้อร้ายอยู่อีกหรือไม่ เวลาเราเขียนเวลาเราฟังเรื่อง
ของคนอื่นก็จะรู้สึกว่าการมันเป็นอย่างนั้นก็ทำไปตามหมอบอก
บอกระยะ แต่คนผู้อยู่ในสภาพนี้ยากนักที่จะทำให้ใจเป็นปกติได้
แต่ละขณะแต่ละวินาทีเต็มไปด้วยความกังวล ใจหนึ่งก็อยากจะ
ทำอะไรให้จบๆ ไปจะได้รู้แล้วรู้รอด เต็มใจกลัวกลัวความวิตกกังวลก็
เข้ามารุมเร้าจนกลายเป็นความทุกข์ระทมจมอยู่ หาทางออกจาก
อารมณ์นี้ไม่ได้ มองไปข้างหน้ามืดมนลึนดี เจ้าตัวเริ่มรู้สึกว้าว
อย่างที่ไม่สามารถจะทนอารมณ์นี้ได้

และแล้วการผ่าตัดครั้งที่สองก็เริ่มขึ้นที่โรงพยาบาลรามธิบดี
ผลออกมาว่ามะเร็งน่าจะถูกตัดออกไปหมดแล้ว ทำทางทุกคนจะ
โล่งอก รวมทั้งตัวเขาเอง หลังพักฟื้นจนค่อยยังชั่วก็กลับมาทำงาน
การที่มาทำงานนั้นเพราะเขาไม่ต้องการอยู่บ้านคนเดียว มันเหงา
และว้าวุ่นมาก

อาตมาพอเข้าใจได้เพราะโดนเข็นเข้าห้องผ่าตัดมา ๓ - ๔ ครั้ง
แล้วชีวิตนี้ ระหว่างนอนอยู่ในห้องพักคนป่วย ขณะที่นอนบนเตียง
แล้วถูกเข็นไปตามทาง ตามมองดูไฟเพดานที่ผ่านไปๆ เตี้ยงถูกเข็น
เข้าไปในลิฟต์ แล้วต่อไปยังห้องพักเพื่อรอเข้าสู่ห้องผ่าตัด แล้วเชื่อ
ไหมว่า ห้องผ่าตัดนี่เย็นยะเยือกทุกโรงพยาบาล กลิ่นยาและเสียง
เครื่องมือที่ทำจากสแตนเลสกระทบกันดังก้องเข้าไปในโสตประสาท

เสียงพยาบาลพูดคุยกันในเรื่องต่างๆ แบบไม่แยแสว่าคนนะที่นอน
อยู่แถวๆ นั้น นานๆ จะเข้ามา ทุกโรงพยาบาลก็พูดเหมือนกันว่า
ไม่เป็นไรหรอก เดียวก็หาย เตี้ยงก็ถูกเข็นเข้าไปอยู่ที่ไฟฟวงใหญ่
ที่แขวนบนเพดานส่องหน้าส่องตาอยู่เพื่อจะให้ใจมันสิ้นสะทำนว่า
วินาทีต่อไปเจ้าจะสลบไป...แล้ว...จะฟื้นรีเปล่าไม่รู้ แล้วนี่ใครต่อใคร
กันในชุดสีเขียวปิดหน้าปิดตาคลุมหัวยื่นมุ้งเรากันมากมายโดยไม่รู้จัก
ใครสักคนเลย โอ๊ย...เป็นใครก็อดจะออกสิ้นขวัญแขวนไม่ได้หรอก

แต่สำหรับตัวเองผ่านเข้าห้องผ่าตัดมาตลอด ไม่เคยหวั่นไหว
ใดๆ เลย ไม่ใช่ไม่กลัวตาย แต่อยู่กับปัจจุบันดูอาการของกายไป
ดูอาการของใจไป ไม่เห็นเขาคิดไปถึงตรงนั้นสักที ทุกครั้งอบอุ้น
เหมือนมีเพื่อนเข้าไปดูแลกันอยู่ด้วยกัน ไม่เคยเหงาไม่เคยทุกข์เลย
ทุกครั้งที่ต้องนอนโรงพยาบาลจะรู้สึกถึงความด้อยสมรรถภาพลง
ของกาย จะเกิดความไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต จะเกิดปัญญา
ในระหว่างนั้นมาก เวลากายอ่อนแรง วิงเวียน ใจจะห่อถอย ถ้าเรา
ดูไปด้วยความซื่อตรงจะเห็นถึงอันตรายในการไหลไปในอารมณ์อวกุศล
ได้ง่าย แต่ทันทีที่สติมา ความห่อแท้ห่อถอยจะดับไป เกิดเป็น
ปัญญาเห็นแจ้งกับสังขารได้ ละและปล่อยวางได้มากขึ้น ในเวลาป่วย
เป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการเจริญสติ จริงๆ นะ

กลับมาที่ครุวรรณดี หลังจากกลับจากการผ่าตัดครั้งที่สอง
ผิดไปเป็นคนละคน กลัวการอยู่คนเดียว รับประทานไม่ได้แล้วที่ต้องอยู่
คนเดียว ใครจะพูดอย่างไรไม่ฟังทั้งนั้น ไปนอนตามบ้านคนนั้น
คนนี้เรื่อยไป เจ้าตัวก็ยอมรับว่าหนีจากสภาพนี้ไม่ได้ ทนไม่ได้อีก
ต่อไปที่จะต้องอยู่คนเดียว

เท่านี้ยังไม่พอ หมอโทรกลับมา บอกให้ไปที่โรงพยาบาล
เพื่อไปทำคีโม ถึงตอนนั้นใจเขาเริ่มกระวนกระวาย ปฏิเสธที่จะไป

พบหมอ ปฏิเสธที่จะทำคีโม เพราะเริ่มไม่แน่ใจว่าหมอรู้อะไรแล้ว ไม่บอกหรือเปล่า ทำคีโมแล้วร่างกายจะยิ่งทรุดหนักเข้าไปใหญ่หรือไม่ หรืออาจจะยิ่งทำให้ชีวิตสั้นลงหรือไม่ ควรรอนดีจึงหนีไปอยู่ตามบ้านเพื่อนเพื่อไม่ไปหาหมอ (แต่ในความเป็นจริงจะหนีไปไหนละ หมอไม่ได้มาวิ่งตามเราลักหน้อย แต่เราหนีตัวเอง และก็หนีไม่ได้ด้วย เพราะความรู้สึกที่เราต้องการจะวิ่งหนีมันอยู่ในใจของเราเอง)

แต่วันๆไปโรงเรียนเพื่อไปรับผ้าป่ามีโอกาสได้พบและได้คุยกัน “ควรรอนดีเป็นอย่างไรบ้าง” เขาตอบว่า “ไม่ไหวค่ะ หนีอารมณ์นั้นตลอด หนีไม่พ้นเลย ทุกข์มากเหลือเกิน แต่พรุ่งนี้ตัดสินใจจะไปพบหมอเพื่อไปทำคีโม” อาตมาจึงพูดต่อ “การหนีไปเรื่อยๆ ไม่มีวันพ้น จะออกจากสิ่งใดต้องอยู่กับสิ่งนั้น ขณะนี้ความทุกข์เกิดกับเราอย่างหนัก ถือเป็นโชคดี ได้เห็นอารมณ์นี้อย่างชัดเจน โดยทั่วไปการเข้าไปดูอารมณ์นี้มันต้องอาศัยความกล้าความเด็ดเดี่ยวมาก เพราะมันทรมาน แต่สังเกตดูเถอะว่า ครั้งแรกจะหนักมาก ถ้าทนดูไปเรื่อยๆ แต่ละครั้งจะไม่หนักเหมือนครั้งแรกๆหรอก ความทุกข์จะค่อยๆ ลดอาณาจักรตัวเองเมื่อถูกรู้ อยากลัวที่จะเผชิญหน้ากับความจริง

“หลวงพี่จะพูดอะไรให้ฟัง อาจแรงหน่อยนะ เพราะกรณีควรรอนดีต้องใช้ยาแรงแล้ว หากมีใครคนหนึ่งอายุยังไม่มากเดินข้ามถนนแล้วโดนรถชนตายตรงนั้น คนจะยืนวิพากษ์วิจารณ์กันว่า คนนี้ไม่น่าตายเลย อายุยังน้อยอยู่เลย แถมยังเป็นคนดีอีกด้วย คนทั่วไปก็จะเห็นด้วย แต่สำหรับหลวงพี่จะบอกให้เลยว่า คนคนนั้นสมควรตายแล้ว สิ่งที่เขาเคยทำมาในอดีตส่งผลกรรมอย่างสาสมแก่เหตุทุกครั้ง กฎแห่งกรรมไม่เคยส่งผลผิดพลาด เนื่องจากเป็นกฎของธรรมชาติ ไม่มีบุคคลใดสามารถไปบิดเบือนหรือเปลี่ยนแปลงได้

เพียงแต่ท่านไม่สามารถไปรู้ได้เท่านั้น จะยกตัวอย่างเรื่องจริงให้ฟัง
“มีหมอท่านหนึ่ง (เรื่องนี้เคยอ่านหนังสือที่หมอผู้นี้เขียนไว้นานแล้ว เนื้อหาอาจถูกตัดไปบ้างหรือรายละเอียดอาจคลาดไปบ้างโปรดอภัย แต่สาระหลักยังคงอยู่) เป็นคนดีมาก ช่วยเหลือสังคมมาตลอด จนกระทั่งท่านป่วยเป็นโรคปวดหัวอย่างรุนแรง (ไม่เกรน) รักษาดีมาก รักษาเท่าไรๆก็ไม่มีแว้วว่าจะหาย ผ่าตัดแล้วหลายครั้งก็ไม่ได้ผล ที่ว่าปวดหัวนี้ปวดกันแบบขั้นรุนแรงแทบจะตายเลยนะ ไม่ใช่ปวดหัวตัวร้อนแบบที่เราคุ้นๆกัน จนหมอดัดด้วยกันสงสัยแต่หาสาเหตุที่แท้จริงไม่ได้ คุณหมอมือที่ป่วยนี้พักรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช ในห้องพักที่ท่านพัก ท่านเห็นเด็กหญิงอายุ ๑๒ ขวบวิ่งเล่นอยู่ ท่านก็พูดคุยด้วย และเด็กก็พูดคุยกับท่าน และบอกว่าเคยเกิดเป็นลูกท่านมาก่อน ท่านถึงงงๆ บางครั้งระหว่างที่ท่านพูดกับเด็กคนนั้นมีผู้มาเยี่ยมอยู่ด้วยก็สงสัยในพฤติกรรมแปลกๆของคุณหมอมือนี้ ท่านจึงรู้ว่ามียังเพียงท่านคนเดียวที่เห็น

“จนท่านได้ความจริงว่าเด็กคนนี้เสียชีวิตที่โรงพยาบาลนี้เมื่อวันที่เท่าไร เป็นลูกใคร จากคำบอกเล่าของเด็กเอง และเมื่อเช็คไปที่ประวัติของโรงพยาบาลก็เป็นเรื่องจริงทุกประการ แถมยังมีการติดต่อไปที่พ่อแม่เด็กตัวจริงมาด้วย ซึ่งมีการได้พบกันจริงๆ

“สาระอยู่ตรงนี้ เมื่อท่านได้ทราบอย่างแน่ชัดแล้วว่าไม่ใช่ภาพหลอนหรือภาพลวงตา ท่านจึงถามเด็กเกี่ยวกับอาการที่ท่านเป็นอยู่ เนื่องจากหาสาเหตุไม่ได้ มีการผ่าตัดเปิดดูเส้นประสาทครั้งแล้วครั้งเล่า เจ็บปวดทรมานอย่างที่สุด เพราะหากจำไม่ผิดผ่ามาแล้วแปดครั้งยังไม่สามารถหาสาเหตุได้ จนล่าสุดทีมแพทย์ลงความเห็นว่าจะต้องผ่าตัดโดยไม่ใช้ยาสลบ คือเอามีดกรีดหนังศีรษะเปิดออกเพื่อต้องการให้รู้สึกตัว (หมอผ่าตัดยังเอามาเล่าอีกว่า ท่าน

ร้องดังยิ่งกว่าควายถูกเชือด) จะได้บอกได้ว่าเส้นประสาทในสมอง เส้นไหนที่มีปัญหา ด้วยการเปิดสมองแล้วเย็บที่ละเส้น แค่นี้ ก็ชนหัวลูกแล้วนะงานนี้

“ทำไมท่านถึงโซคร้ายอย่างนี้ ท่านเป็นคนดีมากๆ คนหนึ่งของ สังคมทีเดียว ทุกๆ คนพูดกันอย่างนี้หมด ไม่มีใครว่าท่านไม่ดีเลย เพราะท่านเป็นคนดีตั้งแต่เกิด แต่ถ้าอาตมายืนยันคำพูดที่พูดกับคุณ วรณดีเมื่อสักครู่ว่าคนผู้นี้สมควรต้องรับกรรมอย่างที่ท้าวไปแล้วโดย ไม่ต้องฟังเรื่องต่อไป ทุกคนจะรุมด่าอาตมาแน่ๆ ถ้างั้นฟังต่อไป

“เมื่อท่านถามเด็กหญิงว่า ‘ทำไมพ่อถึงต้องทนทุกข์ทรมาน อย่างนี้ พ่อไม่เคยทำอะไรไม่เคยทำชู้กับใครๆ เลย แล้วทำไมจึง เป็นอย่างนี้ มันไม่ยุติธรรมเลย’

“เด็กหญิงจึงตอบว่า ‘ที่พ่อต้องผ้ายังไม่จบแค่นี้หรอก พ่อต้อง โดนหนักกว่านี้ ในอดีตสมัยรัชกาลที่ ๓ พ่อเป็นผู้คุมนักโทษและ ราชมัล งานของพ่อคืออยู่ประจำในเรือนจำ หน้าที่ของพ่อคือทรมาน นักโทษให้รับสารภาพ’ ท่านจึงพูดสวนขึ้นมาทันทีว่า ‘แต่พ่อก็ทำตาม หน้าหน้าที่นี้’ ‘ใช่ พ่อทำตามหน้าที่ แต่มีนักโทษอยู่คนหนึ่งที่พ่อ ทรมานเขาด้วยการเข้าช้อนคา ตอกเล็บ ใช้เครื่องบีบขมับ พ่อบีบ เข้าไปเรื่อยๆ นักโทษผู้นั้นทรมานอย่างแสนสาหัสจนสลบ แต่ ตลอดเวลาเขาบอกมาตลอดว่าเขาบริสุทธิ์ พ่อกลับไม่ยอมฟัง แม้ว่าเขาจะยืนยันในความบริสุทธิ์มาตลอดก็ตาม พ่อบีบขมับเขา จนกะโหลกแตกขาดใจตาย นี่คือการที่พ่อจะต้องรับ’

“เห็นหรือยังว่าไม่ว่าใครๆ ก็ไม่อาจหนีพ้นกฎแห่งกรรมได้ เพียง เราไม่รู้เท่านั้นเองว่าเราทำอะไรไว้บ้างในชาติไหน หากเราเข้าใจแล้ว ทำใจที่จะรับไปโดยมีสติ ก็จะรับด้วยความเข้าใจ จะไม่ผูกเวรกรรม ต่อไปอีก (เรื่องคุณหมอบอจบอย่างไรนะหรือ หลังจากเปิดสมองผ่า

โดยไม่ใช้ยาสลบแล้ว อีกสี่ปีจึงมีการผ่าตัดอีก คุณหมोजึงหาย เป็นปรกติ แต่หมอก็ยอมรับในวิบากกรรมที่ตนได้ก่อไว้ ส่วน เด็กหญิงคนนั้นเมื่อถึงวาระหนึ่งเขามาทบหมอว่า หนูจะไปเกิด แล้วนะ ซาติน้าหนูจะเป็นผู้ชาย จากนั้นเขาก็ไม่มาอีกเลย)*

“ดังนั้นครุวรรณดีคงเข้าใจที่หลวงพี่พูดนะ คงตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม เมื่อเข้าใจได้ก็จะปล่อยวางเอง ขณะนี้ครุวรรณดีจิตใจ เศร้าหมองมาก นี่เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง สภาพนี่คือเป็นอกุศลจิต จิตจะหนักๆ ไม่เบิกบาน จิตลักษณะนี้จะเหตุนำไปสู่ทุกขภูมิ นั่นคือ ภูมิของเดรัจฉาน เปรต อสุรกาย และสัตว์นรก ดังนั้น หากเป็นแบบนี้สิน้าเป็นห่วง เพราะครุวรรณดีกำลังเตรียมสถานที่ ที่จะไปต่อเป็นแบบนี้แล้ว

“การที่ต้องไปเกิดในอบายภูมิหรือนรานั้น อย่าหวังว่าจะขึ้น มา ได้ง่ายๆนะ พระพุทธองค์เคยตรัสไว้อย่างน่าสะพรึงกลัวว่า โอกาส ของผู้ที่ตกไปอยู่ในอบายภูมิแล้วได้กลับมาเกิดในสุคติภูมิอีกนั้น มีโอกาสเพียงน้อยนิดเท่านั้น อุปมาดั่งเต่าตัวหนึ่งว่ายน้ำใน มหาสมุทรในทุกๆ ๑๐๐ ปี เต่าตัวนี้จึงจะโผล่ขึ้นมาหายใจเหนือน้ำ ครั้งหนึ่ง เมื่อโผล่ขึ้นแล้วมีโอกาสได้พบสวิงจากเรือประมงซึ่งมีอยู่ ลำเดียวซ้อนขึ้นไปให้พ้นจากมหาสมุทร นั่นแหละคือโอกาสที่จะพ้น จากอบายกลับสู่สุคติภูมิ อย่าทำเป็นเล่นนะ ดังนั้นการที่เป็นคน อยู่ทุกวันนี้ถือเป็นโชคมหาศาลแล้ว

“จิตมีคุณสมบัติคือจะรับรู้ได้ที่ละอามณ์ หากในขณะนั้น เขารับอามณ์ที่เป็นอกุศลอยู่ เขาก็รับอามณ์ที่เป็นกุศลไม่ได้เลย และขณะนี้เขากำลังรับอามณ์ที่เป็นอกุศลอยู่ ดังนั้นในทางกลับกัน

* รายละเอียดของเหตุการณ์นี้สามารถอ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ “กรรมใดใครก่อ” ของพระชาลชัย อธิปญโญ (สำนักพิมพ์อมรินทร์จัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๕๔) หน้า ๑๔๑-๑๕๔

หากเราสามารถหาทางทำให้เขารับอารมณ์ที่เป็นกุศลแทนได้ อารมณ์
อกุศลก็จะเกิดไม่ได้เช่นกัน แล้วจะทำอย่างไร

“ขณะนี้หากสอนการเจริญสติล้วนๆ คงจะทำได้ไม่ตืนัก เพราะ
เหมือนสอนคนกำลังจมน้ำให้หัดว่ายน้ำฟรีสไตล์โดยบอกวิธีการจาก
บนฝั่ง คงต้องหาวิธีที่ง่ายกว่านั้น คือต้องโยนห่วงให้เกาะก่อน มี
โอกาสค่อยว่ายกันใหม่ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเข้าใจว่า ถ้าจิตรับรู้ได้ที่ละ
อารมณ์ เราจะหาอารมณ์กุศลให้เขาเกาะแทนให้มากกว่าอกุศล เช่น
จดจ่อกับงานที่กำลังทำ ขณะที่กำลังจดจ่อกับงานนั้นจิตจะเกิดเป็น
สมาธิทุกข์ จะหายไปชั่วขณะ เมื่อเสร็จจากงาน พอเพลอเขาจะเริ่ม
ให้เราคิดแล้วจะเป็นกังวลอีก ก็ให้รู้ตามกายไป เวลาเขาเคลื่อนไหว
ไปสอนหนังสือก็ให้มีจิตเมตตาแก่นักเรียน ดูแลเอาใจใส่เขา ขณะนั้น
จิตจะเป็นกุศล เนื่องจากเมตตาเป็นสภาพเย็น เป็นพรหมวิหาร จิต
ก็จะเกิดกุศลขึ้นมา เมื่อจิตหวนไปคิดก็ให้เข้าไปรู้คิดบ้าง จะเห็นคิด
ดับไป เมื่อเพลอคิด เดียวก็จะทุกข์อีก ไม่ต้องไปปรับทุกข์กับใคร
ให้เขาเห็นใจหรอกนะ เพราะการทำอย่างนั้นเท่ากับกำลังรื้อฟื้น
เรื่องราวต่างๆ กลับขึ้นมา จะยิ่งทำให้ความฟุ้งซ่านมากขึ้น บอก
ตัวเองให้เด็ดเดี่ยวแกล้วกล้าที่จะสู้กับความทุกข์ให้ได้ แล้วเมื่อ
สบายใจขึ้นก็ให้หาโอกาสไปพบหลวงพี่นะ ไปหัดว่ายน้ำกันจริงๆ

“หลวงพี่จะฝากไว้อีกอย่างว่า การตัดสินใจใดๆของเรา ไม่ว่าจะ
การทำดีหรือไม่หรือการจะไม่ทำดีไม่ว่า ขอให้เคารพการตัดสินใจของตัวเอง
เพราะไม่มีใครรู้อนาคต ดังนั้นการตัดสินใจวันนี้ไม่ว่าผลจะเป็น
อย่างไร เราจะต้องไม่โทษตัวเอง ไม่โทษหมอ ไม่โทษใครทั้งนั้น
เราจะยอมรับทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นเพื่อให้มันจบลง แต่เอาตมาก็
ก็คิดว่า การตัดสินใจใดๆ ของครูบรรณคดีคงประกอบด้วยสตินะ
ขอให้โชคดี แล้วว่างๆ ไปนั่งคุยกับหลวงพี่บ้าง หรือเข้าไปปฏิบัติ

ที่ยั่วพยุทฯ คุณย์ ๒ ก็ได้ เจริญพร”

บันทึกนี้ต้องพิมพ์ ใครจะโชคดีเท่าท่าน

หลังจากที่เริ่มทำประโยชน์ท่านตามหน้าที่ของสาวก เรื่องราวของผู้คนในโลกที่ทำให้ทุกข์โศกมีมากมาย แต่ละคนแต่ละแบบ ยิ่งสอนมากยิ่งขึ้นจนมาก ยิ่งเห็นเข้ามาที่ใจตนเองว่า เมื่อคนยังไม่รู้เท่าทันสิ่งที่มาปรุงแต่งจิตแล้ว ทุกข์ทั้งหลายก็จะมีที่อาศัยกักกินจิตใจให้ทุกข์ระทมไม่มีที่สิ้นสุด สร้างภพสร้างชาติ ทาต้นไม่ได้ ทาปลายไม่เจอ (หลายท่านถามว่า “ประโยชน์ท่าน” คืออะไร คำนี้ไม่คั้นเลย พระภิกษุสงฆ์จะเข้าใจดีว่าเป็นปัจฉิมโอวาทของพระพุทธเจ้าที่ประทานไว้ว่า *ท่านทั้งหลาย จงยังประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเกิด* หมายความว่า จงยังประโยชน์ตนก็คือบำเพ็ญเพียรภาวนาให้รู้แจ้งสิ่งที่พระศาสดาทรงสอนไว้จนเกิดดวงตาเห็นธรรม ให้เกิดขึ้นกับตน และเมื่อทำแล้วก็ให้ทำประโยชน์ท่าน คือออกช่วยเหลือชาวโลกให้พ้นทุกข์ตามพระธรรมคำสอน ด้วยความไม่ประมาท คือด้วยความมีสตินั่นเอง)

จากนั้นระหว่างทางกลับจากโรงเรียนไปยุวพุทธสมาคม คุณย์ ๒ นั้น คุณเมตตา อุทกะพันธุ์ โทร.เข้ามา เนื่องจากได้อ่านบันทึกของอาตมา คุณเมตตาเป็นผู้ที่มุ่งมั่นปฏิบัติมากผู้หนึ่ง เคยประสบความทุกข์อย่างหนักเมื่อครั้งเสียสามีอันเป็นที่รักไป จากนั้นมีโอกาสเข้าปฏิบัติหลายครั้ง ครั้งนี้พระอาจารย์คงเห็นว่าบันทึกนี้น่าจะเกื้อกูลต่อการปฏิบัติจึงส่งไปให้อ่าน

หลังจากหักทากันพอสมควร คุณเมตตาจึงพูดขึ้นว่า “บันทึกของท่านมีประโยชน์มากต่อทั้งผู้ปฏิบัติและไม่ได้ปฏิบัติ ดิฉันอ่านแล้ววางไม่ลงจริงๆ ทั้งสนุกทั้งน่าติดตาม มีสาระที่เป็นเรื่องจริงๆ

ไม่น่าเชื่อเลย ต้องยอมรับเลยว่าท่านเขียนได้ดีจริง ๆ

“ท่านคะ ผู้ปฏิบัติที่ติดขัด ลับสน ท้อแท้ ไม่รู้จะเดินทางอย่างไร กำลังทำถูกไหม แล้วเส้นทางคืออะไร หน้าตาเป็นอย่างไร ไม่เคยมีใครเล่า ชี้แจงให้ฟัง แต่ก็มีปฤชณคนธรรมดาคนหนึ่ง สามารถเดินทางไปแล้วพอจะมีความเข้าใจในธรรม เล่าให้ฟังทุกอย่าง ที่ได้พบ ทำให้ดิฉันเกิดกำลังใจที่จะปฏิบัติต่อไป”

คุณเมตตาเสริมต่อไปว่า “บันทึกนี้มีประโยชน์มากค่ะ ใครจะโชคดียังท่านคะ ที่ได้อยู่กับใกล้ชิดครูบาอาจารย์ขนาดนี้ ได้ท่านคอยชี้แนะ คอยแก้ไขช่วยเหลือตลอดเวลา ดังนั้นบันทึกนี้ควรจะได้รับเกียรติพิมพ์เพื่อเป็นเหมือนคู่มือเดินทางสำหรับนักปฏิบัติเลยนะค่ะ”

ถึงตรงนี้อาตมานึกย้อนกลับไปวันที่คุณเมตตาไปร่วมงานบวชที่วัดผาณิตาราม เรียนตามตรง คุณเมตตากับอาตมาไม่ได้สนิทกันมากขนาดจะรบกวนท่านให้มาร่วมงาน ดังนั้นจึงไม่กล้าเชิญท่านมางาน เกรงใจ เพราะทราบดีว่างานท่านเยอะมาก แล้วเราเองก็บวชตั้งไกล แต่คุณเมตตาก็ยังมาร่วมทั้ง ๆ ที่ท่านชวนคนนั้นคนนี้แล้ว ไม่มีใครมาเป็นเพื่อนเลย แต่ท่านกลับมุ่งมั่นที่จะมาให้ได้ จนท่านปรารภกับโยมแม่ว่า “คนเขาสงสัยกันมากเลยนะว่าทำไมดิฉันถึงต้องมางานนี้ โดยนิลล์ส่วนตัว ถ้าไม่มีใครมาเป็นเพื่อนด้วย ดิฉันจะไม่มาเลย” วันนี้อาจจะเริ่มมองออกแล้วว่าทำไมวันนั้นท่านจึงมา (ผลไม่เกิดหรอก ถ้าไม่มีเหตุมาก่อน และเหตุในวันนั้นจะสร้างผลในอนาคตต่อไป)





ความดีเป็นสิ่งสมควรทำ

๒๔ กันยายน ๒๕๕๙

ให้เลือด - เป็นลม - เห็นธรรม

วันนี้หลังจากฉันเพลเสร็จ พระอาจารย์ชวนอาตมาและพระสธรรมิกไปบริจาacleือดกันที่สภากาชาดไทย โดยมีโยมเปี้ยกและโยมนกรับหน้าที่พาไป เมื่อไปถึง ภาพเหตุการณ์ที่นึกไม่ถึงก็คือผู้คนมากมายราวกับสภากาชาดแจกของฟรีหรือมีตลาดนัด แต่ในทางกลับกัน พวกเขาเหล่านั้นกำลังนำเลือดซึ่งเป็นสมบัติส่วนตัวโดยชอบธรรมของเขามาบริจาคให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันโดยไม่รู้จักรด้วยซ้ำว่าใครจะได้ไป แต่ที่แน่ๆ ผู้ที่ได้เลือดทุกถุงเหล่านั้นไปนั้นจะสามารถมีชีวิตยืนยาวต่อไปโดยไม่ทันได้ขอบคุณเจ้าของเลือดด้วยซ้ำ

พวกเราทั้งสามยังไม่มียัตร์กันจึงไปนั่งทำบัตร์ก่อน ซึ่งได้รับการต้อนรับอย่างดีจากพนักงานซึ่งเห็นพระภิกษุออกอาการแก้ๆ กังๆ เดินเข้ามาทักทายและอำนวยความสะดวกให้ จนไปถึงชั้นตรวจสอบความเข้มข้นของเลือด ซึ่งเขาเอาเลือดหยดลงในน้ำยาสีฟ้าๆ เพื่อดูการลอยจม หากลอยแสดงว่าความเข้มข้นต่ำ ไม่สามารถให้ได้ ซึ่งเลือดของพระอาจารย์ท่านจะเป็นอย่างนั้นทุกทีที่มาให้ เลือดท่านจะ

ลอยห่างเต้งไปมา กว่าจะค่อยๆจมได้นานทีเดียว ส่วนคนอื่นๆก็
จมลงอย่างปรกติ อาตมาจึงพูดขึ้นว่า แม้เลือดยังไม่ยอมลงสู่ที่ต่ำ
เลย ส่วนของพวกเราจะไปอบายกันอยู่เรื่อย พระอ้าหัวเราะแล้ว
บอก เล่นแรงนะหลวงพี่

จากนั้นทุกชั้นตอนก็ราบรื่นมาก เพราะการเป็นพระนี่คนไทย
จะให้สิทธิพิเศษทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งสมควรนะ ทำอะไรก็ลัดคิวตลอด
ฆราวาสยื่นต่อแถวกันยาว แต่พอพระไปถึงเขาก็จะพาเข้าเลย จะให้
พระยื่นต่อคิวก็ดูไม่งามจริงๆ เพราะมีสุภาพสตรีอีกหลายคนที่ยืน
เข้าคิวอยู่ด้วย

เมื่อถึงชั้นตอนการให้เลือด ทุกคนก็ขึ้นบนเตียง ซึ่งห้องนั้น
ตกแต่งไว้อย่างดี บรรยากาศสบายๆ ผ่อนคลาย มีการเปิดเพลง
เบาๆ พยาบาลดูแลทุกคนอย่างดี เนื่องจากทุกท่านที่มา ณ สถานที่นี้
มาเพื่อให้เท่านั้น ไม่มีอะไรที่ได้กลับไป ยกเว้นความสุข ความ
ปลื้มใจที่ได้ทำความดี แต่สำหรับผู้ปฏิบัติแล้ว การมาครั้งนี้มาเพราะ
เป็นสิ่งสมควรทำ จึงรู้ไปที่ละขณะ แม้ความสุขก็ยังไม่มียเลย (ฟัง
แล้วอย่างงนะ) มิฉะนั้นเมื่อมาทำความดีแล้วคาดหวังจะได้สุข หาก
ไม่เป็นไปอย่างที่คาดหวังละ ไข่แล้ว มันต้องเป็นทุกข์แน่นอน อย่าง
ที่กำลังจะเกิดกับอาตมา

เมื่อให้เลือดเสร็จ พระอาจารย์กับท่านอ่าก็ลุกขึ้น แต่อาตมา
ตอนนั้นลุกไม่ได้ หน้าซีดเผือด ตัวเย็น อึดอัด อยากจะอาเจียน
พยาบาลเดินผ่านมาสังเกตเห็นแล้วจึงนำแอมโมเนียมาให้ดม และ
กดปุ่มยกปลายเท้าขึ้นให้สูงกว่าศีรษะเพื่อให้เลือดที่ขาดไปไหลลงมา
ที่สมองได้เพียงพอ จากนั้นพยาบาลก็นำน้ำแดงมาให้ฉันแล้วบอก
ให้พักสักครู่ อาตมาก็นอนพักไปสักระยะ แต่เกรงใจผู้ที่มารอคิว
ให้เลือดอยู่จึงตัดสินใจลุกขึ้น กะว่าเดี๋ยวค่อยไปหาที่พักผ่อน แต่

เมื่อลูกเดินไปสักพักก็เริ่มเกิดอาการจะเป็นลมอีก พระอ่าและพระกิจ จึงประคองตัวไว้กลัวจะวูบแล้วตกบันไดเลื่อน พาไปนอนในรถ (ตรงนี้ยังงั้นที่บอกว่า หากเราทำความดีแล้วหวังจะได้ความสุข แต่ กลับได้ความทุกข์แทน วันหลังเราจะไม่ยอมทำความดีอีก แต่ เพราะความดีเป็นสิ่งสมควรทำ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เราจะยืนหยัด ทำความดีต่อไป)

ท่านอาจจะอยากถามว่า “แล้วทำไมทำดีไม่ได้ดีล่ะ”

ตอบให้ก็ได้ ขอเอาข้อความที่เคยเทศน์ให้ครอบครัวฟังมา กล่าวซ้ำตรงนี้จะเข้าใจมากขึ้น **“การทำเหตุที่ดีเพราะความดี เป็นสิ่งที่สมควรทำ แม้ขณะต่อจากการสร้างเหตุดีจะส่งผลเป็น ความทุกข์ ความไม่พอใจ ก็หาได้ทำให้จิตใจหวนไหวไม่ เนื่องจาก เราเห็นว่าความดีเป็นสิ่งสมควรจึงทำความดี”**

เพราะเหตุในอดีตที่ชั่วที่ไม่ดีอาจส่งผลเป็นความไม่ดีมาต่อ กับความดีที่เพิ่งทำจบไป คนทั้งหลายจึงท้อแท้ว่า ทำดีไม่เห็นได้ดีเลย แถมยังแย่ลงอีก ดังนั้นเมื่อเข้าใจแล้วจะไม่หวนไหว ผลบุญผลบาป เป็นอนัตตา ควบคุมให้เกิดเมื่อนั้นเมื่อนี้ไม่ได้ คนทำดีจึงท้อแท้

ลองฟังข้อความนี้เสริมอีกหน่อย จะเกื้อกูลกัน

“กรรมใด ๆ ก็ตามส่งผลได้เฉพาะกายกับการจัดสรรสภาพ แวดล้อมต่าง ๆ เพื่อให้เราสุขหรือทุกข์ ซึ่งนั้นเป็นอนิสงส์หรือวิบาก หากเราเข้าใจความจริงแล้ว อนิสงส์หรือวิบากใด ๆ จะไม่สามารถ กระทบใจเราได้เลย หากเรารู้เนื้อรู้ตัวอยู่”

นี่เป็นเหตุการณ์ที่เห็นกันได้แบบชาวโลก แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ ที่สุดในสังสารวัฏของอาตมาก็เกิดขึ้นที่เตียงให้เลือดนี้เช่นกัน

เกิดอะไรขึ้นที่เตียงแห่งนี้

อาตมาจะย้อนภาพกลับไปให้ดูใหม่นะ ค่อยดูตามไปดี ๆ

อ่านซ้ำๆไปที่ละขณะ ทีละขณะ

๑. อาตมาเริ่มรู้สึกวิงเวียนจะเป็นลม เวลานั้นสติวิ่งเข้าไป
ระลึกฐ่อการของกายทันที ผู้ดูเห็นความผิดปกติที่เกิดขึ้นที่กาย
เช่นเดียวกับสติ เริ่มค่อยๆสูญเสียความรู้สึกจากศีรษะลงมา หู
ที่ได้ยินอยู่เริ่มค่อยๆเงียบไป ตาเริ่มพร่ามัว จึงหลับตาลง

๒. ความรู้สึกแรกคืออยากเปลี่ยนไปเป็นท่านั่งสมาธิ เริ่ม
รู้สึกเสียการควบคุมกายนี้แล้ว แต่ก็เห็นว่านั่งสมาธิไม่ได้เพราะ
จะยิ่งทำให้เลือดไปเลี้ยงสมองไม่พอเข้าไปใหญ่ ความคิดต่อไปคือ
หากเวลาจะตายอย่าเลือกท่าเลย อยู่ท่าไหนก็ได้ทั้งนั้น

๓. ระหว่างที่ตามดูอาการของกายอยู่ ผู้ดูก็แวบกลับมาดูใจ
เริ่มเห็นว่าใจเริ่มอึดอัด กระสับกระส่าย เป็นทุกข์ สภาพเหมือน
ถูกจำลองเหตุการณ์ก่อนตายมาให้ดู

๔. สติวิ่งกลับไปดูกายอีก เห็นว่ากายเริ่มสูญเสียการควบคุม
แล้ว ระหว่างนั้นเองที่สติพยายามทำมากกว่าที่เคยทำ คือพยายาม
ที่จะรักษากายนี้ไว้ ด้วยการเพิ่มระดับความรู้เนื้อรู้ตัวขึ้นไปสูงมาก
อาตมาคิดว่าสูงสุดที่เขามีเลยละ ในขณะที่ตนเองเกิดความสงสัยว่า
นี่เรากำลังเข้าไปแทรกแซงการทำงานเขารึเปล่านี่ ด้วยการเพิ่มระดับ
ความรู้ตัวเข้าไป แต่ก็เห็นว่าไม่ได้ทำอะไร เพียงแค่อูๆไปว่าเขา
ทำอะไรกัน และได้ผล กายเริ่มกลับมาเป็นปกติได้ชั่วระยะสั้นๆ
สัก ๕ ขณะจิตได้

๕. จากนั้นกายก็ทรุดหนักลงไปอีก เมื่อสติเห็นว่าควบคุม
ไม่ได้แล้ว เพราะการพยายามที่จะควบคุมนั้นเป็นทุกข์มาก จึง
ปล่อยกายทันที (ละขันธ์) ขณะที่ปล่อยนั้นก็ได้เห็นเลยว่า การ
ยึดเหนี่ยวกายไว้เป็นทุกข์อย่างยิ่ง

๖. หลังจากปล่อยกายแล้ว ตัวรู้กลับหันมาเห็นจิต จิต

เป็นทุกข์มาก วินาทีนั้นเกิดสงสัยขึ้นมาเลยว่า เอ๊ะ! ทำไมจิต จึงเป็นทุกข์ สติตามไปรู้จิต จิตจึงกลับสู่สภาวะปรกติ

นี่เป็นเหตุการณ์ขณะต่อขณะที่เล่าให้ฟังในเบื้องต้น เดี่ยว จะชี้เพิ่มเติมให้เห็นอีก ๒ ชั้น ชั้นที่ ๑ เห็นในขณะที่กำลังเกิด ชั้นที่ ๒ มารู้ได้ภายหลัง

ชั้นที่ ๑ ตั้งแต่ข้อ ๑ เป็นต้นมาจะมีผู้รู้ออกมาดูการทำงาน ตลอด เห็นไหม ผู้ดูหรือผู้รู้นี้ทำงานในอีกระดับหนึ่ง เพราะเขาจะ เห็นการทำงานของสติตลอด เห็นไปถึงการที่จิตเศร้าหมองด้วย

โดยเฉพาะในข้อที่ ๖ ปรกติในการตามดูตามรู้จิตนั้น จิต จะมีหน้าที่เพียงรับความรู้สึกปรุงแต่งจากกิเลส แล้วมีกุศลและ อกุศลจากภายนอกจิตเข้าไปทำให้จิตเศร้าหมอง เราจึงรู้สึกที่จิตนี้ ปรกติสรรตลอดเวลา เหมือนกระจกเงาใสๆ สะท้อนอะไรก็เป็น อย่างนั้นโดยตัวเขาเองใสบริสุทธิ์ตลอด แต่สำหรับเหตุการณ์ที่ กำลังเกิดขึ้นนั้นมีสติประกอบอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นไม่มีทางที่เหล่า อกุศลหรือเจตสิกทั้งหลายจะเข้าไปรบกวนจิตได้เลย ดังนั้นอาการ ที่จิตเป็นทุกข์เกิดจากตัวของจิตเอง อาจสืบเนื่องจากสังขารที่เป็น ทุกข์ แต่อย่างไรก็ตาม สภาวะตอนนั้นเป็นสภาพจริงตามความเป็นจริงทั้งสิ้น

ทุกทีจะเห็นแต่อาการที่จิตถูกปรุงโดยเจตสิกจากภายนอก แต่ ครั้งนี้กลับเห็นตัวจิตเองที่เป็นทุกข์ แล้วกลับมาปรกติเมื่อผู้รู้เข้าไปรู้

ชั้นที่ ๒ เมื่ออาตมากลับมาถึงกุฏิ พระอาจารย์ พระอ่า และพระกิจได้เอาน้ำแดง โอวัลตินมาให้ อาตมาก็ขอขอบคุณใน กัลยาณธรรมทุกท่านที่ดูแลห่วงใยกันจากหัวใจจริง ๆ

เมื่อทุกท่านกลับไป อาตมาก็เอนกายลงนอนบนพื้นห้อง เอาผ้าห่มหนุนศีรษะไว้แทนที่จะหนุนหมอนเพื่อไม่ให้สูงเกินไป ขณะที่หลับตาลงสักพัก ภาพเหตุการณ์ที่เล่าให้ฟังนั้นได้ย้อนภาพกลับมาใหม่ เห็นแต่ละขณะๆ อย่างชัดเจน เมื่อภาพทุกขณะถูกฉายจนจบ อาตมาโพล่งขึ้นในใจว่า ข้าเห็นแล้ว

กลับมาที่สภาวะที่เกิดขึ้น หลายท่านอาจจะยังสงสัยกับเหตุการณ์นี้ คิดไปว่า ทำไมหรือ คนเราก็เป็นลมกันบ่อยๆ ดมแอมโมเนียก็หายแล้ว ช่างคิดช่างเพ้อฝันไปเองรีเปลา เพียงแค่เป็นลม มองไปจนถึงจะเป็นจะตายเขียวหรือ

ถ้าอย่างนั้นขอบอกว่า ปฏิบัติหรือเจริญสติไปมากๆ ก่อนนะ ค่อยรู้ทีหลังก็ไม่สายหรอก อธิบายไปตอนนี้ก็ได้แค่นี้ยิบหรือได้ความจำไปเท่านั้นเอง







ກາ &
ປາຍກາງ



๒๔

สตีหายไ้โห

๒๕ กันยายน ๒๕๔๗

โศคดีได้กราบท่านภัดทันตะ

วันนี้ออกไปดำเนินการเรื่องหนังสือเดินทาง เนื่องจากบวช
มายังไม่ถึง ๕ พรรษา พระที่นำไปต้องรับรองว่าจะดูแลตั้งแต่ไป
จนกลับ จึงวิ่งไปยุวพุทธฯ ศูนย์ ๑ เพื่อพิมพ์หนังสือ แล้วไปที่
วัดมหาธาตุเพื่อให้ท่านเจ้าคุณซึ่งเป็นผู้ดูแลการเดินทางไปพุทธคยา
ในครั้งนั้นเซ็น ระหว่างนั้นได้เห็นป้ายหน้าประตูกุฏิท่านเขียนว่า เยี่ยม
ดร.ภัดทันตะเวลา ๑๐.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น. ต้องได้รับอนุญาตก่อน

จึงเรียนถามว่าท่านอยู่หรือครับ ท่านเจ้าคุณบอก ใช่ จึงเรียน
ท่านว่า พวกกระผมขอเข้าไปกราบได้ไหมครับ ขอกราบเฉยๆ ไม่
รบกวนท่าน ท่านจึงอนุญาต เมื่อเดินเข้าไป ท่านนอนอยู่บนเตียง
อายุท่านมากแล้วเนื่องจากอายุ ๙๖ ปี เป็นอาจารย์ของพระอาจารย์

พวกเราจึงไปนั่งหน้าเตียงท่านแล้วบรรจงกราบด้วยหัวใจ
ที่นอบน้อมอย่างยิ่ง จากนั้นก็นั่งอยู่ตรงหน้าท่านสักพัก อดมา
ก็บอกพระอ้าและพระกิจว่า นั่งสมาธิกันเถอะ ทุกท่านก็นั่งสมาธิ
เงียบกันไปประมาณ ๑๐ นาที ระหว่างนั้นก็สังเกตเห็นได้ว่าท่าน
หลับตาลงเช่นกัน

เมื่อคลายออกจากสมาธิ อาตมาลืมหามองท่าน ท่านก็มองมาที่อาตมาทันที ครั้งแรกท่านมองไปที่พระกิจ เนื่องจากพระกิจอยู่ในตำแหน่งที่หน้าท่านหันไปทางนั้น แต่หลังจากที่ท่านลืมหามอง ท่านหันมองอาตมาตลอด อาตมาจึงพูดกับท่านในใจว่า “ท่านอาจารย์ครับ วิปัสสนากรรมฐานที่ท่านอาจารย์ปักธงไว้ในประเทศไทยขณะนี้ ลูกศิษย์ของท่านได้ออกไปเผยแพร่จนเจริญรุ่งเรืองไปมากแล้ว ท่านอาจารย์ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ” ท่านอาจารย์มองหน้าอาตมาแล้วพูดว่า “เอ้อ” เรานั่งกันอยู่สักพักแล้วลากลับ

พระกิจจึงพูดว่า “ท่านมองพี่ตลอดเลย ท่านต้องรู้อะไรแน่ๆ เลย” ท่านรู้แน่ไม่ต้องห่วง ภายท่านอยู่บนเตียง ดังนั้นเวลาส่วนใหญ่ท่านดูแต่จิตจนรู้อะไรทั้งหมดแล้ว รอแต่เพียงกายดับไปเท่านั้น

๒๕ กันยายน ๒๕๔๙

ดูที่ไร เจียบทุกที

“ท่านคะ จำดิฉันได้ไหมคะ” “จำได้ คุณอาริยา วันนี้มีอะไร” ว่าแล้วคุณอาริยาจึงตอบว่า

“หลังจากได้สนทนากับท่านเสร็จ ดิฉันก็เริ่มทำตามที่ท่านบอก วันแรกๆ ก็ตามรู้เบาๆ เห็นอารมณ์โกรธ ก็รู้ไปเรื่อยๆ ก็ได้เห็นอาการและลักษณะของอาการโกรธ สัปดาห์แรกๆ ก็เริ่มรู้สึกโปร่งเบา และสบายดี จากนั้นก็มีธุระเข้ามา เลยห่างไปสักพัก พอสัปดาห์ที่สองเริ่มทำต่อ รู้สึกว่าทำไม่ได้ดีเท่าสัปดาห์แรก ไม่เห็นอะไรเลย เราคงดูแรงเกินไป ก็เลยตามดูตามรู้ไปเบาๆ แล้วคอยบอกตัวเองไปเรื่อยๆ ให้รู้เบาๆ รู้เบาๆ ท่องไปเรื่อยๆ ก็เห็นเขาเจียบไปหมดไม่เห็นอะไรเลย สัปดาห์ที่สามเริ่มโมโหแล้วนะคะ ไม่รู้อะไรเลย ช่วยแนะนำหน่อยสิคะ”

อาตมาจึงตอบไปว่า “ช่วงสัปดาห์แรกโยมก็คงค่อยๆตามรู้ไปเท่าที่จะรู้ได้ก็ดีแล้ว พอหยุดไป กลับมาทำต่อก็คงลืมไปว่าทำอะไร พอจะรู้ก็ตั้งท่าจะเข้าไปดู เขาก็เปลี่ยนพฤติกรรมกันหมด โยมก็ยังคิดว่าตัวเองเข้าไปรู้แรงเกินไป จึงพยายามเตือนตัวเองว่า รู้เบาๆ รู้เบาๆ แต่ไอ้ที่เตือนตัวเองอยู่นั้นมันกลายเป็นคำบริกรรมเข้าไปอีก จิตจึงสงบ โยมยิ่งเก่งเรื่องสมาธิอยู่ด้วย เขาก็เลยเข้าสู่ความสงบเลยไม่เห็นกันเลย เพราะมันเงียบ” คุณอาริยาจึงรีบพูดขึ้นมาว่า “เออ จริงด้วยค่ะ จริงๆด้วย มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ” “ส่วนสัปดาห์ที่สามที่ว่าโมโหแล้วก็เพราะมันอยากทำให้ได้ เมื่อไม่ได้มันก็เป็นทุกข์ ตอนนั้นเขาก็ไหล่ออกมาแล้วไง ทำอะไรไม่รู้เขาไปเลยละ” “เออ จริงด้วย”

อาตมาจึงเสริมต่อไปว่า “รู้แล้วละ โยมตั้งใจเกินไป อาตมาไม่แปลกใจเลยนะ ผู้ปฏิบัติมากเหลือเกินที่พบปัญหานี้” โยมรีบพูดขึ้นมาว่า “จริงหรือคะ” “อ้าว...พระจะโกหกหรือ” คุณอาริยาเงียบไปสักอึดใจหนึ่ง (เพราะนึกไม่ถึงว่าพระจะใช้มุขนี้เรียกสติ) แล้วพอสติมา เธอพูดอย่างตกใจว่า “ดิฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นค่ะ” อาตมาจึงพูดต่อไปว่า “ผู้ปฏิบัติติดการตั้งท่า พอบอกปฏิบัติก็จะเริ่มทำให้มันดูดี หวังว่าพอจะดู โยมคงไม่ได้วิ่งไปอาบน้ำ แต่งชุดขาว แล้วเข้าห้องพระ กราบพระเสร็จแล้วจึงตั้งหน้าตั้งตาดูนะ ที่พูดไว้อย่างนี้เพื่อเอาไว้เตือนตนว่า จะรู้ก็รู้ไปเลย อย่างอารมณ์โกรธนี้ แม้มันไม่เข้าไปรู้ โยมก็รู้อยู่แล้วว่าตอนนี้ฉันโกรธอยู่นะ ไข้ใหม่ ใจร้อนรุ่ม หน้าแดง เส้นเลือดที่หัวเต้นตุบๆ ซัดอย่างนี้ เขาบังคับให้เราดู เรายังไม่เห็นกันเลย ที่นี้หน้าที่เราก็เข้าไปรู้ตามเขาไปเท่านั้นเอง เขาจะดับหรือไม่ดับ เรื่องของเขา” “เข้าไปรู้แล้วทำไมเขาไม่ดับคะ” “โอ้ คุณโยม ตอนไฟเพิ่งเริ่ม

ใหม่ โยมไม่เข้าไปดับ นี่ปล่อยจนจากน้อยๆกลายเป็นใหม่ทั้งหลังแล้ว มีน้ำอยู่แก้วเดียว มาถามว่าทำไมไม่ดับ” “แล้วต้องทำอะไรคะ” “ถ้าอย่างนี้ก็ดูหรือรู้เข้าไปเรื่อยจนเขาดับนั่นแหละจะนานแค่ไหนก็ดูไป ยังไงก็ต้องดับ มันตั้งอยู่ไม่ได้หรอก” “ท่านคะ แล้วอย่างนี้มันก็รู้ได้บ้างไม่ได้บ้าง ท่านบ้างไม่ท่านบ้างนะสิ แล้วเมื่อไหร่มันจะทันกันสักที”

“อาตมาจะยกตัวอย่างให้โยมเข้าใจง่ายๆ นะ การที่ให้โยมเข้าไปตามดูหรือเข้าไปรู้ว่าแต่ละสภาวะนี้เหมือนกับการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษนะ ดูครั้งหนึ่งเหมือนท่องคำหนึ่ง ตอนนี้ฝรั่งพูดมา โยมไม่รู้เรื่องเลยตามไม่ทัน โยมมีหน้าที่ท่องไปเรื่อยๆทีละคำ ทีละคำ ถ้าโยมขยันท่อง มันก็จะได้คำศัพท์เยอะ แล้ววันหนึ่งเมื่อโยมมีโอกาสได้เจอฝรั่ง พอเขาพูด โยมจะรู้สึกแปลกใจว่าทำไมฉันจึงเข้าใจเขาก็เพราะการท่องศัพท์เป็นเหตุ ความเข้าใจในภาษาอังกฤษก็จะเกิดขึ้นมาเองเป็นผล และศัพท์ตัวที่โยมเข้าใจแล้ว เมื่อเขาพูดมา โยมจะเข้าใจแทบจะทันทีโดยไม่ต้องนึกเลยใช่ไหม ฉันใดก็ฉันนั้น เมื่อเขาจำสภาวะต่างๆ ได้แล้ว ทันทิที่สภาวะนั้นๆ เกิด สติจะเข้ามาดูแลได้เองโดยอัตโนมัติ สมมุติว่าทั้งหมดมีสัก ๑๐๐ สภาวะ โยมดูไปแล้วเท่าไรล่ะ บางสภาวะก็ต้องดูหลายๆ หนนะ เราท่องศัพท์อ่านหนเดียว เรายังจำไม่ได้เลยใช่ไหม ดังนั้นช่วงแรกกำลังหัดต้องขยันนะ สิบสี่ปีผ่านมาแล้วยังทำได้เลย ถ้าขยันดูสภาวะจริงๆ ไม่ถึงเดือนก็ได้เยอะแล้ว”

“บางที่มันก็เข้าไปรู้ยากเหมือนกันนะคะ” “ใช่ อาตมายอมรับว่าแรกๆ ไม่มีอะไรง่ายหรอก มันยังจับหลักไม่ได้ ถ้ามันไม่ได้จริง ลองหลับตาแล้วรู้สึกดู เช่นเวลาคิด ลองหลับแล้วเข้าไปรู้จนเขาดับไป จนได้มีประสบการณ์บ่อยๆ พอเข้าใจแล้ว แม้ลืมตา

ก็จะรู้ได้นะ อย่าหลับตาไปตลอดละ เดียวไปเจอใครเขากาม ใคร
สอน จะเสียไปถึงอาจารย์”

โยมอาริยาก็ยังสงสัยไม่หยุด “ท่านคะ ฐึไป ฐึไป แล้วมัน
จะหายทุกข์ตรงไหน” “อ้าว ก็พอเกิดสภาวะใดแล้วสติมาทัน
อารมณ์นั้น ถ้าไม่รุนแรงก็จะดับไป ถ้ารุนแรงมากก็จะยังอยู่ในการ
ดูแลของสติไม่ให้ลุกลามใหญ่โต” “แปลว่าอะไรคะ ไม่ให้ลุกลาม
ใหญ่โต” “เช่นอารมณ์ที่สะเทือนใจมากๆนะ เราอาจจะเสียใจอย่าง
รุนแรงเมื่อสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักสุด ๆ ไป ขณะนั้นหากเรา
ไม่มีสติ เราอาจจะตีโพยตีพายร้องไห้แบบไม่คิดชีวิต ทุกข์ระทม
ตรอมใจ ข้าวปลาไม่ทาน แต่หากแม้เรามีสติก็อาจไม่สามารถ
ระงับได้ทันทีร้อยเปอร์เซ็นต์ในขณะนั้น แต่ก็หยุดลงได้เร็วกว่า
ผู้ไม่มีสติแน่ๆ ในเวลาต่อมา” “ที่ดิฉันสงสัยอยู่นี้ วันหนึ่งดิฉันรู้
ได้เองอย่างที่ท่านพูดหรือคะ” “ใช่ ถ้าโยมหมั่นดูไป”

“อย่างโกรธนี่ดิฉันก็ดูบ่อยแล้วนะคะ ไม่เห็นเขามาเลย
เวลาดิฉันโกรธ” “เฮ้ ถ้ามันเดี๋ยวโยมหลับตานะ แล้วบอกเขานะ
พูดเพราะๆด้วยว่า พี่สติคะ เวลาดิฉันโกรธ พี่ช่วยมาเร็วๆหน่อยนะ
อาตมาไม่ได้พูดเล่นนะ โยมรู้ไหม พี่สติเขาจะพูดว่าอะไร เขาจะ
พูดว่า น้องเอ๊ย พี่ยังจำหน้ามันไม่ได้เลย มันมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้
น้องพาพี่ไปดูมันบ่อยๆซี วันหน้าถ้ามันมาละก็ น้องไม่ต้องเลย
พี่จะจัดการให้เอง เชื่อไหมว่าเขาจะพูดอย่างนี้ แล้วถ้าเขาจำได้ถนัด
แล้ว บางทีมันยังมาไม่ถึงเลย แค่ได้ยินเสียงพี่เขาก็โดนพี่สติจัดการ
เข้าให้แล้ว”

คุณอาริยาเริ่มเกิดปัญญาจากการฟังขึ้นมาได้เล็กน้อย จึงถาม
ต่อว่า “แปลว่าข้างในมีคนนั้นคนนี่แยกกันหมดเลยหรือคะ” “เออ
ค่อยยังชั่วหน่อย ชักเข้าเรื่อง ร่างของโยมเป็นเพียงห้องประชุมให้

ท่านๆทั้งหลายเขามาอาศัยชุมนุมกัน ต่างคนต่างทำหน้าที่ ฝ่ายกุศล เขาก็ทำหน้าที่ของเขา เราไปชอบเอง ฝ่ายอกุศลเขาก็มีหน้าที่ของเขา เราก็ไป ไม่ชอบเขาเอง ฝ่ายเฉยๆเขาก็ทำหน้าที่ของเขา เราก็ไม่ไปดูเขาเอง ถ้าเราดูไปเรื่อยอย่างซื่อตรงแล้วจะเข้าใจธรรมชาติของพวกเขาทั้งหมด นั่นก็คือเราเกิดปัญญาแล้ว เมื่อถึงวันนั้นเราจะไม่ไปบ้าโหลไปตามที่พวกเขาแสดงอีกต่อไป” “นี่ดิฉันจะรู้ได้อย่างไรที่ท่านรู้จริง ๆ หรือคะ” “ถ้าโยมทำไปมาก ๆ โยมจะไม่ต้องโทร.หาอาตมาอีก เพราะโยมจะไม่รู้ว่าจะถามอะไร มันรู้หมดแล้วจากข้างใน”

“ท่านคะ ช่วงนี้ดิฉันไม่ค่อยได้ปฏิบัติ เพราะมัวคุยกันมากเลย เรื่องเหตุการณ์บ้านเมือง ดิฉันว่าแล้วมันต้องเป็นอย่างนี้ มันต้องวุ่นวายแน่ ๆ ท่านรู้สึกอย่างไรคะกับเหตุการณ์ครั้งนี้” “อาตมาไม่ได้รู้สึกอะไร ทุกคนทุกฝ่ายเขาก็ทำสิ่งที่เขาคิดว่ามันถูกต้องทั้งนั้น แต่ละคนก็ทำกันไปตามกิเลสตน เท่านั้นไม่พอ แถมจะบังคับให้กิเลสคนอื่นมาทำตามกิเลสตนเข้าไปอีก โยมคงจะสะใจกับเหตุการณ์สีเขียวไหม” “คะ สะใจมากคะ” “การสะใจเป็นรอยกรีดลึก พระอาจารย์กล่าวเตือนอาตมามาก่อนว่า อាកาสใจทั้งหลายเป็นรอยกรีดลึก การสะใจในการที่ผู้อื่นฉิบหายนั้นเป็นการสร้างภพภูมิในอบายรอไว้ซึ่งไม่น่าพ้นสัตว์นรก เมื่อถึงจิตดวงสุดท้าย รอยกรีดลึกทางอารมณ์ทั้งหลายจะโผล่ขึ้นมาเป็นอารมณ์ของจิตให้ไปเสวยผลก่อน ดังนั้นอย่าให้มันเป็นอย่างนั้นเลยนะ ไปสะใจเขาแบบเดียว ไปเกิดในอบาย ไม่รู้จะได้กลับมาเมื่อไหร่ ไม่คุ้มกันหรอก”

คุณอาริยานักสงฆ์จึงถามต่ออีก “อ้าว แล้วท่านอ่านข่าวยังไงคะ” “อาตมาอ่านเหมือนโยมอ่านนั่นแหละ แต่อาตมาไม่โหลเข้าไปในข่าว อาตมาอ่านทุกตัวทุกข่าวเหมือนทุกคน แต่อาตมาเห็น

สภาพจริงว่า ตรงนี้ใครทำผิด ตรงนี้ใครทำถูก ก็เห็นไปตามความเป็นจริง ฝ่ายหนึ่งเขาก็ทำสิ่งที่เขาว่าถูก เขามีอำนาจทำได้ เขาก็ทำคนที่อยู่ฝ่ายหนึ่งก็จะดีใจ อีกฝ่ายหนึ่งก็จะเสียใจ เถียงแทนฝ่ายของตน ซึ่งก็ไม่แปลกอะไร แต่ถ้าเป็นปุถุชน ข้าวเขียนลงไปอย่างไร ก็หาได้เห็นสภาพจริงตามความเป็นจริงไม่ ที่พูดไม่อยู่ฝ่ายไหนทั้งนั้นนะ แต่มันจะเหมือนกันหมดนั่นแหละ ไม่ใช่แค่กรณีนี้หรอก เมื่อเข้าใจสภาพปรมาัตต์แล้ว ไม่มีความต่างในเรื่อง โยมนั่งดูไปเถอะ เตียวฝ่ายที่โยมชอบก็จะถูกด่า แล้วพอโยมอ่านข่าวที่เขาให้อ่านทุกวัน โยมก็จะเอนเอียงไปตามนั้นอีก อย่าไหลเข้าไปในข่าวก็แล้วกัน รับฟังข้อเท็จจริง จริงๆ แล้วก็ไม่ต้องไปทำอะไรรู้เฉยๆ ก็ได้ อย่าต้องเปิดช่องให้กิเลสเอาเรื่องไปปรุงต่อ”

“ท่านคะ” อาตมาธิบัพพูดดักขึ้นมาก่อนบ้าง “พอก่อนดีไหม โยมไปปฏิบัติเถอะ อย่าอยากรู้หนักเลย” “ขออีกคำถามเตียวคะ จิตเป็นพุทธะคืออะไรคะ” “อ้าว นี่เป็นคำถามคราวก่อน นึกว่าตอบคำถามตัวเองได้แล้วนะ คำถามสุดท้ายนะ จิตของทุกคนมีธาตุรู้ อยู่ในตัว สามารถรู้แจ้งได้ด้วยตนเอง หากได้เจริญสติปัฏฐาน ๔ ไม่ว่าใครก็ตาม แม้นจะเลวจะชั่วเท่าใด แต่นั่นเพราะเขาเหล่านั้นไม่รู้ได้ว่ากิเลสทั้งหลายครอบครองควบคุมทุกอย่างไปได้หมดแล้ว หากวันหนึ่งเกิดรู้เท่าทันกิเลสได้แล้วจากการเจริญสติ ก็จะทำให้ปัญญาารู้แจ้งขึ้นมาได้เช่นกัน”

อาตมาจึงขยายความให้ฟังว่า “พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสรู้ด้วยการเจริญสติปัฏฐาน ๔ เมื่อเจริญสติแล้วจะเกิดผลไปเรื่อยๆ จนถึงวิมุตติคือความหลุดพ้น แต่เนื่องจากพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงสั่งสมบารมีมายาวนาน จึงทำให้สามารถรู้เห็นได้ละเอียดมากในทุกชั้นตอนทุกกระบวนการ รวมถึงทุกๆ เรื่อง

ไม่มีข้อจำกัด ที่เราใช้คำว่าท่านทรงเป็นสัพพัญญู ท่านสามารถ แจกแจงสาธยายทุกชั้นตอนมาเป็นพระธรรมคำสอนให้พวกเราได้ ปฏิบัติกันเพื่อความหลุดพ้นจนเป็นอริยบุคคล และท้ายที่สุดก็จะ บรรลุเป็นพระอรหันต์เข้าสู่นิพพานเช่นกัน พระพุทธองค์ทรงแนะนำให้ เราเจริญสตินะ แม้นพระองค์ก็ไม่สามารถทำให้พวกเรารู้แจ้งได้ เราต้องปฏิบัติเอง คือการสร้างเหตุใกล้ให้สติเกิด แล้วการรู้แจ้ง จะเป็นผล แต่เราไม่สามารถเห็นได้เท่าพระองค์ เอานะ พอแค่นี้ เจริญสติไป รู้ไปมาก ๆ กิ่งเปล้า ๆ เตี้ยวางทุ๊กไม่รู้ว่าเริ่มอย่างไร คราวหน้าจะให้คุยครั้งละไม่เกิน ๕ นาที”

“เดี๋ยวค่ะท่าน ท่านเจริญสติมานานไหมคะถึงจะรู้ได้ขนาดนี้ เพื่อดิฉันจะมีโอกาสได้รู้แบบนี้บ้าง” โยมนี้ถามไม่เลิกจริงๆ “ถ้า เอากันจริงๆ จังๆ เลยนะ ๒๓ วัน จากนั้นไม่ต้องเจริญสติ เพราะ เขามาเองจนถึงปัจจุบัน” “แปลว่าอะไรคะ ไม่เข้าใจ” “อาตมาบวชมา สองเดือนกว่าๆ เอง” โยมอาริยาทำท่าเหมือนจะช็อกกับสิ่งที่ได้ยิน “ท่านว่าอะไรนะ ท่านนะเธอบวชมา ๒ เดือน พุดมาขนาดนี้เนี่ยนะ ดิฉันทำมา ๑๔ ปี ไม่รู้อะไรสักอย่าง ท่านอาจารย์ใช้เวลาสอน ท่านขนาดไหนนี่ ต่อให้ไม่นอนเลยสองเดือนยังไม่รู้เท่านี้เลย” “ใช่ ถ้าท่านนั่งสอนให้จำไม่รู้อย่างนี้ละ แล้วถ้าจำมาเจออย่างโยมนี้อะไยแน่ ถามอะไรไม่รู้ ไม่รู้ทิศทางเลย ท่านพุดกับอาตมาจะถึง ๒๐ ครั้ง รีบเล่าไม่รู้จะทั้งพรรษานี้ แล้วพุดแต่ละทีก็ไม่ก็คำเอง นี่อาตมาเป็นครูที่ไม่ดีนะ พุดมากไป” “นี่ท่าน โยมยิ่งสงสัยหนักเลยทีนี้ มีคำถามเต็มไปหมด” “พอแล้ว อย่ามาอยากรู้เรื่องอาตมา กลับไป รู้เรื่องภายในของโยมเองเถอะ แล้วจะตอบคำถามที่สงสัยเกี่ยวกับ อาตมาได้เอง อาตมารู้ว่าโยมจะถามอะไร เจริญพร”

๒๗ กันยายน ๒๕๕๙

บันทึกนี้คงมีประโยชน์บ้าง

การมาพบคุณเมตตาในวันนี้ เป็นการมาตามคำนิมนต์ไว้ จากครั้งก่อนที่คุยโทรศัพท์กัน ทุกครั้งที่พบคุณเมตตาจะสัมผัสได้ถึงศรัทธาในการประพฤติปฏิบัติ และเป็นผู้ที่มีความอ่อนน้อมแด่พระสุปฏิปันโน โดยเฉพาะกับพระอาจารย์ ตั้งแต่สมัยเป็นฆราวาสที่พาท่านมาเองหลายครั้ง

แม้ในครั้งนี้อาตมาเองเป็นเพียงพระบวชใหม่ยังไม่ถึงหนึ่งพรรษาเลย ท่านก็ยังแสดงออกด้วยความเคารพศรัทธา ไม่ใช่เพราะท่านอ่านบันทึกอะไรหรอก ก่อนอ่านท่านก็เป็นของท่านอย่างนี้อยู่แล้ว ทำให้นึกไปถึงคำสอนขององค์พระศาสดาที่มีต่อพระเจ้าปเสนทิโกศล ตอนหนึ่งว่า ไม่ควรดูหมิ่นสิ่งเหล่านี้ว่าเล็กน้อย

๑. กษัตริย์ ไม่ควรดูหมิ่นว่ายังทรงพระเยาว์
๒. งู ไม่ควรดูหมิ่นว่าตัวเล็ก
๓. ไฟ ไม่ควรดูหมิ่นว่ากองเล็ก
๔. ภิกษุ ไม่ควรดูหมิ่นว่าเป็นพระบวชใหม่

จากนั้นคุณเมตตาก็เริ่มการสนทนาธรรมกับพระอาจารย์

หลังจากนั้นท่านก็หันมาคุยกับอาตมาเกี่ยวกับบันทึกที่ท่านอ่านไปแล้วว่า บันทึกของท่านช่วยชี้ทางให้กับผู้ที่งัดกับการเดินทาง การเดินทางดูเหมือนไปหลายคนก็จริง แต่จริงๆ แล้วไปคนเดียว มั่นใจแล้วสับสนว่ากำลังทำถูกหรือเปล่า แต่เมื่อได้อ่านทำให้มั่นใจ มีกำลังใจจริงๆ แล้วก็ทำได้ด้วย สิ่งที่ท่านสอนแต่ละคน ในบันทึก ต้องยอมรับเลยว่าท่านสอนแต่ละคนแต่ละแบบตามอุปนิสัย ทำให้ตรงกับจริตของผู้นั้น ท่านใช้ภาษาที่เป็นภาษาของชาวโลกทั่วไป ทำให้เข้าใจได้ง่าย บทจะแรงก็แรง

ถึงตรงนี้พระอาจารย์ท่านพูดเสริมขึ้นมาว่า จริงนะ อาตมา เห็นด้วยว่าท่านกล่าวพูดจริงๆ โดยเฉพาะบันทึกนี้ ถ้าพระทั่วไป ไม่กล้าเขียนหรือก อาตมาอ่านแล้วยอมรับว่าน่าหวาดเสียวจริงๆ แต่มันเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน ที่มีผู้ปฏิบัติบันทึกเรื่องราว ออกมาแบบนี้ สภาวะต่อสภาวะเลย บางสภาวะที่ไม่มีประโยชน์ต่อ ผู้อ่านน่าจะเอาออก เพราะอ่านไปก็จินตนาการไม่ได้ ก็ควรจะเอา ออกไป แต่อาจจะแลกเปลี่ยนกันในส่วนของคุณครูอาจารย์บ้างก็ดี แต่เรื่องคำสอนที่เขาไปสอนผู้คนทำให้เห็นถึงปัญญาจริงๆ พระ ทำไม่ได้หรอกในบางกรณี เช่น โยมต้น ลูกชี่ เป็นต้น พูด ล้อแหลมมาก และปฏิภาณในการสนทนาออกรายการวิทยุเรื่อง ปฏิจจสมุปปาหบ้าง บทสนทนากับหม่อมอมฤทธิ์บ้าง ก็แสดง ให้เห็นว่าเป็นผู้มีปัญญามาก

คุณเมตตาจึงพูดต่ออีกว่า แหม เรื่องมัดหมี่นี่น่ารักจริงๆ สอนใจผู้ใหญ่ได้ดี อาตมาจึงบอกว่า เรื่องของมัดหมี่มีเยอะนะ ลักษณะนี้ คุณเมตตาจึงบอกว่า ท่านลองเขียนรวบรวมมาลิสะ น่าจะเป็นประโยชน์ต่อพ่อแม่ นะคะ ได้สอนลูกในแบบวิปัสสนา ในชีวิตจริง

คุณเมตตายังคงยืนยันที่จะพิมพ์บันทึกนี้ด้วยเหตุผลเดิม ท่านบอกว่า “เป็นหนังสือธรรมะที่อ่านสนุกมาก สนุกจนวางไม่ลง เลยจริงๆ” อาตมาจึงรีบแทรกขึ้นว่า “ไม่ใช่หนังสือธรรมะ คุณ เมตตา เป็นบันทึกส่วนตัว ถ้าเมื่อไหร่คนคิดว่าเป็นหนังสือธรรมะ จะมีปัญหาะ ขอให้บันทึกนี้เป็นเพียงสิ่งที่ผู้ที่ปฏิบัติตามคำสอน ของพระพุทธองค์แล้วได้พบ ได้เห็น ได้เข้าใจบางสิ่งบางอย่างแล้ว มาเล่าให้ฟัง ทำให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายเกิดศรัทธาที่จะไปศึกษาค้นคว้า พระธรรมคำสอนที่แท้จริงของพระศาสดาต่อไปจะดีกว่านะ”

ใจอาตมาคิดว่าเมื่อจบบันทึกแล้ว หากจะเผยแพร่จริงๆคงต้องตัดหัวข้อบางหัวข้อออก เนื่องจากอย่างที่บอกคือ นี่เป็นบันทึกส่วนตัว ชื่อผู้คนที่เกี่ยวข้องอาจต้องเปลี่ยนเป็นนามสมมุติไป เพื่อป้องกันชื่อเสียงของเขาเหล่านั้นและเพื่อความเหมาะสม และที่สำคัญชื่อจริงของอาตมาต้องไม่ปรากฏในบันทึกนี้ คุณเมตตาจึงสงสัยว่า “หากมีคนอยากปรึกษาล่ะคะ” “เว็บไซต์หรืออีเมลแล้วกันนะ”

หลังจากฉันเพลเสร็จ ก่อนกลับคุณเมตตาถวายหนังสือธรรมะและหนังสือการ์ตูนธรรมะของอมรินทร์ เรื่อง “พระอานนท์” “องคุลิมาล” และ “พระเจ้าอโศกมหาราช” ไว้ให้อ่าน ซึ่งดีมากทีเดียว และยังมีเรื่อง “กรรมใดใครก่อ” ซึ่งคุณเมตตาบอกว่ามีเรื่องคุณหมอที่อาตมาเล่าให้ครูวรรณดีฟัง ซึ่งอาตมากำลังอยากกลับมาอ่านใหม่ อยู่พอดี





สอนลูกดูคุณแม่

๓๐ กันยายน ๒๕๕๙

วันนี้เป็นวันพระ ๘ คำ

วันพระอีกครั้งก็ออกพรรษาแล้ว

บวชมาจนจะออกพรรษาแล้ว ได้พบ ได้เห็น ได้รู้จักภายในของตนเองจนอยู่กันไปแบบไม่เกาะเกี่ยวกัน แต่ก็ดูแลกันตามสมควร ทำให้นึกไปถึงโปสเตอร์แผ่นหนึ่งที่พระสุรศักดิ์ติดไว้ที่วัดผาณิตาราม เป็นรูปดอกไม้ปักไว้ในถังอะลูมิเนียม เขียนว่า “Love with No Attachment” ความรักที่ไม่มีการยึดติด ความรักที่แท้จริง เราสามารถทำความดีให้กับคนได้ทั้งโลกรวมจนถึงตนเอง โดยไม่มีการเกาะเกี่ยวเป็นความรู้สึกโยงโยคะคาดหวัง เพราะเมื่อยังคาดหวัง แปลว่ายังมีทุกข์กันต่อไป

อีกไม่กี่วันก็จะจบตามความตั้งใจไว้ เดิมก่อนบวชคิดว่า จะบวชสักหนึ่งพรรษา ไม่ได้คาดหวังว่ามาบวชจะได้อะไร คิดเพียงได้บวชเท่านั้น ซึ่งตอนนี้ก็ได้สมใจหวังแล้ว คือได้บวช ตอนนี่ลองตั้งคำถามแล้วส่งเข้าไปข้างใน โดยถามว่าตกลงจะเอาอย่างไร รอม่าพักใหญ่แล้วไม่มีคำตอบออกมาเลย ไม่มีเหตุผลว่าจะอยู่หรือจะสึก เจียบสนิท ก็แล้วไป **วันนี้ไม่ใช่วันนั้น** จะมาถามเอาอะไร **ไม่ว่า**

จะตอบว่าอะไรในวันนี้ ก็ไม่ใช่คำตอบของจริงที่จะเกิดขึ้น ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปทุกขณะ ขึ้นกับเหตุปัจจัย นี่ไงคำตอบ

เรื่องของบันทึกลูกนี้ก็เช่นกัน บันทึกลูกตอนแรกๆก็คิดว่าจะเอาไปเผยแพร่เป็นเรื่องเบาๆให้เห็นแง่มุมของการเป็นพระ พอบันทึกลูกไปๆซักมีเรื่องสภาวะเข้าไป เพราะไม่รู้จะไปจดไว้ตรงไหน ก็บันทึกลูกไปเรื่อยๆ รู้สึกเหมือนกันว่ามันซักจะเยอะ อ่านดูเป็นสภาวะมาก ก็เลยคิดว่า ถ้างั้นบันทึกลูกต่อไปไม่ได้คาดหวังอะไร เพื่อเอาไว้พิมพ์ตอนงานศพก็ดีเหมือนกัน คิดไปอย่างนั้น จนพระอาจารย์อ่านไปอ่านมาเห็นว่าซักมีประโยชน์ แต่ท่านก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงบอกว่่าบันทึกลูกไปเรื่อยๆนะ ท่านเริ่มให้บางคนที่ปฏิบัติธรรมอยู่ได้อ่าน ซึ่งผู้อ่านทุกคนกลับมาอนุโมทนาถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่าน จึงเริ่มรู้สึกว่่ามันคงจะมีประโยชน์ขึ้นมาแล้วกระมัง จนมาถึงคุณเมตตาที่นี่แหละ เลยทำท่าจะไปไกลเลย จึงต้องกลับมาทบทวนคำบางคำในบันทึกลูกเนื่องจากบันทึกลูกคือสมบัติส่วนตัวที่เขียนทุกอย่างที่เขียนได้ ไม่มีข้อจำกัด แต่เมื่อออกสู่สาธารณะเลยต้องกลับมาปรับบ้าง เมื่อบันทึกลูกเสร็จก็จะยกให้โยมแม่ไปเลย จะทำอะไรก็ไปทำ ไม่ขอยุ่งเกี่ยวด้วยไม่ว่าจะไปเป็นอะไรอย่างไร นั่นเป็นวิถีของเขาที่เป็นผล การบันทึกลูกเป็นเหตุ อาตมาก็มีหน้าที่สร้างเหตุต่อไป ไม่ปิดพื้ลื้ต่อความตั้งใจ

ครอบครัวสาธิต

วันนี้คุณแม่ที่ทุกข์เกี่ยวกับลูกเล่นเกมแล้วการเรียนเสีย ได้พาสามีและลูกชายกับลูกสาวสองคนเข้ามาทำบุญ เพื่อให้ลูกมาพบพุดคุยกัน

เด็กทั้งสามคน คนพี่เป็นผู้ชาย เรียนอยู่ ม.๕ คนกลางเป็นผู้หญิง อยู่ ม.๓ คนสุดท้องอยู่ชั้น ม.๑ ซึ่งคุณแล้วก็เป็นเด็กดี

ทั้งสามคน คนพี่ไปนั่งหลบเสียไกลเลย เพราะคิดว่าแม่คงจะพามา
ให้พระเทศน์ให้ฟังที่ตัวเองผิด

เริ่มต้นพ่อแม่ก็เริ่มแนะนำพูดคุยถึงอุปนิสัยลูกๆ พ่อดูจะ
ไม่ค่อยมีปัญหาเท่าไร แต่แม่นี่สิ เวลาแนะนำลูกๆก็ว่าลูกดีอย่างนั้น
ดีอย่างนี้ แต่ก็ชะแว็บไปเห็นบลูกชายอยู่เรื่อยๆ จากการพูดคุย
สักพักก็พอรู้แล้วว่า ครอบครัวนี้ถ้าลดความคาดหวังของตัวแม่ลงใน
ระดับที่พอดีแบบเข้าใจธรรมชาติของเด็กบ้างแล้ว จะเป็นครอบครัว
ที่มีความสุขทันที (แต่เชื่อไหม ง่ายๆแค่นี้ ทำไม่ได้หรอก เพราะ
คนเราหาทางสายกลางไม่เจอ)

อาตมาหันไปคุยกับลูกสาวก่อนเพื่อให้บรรยากาศดูผ่อนคลาย
สำหรับเด็กๆ แต่ทุกครั้งที่คำถามไปที่เด็ก ไม่พ่อตอบแทนก็แม่
ตอบเอง จนเด็กทั้งสามคนเริ่มเบือนหน้าหนีกับคำตอบที่เสียดสี
พวกเขาตลอดเวลา หรือไม่ก็ไม่รู้จะชมไปทำไม มันเสียใจตัวเอง ยิ่ง
พูดคุยยิ่งเห็นปัญหาของบ้านนี้ ปัญหาของบ้านนี้อยู่ที่คน ความจริง
ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวที่มีฐานะมากเลยทีเดียว แค่ดูจากรถที่
ขับมาคันละเกือบ ๕ ล้าน ก็รู้ว่ามันจะเหลือกินแน่

พูดคุยกันไปสักกระยะ พ่อแม่เอาแต่พูดไม่หยุด แล้วอาตมา
จะพูดกับเด็กได้ยังไงละนี่ ชักสงสัยว่าเขาพาลูกมาให้เราพูดคุยไม่ใช่
หรือ เลยเริ่มกระแทกใส่พ่อแม่บ้าง “ตั้งแต่มานั่ง อาตมาถามเด็กไป
แต่ไม่ได้ตอบเลย พ่อแม่ตอบเองหมด เด็กทั้งสามคนนี่ไม่มี
พ่อแม่เป็นเพื่อนแน่ๆ สิ่งที่พวกเขาทำ สิ่งที่พวกเขาคิด พ่อแม่
ไม่มีวันเข้าใจ ดังนั้นเพื่อนจะเป็นคนที่รู้ใจเขาที่สุด สารที่พ่อแม่
ต้องการเป็นความต้องการของแม่ ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาปรารถนา ไม่มี
วันเข้าใจกันได้เลย” แม่เริ่มรู้ตัว สะกิดพ่อให้หยุดพูด จริงๆแล้ว
พ่อน่ะไม่เท่าไรหรอก ตัวเองนั่นแหละ

จากนั้นนึกว่าทุกอย่างจะดีขึ้น คำถามที่ถามไปที่เด็กก็ไม่ได้คำตอบอยู่ดี เพราะไม่พอกี่แม่ชิงตอบอีก พออาตมาเริ่มจะสอนลูกชายบ้าง แม่ก็เริ่มสะกิดลูกสาวที่นั่งข้างๆ แบบพอใจบนสะใจเล็กๆ อาตมาเห็นแล้วว่าเป็นสถานการณ์ที่ชวนอึดอัดยิ่งนัก เนื่องจากหากจะว่าพ่อแม่แรงกว่านี้ก็จะเป็นการจิกหน้าพวกเขาต่อหน้าลูกๆ เลยต้องเปลี่ยนกลยุทธ์ใหม่ดีกว่า คือลุยเลย ไม่คุยแล้ว ใช้ความเป็นพระเทศน์ไปเลย ไม่ฟังใครทั้งนั้น

เอาสามหัวข้อจากข้อมูลเดิมที่ได้มา คือ หนึ่ง ติดเกม สอง การเรียนตกลง สาม ไม่พูดกับแม่ (ไม่แปลกใจเลย) การเทศน์ไม่ได้เจาะจงลงไปทีเดียว เป็นการพูดคุยแล้วชี้ความเป็นเด็กดีของพวกเขาที่มีอยู่แล้วลงไป และเน้นความเป็นพวกเดียวกับเด็ก เมื่อมีหัวข้อในใจจึงเริ่มเลย (ไม่เปิดช่องแล้ว)

“ไม่ต้องเกร็งนะ นั่งสบายๆ หลวงพ่อไม่เหมือนพระที่หนูคิดหรอก หลวงพ่อมีลูกอยู่สองคน คนโตชื่อหมีว อยู่ม.๕ ส่วนคนเล็กชื่อมัดหมี อยู่ป.๕ ไม่ใช่ว่าพระมีลูกนะ ลูกมีตั้งแต่ยังไม่เป็นพระ เดี่ยวเด็กจะงงว่าพระทำไมมีลูก

“มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้บวชนะ ก็เล่นเกม PlayStation 2 เป็นเกมรถแข่ง Gran Turismo 4 กับมัดหมี ตอนนั้นเป็นช่วงวันศุกร์ หยุดยาวติดกัน ๓ วัน (ศุกร์-เสาร์-อาทิตย์ long weekend) เห็นมัดหมีเขานั่งเล่นตั้งแต่เจ็ดโมงเช้า เล่นไปลักפקได้เงินรางวัล ได้ถ้วยรางวัล แล้วก็เอาเงินรางวัลไปซื้อรถแข่งคันใหม่ ได้รถมาแข่งสู้เขาไม่ได้ก็เอาไปแต่งเพื่อให้มันแรงขึ้น พอเงินไม่พอกี่เอาไปแข่งได้เงินรางวัลมาให้มากพอแล้วกลับไปแต่งอีก พ่อจึงเข้าไปช่วยเล่นด้วย เล่นจนถึงสี่ทุ่ม

“เช้าวันเสาร์ใจก็ยังคงจดจ่อ ลงจากห้องนอนมาก็เริ่มแข่งต่อ

อยากได้เงินมากๆ จะได้แต่งรถแล้วซื้อรถเพิ่ม พ่อก็ผลัดกันแข่งกับมัดหมี พ่อพอเหนื่อย มัดหมีก็แข่งต่อ พ่อมัดหมีเหนื่อย พ่อก็แข่งต่อ ตลอดเวลาลุ้นกันตัวโก่ง บางช่วงก็เสียชีวิต แบบว่าแหม อีกนิดเดียว แล้วก็ปลอบกันเอง มีความสุขกับเงินรางวัลที่ได้มา และรถแข่งของเราที่สุดยอด แข่งกันจนถึงสามทุ่ม ระหว่างเดินกลับไปเข้าห้องนอนก็หัวเราะเรีงรำกันอย่างมีความสุขเมื่อพูดถึงชัยชนะที่ได้มาจากการชนะในเกมนั้นเกมนี้

“เช้าวันอาทิตย์ การล่าเงินรางวัลยังไม่หยุดหย่อน จนถึงบ่ายสองโมง ระหว่างที่พ่อกำลังล่ารางวัลอย่างดุเดือด เกมกำลังซบเคี้ยวกันอย่างถึงพริกถึงขิง มัดหมีนั่งจ้องเกมการแข่งขันแบบตาไม่กะพริบเช่นกัน แต่มัดหมีกลับถามคำถามที่นึกไม่ถึงว่า ‘พ่อ... พ่อไม่เบื่อเหรอ หนูเริ่มรู้สึกว่าเราถูกหลอกนะ’ พ่อปล่อยคันเร่งบนจอยน์สติ๊กทันทีที่ได้ยิน รถแข่งของเราที่กำลังนำอยู่เป็นอันดับหนึ่ง ถูกคู่แข่งแซงขึ้นหน้าไปจนหมด แล้วมัดหมีจึงพูดต่อไปว่า ‘เงินที่เราได้กับรถทั้งหลายที่เราเห็นดีเหนื่อยหามา มันไม่มีอยู่จริงนะพ่อ เราเสียเวลาเปล่า ทันทีที่เราปิดเครื่อง ทุกอย่างก็หายไปหมด’ เมื่อมัดหมีพูดจบ รอยยิ้มของพ่อค่อยๆ ปรากฏบนใบหน้ามากขึ้นเรื่อยๆ แบบแอบอนุโมทนาในใจ แล้วก็ช่วยกันเก็บเกม PlayStation 2 ที่พากเพียรเล่นกันมาแบบเอาเป็นเอาตายใส่ตู้ไว้ แล้วจูงมือกันไปในเฉยๆ หน้าบ้าน โดยมัดหมีอุ้มแมวและลูบหัวไปเบาๆ ไม่มีการสรุป ไม่มีการย้อนคำพูด เพราะมัดหมีได้เกิดปัญญาขึ้นเองแล้ว (พ่อได้แต่คิดในใจว่า ไม่เสียเวลาหรอกลูก แล้ววันหนึ่งลูกจะพูดคำนี้กับโลกใบนี้เช่นกัน) และที่แน่ๆ จากวันนี้เป็นต้นไป มัดหมีจะเล่นเกมอีกก็ครั้งก็ตาม เขาจะไม่หลงใหลได้ปลื้มกับมันจนเกินพอดีอีกต่อไป (แต่ความจริงแล้ว จากวันนั้นเป็นต้นมา เขาไม่เคยหยิบ

เกมนี้ออกมาเล่นอีกเลย) นี่คือนี่ที่พระอาจารย์บอกไว้ว่า จะออกจาก
สิ่งใดให้อยู่กับสิ่งนั้น จนเมื่อถึงเวลาหนึ่งเราจะอยู่กับเขาไม่ได้อีก
ต่อไป”

ในการยกตัวอย่างเรื่องนี้ก็ไม่ได้สรุปให้ฟัง เพราะไม่ต้องการ
ทำให้เด็กรู้สึกเสียหน้า เพียงฝากข้อคิดไว้ขยักหนึ่ง รับรองได้ว่าเด็ก
คนนี้ไม่ไหลสุดๆ แล้วละ แล้ววันหนึ่งข้างหน้าจะเกิดปัญญาขึ้นเอง

จากนั้นอาตมาจึงพูดต่อว่า เด็กรุ่นใหม่ไม่ค่อยเชื่อเรื่อง
กฎแห่งกรรมกัน และไม่เชื่อเรื่องภพหน้าชาติหรือชาติที่ผ่านมาก่อน
เชื่อใหม่ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ทุกคนนั่งเงิบ อาตมาจึงเล่าเรื่อง
ที่เกิดขึ้นกับคุณหมอบที่ปวดหัว...เล่าไปจนจบ ทุกคนเริ่มถูกสะกด
เข้ามาในบรรยากาศที่เชื่อภพชาติ เชื่อกฎแห่งกรรมแล้ว จึงเล่า
ต่อไปว่า ในสมัยพุทธกาลมีผู้ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า “ต่อไปหาก
ไม่มีพระอรหันต์ หรือผู้คนไม่สามารถรู้ได้ว่าผู้ใดเป็นพระอรหันต์
แล้วจะทำบุญกับใคร” พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ให้ทำบุญกับบิดา
มารดาของตน จะได้านิสงส์เท่ากับทำบุญกับพระอรหันต์”

อาตมาจึงเล่าไปถึงเรื่องอนันตริยกรรม ๕ อย่างที่เป็นกรรม
หนักที่สุดในฝ่ายอุกุศล ซึ่งให้ผลรุนแรงต่อเนื่องไปโดยไม่มีกรรมอื่น
มากขึ้นหรือคั่นได้ คือ

๑. ฆ่ามารดา
๒. ฆ่าบิดา
๓. ฆ่าพระอรหันต์
๔. ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนถึงพระโลหิตห้อ
๕. ยุยงสงฆ์ให้แตกกัน

และผลที่พระโมคคัลลานะได้รับจนตายจากการถูกทำร้าย
แม้เป็นพระอรหันต์แล้ว เนื่องจากเคยทำร้ายแม่เพราะหลงในคำพูด

ของภรรยาให้ฆ่าแม่เสีย ซึ่งผลกระทบยังตามส่งทำให้ลูกทุบตีจนตาย
แม่ในชาติสุดท้าย เมื่อทำบุญกับพระอรหันต์คือพ่อแม่ได้บุญมาก
ก็จริง ในทำนองกลับกัน การทำบาปกับพระอรหันต์ก็ส่งผลบาป
มากเช่นกัน

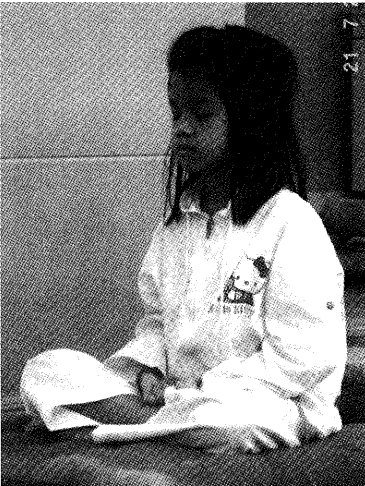
เมื่อพูดถึงตรงนี้ก็เห็นได้ชัดว่าเริ่มได้ผล ลูกสาวเริ่มเอียงตัว
เข้าไปกอดแขนแม่แล้วเอาศีรษะของเขาวางไว้ที่ไหล่ของแม่ แต่สิ่งที่
ไม่อยากจะเชื่อว่าจะได้ยินคือ แม่กลับพูดว่า “นี่ละคะท่าน ลูก
คนนี้นะ (หมายถึงลูกสาวที่กำลังเอาหัวพิงแม่อย่างมีความสุข) ชอบ
เถียงดิฉันไม่หยุดเลย” ทันทีที่แม่พูดจบ ลูกสาวผงะขึ้นหันไป
มองหน้าแม่อย่างไม่พอใจ แล้วขยับตัวออกห่างทันที ซึ่งอาตมาเอง
ก็ไม่เข้าใจว่าแม่พูดอย่างนั้นไปได้อย่างไร เพราะอยู่ระหว่างเรื่อง
อนันตริยกรรม เด็กจะรู้สึกผิดมากนะในตอนนั้นที่แม่กล่าวถึง
ความผิดของ她在เวลาอย่างนั้น และบรรยากาศก็กำลังเป็นไปอย่างดี
ด้วย อาตมาไม่เข้าใจเท่าไรกับการพูดทะเลาะกลางปล้องขึ้นมาอย่างนั้น
แต่ก็พูดต่อไปเพื่อไม่ให้ทุกอย่างหยุดชะงัก ทั้งๆที่อยากจะสอนแม่
จริงๆ เลยตอนนั้น

ดังนั้น การทำอกุศลใดๆ กับพ่อแม่ซึ่งท่านมีพระคุณแก่เรานั้น
เป็นเรื่องที่ควรละเว้นเสีย เราอาจจะไม่พอใจว่าท่านจู้จี้กับเรา แต่นั่น
ขอให้เข้าใจซะว่าท่านห่วงใย เป็นธรรมชาติของแม่ทุกคน หากเรา
ทำสิ่งที่ควรทำแล้ว คือการตั้งใจเรียนหนังสือ การพักผ่อนหย่อนใจ
ย่อมสามารถทำได้คือเล่นเกม หลวงพ่อเชื่อว่าพวกเราเมื่อเล่นจนถึง
จุดหนึ่งแล้วเราก็จะหยุดได้เอง แต่แม่มันยังไม่ถึงจุดนั้น เราก็ไม่ควร
โง่งใช้เวลาทั้งหมดอยู่กับมัน ตกเป็นทาสมัน นี่ก็ถึงเวลาที่เราต้อง
เตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว อย่าต่อให้เพื่อนมากนักนะ เดี่ยว
ถึงเวลาจะไล่เพื่อนไม่ทัน แล้วมานั่งเสียใจ เอาละนะ หลวงพ่อ

คิดว่าพอสมควรแก่เวลาแล้ว นี่ลูกๆ โยมเป็นเด็กดีนะ ดูจาก การนั่งฟัง นี่ใช้เวลากันมาหนึ่งชั่วโมงครึ่งแล้วนะ พวกเขายังนั่งกันนิ่ง เลย แรกๆ ฟืนอยู่ แต่หลังๆ นี่เต็มใจแล้ว เอาละ เจริญพรทุกคน เสร็จแล้วทุกคนก็มาราบอย่างนอบน้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนุ่มน้อย ม.๕ ดูจะเต็มใจกราบอย่างดี

หนูจะซื้อ...ก็เงินของหนูนี่

มัดหมี่อีกแล้ว เทียนี่เล่นบทตัวร้ายบ้างเหมือนกัน วันนี้ ได้ฟังเรื่องของมัดหมี่จากแม่ของเขาว่า มัดหมี่อยากได้ชุดมายากล ซึ่งมัดหมี่ชอบแสดงมายากลให้คนในบ้านดู แต่ก็ได้ไม่เก่งเท่าใคร หรือกะ เพียงคนดูแกล้งทำเป็นไม่เห็น วันนี้ไปห้างสรรพสินค้า เกิดไปเห็นชุดมายากลเข้า ก็เหมือนเด็กธรรมดาแน่นแหละ อยากได้ แม่ซื้อให้ชุดเดียว แต่ตัวเองอยากได้ ๒ ชุด แม่ก็ไม่ยอมซื้อให้อ้างเศรษฐกิจพอเพียง มัดหมี่ฟังไม่รู้เรื่องแล้ว เศรษฐกิจพอพอพอเพียงอะไร ก็จะไม่เอา ถ้าแม่ไม่ซื้อให้ หนูจะซื้อเอง เงินหนูก็มี



แม่ก็ไม่ยอม จึงเกิดเป็นเรื่อง

ตอนเย็นหลวงพ่อก็โทร. เข้าไปพอดี พอทราบเรื่องมาบ้าง ก็เลยลองถามเขาดูว่าเรื่องราว มันเป็นอย่างนี้ “กราบนมัสการ หลวงพ่อเจ้าค่ะ” เสียงมัดหมี่ เจ็ยแจ้วสดใส “อ้อ เจริญพร ลูก วันนี้หนูไปซื้ออะไรมาหรือ” มัดหมี่เงิบไปพักหนึ่ง ทำทำนิก “ซื้ออะไรคะ” “ก็เห็นบอกไปซื้อ

ชุดเล่นมายากลไซ้ใหม่” “อ้อ ไซ้ค่ะ มันสำหรับแสดงโชว์ผ้าแล้วก็
ยึดเก็บในนิ้วป้อม แล้วเอานิ้วป้อมสวมเข้าไปในนิ้วจริง ก็จะถูก
ไม่ออกว่าผ้ามันหายไปไหน” “เห็นแม่บอกหนูอยากได้สองชุดหรือ”
“ค่ะ” “แล้วหนูจะใช้เงินของหนูซื้อเองก็ได้ ถ้าแม่ไม่ซื้อให้” มัดหมี่
เงียบไม่ตอบ

เอาตมาจึงค่อยๆพูดไป “จริงๆแล้วการอยากได้หนึ่งชุดหรือ
กี่ชุดมันไม่ได้ผิดอะไรหรอก โดยเฉพาะถ้าหนูจะใช้เงินตัวเองซื้อ
ก็คงไม่ได้ผิดอะไร เพียงแต่แม่เห็นว่าในขณะนั้นมันไม่สมควรที่จะ
ซื้อ ๒ ชุด ก็เชื่อแม่เขาก็แล้วกัน เราแค่ดูว่ามันสมควรไหม แม่เขา
เห็นว่าซื้อทีละชุด” “ก็สมควรของแม่กับสมควรของหนูมันไม่เหมือน
กันนี่” “หนูก็ตามใจแม่ไปก็แล้วกัน จะได้ไม่ต้องทะเลาะกันนะ ไม่ใช่
ว่าแม่เขาไม่ซื้อให้สักหน่อย” “ค่ะ หลวงพ่อ” “แล้วหนูเห็นอะไรไหม”
“เห็นโกธค่ะ แต่หนูไม่ชอบดูเลยโกธนี้ มันยังงมงายไม่รู้ หนูอยากโกธ
ก่อน” “ก็ไม่เป็นไร พ่อหนูดูเห็นแล้วจะปล่อยให้เขาโกธต่อไปก็ได้
ตามใจ” “ถ้าฉันกราบนมัสการลาหลวงพ่ोज้าค่ะ” “เจริญพรลูก”

เด็กๆก็เท่านั้นแหละ สอนให้รู้จักจบๆ ปัญหาที่จะไม่มากเรื่อง
บางที่หัดให้ยอมชะงักจะสงบ ส่วนไม่ชอบดูโกธนะก็ธรรมดาณะ
มันเป็นอกุศลฝายร้อน ดูมากมันไม่ไหวสำหรับเด็ก แต่การที่ให้เขา
หยุดดูนั้นเป็นเพียงอุบาย การรู้สภาวะแล้วถึงจะบอกปล่อยให้โกธ
ทำงานต่อ เขาก็โกธต่อไปไม่ได้แล้ว เพราะถูกรู้ไปแล้ว แถมขณะ
ต่อจากตรงนั้นจะกลายเป็นสัมมาสติด้วยซ้ำไป เพราะขณะแรกนั้น
เราเข้าไปกระทำนะ แต่ขณะที่ปากบอกไม่ดูนั้นแหละสัมมาสติ
ของจริง (อย่างง แต่ลองนำไปใช้ดู เพราะเราปล่อยการเข้าไปกระทำ
ด้วยอัตโนมัติแล้ว)





ไม่คิดก็ไม่ทุกข์

๑ ตุลาคม ๒๕๔๙

เหมียวจะผ่าตัด ถ้าฟันแล้วเจ็บทำไงดี

วันนี้โยมน้องสาวโทร.มาเล่าให้ฟังว่า เขาจะผ่าตัดกล้ามเนื้อที่แขน เผอิญเขาเคยอ่านบทความเกี่ยวกับการให้ยาสลบคนไข้ แล้วคนไข้ไม่สลบหรือฟื้นขึ้นมา จึงรู้สึกเป็นกังวลนิดๆ เพราะตัวเขาเองเป็นคนกินยานอนหลับตลอด จึงอาจทำให้ต้องใช้ยาสลบมากขึ้นรีเปลา แล้วถ้ามันไม่สลบหรือเจ็บขึ้นมาจะทำอย่างไร เห็นหลวงพี่เคยเล่าถึงการผ่าตัดสด

อาตมาจึงเล่าให้เขาฟังว่า หลวงพี่เคยมีประสบการณ์เรื่องฟันในท้องผ่าตัด ตอนนั้นผ่าตัดไส้ติ่ง สมัยนั้นยังทำฟาร์มอยู่ที่สุพรรณบุรี นอนปวดอยู่คืนหนึ่งแล้วปวดมาก ขยับแทบไม่ได้เลย เพราะมันปวดเหลือเกิน เคยรู้ว่าไส้ติ่งอย่าให้ปวดเกิน ๒๔ ชั่วโมง เดี่ยวมันจะแตก ตอนนั้นก็ใกล้จะ ๒๔ ชั่วโมงแล้ว จึงตัดสินใจขับรถเข้ากรุงเทพฯ ขับไปก็ต้องเอามือขวาเหนี่ยวที่จับบนประตูไว้ไม่ให้ตัวมันกระเทือนมาก เพราะเจ็บเหลือเกิน อดทนขับจนถึงโรงพยาบาล แล้วพอหมอตรวจสักพักจนแน่ใจว่าไส้ติ่งจึงเอาเข้าห้องผ่าตัด หมอให้ดมยาสลบแล้วนับ จำได้ว่านับไปได้ถึงหกแล้วสลบไปพร้อมสติ

เมื่อผ่าตัดเสร็จแล้วเขาก็เข็นเตียงมาพักในห้องพักหลังผ่าตัดก่อน เพราะเราสลบอยู่ พอฟื้นก็รู้สึกที่เราเห็นการผ่าตัด เห็นหมอและพยาบาลมุงกันอยู่ จึงถามพยาบาลว่า ในระหว่างผ่าตัดผมฝันอะไรไป พยาบาลก็บอก เปล่านี่คะ จึงพูดออกไปเบาๆว่า เอ๊ะ แล้วผมเห็นได้ยังไง (ถึงวันนี้พอเข้าใจแล้วว่าวันนั้นเห็นได้ยังไง)

ที่นี้กลับมาเรื่องพี่น้องสาวเป็นกังวลว่าจะทำอย่างไรถ้าเกิดฝันแล้วเจ็บ ก็เลยอธิบายให้ฟังว่ามี ๒ วิธี ลองเลือกใช้ดู

๑. วิธีวิปัสสนากรรมฐาน ตามรู้อาการปวดไปเรื่อยๆ แล้วรับอารมณ์อื่นบ้างตามจริง การปฏิบัติก็คือ เมื่อเราเริ่มปวดที่แผลเราก็รู้ตามไป อาจพูดในใจว่า ปวดหนอ ไปตามความรู้สึกปวดแล้วรู้สึกไปเรื่อยๆ ในขณะที่นั้นถ้ามีอารมณ์อื่น เช่น เย็น หนาว หรืออะไรก็ตาม ให้ย้ายความรู้สึกไปรู้ความรู้สึกอื่นบ้างตามจริงเป็นการพัก ระหว่างที่รู้อาการปวดนั้นก็สลับกลับมาดูที่ใจบ้าง ใจทุกข์ทรมานก็รู้ว่าเขาทุกข์ทรมาน ดูไปเรื่อยๆอย่างนี้ วิธีนี้เขาเรียกประจัญบาน คือดูกันไปตามจริง ไม่มีดอย แล้วเมื่อดูไปจนใจทุกข์ถึงขีดสุด ใจจะปล่อยกายเองว่า เธอปวดก็ปวดไป ฉันไม่ทุกข์กับเธอแล้ว เมื่อนั้นจะได้พบสัจธรรมไปด้วยว่ากายกับใจนี้แยกกันนะ แต่จะไหวไหม ก็ลองดูที่บ้านก่อน

๒. วิธีสมถกรรมฐาน เมื่อเราปวดให้ท่องคำบริกรรมแล้วดูลมหายใจก็ได้ เช่น พุทโธ เราไม่ให้จิตไปรับอารมณ์อื่น บริกรรมเรื่อยไป เมื่อเกิดความสงบแล้วอาการปวดทั้งหลายจะเข้ามารบกวนไม่ได้ เพราะเราบังคับจิตไว้

ที่นี้เราจะรู้ได้ยังไงว่าเอาเข้าจริงๆแล้วเราจะทำได้ไหม ก็ลองเลยคืนนี้ **วิธีแรก** การเจริญสติ นั่งที่ไหนก็ได้เรียบๆที่ไม่มีคนรบกวน แล้วลองตั้งนาฬิกาตุล๊ก ๓๐ หรือ ๔๕ นาที เสร็จแล้วนั่ง

ขัดสมาธิไว้ จะหลับตาหรือไม่ก็ตาม ตามดูอาการของกายเราไปเรื่อยๆ พอเท้าเริ่มชาก็หลับตาแล้วดูอาการขาไป แล้วลองมารู้สึกที่ใจ เมื่อรู้สึกอย่างไรก็ย้ายมาดูที่อาการขาหรือปวดแล้วก็รู้ตามไปจากนั้นก็ไปดูใจอีก ทนนิ่งให้ถึงตามเวลาที่ตั้งไว้จึงจะขยับ

วิธีที่สอง ตั้งเวลาเท่ากัน หลับตาเพ่งลมหายใจแล้วบริกรรมพุทโธไปเรื่อยๆ ไม่ให้จิตไปรับรู้อารมณ์อื่นเลย ดิ่งเข้าสู่สมาธิให้ได้ แล้วนิ่งให้ครบตามเวลาที่ตั้ง ก็จะได้ทดลองจากอาการปวดจากการนั่งดูก่อน ไม่ต้องห่วงหรือกนะ ทุกข์แน่ๆ ได้เห็นแน่ เพราะทั้งกายและใจมันเป็นศูนย์รวมทุกข้อยู่แล้ว

ดิฉันแนะนำให้ป่าโทร.มาปรึกษาท่านได้ไหมคะ

“ดิฉันอยากจะขออนุญาตท่านให้ป่าโทร.มาปรึกษาการปฏิบัติด้วยนะคะ” หลังจากเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นแล้วโยมอาริยาก็กราบนมัสการ แล้วคุณอาริยาก็เริ่มต้นด้วยประโยคนี้ อาตมาสะดุดไปพักหนึ่งพร้อมเสียงหัวเราะแบบไม่ค่อยขำเท่าไร แล้วตอบว่า “โยม การสอนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนี้ ปรกติเขาไปพบครูบาอาจารย์ให้กรรมฐานกันบ้างพอควรนะ เพราะจริงๆ แล้วเป็นภาคปฏิบัติ การบอกทางโทรศัพท์อาจให้คำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ ละพอได้ พระอาจารย์ท่านจะมีคอร์สที่ลำพูนอยู่แล้วเดือนมกราคม โยมให้เขาไปที่นั่นจะดีกว่า สอนทีละคนสองคนทางโทรศัพท์มันไม่ไหวนะ ไม่ใช่ไม่ต้องการช่วยหรอก แต่มันไม่ค่อยเหมาะ”

โยมอาริยาก็ยังต่อหาเหตุผลต่อไปอีก “ท่านคะ ป้าดิฉันอายุ ๗๗ ปีแล้ว จะตายวันตายพรุ่งยังไม่รู้ หากท่านไม่ช่วยแล้วเกิดท่านตายไปละ” อาตมาคิดในใจว่า เออ ถ้าเขาตายนี่พระผิดด้วยนะ เล่นแบบนี้เลยหรือโยม อาตมาเลยยังเงิบๆ ดูเชิงก่อน โยมอาริยา

จึงรุกต่ออีก “ท่านคะ ไม่ใช่ว่าดิฉันไม่บอกเขาอะตามที่ท่านสอน แต่หลานสอนป้านี้ยังงี้ๆ เขาก็ไม่ค่อยจะเชื่อ แล้วท่านไม่ต้องห่วงนะ เขาคึกขำธรรมะมากและพูดเก่งด้วย” อาตมาเลยรีบตอบแบบ ทันท่วงทีเลยว่า “ก็อย่างนี้จะที่กลัว คึกขำมาก พูดมาก อายุมาก แล้วให้สอนทางโทรศัพท์โดยไม่รู้จักรับสสนากรรมฐานมาเลย โยม ลองให้เขาโทร.มาแล้วกันนะ (อ้าว?)” “ขอบคุณค่ะท่าน ท่านจะให้ เขาโทร.หาสักเมื่อไหร่ดีคะ” “เออ...วันนี้วันเสาร์ใช่ไหม เอาเป็น วันพุธนะ แล้วโยมล่ะเป็นยังงี้”

โยมอาริยาตอบ “ตอนนี้ก็ดีค่ะ ตัวดูเขาว่องไวดี ตามทัน ตลอด” “ไหนเล่าให้ละเอียดหน่อยซิ ที่ว่าเร็วนะ สถานการณ์ ตอนนั้นเป็นยังงี้” “คือว่าเมื่อเราดูไป ก็คือเหมือนแอบๆ ดูนะค่ะ ก็ได้พบอารมณ์ต่างๆ และกิเลสที่เขาคอยปรุงเพื่อให้เราเกิดความทุกข์ ขึ้น ทีนี้ก็ตามรู้ไปเรื่อยๆ ไม่ไปเล่นกับมัน” อาตมาพูดเบาๆ เทรกระหว่างการเล่า “อืม เป็นผู้ดูไปเรื่อยๆ” “ใช่ค่ะ ทุกทีเรา จะเข้าไปมีอารมณ์ด้วย” “อ้อ...ลงไปแสดงด้วย” “แต่เดี๋ยวนี้ไม่แล้วค่ะ และไม่เข้าไปสอน ดูไปก็ไม่ต้องใส่ชื่อด้วย ดูไปอย่างเดียว ตรงนี้แหละค่ะที่เอาไปบอกป้า เขาก็ไม่เชื่อ ไม่เข้าใจ แต่ที่ดิฉันทำตอนนี้ มีความสุขสงบขึ้นมาเอง แล้วเริ่มรู้สึกเข้าใจกัน ตามกันทัน จึงอยากให้เห็นคนอื่นได้พบได้เห็นบ้าง” “โยมทำได้ดีมากเลยนะ แทบจะ จำคำสอนของอาตมาได้หมด แถมยังปฏิบัติได้ด้วย อาตมาไม่อยากจะเลย นี่มีคนปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานได้จากการฟังทางโทรศัพท์ เพียงเท่านั้นเองหรือนี่ โยมนี่เก่งจริงๆ”

“สมัยก่อนดิฉันนึกว่าตัวเองเป็นคนช่างคิด คิดโน้นคิดนี้ วันนี้ ได้เห็นแล้วว่า ใจ่ความคิดทั้งหลายที่มากมายนั้นเป็นการปรุงแต่งของ กิเลสทั้งนั้นเลย คิดไปก็ทุกข์ไป” “เออ ดินะ เริ่มมีปัญญาแล้ว

ไม่ได้ว่าโง่งนะ แต่เริ่มเห็นความจริงแล้ว ความจริงเวลาคิดนะ มันเกิดจากสัญญาเก่าระลึกเรื่องราวขึ้นมา แต่หลังจากนั้นถ้าเราไม่มีสติ ก็เลสจะเข้าปรุงแต่งทันที” “ค่ะ ยอมรับว่าที่ท่านพูดนี้รู้ไม่ได้ละเอียดขนาดนั้น เพียงแต่มาเห็นตอนเขาปรุงไปแล้ว เป็นเรื่องเป็นราวแล้ว

“จากนั้นเวลาเมื่ออารมณ์โกรธ ดิฉันก็รู้ทันแล้วดูไป แล้วใจก็คิดว่า นั่นไง เขากำลังแสดงธรรมให้เราดูแล้ว ดูไปสักพักเขาก็ดับไป” “ไอ้...โยมนี้ทำได้จริงๆด้วย โยมนี้มีปัญญาจริงๆ อาตมาสอนคนปฏิบัติวิปัสสนาทางโทรศัพท์ได้ด้วยนะ โยมก้าวหน้าไปมากนี้เราคุยกันครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ เท่านั้นเอง ใช่ไหม” “ใช่ค่ะ ท่านเคยมีคนแถวบ้านเขาชักชวนกันไปหาหลวงพ่อบ้างหนึ่ง ดิฉันก็อยากไปมาก ตอนนั้นยังไม่รู้วิธี” อาตมาก็พูดเสริมไปว่า “อาตมาเคยฟังซีดีของหลวงพ่อบ้าง ซึ่งอาตมาคิดว่าท่านเป็นพระที่สอนถูกต้องไม่มีนอกลางเลย ทางของท่านลัดตรงที่สุด เพียงแต่บางคนต้องการที่เกาะด้วยการทำโน่นทำนี่ก่อน จะมาจากสำนักไหน ท่านต๋อยอดให้ได้หมด เมื่อมาถึงท่าน ท่านก็จะชี้ทางตรงเลย ถ้าโยมมีโอกาสก็ไปหาท่านสิ” โยมอาริยาย้อนถามอาตมาบ้าง “แล้วท่านเคยไปไหมคะ” “อาตมายังไม่เคยไปพบท่านเลย ตอนนี้อยู่ในพรรษาวันข้างหน้าถ้ามีโอกาสคงจะไปขอคำแนะนำ ขอฟังธรรมะจากท่านบ้าง” “ดีค่ะ จะได้เช็คตัวเราเองว่าเราเข้าใจธรรมะของพระพุทธองค์จริงหรือไม่ ไปให้ท่านดูจิต” “อาตมาไม่เคยคิดอย่างนั้นเลยนะ จริงๆ การเข้าใจในธรรมะของพระพุทธองค์ ทุกท่านสามารถทราบผลได้ด้วยตนเองว่าทุกข์ของเราลดลงไหม เองง่ายๆว่าโยมเจริญสติแล้วทุกข์ลดไหม ไปร้องเบาขึ้นไหม ไม่ต้องตอบอาตมา ตอบตัวเองก็แล้วกัน แล้ววันหนึ่งที่ทุกข์โยมลดลงมากๆ จนแทบจะหาไม่เจอ

โยมจะเข้าใจได้เองว่าสิ่งนี้ไม่ใช่หรือที่เราแสวงหา ไม่ใช่ชื่อเรียกว่า เราจะเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้” อาตมาก็อธิบายต่อให้เขาได้เข้าใจว่า “แล้วเชื่อเถิดว่าหลวงพ่อกำลังต้องการชี้ให้เราได้หันเข้ามาดูที่ตัวเอง ไม่ส่งจิตออกนอกตลอดเวลา และท่านจะให้ทุกคนที่เข้าใจการ ปฏิบัติธรรมผิดๆ ที่ไปฝืนเกร็งเพ่งบังคับ ท่านจึงชี้ให้หยุดชะงอะ เพราะบางคนไม่รู้ตัวจริงๆ แค่นั้นแหละ”

“ตอนนั้นที่เขามาชวนไปกัน ดิฉันไม่มีเงินค่าใช้จ่ายมาก ในการเดินทาง ก็เลยคิดว่าการโทร.หาท่านแล้วขอธรรมะแนวทางการปฏิบัติเป็นวิธีที่เสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด คู่มที่สุด ได้ถามท่าน ทุกอย่างที่สงสัย ไม่ต้องต่อคิวด้วย” “เออ...คิดแบบเศรษฐกิจเลยนะ เอาเถอะ อาตมาก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้ แต่โยมก้าวหน้าไปมาก อย่างนี้ผู้สอนก็มีกำลังใจ ทำไปเรื่อยๆ นะ วันหนึ่งหากอาตมา ลาลึกขาไป โยมก็ทำต่อไปนะ” “ท่านก็อย่าลืกลีคะ” “การฝึกหรือไม่ฝึกวันนี้ไม่ต่างกันสำหรับอาตมา เพียงแต่อยู่ตรงไหนทำประโยชน์ ได้มากกว่า และทำสิ่งที่สมควรทำได้มากกว่า ก็จะไปอยู่ตรงนั้น อาตมาไม่ได้เกิดมาเพื่อสอนคน เพียงแค่หากมีโอกาสก็ทำหน้าที่ ไปเท่านั้นจริงๆ สมัยพุทธกาล อุบาสกอุบาสิกาจำนวนไม่น้อย ที่หลังจากสดับตรับฟังธรรมะจนแจ่มแจ้งแล้ว ก็ปวารณาตัวสร้าง ประโยชน์ต่อพุทธศาสนา เนื่องจากบุคคลเหล่านั้นจะมีความมั่นคง ต่อคำสอน ไม่หวั่นไหว และมีกำลังทรัพย์ กำลังปัญญา วันนี้ ความเข้าใจในธรรมของอาตมาอยู่ภายใน ไปไหนก็ไปด้วยกัน ไม่รู้สึก แตกต่างในสถานที่มากนัก แล้วเมื่อปัจจัยสมบูรณ์ก็อาจกลับมาอีก ก็ได้” “ถ้าอย่างนั้นดิฉันก็เห็นด้วยคะ”

๒ ตุลาคม ๒๕๕๙

อิฉันชื่อมุกดาละ

ทันทีที่รับโทรศัพท์ก็พอเดาออกว่าใคร ในใจคิด ไหนว่า วันพุธนี้ เราเพิ่งคุยกับโยมอาริยาเมื่อวานนี้เอง แต่อย่างไรก็ดี ใฝ่ในธรรมะก็ดีแล้ว รับแล้วก็คุยซะเลย “เออ...โยมอาริยาโทรมาแล้วละ โยมมีอะไรให้อาตมาช่วยก็ว่ามาเลย เเล่เรื่องตัวเองก่อนก็ได้”

“อิฉันชื่อมุกดาละ อายุ ๗๗ ปีแล้วละ เป็นคนชอบฟังธรรมะ ไม่ชอบนั่งสมาธิ เพราะไม่เห็นจะสงบเหมือนคนอื่น ๆ เขา ทุกวันนี่ ทุกข์มาก มีลูกชายคนหนึ่งกินแต่เหล้า เรารักก็เป็นห่วง จะไปว่าอะไรเขามาก เขาก็โตแล้ว เหมือนกับเราไปจู้จี้เขา แต่มันก็อดไม่ได้” “อือ...คนเป็นแม่เนี่ยะ” “เวลาดิฉันมีความทุกข์ก็จะพยายามเอาธรรมะที่ได้ยินได้ฟังมา มานั่งคิดเพื่อให้เข้ากับเรื่องของเรา จะได้พ้นทุกข์ แต่ก็ไม่เห็นมันหายไปเลย ดิฉันจะทำอย่างไรดีคะ เห็นอาริยาเขาทำแล้วเขาบอกว่าดี โปรง เบาสบาย ความทุกข์ลดลง ดิฉันเลยอยากให้ท่านช่วยสอนบ้าง”

“อือ...โยมเอาธรรมะที่ได้ยินได้ฟังมาช่วยแก้ทุกข์ มันอาจจะได้บ้าง แต่ไม่ถาวรหรอกนะ ธรรมะที่ฟังมาจะอยู่ในระดับสมอง จะช่วยบ้างก็เหมือนเป็นผื่นลมพิษแล้วเอายาทา ถ้าเป็นน้อยๆก็หายได้ แต่ถ้าเป็นหนัก ต้องกินยาหรือเข้าไปป้องกันที่สาเหตุของโรค ที่นี้เรื่องของเรื่องก็คือ โยมเป็นห่วงลูกก็เลยทุกข์ หากอาตมาบอกให้โยมเลิกเป็นห่วงลูกสิ โยมจะได้ไม่ทุกข์ โยมก็ทำไม่ได้ แถมดีไม่ตี จะหาว่าอาตมาใจดำอีก แต่ถ้าอาตมาบอกว่า โยมสามารถเป็นห่วงลูกได้เหมือนเดิม หากทำตามอาตมาแล้วโยมจะไม่ทุกข์ โยมเอาแบบนี้แน่ๆ ใช่มั้ย” “ค่ะ”

“จากนี้โยมฟังอาตมาอย่างเดียวนะ อย่าเพิ่งแทรก สงสัย

ตรงไหนเก็บไว้ก่อน ไม่อย่างนั้นมันจะพูดกันนาน อาตมาชี้เข้าเป้า
เลยนะ ยังไม่อธิบายหลักการ วิธีการอะไรมาก เอาให้โยมเข้าใจ
เฉพาะเรื่องเลยจะทำได้ ทำได้ แล้วโอกาสหน้าค่อยรู้ๆเพิ่มไป

“เรื่องก็มีอยู่ว่า โยมเป็นห่วงลูก โยมคิดเอาเองว่าเขาจะเป็น
อย่างนั้น เขาจะเป็นอย่างนี้ เมื่อเขายังไม่กลับบ้าน โยมก็คิดไป
ต่างๆ นานา สารพัดที่จะคิด ดีไม่ตีคิดไปถึงตายเลยก็มี และนี่
ใช้ไหมที่ทำให้ทุกข้อยู่ทุกวันนี้ พอลูกกลับมาบ้าน จะมาแค้นไหน
ก็ตาม นั่นไม่ได้ทำให้โยมโกรธหรอก แต่โยมกลับตีใจที่ลูกกลับมา
เนื่องจากคิดเอาเองว่าเขาอาจจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ พอเห็นหน้า
ก็ดีใจว่าไม่ได้เป็นไปอย่างที่เราคิด เพราะฉะนั้นไอ้ที่คิดทั้งหมดนี้มัน
ไม่จริง แล้วมันก็ทำให้เราโง่ เป็นทุกข์ไปเอง ใช้ไหม ที่นี้ง่าย ๆ คือ
ทำอะไรก็ไม่ให้คิดฟุ้งซ่าน ถ้าไม่คิดก็ไม่ทุกข์ ถูกไหม

“จากนี้เป็นต้นไป เมื่อโยมเริ่มคิดให้เข้าไปรู้การคิด ให้รู้
การคิดนะ ไม่ใช่เรื่องที่คิด โดยธรรมชาติเมื่อความคิดถูกรู้ เขา
จะดับไปเอง และขณะเดียวกันให้โยมตามรู้เวลาที่ตัวเราเคลื่อนไหว
เนื่องจากโยมก็อายุมากแล้ว การขยับตัวก็คงจะเป็นไปอย่างช้า ๆ
อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นก็จะง่าย และผลที่ได้จะทำให้โยมปลอดภัยขึ้น
ไม่ว่าจะเดินจะเหินทำอะไรให้รู้ตามไปเรื่อยๆ นะ พอแวบคิดก็เข้าไป
รู้ว่ากำลังคิด แต่ถ้ามันลอยๆ จะพูดเบาๆ ไปด้วยว่า คิดหนอ ก็ได้
แล้วแต่ถนัด เอาแค่นี้ก่อน ไม่อธิบายมากละ เอาให้ทำได้เลย มี
ปัญหาอะไร ลองถามอาริยาก่อนก็ได้ ดูเขาจะทำได้ดีแล้ว วางหูแล้ว
รู้ไปเลยนะ เวลาเหลือน้อยแล้ว เจริญพร” “ขอบคุณค่ะ”





พลบุณต่างตามเนือบบุณ

๓ ตุลาคม ๒๕๕๓

โยมใหม่พามหิมกับมัดหมี่มาเยี่ยม

วันนี้บ่ายสองโมงครึ่งครอบครัววะมาเยี่ยม เนื่องจากหิมไม่ค่อยได้มาเพราะเรียนพิเศษมากจนแทบไม่มีเวลา เขาขอเรียนของตัวเอง ไม่มีใครบังคับเลย เรียนภาษาต่างๆ เช่น จีน ญี่ปุ่น เป็นต้น ตอนนี้อยู่ชั้นม.๕ โรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่ง อยู่ในโครงการ Gifted Student (เด็กปัญญาเลิศ) เป็นเด็กที่เก่งภาษาอังกฤษมาก เป็นตัวแทนของโรงเรียนไปแข่งเสมอ ในขณะที่เดียวกันก็เรียนรวมๆไปด้วยตั้งแต่เรียนม.๔ แล้ว ตอนแรกอาจมาไม่เข้าใจ จึงถามเขาว่า อยู่ม.๔ ทำไมเรียนรวมๆได้ เขาอธิบายว่า เราสามารถลงทะเบียนเหมือนนักศึกษา แต่เป็นการเรียนไม่เอาหน่วยกิต แต่ทันทีที่เราจบ ม.๖ เราจะขอหน่วยกิตในวิชาเรียนที่เราผ่านแล้วได้ทั้งหมด นั่นแปลว่าเมื่อหนูจบ ม.๖ หนูก็จบปี ๓ พอได้ หนูเรียนอีกปีก็ได้ปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ เอาไว้เป็นครูใหญ่ให้โรงเรียนคุณย่า จากนั้นหนูก็จะเอนทรานซ์เข้าเรียนปริญญาตรีตามคณะที่หนูชอบ

หิมเป็นเด็กที่มีลักษณะหนึ่ง เเสบ เข้าใจโลกได้ดี รักการอ่าน

ปฏิบัติธรรมในหลักสูตรคุณแม่ลิริ ๒ - ๓ คอร์ส แต่ดูจะไม่ถูกกับ
อธยาศัยเท่าไรที่จะต้องไปทำซ้ำ ๆ อย่างมีรูปแบบมาก ๆ เช่นนั้น
เนื่องจากเขาจะเป็นลมทุกทีเวลาเดินจงกรม จากนั้นอาตมาจึง
แนะนำให้รู้ตัวไปเรื่อย ๆ เป็นธรรมชาติแทน พระอาจารย์เคยพูดกับ
อาตมาว่า ในอดีตเขาไม่ได้ฝึกมาแบบนี้ มันเลยตรงนี้ไปแล้ว เขา
รับไม่ได้ อย่าไปฝืน

วันนี้เขาเข้ามาเยี่ยมกันก็ถือเป็นเรื่องดี เนื่องจากเป็นช่วงท้าย
ของการเข้าพรรษาแล้ว หากไม่ได้คุยกันวันนี้อาจจะออกพรรษา
ไปแล้ว อาตมาก็ต้องการจะพูดอะไร ๆ ให้หมีวได้ฟังบ้าง ไม่ค่อย
จะได้เจอกัน จึงเริ่มต้นที่การเห็นชีวิตของตนเองอย่างมีปัญญา

เรื่องราวของเราทุกคนในวันนี้ล้วนมีเหตุมาจากอดีตเป็นปัจจัย
ในแต่ละขณะของปัจจุบันจะเกิดสิ่ง ๓ สิ่งในเวลาเดียวกัน นั่นคือ

๑. ในขณะปัจจุบันนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเราเป็นผลของการ
กระทำเหตุในอดีต

๒. ในขณะเดียวกันนี้ คือขณะในปัจจุบันเช่นกัน จะเป็น
เหตุที่เรากำลังสร้างที่จะเกิดเป็นผลในอนาคตต่อไป

๓. ปัจจุบันขณะ เป็นสิ่งที่เรากำลังระลึกอารมณ์ของใจ
หรืออาการของกาย จะตัดเหตุที่จะเกิดเป็นวิบากในอนาคตและ
อโหสิกรรมสำหรับวิบากในอดีต นั่นคือวิบากกรรมที่กำลังส่งผลให้
เราที่เป็นอกุศลหรือกุศลก็ตาม เมื่อระลึกจะเปลี่ยนเป็นนิโรธคือ
ความดับทั้งหมด ดังนั้นจะส่งผลควบคู่กันคือไม่มีอนาคต (ภพชาติ)

ท่าทางหมีวจะเข้าใจได้ไม่ยากเย็นอะไร เนื่องจากลูก ๆ ทั้งสอง
เข้าใจเรื่องภพชาติดีและเข้าใจกฎแห่งกรรมกันดีอยู่แล้ว จากนั้น
อาตมาก็อธิบายและชี้ให้เห็นถึงตัวของเขาเอง “ชีวิตของหมีวตั้งแต่
เล็กจนโต หมีวจะได้ของดี ๆ มาตลอด ถ้าสังเกตดู หมีวจะได้ของ

ต่างๆ ทั้งๆ ที่ยังไม่อยากได้ของนั้นๆ ด้วยซ้ำ แล้วจึงมาใช้ประโยชน์จนชอบในภายหลัง หมิวมีสติปัญญาดีมาก ทั้งทางการเรียนและธรรมะ หมิวแทบจะไม่มีความสุขเลยในชีวิต ซึ่งมันผิดปรกติ หมิวอยู่กับตัวเองตลอด ชอบอะไรที่ไม่รุ่มรวย ไม่ชอบดูหนัง ไม่ชอบดูทีวี พ่อแม่จะไปไหนมาไหน หมิวไม่เคยร้องตาม หมิวอยู่คนเดียว มีความสุขกับการฟังเพลงที่ตัวเองสนใจ มีเพื่อนไม่มาก ไม่ค่อยคุยเหมือนเด็กคนอื่นๆ โทรศัพท์เติมเงินใช้ไม่เคยหมด กรรมใดๆ ที่เกิดขึ้นไม่ว่ากับพ่อหรือกับแม่ หมิวอยู่เหนือเหตุการณ์ต่างๆ ตลอด ไม่เคยมีทุกข์มีร้อนด้วย แสดงให้เห็นถึงกรรมเหล่านั้นที่พ่อแม่สร้างมา หนูไม่ได้เกี่ยวข้องด้วยเลย จึงไม่มีผลให้ต้องไปรับวิบากนั้นๆ ด้วย

เมื่อหลวงพ่อบุญจบ หมิวทวนคำพูดว่า “หนูผิดปรกติที่ไม่ทุกข์หรือ” อาตมาจึงบอกว่า “ใช่ มนุษย์ทุกคน ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ล้วนต้องประสบพบกับทุกข์ต่างๆ ทั้งทางกายและทางใจ แต่หมิวกลับมีทุกข์น้อยมากๆ ไหนลองบอกหลวงพ่อซิว่าหมิวทุกข์อะไรบ้างวันหนึ่งๆ” เขานิ่งเงียบเพื่อคิดย้อนหลัง แล้วค่อยๆ ส่ายหัวช้าๆ เป็นการบอกว่าไม่มี อาตมาจึงพูดต่อไปว่า “นั่นแปลว่าเหตุที่หมิวทำมาในอดีตที่จะส่งผลให้เกิดทุกข์ในปัจจุบันมีน้อยมาก ในทางกลับกัน หมิวสร้างเหตุที่เป็นกุศลมาในอดีตเป็นส่วนใหญ่นั้นจึงทำให้ได้ประสบแต่สิ่งดีๆ ในชีวิต กรรมที่สร้างมาส่งผลให้หมิวเกิดในตระกูลที่เป็นสัมมาทิฐิ เพื่อจะได้มีโอกาสได้ปฏิบัติธรรมต่อชีวิตของหมิวมาสว่างแล้ว ดังนั้นจงสร้างเหตุที่ดีต่อไปเพื่อวันที่ไปจะได้ไปสว่าง”

การสนทนาดำเนินต่อไปอย่างเรียบง่าย ซึ่งก็มีมีดหมี่และโยมใหม่หนึ่งอยู่ด้วย แต่การสนทนาดูเหมือนการพูดตรงไปที่หมิว

เป็นหลัก หมิวทำท่าเหมือนจะนึกอะไรออกแล้วพูดว่า “หลวงพ่อดูหนุสอไปได้ที่หนึ่งของทั้งชั้น ได้เกรด ๔.๐” หลวงพ่อยิ้มแล้วพูดว่า เก่งมากลูก (เด็กหลายคนแม่เพื่อน ๆ ของเขาจะหงุดหงิดหรือเสียใจ เวลาที่ไม่ได้ที่ดีที่สุด แต่หมิวไม่เคยยึดติดเลย ไม่ว่าเขาจะพลาดหรือทำได้ไม่ดี เขาจะปรกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกข์ไม่เป็นช่วงแรกๆที่เขาเข้าไปเรียนในโครงการนี้ใหม่ๆ หมิวได้เกรด ๓.๘ ได้ที่ ๓๒ จากนักเรียน ๔๒ คน คิดดูเอาว่า ถ้าวางจิตไม่ถูกจะเครียดแค่ไหน) แล้วที่หนึ่งก็คน เขาบอก ๔.๐ มี ๑๕ คน

จากนั้นหลวงพ่อก็เริ่มเปลี่ยนเรื่องคุย โดยหยิบหนังสือการ์ตูนที่ได้มาจากคุณเมตตาให้หมิวกับมัดหมี่ดู หมิวบอกหนูไม่ค่อยรู้เรื่องของพระอานนท์ แต่องคุลิมาลหนูอ่านมาก่อนแล้ว หลวงพ่อก็เสริมแบบเห็นด้วยว่า คนจะรู้จักชื่อพระอานนท์ แต่ไม่ค่อยจะทราบเรื่องราวของท่านมากนัก หมิวก็ลองแบ่งกันอ่านกับน้อง ส่วนองคุลิมาลนี่เรื่องน่าสนใจมาก ทุกคนเมื่อได้ยิ่ของคุลิมาลก็จะเห็นภาพเดียวกันคือ ท่านฆ่าคนมา ๔๔๔ คนแล้วเอาหัวมาคล้องคอไว้กันลิ้ม (จริงๆมากกว่านั้น เพราะช่วงฆ่าแรกๆยังไม่ได้อ้อย) แล้วพระพุทธเจ้ามาโปรด มิฉะนั้นจะฆ่าแม่ตัวเอง จนในที่สุดบรรลุเป็นพระอรหันต์ ผลกรรมที่ฆ่าคนมามากมายทำไมจึงยังบรรลุธรรมได้ นี่เป็นสิ่งที่ทุกคนจะคิดเหมือนกัน

หากพ่อหรือแม่ของหมิวเป็นคนที่ถูกองคุลิมาลฆ่า ความโกรธแค้นก็ย่อมมีเป็นธรรมดา แล้วอยู่ๆ องคุลิมาลหายไปกับพระพุทธเจ้า ลักพักหนึ่งเดินกลับมาแล้วมีคนบอกว่าองคุลิมาลเป็นพระอรหันต์แล้ว ถามจริงๆว่าเราทำได้หรือ มันจะเป็นไปได้อย่างไร เลวชั่วขนาดนั้น ฆ่าคนตายเป็นเบือ แถมยังฆ่าคนในครอบครัวของเราด้วย และเรื่องที่เรารู้มาจากพระไตรปิฎกคือ หลังจากที่ท่าน

บรรลุแล้วรับผลกรรม คือไม่ว่าใครจะขำขมขำแมว เจ้าก้อนหิน
 ท่อนไม้ไม่ต้องกระเด็นมาโดนท่านให้ต้องเลือดตกยางออกเพราะ
 กรรมที่ทำไว้ จนใครๆก็ตั้งคำถามในใจว่า ขำมาขนาดนี้ โดนแค่นี้
 เองหรือ ไหนว่ากฎแห่งกรรมยุติธรรมเสมอไป ทำไมแค่หัวแตก
 กลับวัดละ แล้วเราก็จะได้ยินกันต่อไปว่า เมื่อเป็นพระอรหันต์
 แล้ว กรรมทั้งหลายจะเป็นอโหสิกรรมซะส่วนใหญ่ เหลือบ้าง
 ที่อโหสิกรรมไม่ได้ อย่างเช่นอนันตริยกรรม อย่างนี้แล้วจะเรียกว่า
 ยุติธรรมได้ยังไง

หมีเริ่มรู้สึกคล้ายตามที่หลวงพ่อบีเปิดประเด็น เออ มัน
 น่าสงสัยนะ ลองดูการเปรียบเทียบผลบุญในเวลาสามสูตร สีนหาท
 วรรคที่ ๒ พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย นวกนิบาต ซึ่งพระ
 ภาสกร ภูริวฑฒโน ได้สรุปย่อเป็นตารางบุญไว้ หากเราทำบุญ
 กับใครให้ดูตารางฝั่งซ้าย ส่วนผลบุญที่จะได้รับให้ดูตารางฝั่งขวา

ทำบุญ ๑ หน่วย	ผลบุญ (หน่วย)
คนทุศีล	๑
ปุถุชน	๑๐๐
กัลยาณชน	๑๐,๐๐๐
พระโสดาบัน	๑,๐๐๐,๐๐๐
พระสกทาคามี	๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐
พระอนาคามี	๑๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐
พระอรหันต์	๑,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐

คนทุศีล หมายถึง ผู้ที่ผิดศีลตลอดไป ไม่มีศีลธรรมเลย

ปุถุชน หมายถึง ผู้ที่มีศีลบ้าง ไม่มีศีลบ้าง

กัลยาณชน หมายถึง ผู้มีศีลบริบูรณ์ รวมทั้งแต่ผู้ปฏิบัติ
ธรรมจนถึงพระสงฆ์

ส่วน **พระโสดาบัน** จนถึง **พระอรหันต์** คือพระอริยบุคคล
ผู้เจริญสติ ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจนบรรลุธรรมของพระพุทธองค์
อันเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว

เอาละ ทีนี้หมีจะเริ่มเห็นภาพชวนสงสัยว่า การทำบุญใน
แต่ละบุคคล ทำไมผลบุญถึงได้ต่างกันลิบลับ เนื่องจากเห็นว่า
พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้เสมอว่า พระอริยบุคคลทั้งหลายเป็น
เพื่อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า เนื่องจากบุคคลเหล่านี้
รู้ทางออกจากทุกข์แล้ว เห็นโลกอย่างแจ่มแจ้งแล้ว ไม่ทำร้ายโลก
อีกแล้ว มีแต่ชี้หนทางดับทุกข์ให้มหาชน ดังนั้นการทำบุญกับ
อริยบุคคลเหล่านี้จะเกิดประโยชน์อย่างมหาศาลต่อโลก ไม่มีผลร้าย
ต่อโลก บุญทั้งหลายจึงเกิดเต็มๆ

ดังนั้นจะชี้ให้เห็นในมุมที่ให้หมีเข้าใจได้ง่ายขึ้น โดยให้
ตัวเลขของบุญเป็นขนาดของบุคคลนั้น คนทุศีลหากเป็นคนปรกติ
พระอรหันต์ต้องตัวเท่าซูเปอร์ยักษ์ขนาดยักษ์เรียกพี่เลยใช้ไหม หมี
พยักหน้าตาม ทีนี้ตอนที่องคุลิมาลฆ่าคนนั้น องคุลิมาลเป็นคน
ทุศีล ฆ่าคนมา ๑,๐๐๐ คน (ประมาณ) องคุลิมาลต้องรับกรรมคือ
ตายตกตามกัน ๑,๐๐๐ ชาติ แต่พอองคุลิมาลปฏิบัติจนเป็นพระ
อรหันต์ตัวใหญ่ขึ้นมาก กรรม ๑,๐๐๐ หน่วยที่ทำไว้เมื่อเทียบกับ
ขนาดตัวขององคุลิมาลจึงเทียบกันไม่ได้เลยจริงไหม กรรมที่ว่าหนัก
ของคนทั่วไปจึงขีปะตูมเมื่อเทียบกับพระอรหันต์ อย่างนี้เข้าใจไหม
จะยกตัวอย่างเป็นเชิงคณิตศาสตร์อาจจะเข้าใจง่ายขึ้น

หากองคุลิมาลเป็นคนทุศีลอยู่ ผลกรรมจะเท่ากับ ๑,๐๐๐/
๑ = ๑,๐๐๐

แต่พอเป็นพระอรหันต์ ผลกรรมจะเท่ากับ ๑,๐๐๐ /
๑,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ = ๐.๐๐๐๐๐๐๐๐๑

(ขออนุโมทนากับพระภาสกร* ซึ่งท่านอธิบายไว้ในหนังสือ
“ผลบุญคือกำลังชีวิต” ได้อย่างชัดเจนมาก)

ดังนั้นหมิวจะเห็นว่ากรรมเหลือเป็นเศษกรรมเท่านั้นเอง แต่
ในทางกลับกัน หากเราไปทำกรรมกับพระอรหันต์ทั้งหลาย เรา
จึงต้องรับกรรมหนักมาก ๆ เนื่องจากบุคคลเหล่านี้มีค่าตัวที่สูงมาก
หลวงพ่อก็จะยกตัวอย่างให้ดู

ในสมัยพุทธกาล พระบิดาของพระนางพิมพาซึ่งเป็นนมเหลื
ของเจ้าชายสิทธัตถะ คือ พระเจ้าสุปปะพุทธะ ทรงไม่พอพระทัย
พระพุทเจ้าเป็นอย่างมากที่ทรงออกผนวช ทั้งลูกสาวตัวเองให้อยู่
เลี้ยงลูกแต่ผู้เดียวในวัง แถมเมื่อพระราหุลเติบโตใหญ่ พระนางพิมพา
ให้ราหุลไปพบพระพุทเจ้าเพื่อขอให้มอบราชบัลลังก์ให้ แต่กลับ
ชวนออกบวช พระบิดาของพระนางพิมพาจึงไปขวางทางพระพุทเจ้า
ไว้ไม่ให้เสด็จออกจากวัด

เมื่อนั่งขวางทางไว้ พระพุทเจ้าจึงตรัสว่า ตถาคตจะไป
โปรดสัตว์ ขอให้ท่านหลีกทางด้วย พระเจ้าสุปปะพุทธะก็นิ่งเฉย
พระพุทองค์จึงตรัสเป็นครั้งที่สองอีก แต่พระองค์ก็ยังเฉย
พระพุทองค์ต้องตรัสเป็นครั้งที่สาม แต่พระองค์ก็หาขยับไม่
พระพุทเจ้าจึงเสด็จกลับ แต่ก่อนกลับท่านได้ตรัสเตือนพระเจ้า
สุปปะพุทธะไว้ว่า ท่านได้สร้างกรรมหนักกับพระพุทเจ้าแล้ว
ท่านจะถูกธรณีสูบภายใน ๗ วัน พระองค์ได้ยืนยันคำดังกล่าวก็ทำได้
เกรงกลัวไม่ กลับทำทายเป็นอีกด้วยว่า “ข้าจะทำให้คำพูดของ

*พระภาสกร ภูริวฑฒโน เป็นบุตรชายของศาสตราจารย์ ดร.ระวี ภาวิไล
ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการธรรมสถานเชียงใหม่ (วัดฝายหิน) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พระพุทธเจ้าไม่เป็นจริง ด้วยการขึ้นไปอยู่บนปราสาท ๗ ชั้น เตรียมข้าวปลาอาหารอย่างมากมาย และให้คนยามที่แข็งแรงเฝ้า ประตูทุกชั้นไว้ สั่งเด็ดขาดห้ามตัวข้าลงมา ภายใน ๗ วัน ดุชิต้าจะถูกธรณีสูบได้อย่างไร”

เมื่อถึงวันที่ ๗ ม้าตัวหนึ่งซึ่งพระเจ้าสุปปะพุทธะรักมากเกิด พยศ ได้ขึ้นไปถึงที่ประทับ เวลานั้นพระองค์สับสนเรื่องจำนวนวัน ด้วย แล้วจู่ ๆ ประตูแต่ละชั้นก็เปิดออก ยามทั้งหมดกลับผลึก พระองค์ลงมาจนถึงชั้นล่าง แล้วออกมานอกปราสาท ทันใดนั้น ธรณีก็สูบพระองค์จมหายลงไปทันที ไปเกิดในนรกอเวจี

ถึงตรงนี้เห็นภาพใหม่ว่า นี่เพียงนั่งขวางทางการไปโปรดสัตว์ ของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นยิ่งกว่าพระอรหันต์ การไปโปรดสัตว์คือสิ่งที่พระองค์ต้องออกไปช่วยสรรพสัตว์ผู้ทุกข์ยากให้พ้นทุกข์ เป็นภาระที่ใหญ่หลวงของโลก โทษหรือกรรมช่างร้ายแรงเสียนี้กระไร ดังนั้น การคิดร้ายหรือการทำร้ายพระอริยะทั้งหลายจึงเป็นเรื่องควรหลีกเลี่ยงอย่างยิ่ง ในทางกลับกัน จะเห็นได้ว่าผู้ที่ได้ทำบุญกับพระพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์ จะมีกินไปหลายชาติเลยทีเดียว

ที่นี้การทำบุญทำทานทั้งหลายนี้เป็นการทำแล้วจะเกิดผลในการ เวียนว่ายตายเกิดทั้งสิ้น แต่มันก็เป็นที่จะเป็นเสบียงในระหว่าง การเดินทาง การทำกุศลที่ท่านตรัสสรรเสริญแก่ผู้ที่ปฏิบัติเพื่อเป็น เครื่องออกจากวัฏสงสารก็คือการเจริญสติ พวกเรานั่งรอกันแต่จะ ไปทำบุญทำทาน แต่ทิ้งบุญไปแต่ละขณะมากมายทั้งๆ ที่น่าจะได้ กันมาฟรีๆ เช่น นั่งอยู่รู้สึกคัน ถ้าเข้าไปรู้อาการคันก็ได้บุญแล้ว เมื่ออยากจะเกา เข้าไปรู้ก็ได้บุญอีก ตามรู้อาการขยับมือไปเกาก็ได้ บุญมากๆ เพราะการขยับไปเกานี้นั้นยาวตั้งหลายขณะ พอเริ่มคิด ก็ไปรู้คิด ก็ได้บุญอีก เห็นไหม คนเราทิ้งบุญกันไปมากจนเสียดาย

แทนจริงๆ หมิวก็เหมือนกันนะ เวลาอยากได้อะไรก็รู้ว่าอยากนะ
“อ้าว...หลงพ่อ หนูอยากได้ iPod ก็อดซื้อสิ”

พออยากซื้อ iPod ก็ให้เข้าไปรู้อาการอยากนั้นก่อน แล้วก็พิจารณาดูว่าสิ่งนี้สมควรไหม ซึ่งหมิวต้องบอกสมควรแน่ การดูว่าควรไม่ควร เรื่องใหญ่ที่สุดคือ สิ่งนั้นทำให้ใครเดือดร้อนไหม ถ้าหมิวเอาเงินตัวเองก็ดูว่าเดือดร้อนรีเปลา หรือใช้เงินแม่ แม่เขาเต็มใจไหม ก็ซื้อไปเถอะหากได้ใช้ ไม่ถึงกับห้ามซื้อเพราะความอยากหรอก เมื่อถึงวันหนึ่งก็จะค่อยๆ รู้อะไรๆ มากขึ้นเอง หมิวถอนหายใจอย่างโล่งอก ค่อยยังชั่วหน่อย อย่างนี้ค่อยน่าปฏิบัติหน่อย

เอาละนะ วันนี้พ่อแค้นนี้ก่อน จะได้ไปพักผ่อนกัน เจริญพร





ขณะจิตดวงสุดท้าย

๔ ตุลาคม ๒๕๕๗

การรู้เนื้อรู้ตัวหรือเจริญสติได้บุญมากกว่าสร้างโบสถ์อย่างไร

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นพร้อมแนะนำตัวว่าเป็นเพื่อนของผู้ที่เคยฟังธรรมะจากอาตมา แล้วเขาเอาไปเล่าให้โยมท่านนี้ฟัง

“หลวงพี่คะ เพื่อนโยมเขาบอกว่า การรู้เนื้อรู้ตัวหรือเจริญสติอยู่ในวันหนึ่ง ๆ จะได้บุญมากกว่าการสร้างโบสถ์สร้างวิหาร ไปได้
อย่างไรคะ โยมรู้สึกขัดแย้งในใจจริงๆ การสร้างโบสถ์สร้างวิหาร
ทำบุญใส่บาตร เป็นการทำให้เพื่อสละออก เป็นการทำให้ผู้อื่น แต่
การเจริญสติทำเพื่อตัวเอง ก็เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเห็นแก่ตัว แล้วท่าน
จะมาบอกว่าได้บุญมากกว่า ช่วยอธิบายหน่อยได้ไหมคะ”

“แหม ต้องขอชมเชยในการถามอย่างตรงไปตรงมาดีจริงๆ
รู้สึกอย่างไร พูดอย่างนั้นเลย ชัดเจนมาก เอละ หลวงพี่จะอธิบาย
ให้ฟังนะ โยมคงเคยปฏิบัติธรรมมาบ้างแล้วใช่ไหม”

“นิดหน่อยค่ะ ยังมีใหม่ หาสำนักอยู่”

“ไม่เป็นไร ถ้าอย่างนั้นจะชี้ให้เห็นตามไป การทำบุญทำทาน
ใดๆ ก็ตาม ล้วนเป็นการทำกุศลเพื่อรับอานิสงส์ในกุศลผลบุญที่จะ
ส่งผลให้ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติไหนๆ ก็ตาม เช่นเดียวกับการทำกรรม

นั่นแหละ ที่จะต้องรับผลของกรรมตามกฎแห่งกรรม เพียงแต่ คำว่ากรรมนี้โดยความเป็นจริงแล้วเรียกรวมกันทั้งดีและชั่ว ดังนั้น เมื่อทำกรรมดีคือทำบุญบริจาคทาน ก็จะมีผลให้เกิดการเวียนว่าย ในวัฏฏะเช่นเดียวกันเพื่อกลับมารับผลของบุญที่ทำไว้”

อาตมาอธิบายต่อไปว่า “ที่นี้กลับมาที่การเจริญสติบ้าง การเจริญสตินั้นเป็นการรู้ตามอาการของกายของใจ เป็นต้นทางของการฝึกไปเพื่อการออกจากทุกข์ทั้งปวง เป็นทางเดินไปสู่มรรคผลนิพพาน เป็นการออกจากการเวียนว่ายตายเกิด เนื่องจากการเกิด ทุกคราวเป็นทุกข์รำไป”

อาตมาจึงเริ่มถามดูความเข้าใจไปว่า “ถ้าอธิบายแค่นี้ เห็นความต่างกันของการทำกุศลหรือยังว่าสองทางนี้ส่งผลไปกันคนละทาง” “พอจะเข้าใจราวๆ แล้วค่ะ” “ดีแล้ว ที่นี้กลับมาดูใหม่และทำความเข้าใจใหม่ว่า การทำบุญทำทานใดๆก็ตามเป็นการทำดี นั่นเป็นสิ่งสมควรอย่างยิ่ง เป็นการทำให้เพื่อนมนุษย์ได้มีชีวิตที่ดีขึ้นและพ้นทุกข์ได้ระดับหนึ่ง จึงเป็นสิ่งสมควร ส่วนการเจริญสติทำให้เราเองพ้นจากทุกข์ทั้งปวง นั่นก็เป็นสิ่งสมควรเช่นกัน ดังนั้นทำคู่กันไปเลยนะ ยกตัวอย่างเช่น โยมเห็นเด็กขายพวงมาลัยเดินขายตามสี่แยก รู้สึกสงสารจึงเหม่าทั้งหมด อยากจะช่วยให้เด็กได้กลับไปพักผ่อน เมื่อซื้อเสร็จ จิตใจอึมเอบขึ้นใจในบุญกุศลที่ทำ ก็รู้ตามอาการอึมเอบนั้น ก็จะเห็นว่าความอึมเอบที่เกิดขึ้นสักพักก็จะกลับมาเป็นความรู้สึกเฉยๆ ทันใดนั้นเด็กที่โยมเหม่าให้เงินไปหยกๆ วิ่งข้ามถนน เอาเงินที่ได้ไปซื้อบุหรืตั้งวงสูบกับเพื่อนอย่างไม่แยแส โยมจะรู้สึกโกรธขึ้นมาทันที การเจริญสติก็จะเกิดขึ้นตรงนี้อีก โยมก็เข้าไปรู้อาการโกรธที่เกิดขึ้นที่ใจ ดูเขาไป เดียวเขาก็ดับไป ไม่ต้องไปผูกเวรผูกกรรมกันต่อ มิฉะนั้นโยมก็จะฟุ้งซ่าน คิดโกรธตาเด็ก

คนนั้นในใจ แถมไปด้วยว่า ต่อไปจะไม่ช่วยพวกนี้อีกแล้ว ทั้งๆที่เด็กที่ต้องการเงินเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องจริง ๆ ก็ยังมีอยู่

“แต่หากไม่เจริญสติ การโกรธเป็นทุกข์ก็จะเกิดขึ้นในใจ ทั้งที่โยมบอกว่าทำความดีอยู่ใช่ไหม เมื่อเจริญสติ การให้เป็นกุศล ผลก็ยังเป็นกุศล ไม่ใช่ทำกุศลด้วยการช่วยคน แต่จิตกลับเป็นอกุศลเมื่อทานนั้นไม่เป็นไปดั่งคาด ออกนอกคำถามไปหน่อยนะ แต่คงได้ประโยชน์เพิ่มบ้าง

“ดังนั้นการเจริญสติเป็นการปฏิบัติธรรมเพื่อออกจากทุกข์ มีผลเป็นความหลุดพ้น แต่ผลก็คือสิ่งที่เราไม่สามารถกำหนดหรือบังคับให้เกิดตอนนั้นตอนนี้ได้ ดังนั้นในระหว่างที่เราจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ การมีเสปียงไว้ใช้ในระหว่างเดินทางก็ไม่เสียหายนะ เพราะฉะนั้นบุญทานการกุศลก็ทำไป เจริญสติก็เจริญไป โดยเฉพาะการเจริญสติทำได้ทุกที่ ไม่ต้องตระเตรียมข้าวของ มีแค่ความรู้สึกที่เข้าไปดูไปรู้ ก็แค่นั้น ส่วนที่ว่าเจริญสติดีกว่าก็คือในมุมมองที่ไปสู่การหลุดพ้นซึ่งเรียกว่า วิวิญญูคามินีกุศล ส่วนบุญทานทั้งหลายที่ทำแล้วยังต้องเวียนว่ายตายเกิดมารับผลเรียกว่า วิญญูคามินีกุศล คงแจ่มแจ้งแล้วนะ”

โยมถามต่อว่า “แล้วถ้าในการหลุดพ้นแล้วบุญกรรมที่ทำไว้ยังใช้ไม่หมดล่ะคะ” “เมื่อปฏิบัติไปจนถึงการไม่กลับมาเกิดอีก บุญกรรมทั้งปวงก็จะเป็นการลอยบุญลอยบาป อยู่เหนือบุญเหนือบาปท่ามกลาง ยังเสียดายหรือ ไม่มีปัญหาหรอก ถ้ายังเสียดายอยู่ก็จะได้กลับมาใช้จนหมดแหละ ใครจะรู้ ตอนนี้อาจจะใกล้หมดเต็มที่แล้วนะ ใช้ของเก่าทุกวัน เต็มของใหม่ที่ไล่เท่าไรรละ เดือนละหนได้ใหม่ แบบนี้หมดแน่ใช้ใหม่”

“ว้าย หลวงพี่พูดซะ...ซ้กกแล้วลิ”

อยากถามเรื่อง “ความตาย” ค่ะ

วันนี้รับนิมนต์ไปฉันเพลที่อมรินทร์อีกครั้ง ครั้งนี้คุณเมตตา นิมนต์พระทั้งหมดที่จำพรรษา แต่พระไปได้เพียง ๗ รูป วันนี้มีกัลยาณธรรมของคุณเมตตาตามาด้วย สนทนาธรรมส่วนใหญ่จะเป็นการถามธรรมะจากพระอาจารย์ ซึ่งท่านก็ชี้แจงแถลงไขจนกระจ่างทุกๆคน จนมาถึงคำถามหยุดโลกคือ “ท่านคะ ดิฉันอยากถามท่านเกี่ยวกับความตายหน่อยค่ะ”

คุณหญิงท่านหนึ่งถามพระอาจารย์ว่า “ดิฉันเคยหลุดเข้าไปในสภาวะหนึ่ง แปลกมาก ระหว่างนั่งรถอยู่ดี ๆ กับครอบครัว เกิดรู้สึกเหมือนขยับเขยื้อนตัวเองไม่ได้ ทำท่าเหมือนทวารทั้งหลายจะเปิด รู้สึกว่าตัวเองกำลังจะตาย พยายามจะดิ้นรนออกมาให้ได้ แต่กลับทำอะไรไม่ได้เลย ทรมานเหลือเกิน เป็นอย่างนั้นอยู่ร่วม ๒๐ นาที ดิฉันเป็นอะไรคะ แล้วถ้าเป็นอีกควรจะทำอย่างไร แล้วเวลาจะตายจริงๆเราต้องทำอย่างไร”

พระอาจารย์จึงตอบไปว่าคำถามของโยมน่าจะให้พระปัญญาโรตอบให้ฟัง ดูเหมือนท่านจะผ่านเหตุการณ์มาคล้ายๆกัน

เมื่อพระอาจารย์ส่งไม้ (ผลัด) มาให้อาตมา ก็ถึงเวลาต้องทำหน้าที่ อาตมาจึงพูดให้คุณหญิงฟังว่า

ฟังเรื่องของคุณหญิง น่าแปลกแล้วก็น่ากลัว สำหรับผู้ที่เกิดขึ้นกับตัวเองจะน่ากลัวมาก อาตมาตอนเกิดวิปัสสนูปกิเลส ดิ้นรนเพื่อหนีตายจากสภาวะดังกล่าวที่อาการเหมือนใจจะขาดจากการหายใจไม่ออก พอรอดออกมาได้ก็ร้องไห้โฮเลย เลยพอนึกออกว่าคุณหญิงรู้สึกอย่างไร หากถามว่าดิฉันเป็นอะไรแล้วทำไมถึงเกิด คงตอบในเชิงอิทัปปัจจยตา คือทุกอย่างเป็นเหตุเป็นผลกัน เมื่อผลคืออาการที่คุณหญิงเจอ ก็สามารถวิเคราะห์ได้ว่าต้องมีเหตุ

ที่ทำมาคล้ายๆ หรือใกล้เคียงกัน หากพูดให้เข้าใจง่ายๆ ขึ้นก็คือ วิชากรรมส่งผลในเวลานั้น แสดงว่าคุณหญิงน่าจะทำเหตุที่ใกล้เคียงกันมา คือดูจากสภาพที่เกิดขึ้น อาจจะมาจากการขังสิ่งมีชีวิตไว้ในที่จำกัดโดยเจตนาจนเขาขาดอากาศหายใจ อาจนานกว่า ๒๐ นาที ดูแล้วเขาน่าจะตาย อาตมาไม่รู้ว่าจะชาตินี้หรือชาติก่อนๆ แต่ความที่คุณหญิงเองเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรม ผลกรรมจึงส่งผลได้เพียงเท่านี้ จึงไม่ต้องชดใช้กันถึงชีวิต หรือไม่อาจเกิดวิปัสสนูปกิเลสในเวลานั้น ซึ่งเดี๋ยวจะเล่าให้ฟัง นี่น่าจะพอเป็นคำตอบได้ระดับหนึ่งนะ

ส่วนคำถามต่อไปที่ว่า ถ้าเกิดอีกจะอย่างไร อาตมาขอเล่าประสบการณ์ของตนเองให้ฟังก่อน เพื่อให้คุณหญิงได้เทียบเคียง อาตมาไม่รู้เป็นอย่างไร ผ่านวินาทีให้รู้สึกได้ถึงความตายมาแล้ว ๔ ครั้ง ของจริงบ้าง ในวิปัสสนาญาณบ้าง

ครั้งที่ ๑ เหตุการณ์เฉียดตายที่บ่อกุ้ง ปี ๒๕๔๐ (ท่านคงได้อ่านกันผ่านมาแล้ว จะไม่เล่ารายละเอียดซ้ำ) เหตุการณ์นี้จะเห็นว่า ในขณะนั้นประกอบด้วยสติสัมปชัญญะตลอดทุกขณะ ไม่มีวินาทีใดที่จิตถูกปรุงแต่งจากกิเลสเลย มิฉะนั้นจะสังเกตได้จากความคิดในเวลานั้นจะต้องมีว่า “โอ้ย คุณพระช่วย ฉันยังไม่อยากตาย ยังไม่ได้ลาลูกหลานแม่เลย” หรือ “แม่จ๋า ช่วยลูกด้วย” หรือ “ฉันทำไมต้องเป็นอย่างนี้ ฉันกลัวตาย ฉันยังไม่อยากตาย” เป็นต้น แต่ในขณะนั้นแต่ละขณะอยู่กับสภาพของปัจจุบัน อาการของปัจจุบันตลอดเวลา ทำสิ่งที่สมควรทำไปเรื่อยๆ ไม่มีช่วงไหนเลยที่สังขจิตออกนอก หากวิเคราะห์ให้ดูตอนนี้ว่า ถ้าขณะนั้นต้องตายจริงๆ ชายคนนั้นจะไปสู่สุคติภูมิเป็นที่หมายอย่างแน่นอน ไปเกิดพร้อมด้วยเหตุ ๓ (ไตรเหตุ) คือ ในขณะตาย จิตประกอบด้วย

อโกละ อโทสะ อโมหะ กิเลสทั้งสามเข้าไม่ได้ในขณะนั้นเนื่องจากสติประกอบอยู่ ซึ่งจะทำให้ไปเกิดในสถานที่ดี เป็นติกขบุคคลที่ประกอบด้วยไตรเหตุ จะเป็นผู้ที่มีรูปสวย รวยทรัพย์ ไม่อับปัญญา (ตอนเกิดนะรูปสวย แต่หากไปสร้างกรรมใหม่ เช่นกินขามู ก็คงไม่ต้องบอกนะว่ารูปจะเป็นอย่างไร) และหากปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจะมีโอกาสที่จะสามารถบรรลุธรรมชั้นสูงสุดได้ แต่ผู้ที่มาเกิดด้วยเหตุ ๒ คือ ในขณะที่ตายจากชาติที่แล้ว จิตดวงสุดท้ายประกอบมาด้วยกิเลสตัวใดตัวหนึ่ง ผู้นั้นจะสามารถปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานได้ไม่เกินญาณที่ ๔ เนื่องจากไม่มีปัญญาพอ

ครั้งที่ ๒ ในวิปัสสนาญาณ ปี ๒๕๔๑ เหตุการณ์ครั้งนั้นเข้าคอร์สปฏิบัติอยู่ที่วัดอินทรวihar ระหว่างที่นั่งกรรมฐานในวันที่ ๔ ของการปฏิบัติ อากาการยุบได้เปลี่ยนไป จากที่เคยยุบหนอแล้วพองออกเช่นปรกติ กลายเป็นยุบลงไปเรื่อย ยุบลงไปเรื่อย ไม่ยอมพอง แล้วก็ยุบไปๆ ขณะนั้นเริ่มรู้สึกอึดอัดแน่นมาก เริ่มหายใจไม่ออก ใจจะขาดเสียให้ได้ สติก็ยังคงตามดูไปตลอดเวลา เมื่อถึงจุดหนึ่งจะเริ่มจะทนไม่ไหวอีกแล้ว กะว่าจะออกจากสมาธิแล้วเพราะทนไม่ไหว พลันระลึกถึงเสียงคุณแม่สิริที่พูดไว้ในห้องกรรมฐานว่า “ของดีอยู่หลังตายไปนิดเดียว ไม่ต้องกลัวนะลูก ใครตายในห้องกรรมฐานแม่จะทำศพให้เอง (แล้วมีเสียงหัวเราะในลำคอคุณแม่ด้วย)” จึงอดทนสู้ต่อไป ในใจนึก ตายเป็นตาย แล้วดูอาการยุบต่อไป และแล้วก็ตายสมใจนึก อากาการยุบได้ทำให้ขณะนั้นเกิดการตายขึ้นจริงๆ ทุกอย่างขาดสะบั้นลง อากาการยุบหยุดสนิท ไม่มีการหายใจอีกต่อไป เจ็บสนิท ไม่มีความรู้สึกใดๆ ทางกายเหลืออีก ความอึดอัดหมดไป มีแต่ความสุขสบายเข้ามาแทน ขณะนั้นยังคงรู้ตาม

และกำหนดว่าสุขหนอออยู่ไปเรื่อยๆ เหลือความรู้สึกทางมโนทวาร คือทางใจอยู่อย่างเดียว รู้ได้ทันทีว่า ในขณะที่เรากำลังจะตาย วินาทีของการละชั้นจากโลกนี้เป็นอย่างไร และในวินาทีหรือขณะ ต่อไปที่เหลือ เฉพาะความรู้สึกที่จิตจะเดินทางไปต่อเป็นอย่างไร หากขณะตายประกอบด้วยสติ จะเห็นว่าที่รู้สึกเป็นสุขในขณะนั้น มีสุคติภูมิเป็นที่หมายอย่างแน่นอน

ครั้งที่ ๓ วิปัสสนูปกิเลส ปี ๒๕๔๔ คราวนั้นเข้าคอร์ส ปฏิบัติที่วัดผาณิตาราม เหตุการณ์เกิดขึ้นขณะที่ไปเข้าคอร์สกับ โยมแม่ วันนั้นเป็นวันสุดท้ายของการปฏิบัติ เกิดสมาธิยิ่งเกิน อากาศในช่วงแรกเหมือนกันกับที่เพิ่งเล่าผ่านมา คือ อยู่ๆ ก็ยุบอย่าง เดียว ยุบไปเรื่อย ทันทีที่เริ่มอึดอัดก็พลันคิดไปว่าคงเหมือนกับ ที่เคยเป็นมา ไม่วิตกกังวลใดๆ แต่ในความเหมือนที่แตกต่างนั้น มันยุบลูกเดียว ไม่มีพอง ไม่ขาดสะบั้นแบบคราวที่แล้ว ตัวเริ่ม แข็งทื่อ หายใจไม่ได้ ทรมานเป็นที่สุด จะออกจากสมาธิเองก็ออก ไม่ได้ เห็นที่จะตายจริงเป็นแน่แท้ ทันทีที่จะขยับมือ มือก็ไม่ สามารถขยับได้ จะทำอะไรก็ไม่ได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก สมาธิคลายตัวลง ก็จะค่อยๆ ออกเองได้ วันนั้นพระสุรศักดิ์เข้ามา ช่วยให้สติ เมื่อออกมาได้ร้องไห้โฮเลย เหมือนสภาพคนสติแตก หนีตายออกมาได้อย่างนั้น จึงรู้ว่าเมื่อสมาธิอยู่ในระดับสูงเกินไป สติไม่สามารถดูแลได้ อำนาจของสมาธิจะทำให้เกิดสภาวะดังกล่าว จนเป็นที่มาให้ได้พบพระอาจารย์ในคอร์สต่อมา

ครั้งที่ ๔ บนเตียงให้เลือด ปี ๒๕๔๙ เหตุการณ์นี้เพิ่งผ่าน ไปหยกๆ คงไม่ได้ตายจริงๆ หรอก เพียงแต่เป็นลม แต่ที่ได้เห็น สภาวะการทำงานภายในเหมือนกับวินาทีก่อนตายไม่มีผิด เหตุการณ์นี้ ได้เห็นว่า เมื่อกายเริ่มมีอาการที่สมองทำงานไม่สมบูรณ์ การควบคุม

การทำงานพื้นฐานค่อยๆ ดับลง เช่น หหมดความรู้สึกตั้งแต่ศีรษะลงมาจากทั้งสองพรม้าว หูทั้งสองค่อยๆ เงียบดับไป ลิ้นเริ่มซาอยากจะอาเจียน เป็นอาการก่อนตายทั้งสิ้น เมื่อเกิดสถานการณ์คับขันอย่างนี้ สติที่ถูกฝึกมาดีแล้วจะเข้ามาดูแลให้ทุกอย่างโดยอัตโนมัติ เขาจะทำทุกอย่างที่สมควรทำและสามารถทำได้

หากย้อนไปดูก็จะเห็นได้ว่า การที่กายสูญเสีการทำงานอย่างเคยเป็น หากเราพะวงที่จะให้ทุกอย่างกลับเป็นเหมือนเดิม จะเกิดความทุกข์จากการยึดติดสภาพเก่า แต่จิตที่ฝึกมาดีแล้วจะเข้าใจสภาพได้อย่างรวดเร็วและปล่อยวางในเวลาอันสั้น จะเห็นได้ว่าแต่ละขณะที่เกิดขึ้น ผู้ดูได้ดูการทำงานอย่างใกล้ชิด เห็นตั้งแต่เมื่อเสียการควบคุม สติจะเข้าประคองกายทันที โดยจัดการเพิ่มความรู้อัตโนมัติเข้าไปเพื่อบังคับการเคลื่อนไหวให้เป็นไปดังเดิม แต่ทันทีที่เขาเห็นว่าทำไม่ได้ จึงปล่อยให้กายเป็นไปอย่างที่ต้องการ ซึ่งขณะตรงนี้หากมีการตายเกิดขึ้นจริง จิตดวงสุดท้ายก็จะประกอบด้วยสติและไปด้วยเหตุ ๓ อยู่ดี ยิ่งไปกว่านั้น ด้วยความไวของผู้ดูและความต่อเนื่องของการเป็นผู้ดูเฉยๆ ไม่เข้าไปทำอะไรนั้น จึงมีโอกาสได้เห็นได้รู้สึกถึงจิตในขณะนั้นเป็นทุกข์ด้วยตัวของจิตเอง

เมื่อย้อนแล้วเหตุการณ์เฉียดตายในแบบต่างๆ ให้คุณหญิงฟังแล้วก็เริ่มเข้าคำถามที่คุณหญิงถามว่า แล้วถ้าเกิดสภาวะอย่างนั้นอีกจะทำอย่างไร ก็ตอบได้เลยว่า ในระดับผู้ปฏิบัติธรรมนั้นคือการตามดูอาการของกายของใจไปแต่ละขณะที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง จะเจ็บจะปวด จะทุกข์จะทรมาณกายทรมาณใจอย่างไร ก็รู้ไปตามความจริงนั้นๆ ตรงนี้ผู้คนมักเข้าใจผิดกันมากกว่า หากตายกับความรู้อัตโนมัติเจ็บปวดและทุกข์นั้นเป็นอกุศล จะทำให้ไปเกิดในอบายภูมิ นั่นจะเป็นจริงเฉพาะในกรณีที่ว่าเมื่อไม่มีสติประกอบ ทุกขเวทนา

ทั้งหลายจะเป็นเหตุให้กิเลสเข้าปฐะงแตงจิตได้ง่าย

ยกตัวอย่างให้ หากเราเดินข้ามถนนแล้วถูกรถชนเข้าอย่างแรง ร่างถูกกระแทกลอยลระลิวกระเด็นไปตกไกล ๑๐ เมตร ร่างกาย กระตุกกระเดี้ยวแตกหักไม่มีชิ้นดี เลือดไหลแดงฉานนองทั่วพื้น ถนน ตอนนั้นจะเจ็บปวดทรมานขนาดไหน ไม่ต้องเดาเลย หาก ไม่มีสติเราก็จะรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว แล้วก็เริ่มคิดว่า ไ้ร้รถบ้านี่ขับ ไม่รู้จักดูแลย ตรงนี้โ้โสะเข้าประกอบจิต ซึ่งถ้าเป็นคนเจ้าโ้โสะเป็น หุนเติม อารมณโ้โระตรงนี้จะรุนแรงมาก ขาดใจตรงนี้ไปเกิดเป็น สัตว์นรกในอบายภูมิอย่างแน่นอน จะเห็นว่าวิบากกรรมส่งผลอยู่ ใช้ใหม่ แต่หากมีสติประกอบก็จะรู้ตามอาการเจ็บอาการปวดไปตาม สภาพจริง ก็จะได้ไปคิดไปต่อว่าใคร ไม่ได้สงจิตออกนอกไปคิด เรื่องอื่นได้อันจะเป็นช่วงจ้งหวะให้กิเลสอาศัยช่องเข้าปฐะงแล้วลระก็ หันที่ที่ขาดใจไป ขณะจิตดวงสุดท้ายจะไปเกิดในสุคติภูมิและ ไปเกิดด้วยเหตุ ๓ อีกต่างหาก ดั่งนั้นตายอย่างไรไม่เกี่ยว เกี่ยว ที่ว่าขณะจิตสุดท้ายนั้นมิกิเลสเข้าประกอบด้วยหรือไม่ หรือบางที่ ท่านเห็นคนที่นอนอยู่กำลังจะตาย ดูภายนอกเหมือนสงบ แต่ ท่านก็รู้ไม่ได้อยู่ดีว่าภายในคือจิตกำลังคิดถึงเรื่องอะไร ยกตัวอย่าง ง่าย ๆ ระหว่างท่านนั่งสมาธิ ท่านเองก็รู้ว่าท่านฟังชานขนาดไหน ท่านคิดไปได้ทุกเรื่อง ทั้งกุศลและอกุศล จะบอกให้หยุดคิดก็หยุด ไม่ได้ แต่หากมีผู้ที่ดูท่านอยู่จะพูดเหมือนกันว่า ท่านดูสงบเหลือเกิน ใช้ใหม่ ตายตอนนั่งสมาธินั้นก็ไม่ได้แปลว่าจะไปสุคตินะ ถ้า ตอนนั้นไม่มีสติ แถมกำลังคิดเรื่องอกุศลอยู่ ดั่งนั้นไม่ได้อยู่ที่ว่า ตายแบบไหน อย่งไร แต่ขึ้นกับจิตดวงสุดท้ายก่อนตายเท่านั้น

ดั่งนั้นคุณหญิงคงพอจะได้คำตอบแล้วว่า เมื่อเกิดอีกจะทำ อย่งไร หรือหากขณะที่จะตายจริง ๆ จะทำอย่งไร หากเป็นผู้ที่

ปฏิบัติจนสติทำงานเป็นอัตโนมัติแล้ว ก็เพียงดูสิ่งที่เขาทั้งหลายทำงานกันไปตามจริงในขณะนั้นเท่านั้น ไม่มีอะไรต้องทำ

อีกคำถามยอดฮิตที่ได้ยินคือ อย่างนี้ก็ไม่ยุติธรรมสิ คนที่ทำดีมาทั้งชีวิต เกิดในขณะจิตดวงสุดท้ายไปคิดเรื่องไม่ดีเข้า ก็ต้องไปเกิดในอบาย เทียบกับอีกคนที่ทำบาปทำอกุศลมา แต่มีสติประกอบในขณะจิตดวงสุดท้าย ก็ได้ไปสู่สุคติภูมินะสิ อย่างนี้ก็แย່เลย ไม่อยากเชื่อเลย

คำถามนี้จะไม่ขอตอบเองละ เพราะหากตอบเอง ความน่าเชื่อจะลดลง หากว่าเป็นความรู้สึกของตนเอง ขอยกคำของพระพุทธองค์ที่เคยตรัสไว้มีบันทึกในพระไตรปิฎกว่า ครั้งนั้นพระมหะสีของพระเจ้าปเสนทิโกศล ซึ่งเป็นผู้ที่ทำบุญทำทานช่วยเหลือเกื้อหนุนศาสนาเป็นอย่างมาก เกิดสิ้นพระชนม์ลง พระพุทธรูปทรงทราบวาพระนางในขณะจิตดวงสุดท้ายเกิดไปคิดเรื่องที่ทำผิดต่อพระสวามี จึงทำให้จิตใจเศร้าหมอง ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ๗ วัน ระหว่างนั้น พระองค์ทรงทราบด้วยพระญาณว่า พระเจ้าปเสนทิโกศลต้องตรัสถามเป็นแน่ว่ามหะสีไปเกิดที่ไหน ท่านจึงทำให้พระองค์ลืมคำถามนี้ไปก่อน เมื่อครบ ๗ วันแล้วพระเจ้าปเสนทิโกศลจึงนึกขึ้นได้ แล้วทูลถามพระพุทธองค์ พระพุทธรูปจึงทรงตอบว่า นางไปสู่สุคติภูมิแล้ว มิฉะนั้นผู้คนก็จะลับสนเช่นกันว่า ผู้ที่ทำบุญทานการกุศลตลอดเวลายังไปเกิดในอบายภูมิอีก นี่เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัด

และอีกตัวอย่างเพื่อความชัดเจน ขอยกเอาคำตอบของพระนาคเสน ซึ่งเป็นพระอรหันต์ที่ตอบคำถามพระเจ้ามิลินท์ ใน “มิลินทปัญหา” อันโด่งดังที่มีการบันทึกสืบต่อกันมายาวนาน คำถามที่พระเจ้ามิลินท์ถามเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน พระนาคเสนตอบ

แบบเดียวกันว่า จิตที่เป็นอกุศลในขณะที่เสียชีวิตจะนำส่งให้ไปเกิดในอบายภูมิ แล้วยกตัวอย่างว่า หากอกุศลเปรียบเหมือนก้อนหิน แม้ก้อนหินก้อนจะเล็กเพียงใด เมื่อปล่อยลงน้ำจะจมทันทีใช่หรือไม่ แต่แม้ก้อนหินก้อนจะใหญ่เพียงใด ในขณะที่กำลังจะตกน้ำจมนลง เกิดเอาเรือมารองรับไว้ทัน ก้อนหินก้อนนั้นจะไม่จมนั้นใด นั่นก็คือ การที่สติเข้าไประคองไว้ เกิดกุศลในขณะนั้น ซึ่งกรรมทั้งหลายที่ก่อไว้ไม่ใช่ไม่ส่งผล แต่จะมาส่งผลในสุคติภูมิแทน

คงพอเข้าใจนะ ดังนั้นหากผู้ที่ทำความดี ทำบุญสุนทานเป็นประจำ แต่เกิดโหมะเข้าครอบครองจิต เหม่อลอยหรือเมาเหล้าเมายา ประมาทพลาดพลั้งในขณะจิตสุดท้าย ส่งผลให้เกิดเป็นเดรัจฉาน ใ้ช้ว่าจะไม่ได้รับผลบุญเสียเมื่อไหร่ ซึ่งท่านก็เห็นสุนัขที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีกันมากในยุคนี้นั้นชัดเจนว่าเขาเหล่านั้นเคยทำบุญทานการกุศลมามาก แต่ก่อนตายขาดสติ ก็ยังได้รับอานิสงส์แห่งบุญที่ทำเช่นกัน





อย่าหลงติดในอุบายปฏิบัติ

อยากเอาอย่างองคุลิมาล

คุณชัชฌ์ณรงค์เป็นหนึ่งในโยมอุปัฏฐากที่ปวารณาตัวคอยช่วยเหลือขบถให้ วันนั้นในระหว่างเดินทางด้วยกัน คุณชัชฌ์ณรงค์เล่าให้ฟังว่า “หลวงพี่ ลูกชายผมหลังจากเขาอ่านเรื่ององคุลิมาลแล้ว เขาบอกว่า ถ้าอย่างนี้ดีนะ ฆ่าคนได้ ทำผิดอะไรก็ได้ เสร็จแล้วก็ไปเป็นพระอรหันต์ ไม่ต้องชดใช้กรรม สบายเลย เตียวเขาไปทำผิดให้เต็มทีเลย แล้วรีบมาปฏิบัติ เป็นพระอรหันต์แล้วกรรมทั้งหลายก็ตามไม่ได้ ผมฟังแล้วอึ้งเลยหลวงพี่ ไม่รู้จะตอบยังไงดี”

อาตมาจึงตอบว่า “เขาพูดเล่นหยอกโยม ถ้าจะตอบเขาก็ฝากไปบอกว่า ฆ่าเสร็จแล้วรีบปฏิบัติให้ทันก็แล้วกัน เวลาคงมีเหลือให้น้อยนักก่อนที่จะโดนกรรมตามถล่ม แต่เอาอย่างนี้ไม่ปลอดภัยกว่าหรือ ปฏิบัติให้บรรลุเป็นพระอรหันต์ซะก่อนแล้วค่อยไปฆ่าคน (ถ้าคิดว่าย่างทำได้) จะปลอดภัยกว่านะ จะได้ไม่ต้องรีบแบบว่ากลัวไม่ทันนะ เพราะเดินจงกรมก็คงจะฆ่าสิ้นชีพๆ แล้ว นั่งภาวนาจะกล้าหลับตาหรือ กลัวทั้งตำรวจหรือไม่ก็ญาติคนตายเขาจะมาเอาคืน” เรียกเสียงหัวเราะระหว่างการเดินทางได้

“ความจริงแล้วองคุลิมาลเป็นคนดีมาก ฝึกวิชาต่างๆจนสำเร็จ

แต่ถูกศิษย์ในสำนักยุ้งอาจารย์ ออกอุบายให้หลงผิด จึงแกล้งให้
องคูลิมาลฆ่าคนให้ได้ ๑,๐๐๐ คน เพื่อจะสำเร็จวิชาชั้นสูงสุด
องคูลิมาลอยากจะทำให้พ่อแม่ภูมิใจ และมาศึกษาทั้งที่ก็อยากจะ
ประสบความสำเร็จ จึงยอมทำทุกอย่างเพื่อสิ่งนั้น จนคนสุดท้าย
ที่จะต้องฆ่ากลายเป็นมารดาของตนเอง ที่ออกตามหาแล้วอยู่บนทาง
ที่องคูลิมาลกำลังเดินผ่านพอดี พระพุทธองค์ทรงทราบด้วยพระญาณ
จึงเสด็จมาขวางไว้แล้วเดินนำหน้า องคูลิมาลพยายามวิ่งก็แล้ว แต่
ตามไม่ทัน จึงตะโกนบอกให้พระองค์หยุดก่อนๆ พระองค์จึงตรัส
ตอบว่า เราหยุดแล้ว แต่ท่านลียังไม่หยุด เอ้า...เลยเล่าคร่าวๆ
ให้ฟังนะ บอกลูกชายเริ่มเจริญสติได้เลยตั้งแต่ตอนนี้นะ แล้วก็
โยมด้วย จะได้บรรลुरुธรรมพร้อมๆกัน”

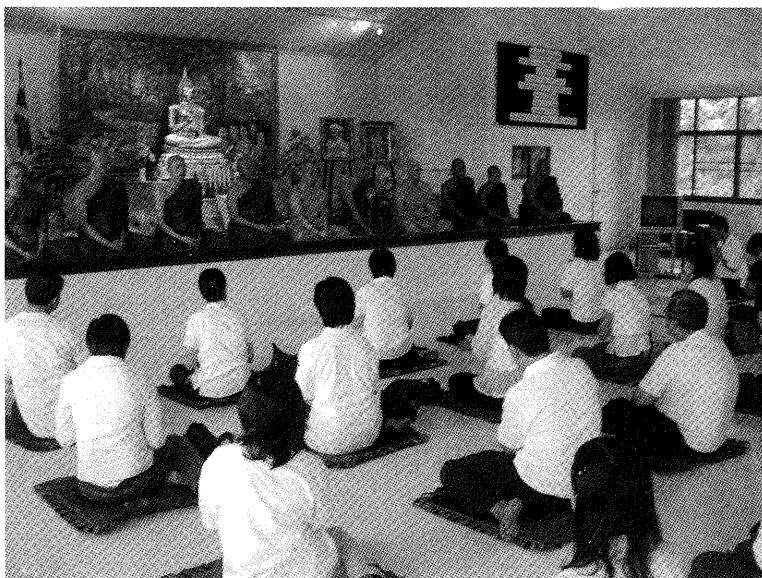
ผมปฏิบัติมากมาย หลายครูบาอาจารย์เต็มที่ แต่ละที่สอนไม่เห็นเหมือนกันเลย

คุณชัชวณรงค์ยังคงถามสิ่งที่ตนเองสงสัยอีก อาตมาจึงได้ชี้
ให้เห็นว่า “คุณชัชวณรงค์ หัวใจของการเจริญสติอยู่ที่การตามรู้กาย
ตามรู้ใจเท่านั้น เป็นความรู้สึกที่รู้ตรงไปที่ตัวสภาวะเพื่อให้เกิด
การจดจำสภาวะต่างๆได้

“แต่มาขณะนี้ผู้ปฏิบัติทั้งหลายกลับไปหลงในอุบายที่ครูบา-
อาจารย์ให้ไว้ จนมองไม่เห็นหัวใจของการปฏิบัติคืออะไรกันแน่
แต่กลับไป่วนอยู่กับอุบายต่างๆ จนลับสน ทั้งที่อุบายเป็นเพียง
สิ่งที่ใช้เป็นทีเกาะให้เกิดการจดจ่อต่อเนื่องเพื่อไม่ให้ล่องลอยไป
คำบริการที่ครูบาอาจารย์ท่านคิดไว้ให้เป็นอุบายในการให้รู้ตาม
ลูกศิษย์กลับไม่เข้าใจจนมาเป็นการท่องนำ จึงเข้าไม่ถึงความรู้สึก
ที่เป็นปรมาัตถ์จริง ๆ

“สุดท้ายพอเข้าถึงแล้วก็จะทิ้งทั้งหมด เพราะอะไรรู้ใหม่ ก็
การเคลื่อนไหวของกายของใจในชีวิตปกติก็มีอยู่แล้ว เข้าไปรู้ตรงๆ
เลยได้ทันที ไม่ต้องจัดท่ารูปแบบใดๆอีก แต่หลวงพี่มักจะใช้สอน
คนในครอบครัว ซึ่งจะใช้คำว่าพวก Street Fighter หรือนักสู้
ข้างถนน ไม่มีรูปแบบ มีอะไรเกิดขึ้นในชีวิตปกติก็ใช้สิ่งนั้นมาเป็น
อุปกรณ์การฝึกไปเลย ไม่ว่าจะทางกายหรือทางใจ ไม่ต้องจัดสร้าง
ขึ้นมา มีอะไรเกิดขึ้นก็ดูไปเลย ช่วงแรกๆอาจดูเหมือนซำบ้าง แต่
พอเริ่มคุ้นเคยแล้วจะก้าวหน้าได้ดีมาก แข็งแรงมาก อะไรเกิดก็ดู
ก็รู้ตามไปในชีวิตประจำวัน เพราะในชีวิตประจำวันเป็นทุกข์ของจริง

“ยกตัวอย่างเช่น มีอยู่วันหนึ่งหิวแล้วให้ฟังว่า เวลาเขานั่ง
เรียนหนังสือในห้องเรียน เพื่อนผู้ชายที่อยู่หลังห้องจะจับกลุ่มกัน
นินทาเพื่อนผู้หญิง ส่งเสียงรบกวนการเรียนมาก นำรำคาญและ
หงุดหงิด เพื่อนสนิทที่นั่งข้างๆก็จะชี้ให้ดู ปรึกษากันด้วยความโมโห



แล้วหันหลังกลับไปว่าพวกเขา ก็หยุดไปได้บ้าง อาตมาจึงแนะนำวิธีใหม่ให้ไปลองดู คราวหน้าเมื่อได้ยินเสียงเพื่อนผู้ชายที่เขานิทาให้หมีวูใจตนเองสัก ๑๐ ครั้งก่อนจะหันไป ซึ่งหมีวูก็เล่าให้ฟังว่าเมื่อเข้าไปดูใจครั้งแรกจะหงุดหงิดมาก ครั้งที่ ๒ ก็ยังหงุดหงิด จนดูผ่านไปจนครั้งที่ ๖ ครั้งที่ ๗...พอครั้งที่ ๑๐ กลับไม่โกรธแล้ว แต่เพื่อนสนิทที่นั่งข้าง ๆ กลับมาบ่นให้ฟังถึงเพื่อนผู้ชายที่กำลังนิทาอยู่ ใจกลับโกรธขึ้นมาอีก ตกกลางที่แท้เพื่อนสนิทก็ทำให้ใจที่สงบแล้วพุ่งขึ้นมาใหม่อีก อาตมาจึงชี้ต่อไปว่า เมื่อเพื่อนสนิทพูดก็ให้ดูใจต่อไป เมื่อหายโกรธหรือไม่หายก็เป็นเรื่องของ 'โกรธ' ไม่ใช่เรื่องของเรา เมื่อใจสงบแล้วคือไม่มีอาการโกรธ หมีวูค่อยหันไปเตือนเพื่อนด้วยอาการปรกติ เราก็คะเรียนได้อย่างมีความสุข แล้วไม่ต้องไปมีปัญหากับใครๆ"

คุณชัชฌนรงค์ยังคงถามต่อไปว่า "เห็นหลวงพี่พูดถึงการท่องนำซึ่งทำให้ผมนึกถึงตัวเอง เลยชักไม่แน่ใจว่าตนเองพลาดตรงนี้ด้วยหรือไม่ แล้วถ้าท่องนำจะเป็นอย่างไรครับ"

อาตมาจึงไขข้อข้องใจต่อไปให้ว่า "การรู้ตามอาการของกายและอาการของใจจะต้องรอให้สิ่งนั้นเกิดก่อน แล้วจึงจะรู้ได้ในขณะต่อๆมา จริงไหม จึงจะเห็นสภาวะต่างๆ ตามความเป็นจริง แต่กลับกันนิดเดียว หากเป็นการท่องนำ หมายถึงว่าพูดหรือบวกรวมออกไปก่อนที่อาการนั้นๆ จะเกิดขึ้นจริง ยกตัวอย่างเช่นเวลาอยู่ที่โต๊ะอาหาร จะดื่มน้ำก็จะยกแก้วมาดื่ม จะฝึกบวกรรมเพื่อตามรู้อาการว่า ยกไป จับ ยกมา อ้า อม ดื่ม กลืนหนอ หากรู้ตามอาการเคลื่อนไหวของมือจนไปจับแก้วแล้วยกแก้วมาดื่มน้ำ ตรงนี้ไม่มีปัญหาเลย **แต่มีผู้ที่ไม่เข้าใจไปท่องเหมือนนกแก้วนกขุนทอง จึงไม่รู้รู้อาการเคลื่อนไหว กลับไปติดอยู่ตรงคำบวกรรม ซึ่งจะเกิดเป็น**

การบริการที่เป็นคำสั่งเหมือนกับการบริการให้เกิดสมมติด้วยวิธีของสมถกรรมฐาน ผลจึงเป็นความสงบ หาใช่ปัญญาไม่

“และที่ผู้ปฏิบัติหลงทางกันอีกแบบหนึ่งก็คือ การเดินจงกรมแล้วใช้ความรู้สึกไปแปะไว้ที่หลังเท้าอย่างแนบแน่น เมื่อเดินไปสักพักจะเกิดอาการปวดหัว ปวดคอ บางรายถึงกับเป็นลมและอาเจียนออกมา เนื่องจากการบังคับจิตเอาไว้ที่ตรงนั้น ซึ่งธรรมชาติของจิตมีอิสระในการรับอารมณ์ การไปบังคับไว้ด้วยวิธีอย่างนี้ไม่เป็นการสมควรสำหรับการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

“ดังนั้นผู้ปฏิบัติเองควรเข้าไปให้ถึงคำสอนที่เป็นแก่นแท้ หากเข้าถึงแก่นได้ ไปปฏิบัติสำนักไหนๆก็ได้ เพราะอุปายในการขยับกายอาจต่างกันในระยะเฝ้า แต่หากรู้ตามอาการเคลื่อนไปตามจริงแล้วรู้ตามความคิด รู้ตามความรู้สึกที่จิตรับรู้ ก็เท่ากับเข้าถึงการปฏิบัติอย่างแท้จริงแล้ว **เมื่อเจริญสติได้อย่างถูกต้อง สัมมาสติ สัมมาสมาธิ สัมมาปัญญา สัมมาญาณ สัมมาวิมุตติ จะเกิดขึ้นเป็นผลเองอย่างแน่นอน ไม่ต้องไปทำผลเด็ดขาด เพราะนั่นเป็นสมุทัย เหตุให้เกิดทุกข์”**

“ทำผลคืออะไรครับหลวงพี่”

“ทำผลคืออะไรนะหรือ ยกตัวอย่างให้ดูจะง่ายกว่า แล้วลองเทียบเคียงเอง พระอาจารย์เคยยกตัวอย่างนี้ ตอนกลางคืนเราจะเข้าห้องนอนเพื่อหลับกันทุกคน เนื่องจากเราตั้งเป้าหมายว่าจะนอนเพื่อหลับ เมื่อนอนแล้วเขาไม่หลับจึงเกิดเป็นทุกข์ใช่ไหม หากเราเปลี่ยนใหม่เป็นเราเข้านอนเพื่อนอน การหลับหรือไม่หลับในความเป็นจริงแล้วเป็นเรื่องของจิตที่เขาจะตกภวังค์หรือไม่ ซึ่งก็ขึ้นกับเหตุกับปัจจัยของเขา ดังนั้น เมื่อเราเข้านอน เราจะปิดไฟ ปิดเสียงต่างๆ นอนในที่ที่สบายพอสมควร นั่นเป็นการสร้างเหตุใกล้

ให้จิตตกว้างค์ได้ง่ายขึ้น เข้าใจใหม่ แต่หากในที่สุดเขาไม่ยอม
หลับ ก็เข้าใจได้ว่าเนื่องจากจิตเป็นอนัตตา บังคับบัญชาไม่ได้ แม้
ไม่หลับเราก็ไม่ทุกข์ ถึงตอนนั้นอาจจะนอนเจริญสมาธิหรืออ่าน
หนังสือต่อไปก็ได้ เพราะทั้งสองอย่างนั้นก็เป็นเหตุใกล้ให้เกิดสมาธิ
และสมาธิก็เป็นเหตุใกล้ให้เกิดความง่วงเช่นกัน เข้าใจนะ

“เอาอีกสักตัวอย่าง อันนี้ใกล้ตัวผู้ปฏิบัติ แล้วเป็นสิ่งที่ได้ยิน
มาตลอด เช่นวันนี้นั่งสมาธิไม่ดีเลย ฟุ้งตลอดเวลา ไม่รู้เรื่องอะไร
เป็นเรื่องอะไร มากันได้ทุกอย่าง ไซ้ใหม่ คุณชัชฌนรงค์ก็คงเคยเป็น
มันน่าจะพลาดตั้งแต่คำเรียกแล้ว คือ **นั่งสมาธิ** ก็ชื่อเขาไซ้โพรง
ไว้แล้วว่านั่งเพื่อสมาธิ ทีนี้พอนั่งแล้วไม่เกิดสมาธิ ใจมันก็ทุกข์
นะสิ เพราะไปหวังผลไว้ก่อนแล้ว อย่างนี้แหละที่เป็นสมุทัย เดียวนี้
จึงต้องใช้คำ **นั่งภาวนา** แทน หรือ **นั่งเจริญสติ** เพื่อหลีกเลี่ยงการ
หวังผล หากเรานั่งเพื่อเจริญสติ ไม่ว่าฟุ้งจะมากก็ดูฟุ้งไป ซึ่งฟุ้ง
ก็คือความคิดนั่นเอง คิดเกิดขึ้นก็รู้คิดไปเท่านั้นเอง เขาจะดับหรือ
ไม่ดับ เขาจะสงบหรือไม่สงบ ไม่ใช่เป้าประสงค์ของเรา ดังนั้น
ทุกข์ก็ไม่เกิด เท่านั้นเอง เข้าใจนะ เราทำเหตุนะ ไม่ทำผล ทีนี้มัน
จะไปสอดคล้องกับความเพียร หากเราทำความเพียรเพื่อทำเหตุ
จะเป็นความเพียรที่ถูกต้อง แต่เมื่อไหร่เป็นความเพียรที่จะไป
ทำผลละก็ มันจะกลายเป็นต้นหาหันทีเลย แล้วทุกข์จะตามมา
ลองดูดี ๆ นะ”

สุดท้ายแล้วหากเราเข้าใจโครงสร้างหรือแก่นแท้ของการปฏิบัติ
แล้ว ทุกๆแบบจะมุ่งเข้าไปสู่ทางเดียวกันทั้งสิ้น ขอฝากคำสอน
ของท่านพุทธทาสไว้ หากท่านเข้าถึงคำสอนนี้แล้ว จะหมดข้อสงสัย
ในการปฏิบัติไปเยอะ

พระพุทธรูปบังพระพุทธเจ้า
พระไตรปิฎกบังพระธรรม
ลูกชาวบ้านบังพระสงฆ์

หากเรายังคงติดใจในการต้องไปไหว้พระที่นั่นที่นี้ หรือที่บ้านฉัน มีพระพุทธรูปในยุศุโขทัยเก่าแก่แล้วฉันไหว้อย่างสนิทใจ แต่พระที่นั่นยังใหม่ ไม่ได้ปลุกเสก ฉันไม่ไหว้หรอก หากเป็นเช่นนั้น เห็นหรือยังว่าท่านกำลังไหว้หิน ใจไม่ได้นุ่มผ่านหินเข้าไปถึงพระพุทธรองค์แม้แต่เม็ดเดียว

ผู้ที่ห้องพระไตรปิฎกจนรู้สภาวะญาณต่างๆ ได้อย่างแจ่มแจ้งแล้วมาถกเถียงกันโดยใช้ความคิดของตนเอง ทั้งๆที่ไม่เคยเข้าไปถึงสภาวะญาณนั้นๆจากการเจริญสติปัฏฐาน ๔ อย่างแท้จริง ก็จะติดอยู่เพียงตัวหนังสือในพระไตรปิฎกหน้านั้นนบทนี้ อันเป็นบัญญัติแต่ไม่สามารถเข้าถึงพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ได้เลย เช่นนี้ได้ชื่อว่า พระไตรปิฎกบังพระธรรม

ส่วนผู้ที่เห็นพระสงฆ์ แต่กลับคิดว่า โอ๊ย ไม่ต้องไปไหว้หรอก นั่นเป็นลูกยายเมี้ยนขายข้าวแกงหน้าตลาดเท่านั้นเอง ได้ชื่อว่าติดอยู่เพียงสมมุติบัญญัติ ไปไม่ถึงสภาวะว่านั่นคือสงฆ์สาวกในพุทธศาสนา

ดังนั้นเมื่อท่านเข้าใจข้อความข้างต้นแล้ว อาตมาจะเพิ่มเข้าไปตรงนี้อีกคำหนึ่งคือ

“อุบายการปฏิบัติบังสภาวะปรมาตม์”





ต้นทางของปลายทาง

๕ ตุลาคม ๒๕๕๙

อะไรก็ทำไม่ได้ เขาจะเกิด เขาก็เกิด เมื่อเกิดแล้วจะขอ
อีกก็ไม่ได้ ถ้าเขาจะมาให้ดูอีก เขาก็มา หรือไม่เขาเห็นว่าดูแค่นี้
เข้าใจได้แล้ว เขาก็ไม่มาให้ดูอีก วันหน้าก็อาจจะมียะไรใหม่ๆมาให้ดู

วันนี้ระหว่างเดินบิณฑบาต ช่วงแรกๆก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่าง
จากทุกวัน เหยียบหินบ้างกรวดบ้างก็เป็นธรรมดา เจ็บปรกติ ไม่มี
ใครเหยียบแล้วไม่เจ็บหรอกนะ เพียงแต่เราซักคุ่นชิน แต่ในคำว่า
คุ่นชินที่เราเข้าใจนั้น กาย-ใจเขาปรับการทำงานเขาบ้างเท่านั้น แต่
ก็เจ็บนั้นแหละถึงจะรู้ว่ากายกับใจคนละส่วน แต่ตอนเหยียบหิน
ซึ่งแหลมคมมากๆ ลองดูสิว่ากายกับใจที่ว่าคนละส่วนนั้นนะ มัน
รวมกันกลับเป็นเนื้อเดียวกันเลย

แต่วันนี้ก็กลับเปลี่ยนไป อย่างที่บอกว่าช่วงแรกๆก็ไม่มีอะไร
แต่ความที่สติสัมปชัญญะเขาทำงานเขาเอง ที่นี้เมื่อมีบางอย่าง
ผิดปรกติที่จิต เขาก็จะเข้าไปดู เราเลยได้รู้ได้เห็นไปพร้อมๆกัน
(ฟังเรื่องอื่นด้วย) ระหว่างเดินเหยียบหินคมๆ ที่แรกก็เหมือน
ทุกวัน แต่เหยียบไปๆเห็นจิตปล่อยกายออกทุกครั้งที่เกิดอาการ
เจ็บ ลัก ๓-๔ ที่เลยซักเอ๊ะขึ้นมา เดินไปดูไป เห็นจิตเริ่มทำท่า

จะไม่เอาด้วยแล้ว เหมือนกับจิตบอกว่า เธอทุกข์เหลือเกิน มีแต่เจ็บมีแต่ปวด ฉันไม่ขอร่วมสังขกรรมด้วยแล้ว เดินไปก็เห็นไป

เดินไปดูไป ทีนี้มันกลับมาในส่วนของความคิด (เมื่อคิดก็ไม่เห็น) ซึ่งเขานำมาคิดพิจารณาต่อ ก็เริ่มเข้าใจแล้วว่าเมื่ออยู่กันไปอยู่กันมา เห็นทุกข์ไม่หยุดหย่อน ก็ชักทำท่าจะไม่เอาด้วยจริงๆ ที่ว่าที่แรกเข้าใจนะว่าเราเป็นเพียงที่มาประชุมกันของรูปและนาม เห็นแล้ว แต่ยังไม่ยอมคืนนะ ตอนนี้อย่างนี้จะคืนซะแล้ว อาจยังไม่คืนจริง แต่เริ่มส่งสัญญาให้เห็นบ้าง

การเดินบิณฑบาตก็ดำเนินต่อไป คราวนี้ลงไปเดินบนทางลูกรังที่มีหินแหลมๆ รู้สภาพความเจ็บ แต่เหมือนไม่ต่อสายความรู้สึกระดับอื่นๆ มาด้วย การปรุงแต่งดับสนิทไม่มีเชื้อใดๆ เหลือเลย เริ่มรู้สึกแปลกๆ ว่า เวทนาเป็นเพียงความเป็นธรรมชาติ แต่เรื่องที่จะมาให้รู้อย่างอื่นๆ มันมากันคนละทาง ซึ่งขณะนี้ไม่มีการรับรู้ตรงนั้น เรื่องไม่มีการปรุงแต่งนั้นจะรู้เห็นกันมานานแล้ว แต่ตอนนี้ไม่มีการรับรู้เรื่องที่จะให้ปรุงด้วย นอกจากการเห็นปวด (เห็นปวดนะ ไม่ใช่รู้ปวด ไม่รู้จะปวดอย่างไร) มันเหมือนคิดน้ำหอมกลิ่นที่คุ้นเคยในท้องถิ่นที่มีลมพัดแล้วเรายู่เหนือลม เหมือนเราจะรู้ว่ามันหอมแต่จริงๆ ไม่ได้กลิ่นอะไรเลย นี่คือการรู้สึกต่อทุกข์ของกายที่ใจรู้สึกในตอนนี้อย่างนี้ ไม่เหมือนก่อนที่นี้กว่าแยกกัน อาทิ เรานั่งสมาธิสักชั่วโมง ตอนปวดนี้เรารู้นะ แต่เราบอกว่าไม่ทรมานใจแล้ว เราก็ว่าเราแยกกายแยกใจได้จริงๆ แค่นี้ก็รู้ว่ารูปนามเป็นคนละส่วนกันเท่านั้น แต่ถ้าดูจริงๆ ยังทุกข์นะ เพราะเหมือนกับยังมีการต่อเชื่อมอยู่ แต่ความรู้สึกในสภาวะนี้ มันเหมือนไม่มีสายต่อเชื่อมความรู้สึกทุกข์เลย มันเสียบสนิทไปเลย

ยิ่งเดินไปกระทบผัสสะต่างๆ ที่เคยมีความรู้สึกบ้างไม่มาก

ก็น้อย เช่น กลิ่นเหม็นมากๆ หรืออาการเจ็บต่างๆ ผัสสะที่เข้ามากระทบมันกลับมีสภาพเหมือนขว้างอะไรๆ เข้าไปในอวกาศ ผัสสะทั้งหลายดูจะไร้ความหมาย ไร้ค่าทั้งสิ้น เห็นภาพในหนังเรื่อง “Matrix” คงคล้ายๆ กันอย่างนั้นแหละ เมื่อขว้างอะไรเข้าไปแล้ว มันแตกสลายจากก้อนวัตถุกลายเป็นอนุภาคไปทันที

เมื่อเดินๆ ก็รู้ว่าเราอยู่ระหว่างกำลังเห็นสิ่งที่เป็นกระบวนการสู่การทิ้งชั้นที่ เมื่อเห็นทุกอย่างในเชิงพิสดารนี้เสร็จแล้วก็คงจะกลับมาเป็นปรกติอีก ระหว่างเดินมีคำหนึ่งแวบเข้ามาว่า เขาคงกำลังละชั้น แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก จนฆ่าตัวเองว่า ดูลิ จะละชั้นที่ ๕ ยังไม่รู้เลยว่าชั้นที่ ๕ มีอะไร จึงหันไปถามพระภิกษุระหว่างกำลังเดินบิณฑบาตว่าชั้นที่ ๕ มีอะไรบ้างนะ พระภิกษุจึงบอกว่า กาย เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จึงกลับมาดูใหม่

๑. กาย เห็นเขาเริ่มปล่อยแล้ว

๒. เวทนา นี่เป็นความรู้สึกพื้นฐานของกาย-ใจ ยังรู้สึกอยู่

๓. สัญญา ทำไมจำอะไรไม่ได้เลยตอนนั้น คงละให้เห็นก่อนเห็นแล้วเดี๋ยวคงคืนให้

๔. สังขาร การปรุงแต่ง ดับสนิท สนิทมากๆ เพราะไม่มีอะไรเหลือมาให้ปรุงแต่ง

๕. วิญญาณ นี่แหละที่สรุปยากว่าการไม่รู้ตัวทุกชั้นนี้ถือว่าดับวิญญาณหรือไม่ เพราะสภาพนั้น ที่รู้อาการเจ็บปวดเพราะเห็นได้ว่า เวทนามันยังอยู่ปรกติ ดังนั้นความรู้สึกของเวทนาไม่น่าถือรวมเป็นวิญญาณ แต่จะอะไรก็แล้วแต่ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แค่นี้บัญญัติ

แบบฝึกหัดวัดใจขั้นมหาโหดก่อนลงเขา

สอนคนมามาก ถึงคราวตัวเองเอาตัวรอดใหม่ หัวใจของการเข้าใจในธรรมของพระพุทธองค์คงไม่มีความหมายเพียงแค่ท่านผ่านวิปัสสนาญาณขั้นนั้นขั้นนี้ มีอาการของญาณเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้หรือ ของจริง ๆ ต้องพิสูจน์กันที่เมื่อเจอสิ่งกระทบที่รุนแรงและเลวร้ายสุด ๆ แล้ว ท่านยังรักษาตัวรอดใหม่ แล้วความทุกข์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร นั่นแหละ บทพิสูจน์ธรรมะของพระพุทธองค์ และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ บทพิสูจน์ตัวท่านนั่นเอง ซึ่งตรงนี้ก็ยากใครไม่ได้ แล้วที่สำคัญก็ยากตัวเองไม่ได้แน่ เรื่องที่ท่านจะอ่านต่อจากนี้ไป ขอให้อ่านแล้วลองสมมุติตนเองเป็นอาตมาว่าท่านจะเป็นอย่างไร เอาละนะ พร้อมรึยัง

หลังจากฉันเพลเสร็จ พระที่ยังไม่มีพาสปอร์ตนัดหมายกัน เพื่อจะไปทำพาสปอร์ตที่กรมการกงสุลที่ถนนแจ้งวัฒนะ ซึ่งไปกัน ๖ รูป ทุกรูปก็ตระเตรียมเอกสารกันอย่างพร้อมเพรียง รวมถึงอาตมาก็มีครบทุกอย่างเลยเช่นกัน เพราะกว่าจะผ่านขั้นตอนในการทำตั้งแต่หนังสือสุทธิมาเรื่อย ๆ แต่ละขั้นตอนนั้นดูทุกอย่างจะต้องออกแรงมากกว่าคนอื่นเขาอยู่เรื่อย แต่วันนี้ดูแล้วก็ไม่น่าจะมีอะไร เพราะเรามีพาสปอร์ตขรราวาสอยู่แล้ว มีประวัติอยู่แล้ว ไม่น่าจะยากอะไร แล้วใคร ๆ ที่ไปทำพาสปอร์ตก็รู้ดีว่า เดียวนี้สะดวกรวดเร็วมาก

พระทุกรูปเมื่อไปถึงก็ได้รับการต้อนรับอย่างดี มีห้องพิเศษสำหรับพระโดยเฉพาะ เป็นห้องวีไอพี มีโซฟา มีห้องทำงานอยู่ภายในนั้น ๖ ห้อง สะดวกจริง ๆ หลังจากกรอกเอกสารเสร็จ พระทั้งห้าก็ถูกเรียกเข้าไปพบเจ้าหน้าที่ ส่วนอาตมาก็นั่งรออยู่ก่อน เนื่องจากห้องเต็มแล้ว เวลาผ่านไปสัก ๒๐ นาทีก็เริ่มทยอยกันออกมา

จนหมด พนักงานก็นิมนต์อาตมาเข้าไป ขึ้นตอนก็เป็นไปตามปรกติ สัมภาษณ์ถามโน่นถามนี่แล้วให้สแกนลายนิ้วมือด้วยนิ้วชี้ทั้งสองข้าง เสร็จแล้วสักพักพนักงานก็หันมาบอกอาตมาว่า “เดี๋ยวนิมนต์หลวงพี่ นั่งรอที่โซฟาเบ๊บบ้างนะคะ” เจ้าหน้าที่ผู้หญิงยิ้มอย่างเป็นมิตร อาตมาก็ลุกมานั่งรอที่โซฟารูปเดียว ส่วนพระที่เหลือนั่งโซฟา อยู่อีกชุดหนึ่ง อาตมาเพียงคิดว่าคอมพิวเตอร์อาจขัดข้อง เพราะ เขาก็ไม่ได้มีอาการใด

อาตมานั่งรออยู่นานทีเดียว น่าจะเกือบครึ่งชั่วโมง ไม่ได้ มีความรู้สึกร้อหรนใดๆเลย ระหว่างที่นั่งรออยู่นั่นเอง มีโทรศัพท์ ดังขึ้นมา เป็นสายจากโยมที่บ้าน

“หลวงพี่ นมัสการค่ะ โยมเพิ่งได้รับจดหมายจากบริษัท ประกันชีวิตแห่งหนึ่งแจ้งว่า ขอยกเลิกกรมธรรม์ของหลวงพี่ เนื่องจากท่านถูกฟ้องให้เป็นบุคคลล้มละลาย เงินค่าเบี้ยทั้งหมด ที่ส่งไปจะไม่คืนด้วย”

อาตมาจึงตอบกลับไปด้วยเสียงราบเรียบราวกับไม่มีอะไร เกิดขึ้นว่า “อ้อ ถ้าอย่างนั้นรู้แล้วว่าที่กำลังรออยู่นี้เกิดอะไรขึ้น พอตีตอนนี้กำลังมาทำพาสปอร์ตอยู่ เอาไว้ค่อยคุยกันนะ เจริญพร”

หลังจากวางโทรศัพท์อาตมาก็ยังคงนั่งรอด้วยอาการสงบ จน ตัวเองที่ดูตัวเองอยู่ก็ยิ่งแปลกใจว่า ทำไมท่านจึงนั่งเฉยอยู่ได้ ลังเกตได้จากพระที่นั่งโซฟาติดๆกัน ไม่มีใครรู้เลยว่าเหตุการณ์ ที่อาตมาได้ยินนั้นไม่ใช่เรื่องเล็กๆ สำหรับชีวิตของคนนะ เพราะ คำพูดที่ได้ยินเพิ่งจบไปคือสิ่งที่บอกว่า สภาพในโลกนั้นท่าน คือบุคคลที่สิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว ท่านไม่มีตัวตนเหลืออีกแล้ว ผลกระทบต่างๆ จะตามมาอีกเป็นพรวน กระแทกธาโทมเข้าไป อย่างไม่หยุดยั้ง คำคำนี้ ไม่มีใครคิดหรือทราบดีว่าจะมีวันเกิดขึ้นกับ

ตนเองได้

เมื่อตาบแรกซัดใส่อย่างไม่ปราณี อีกจิตใจเดียวเจ้าหน้าที่ ซึ่งนั่งรออยู่ราวกับนัดหมายกันไว้ก่อนว่า ให้รอให้อาตมาได้รับ โทรศัพท์ฟังข่าวร้ายให้จบก่อนนะ ค่อยลงมือซัดตาบที่สองเพื่อ เผด็จศึก เจ้าหน้าที่จึงลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหาอาตมาด้วยสีหน้าที่ ไม่ค่อยดีนัก แล้วบอกว่า “นิมนต์ท่านไปที่หน้าต่าง ๕๓ ค่ะ เดี่ยว ดิฉันจะพาไป” แล้วอาตมาก็ลุกขึ้นเดินตามไป ออกไปจากห้อง วีไอพี (เพราะตอนนี้เราแยกย้ายจากอีก ตามสภาพไม่ใช่วีไอพี อีกต่อไป) เดินไปก็รู้ไปตามสภาพของการเคลื่อนไหวตลอดเวลา แล้วก็รู้ว่า นี่เรื่องร้ายมาก ๆ กำลังเกิดขึ้นกับเรา

เมื่อไปถึงหน้าต่าง ๕๓ มองขึ้นไปที่ชื่อหน้าต่างเขาเขียนว่า สำหรับผู้มีปัญหาในการทำหนังสือเดินทาง พบเจ้าหน้าที่อีกท่าน ถือซองจดหมายไว้ในมือ มีตราครุฑ เจ้าหน้าที่เห็นแวบ ๆ ว่า กอง บังคับคดีล้มละลาย ๓ แล้วเจ้าหน้าที่ก็พูดว่า “หลวงพี่คะ ชื่อ ของหลวงพี่นั้นถูกแจ้งให้ระงับการออกหนังสือเดินทางค่ะ เขา ไม่อนุญาตให้ท่านเดินทางไปต่างประเทศ ท่านถือหนังสือนี้ไปติดต่อกองบังคับคดีนะคะ” อาตมาก็รับหนังสือมา แล้วเดินมาปรกติเพื่อ ไปรวมกับกลุ่มพระที่รออยู่เนื่องจากเสร็จกันหมดแล้ว และแจ้งว่า “กลับได้แล้วครับ” พระรูปหนึ่งที่มาด้วยจึงพูดว่า “ของท่านดิฉันะ ใช้พาสปอร์ตเก่าได้” เนื่องจากท่านเดาว่า เข้าไป बैบเดียว เดิน หายไปแล้วได้จดหมายมาสำหรับแนบกับพาสปอร์ตเดิม ไม่ต้อง ทำพาสปอร์ตใหม่

นั่นเพราะว่าท่านดูไม่ออกเลยว่า เหตุการณ์ที่อาตมากำลังโดน อยู่นี้ไม่ใช่แค่เรื่องเงินหล่นหายไป ๑๐ บาทนะ นี่ชีวิตมันหายไป แบบปัจจุบันทันด่วน พลิกหน้ามือที่เดินเข้าไปในห้องวีไอพี

วินาทีแรกยังเป็นวีไอพี แต่ช่วงเวลาจิตใจเดียวกลายเป็นบุคคล
ล้มละลายไปแล้ว ถูกอายัดสิทธิความเป็นคนไว้ไม่ให้เดินทาง
ไปไหน และที่สำคัญที่สุดคือ พระที่จำพรรษาทั้งหมดจะได้ไป
ปฏิบัติธรรมต่อยังพุทธคยา อันเป็นความปรารถนาอันสูงสุดของ
พระภิกษุสงฆ์ในบรรพพุทธศาสนาทุกรูป กลับหายวับไปกับตา ถ้า
เป็นท่านจะเป็นอย่างไร

ระหว่างที่อาตมาเดินกลับไปทีลานจอดรถ พระกิจซึ่งคิดว่าคง
มีเรื่องผิดปรกติแน่จึงเดินเข้ามาถามว่า “มีปัญหาอะไรรีไรเปล่าครับพี่”
อาตมาจึงเล่าให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้น และนั่นคงทำให้หลวงพี่
ไม่สามารถไปพุทธคยาด้วยได้ พระกิจเงียบและอึ้งกับสิ่งที่ฟังได้ยิน
จบไป ดูจะงงกว่าอาตมาซึ่งเป็นคนโดนเองเสียอีก แล้วหันมา
พูดต่อว่า “ตอนนี่ที่ผมอยากจะพูดคือ พี่โอเคไหม แล้วอยาก
พูดปลอบใจพี่บ้าง แต่ดูเหมือนสภาพที่เกิดขึ้นจริงตอนนี่พี่น่าจะ
เป็นฝ่ายปลอบผมมากกว่า เพราะผมไม่เห็นว่พี่ผิดปรกติเลย มัน
เป็นไปได้อย่างไร มันไม่กระเทือนบ้างเลยหรือพี่” อาตมายิ้มแล้วพูด
ตอบว่า “กฎแห่งกรรมไม่เคยส่งผลผิดพลาด ไม่เคยเว้นไม่ว่าใคร
ทั้งนั้น” พระกิจพูดสวนว่า “ไม่ใช่ ผมไม่ได้ถามอย่างนั้น” อาตมา
ตอบไปว่า “ก็ได้...มันไม่รู้สิทำอะไร พี่ก็เห็นเขาปรกติดีนี่ จะให้
บอกว่าอะไร”

ระหว่างเดินทางกลับพระกิจก็ยังคงถามต่อไปว่า “แล้วพี่จะทำ
อย่างไร” อาตมาก็ตอบธรรมดาไปว่า “ดูจากตอนนี่ก็คงต้องยกเลิก
การเดินทางที่จะไปพุทธคยา ซึ่งคงรวมถึงออสเตรเลียด้วยที่จะไป
ในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้าตามคำนิมนต์ของโยมแม่ที่จะไปกับ
พระอาจารย์ แต่พระอาจารย์ต้องไปนะ นี่เป็นวิบากของพี่ ไม่เกี่ยว
กับท่าน” พระกิจเงียบไป และพูดต่อว่า “เสียตายจ้งเลยที่พี่

จะไม่ได้ไปพุทธคยา” อาตมายิ้มๆ แต่ไม่ตอบอะไร ตามองไปทางหน้าต่างรถ มองถนนและทุ่งหญ้าภายนอกราวกับชื่นชมอยู่กับทัศนียภาพภายนอกอยู่ เนื่องจากที่มุมปากมีรอยยิ้มจางๆ ด้วย พระกิจหันมาถามอีกว่า “ทำไมพี่ยังยิ้มอยู่ได้ ถ้ามจริงๆ พี่ไม่กระเทือนใจบ้างเลยหรือ นี่มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆนะพี่ ผมกำลังคิดว่าถ้าผมเป็นพี่ ผมจะเป็นอย่างไรบ้าง สิ่งที่ผมเห็นตัวเองหากเป็นอย่างไร พี่ผลมันไม่ออกมาแบบนี้แน่ ผมต้องทุกข์มากแล้วนะ แม้ถ้าปากผมจะบอกว่าไม่เป็นไร แต่นั่นมันก็พูดได้แต่ปาก แต่ใจมันไม่มีทางที่จะเป็นอย่างนี้หรอก มันต้องกระสับกระส่ายมากเลย แต่นี่ผมบอกได้เลยว่าพี่ผิดปรกติ พี่โกหกผมไม่ได้หรอกนะ ถ้าปากบอกปกติ แต่ใจเป็นทุกข์ เพราะคนเราดูกันออก เวลาจิตเริ่มคิดวนเวียนกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วตามมาด้วยความทุกข์ เพราะตาต้องเหม่อลอย คำพูดจะเริ่มวกวนกับเรื่องเดิม เนื่องจากจิตไปรับอารมณ์นั้นๆ อย่างเต็มที่ ปล่อยไม่ออก แต่นี่พี่ไม่ออกอาการเลย”

อาตมาจึงบอกพระกิจที่อุตสาห์ท้วงไยไปว่า “พี่ไม่รู้สึกอะไรจริงๆ ออย่าท้วงเลย ถึงตรงนี้พี่บอกได้เลยว่า ธรรมชาติของพระพุทธองค์ล้ำลึกจริงๆ พี่ไม่ได้ทำอะไรเลยนะ พี่ไม่เห็นการกระเพื่อมใดๆ ไม่ใช่ไม่เห็นทุกข์แล้วทุกข์ดับเหมือนสมัยก่อนๆ นะ แต่ทันทีที่เรื่องราวธาโถมเข้ามาไม่หยุดหย่อนนั้น พี่เห็นสภาพรูปที่เข้ามากระทบหูแตกสลายไป ไร้น้ำหนัก ไร้แรงใดๆ ไม่เหลือแม้เศษใ้ให้กิเลสเอาไปปรุงด้วยซ้ำ ยกตัวอย่างให้กิจเห็นง่ายขึ้นก็คือ ตอนนั้นมันเหมือนเอาหินก้อนใหญ่มากๆ โยนลงไปในบึงที่ราบเรียบ ทันทีที่หินกำลังจะกระแทกผิวน้ำ ผู้คนแต่ได้ล่วงหน้าก่อนว่าจะมีเสียงตูม และน้ำจะต้องแตกกระสานซ่านเซ็นขึ้น แล้ววงคลื่นจะกระจายตัว

ออกไปอีกนานทีเดียว แต่นี่ก้อนหินดูราวกับจมหายไปเฉยๆ ทำได้ทำอะไรให้เกิดขึ้นบนพื้นน้ำเลย น้ำยังคงเรียบและเงียบกริบ นั่นจึงเป็นสิ่งที่ทำให้คนที่เห็นรู้สึกทันทีว่ามันผิดปกติ แต่ความจริงถ้าจะอธิบายให้ถูกต้องตรงกับสภาวะจริงนั้นคือ เมื่อก้อนหินกำลังตกลงจนจะสัมผัสพื้นผิวน้ำนั้น ก้อนหินกลับแยกสลายกลายเป็นอนุภาค แล้วหายไปต่อหน้าต่อตา ไม่เหลือไว้แม้แต่ฝุ่น กลับรวมไปกับอากาศหรือธรรมชาติโดยรอบแล้วหายไปเฉยๆ อย่างนี้พอเข้าใจไหม”

พระกิจตอบว่า “จะให้เข้าใจได้ยังไงล่ะพี่ นี่ถ้าคนอื่นหนึ่งฟังอยู่ด้วย เขาว่าพี่บ้าไปแล้วนะ” “พี่ก็ว่าอย่างนั้นแหละ” แล้วเราทั้งสองก็นิ่งกันเงียบๆ จนถึงยวพุทธฯ ศูนย์ ๒ ของอาตมานะเงียบ แต่ของพระกิจไม่เงียบแน่ คิดตั้งจนอาตมาไต่ยินเลย

เมื่อถึงศูนย์ ๒ อาตมาได้พบโยมปรีชาซึ่งเป็นผู้จัดการศูนย์ เขายิ้ม ยกมือขึ้นพนม แล้วถามว่า “มีปัญหาอะไรหรือครับท่าน เห็นธานินทร์แจ่มมา” (เจ้าหน้าที่ศูนย์ที่ไปคอยดูแลอำนวยความสะดวกให้พระทั้งหมด) อาตมาตอบไปว่า “ไม่มีอะไรมาก วิชากรรมส่งผลอาจจะไม่ได้ไปพุทธศกยาด้วยแล้วนะ เตี่ยวพຽຽນີ້ຢືນຈະແຈ້ງໃຫ້ທຽບອີກຄັ້ງວ່າຕຽຽງຈະໄປໄດ້ຫຼືໄດ້” แล้วก็ขอตัว

อาตมากับพระกิจเดินกลับเข้ากุฏิ เห็นพระอาจารย์กำลังจะซักผ้าอยู่พอดี จึงเดินเข้าไปหา และเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง หลังจากท่านฟังจนจบแล้ว ท่านทำท่างนในเรื่องที่เล่ามา พุดขึ้นมาคำเดียวว่า “แปลกนะ ไม่น่าเป็นไปได้” แต่ท่านก็ไม่พุดอะไรต่อ อาตมาจึงพุดต่อว่า “เตี่ยวพຽຽນີ້ຢືນຈະເຮັດໄປອີກທີ ດຽວຈະຫຼືອະໄວ້ອີກໄຫມ ຈະໄດ້ຈບວ່າຈະໄປຫຼືໄດ້ໄປ ເຂາຈະໄດ້ໄດ້ຕ້ອມເສຍເວລາກັນທີ່ໄວໃຫ້” พระกิจจึงพุดขึ้นมาด้วยความเป็นห่วงว่า “เชื่อผมสิพี่ต้องได้ไป ผมเคยเห็นไต่ยินว่าพระบางรูปแต่งเป็นชุดฆราวาสแล้ว

ไปเปลี่ยนใส่จีวรที่โนนก็มีนะพี่” อาตมาจึงยิ้มด้วยความขอบคุณ ในความปรารถนาดีที่อยากให้เป็นจริง ๆ แล้วตอบไปไม่ให้เสียใจว่า “พี่ทำผิดมามากแล้ว พี่จะไม่ทำผิดอีก” (หากการไปกราบสมเด็จพระพ่อนั้นต้องใช้วิธีเช่นนี้ ท่านคงไม่ทรงสรรเสริญเป็นแน่)

เสร็จแล้วจึงกลับเข้ากุฏิแล้วก็นั่งพิมพ์บันทึกไปตามปรกติ ไม่ได้มีความกังวลใด ๆ เอาไว้พຽງนี้ค่อยไปทำสิ่งสมควรทำอีกครั้งหนึ่ง แล้วทำงานจนเข้าจำวัดตอนห้าทุ่ม

๖ ตุลาคม ๒๕๔๙

ผู้ต้องหาไปพบพนักงานสอบสวน

เข้านี้บอกพระกิจว่า “เดี๋ยวพี่จะไปกรมบังคับคดี ไปคุยเอง ดีกว่า จะได้สรุปเรื่องให้จบๆ” พระกิจจึงว่า “เดี๋ยวผมไปเป็นเพื่อนนะพี่ เราเรียกแท็กซี่ไปกัน” ระหว่างทางพระกิจก็ยังคงคุยเรื่องที่เราจะไปพบเจ้าพนักงานกรมบังคับคดีว่า เรามาเพื่อชี้แจงเขาว่าเราจะไปเรื่องของสงฆ์ ซึ่งอาตมาก็บอกไปว่า เรามาทำสิ่งที่สมควรทำ ไม่มีการหวังว่าผลจะเป็นอย่างไร เดี่ยวไปถึงก็รู้เอง “*ธรรมะย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม*” ระหว่างทางพระกิจถามอีกว่า “ตอนนีพี่รู้สึกยังไง ช่วยอธิบายให้ฟังหน่อย เพราะผมไม่เข้าใจว่าทำไมพี่ถึงไม่ทุกข์เลย ถ้าเป็นผม ทำอย่างไรก็ไม่เป็นอย่างนี้แน่”

อาตมาจึงอธิบายว่า “สมมุติว่าพี่ยังไม่เคยฝึกเจริญสติมาก่อนเลย ตอนนีพี่ล้มละลาย พี่ต้องมีความทุกข์มากใช่ไหม” พระกิจพยักหน้า “ที่นี่พอพี่เล่าให้พระกิจฟัง พระกิจก็จะเข้าใจได้ว่าพี่เป็นทุกข์ แต่ไม่ได้เป็นทุกข์ด้วยหรอก แต่เห็นว่าพี่เป็นทุกข์ใช่ไหม” พระกิจพยักหน้ารับ “นั่นก็คือพระกิจในปัจจุบันที่มีการเจริญสติอยู่ คือเห็นทุกข์แล้ว แต่พระกิจไม่ได้เป็นทุกข์ด้วย

“ที่นี้คนขับแท็กซี่ได้ยื่นการพูดคุยของเรา เขารู้ เขาได้ยินทุกอย่าง แต่เขาไม่รู้ลึกทุกข้อยเลยใช่ไหม” พระกิจหยุดนานขึ้นแล้ว พักหน้าช้า ๆ เหมือนพอจะเริ่มบึงบางอย่าง อาตมาจึงพูดช้า ๆ ว่า “ความรู้สึกของคนขับแท็กซี่นั่นแหละที่พี่รู้สึกตอนนี้ อธิบายได้เพียงเท่านั้น” พระกิจจึงพูดต่อว่า “หมายความว่าคนขับเขาไม่ทุกข์เพราะเขาไม่รู้จักรเรา จึงไม่มีคำว่า นี่พี่เรา นี่เพื่อนเรา เขาจึงไม่ทุกข์แต่นี่มันเกิดกับตัวพี่นะ แล้วเหตุการณ์นี้มันก็เกิดกับตัวพี่เองด้วย” อาตมาจึงตอบไปว่า “ขอโทษนะ ถ้ามันเกิดขึ้นกับตัวคุณล่ะ ทุกข์แน่” พระกิจถึงบางอ้อทันที “อ้อ เมื่อไม่มีตัวกู มันจึงไม่ทุกข์” อาตมาจึงเสริมไปว่า “นั่นแหละ แต่มันเพียงแค่พูดอย่างเดียวไม่ได้นะ เรื่องตัวคุณนะ มันจะเกิดขึ้นมาเองเมื่อรู้และเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้ว สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นมาเป็นผลเอง”

เมื่อมาถึงกรมบังคับคดี แผนกประชาสัมพันธ์ก็แนะนำให้ขึ้นไปชั้น ๖ กองบังคับคดีล้มละลาย ๓ อาตมาพร้อมด้วยพระกิจก็ขึ้นลิฟต์ไป มองหาป้าย เมื่อเห็นแล้วจึงเดินไปและเปิดประตูเข้าไปช้า ๆ ทันทีที่เดินเข้าไป พนักงานรีบกุญแจไขในการจัดหาที่นั่งให้แล้วอาตมาก็ยื่นจดหมายที่กรมการกงสุลให้มา เมื่อเจ้าหน้าที่อ่านเสร็จก็นิมนต์อาตมาไปนั่งรอที่ห้องสอบสวน ๑ หลังจากรออยู่สักอึดใจก็มีเจ้าหน้าที่ผู้ชายเข้ามา แล้วนั่งลงกับพื้น พนมมือด้วยความเคารพนบอบอย่างยิ่ง แล้วอาตมาก็พูดกับเขาว่า “เจริญพร อาตมาเพิ่งทราบว่าถูกอายัดไม่ให้เดินทางออกนอกประเทศตอนไปทำหนังสือเดินทาง เลยลองแวะเข้ามาดูว่า ในกรณีที่ไปทำศาสนกิจนี้จะผ่อนผันให้ได้ไหม แล้วต้นเหตุของการล้มละลายคืออะไรนั่นเอง” ระหว่างนั้นพระกิจก็นั่งอยู่ด้วยกัน

เจ้าหน้าที่ท่านอื่นเริ่มนำไอวัลตินและแครกเกอร์มาถวาย

หลังจากถวายเสร็จ เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยท่านนั้นก็ทำท่าจะเริ่มชี้แจง โดย
ยังนั่งอยู่กับพื้นตรงหน้าอาตมาซึ่งนั่งเก้าอี้อยู่ อาตมาจึงชิงพูดขึ้นมา
ก่อนว่า “ขอเชิญท่านนั่งคุยกันบนเก้าอี้เถิดนะ มันจะดูผิดปรกติไป
อาตมาในฐานะผู้ต้องคดี ท่านมีหน้าที่สอบสวน ขึ้นมาทำหน้าที่
เถอะ” เจ้าหน้าที่ท่านนั้นยังคงยืนยั้นจะขอนั่งอยู่ที่พื้นตามเดิม อาตมา
เห็นความตั้งใจแน่วแน่อย่างนั้นก็เลยปล่อยให้เขาพูดต่อไป

“ท่านครับ หากท่านจะไปด้วยกิจของสงฆ์แล้ว เท่าที่ผมดูก็มี
เอกสารการนิมนต์อย่างชัดเจน รวมถึงการอนุมัติทุกอย่างก็ถูกต้อง
ตามขั้นตอนของสงฆ์ทุกอย่าง ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เดี่ยวผม
จะดำเนินการตามที่ท่านขอทุกอย่าง เนื่องจากอำนาจการอนุมัติอยู่ที่
ตัวผมเองครับ แต่ต้องขออนุญาตท่านตามระเบียบนะครับ”

อาตมาจึงตอบว่า “เชิญเลยโยม”

อาตมารู้สึกประทับใจเจ้าหน้าที่ผู้นี้จริงๆ ไม่ใช่ว่าเขาดีกับเรา
หรืออนุมัติให้อาตมาไปหรอก เพราะแม้เขาจะปฏิบัติด้วยเหตุผล
ใดๆก็ตาม อาตมาก็จะยอมรับการตัดสินใจอย่างนั้น ไม่ได้แย้ง
ใดๆเลย แต่เป็นเพราะอากัปกิริยาที่มีกับพระภิกษุรูปหนึ่งที่เข้าไป
แบบไม่มีอะไร ไปแบบไม่มีตัวตน พูดจาเรียบๆ ไม่ขอร้อง ไม่
แข็งข้อ แต่กลับได้รับการต้อนรับราวกับว่าวันนี้มาตามคำนิมนต์ของ
สถานที่แห่งนี้จนรู้สึกประหลาดใจ

อาการประหลาดใจไม่ได้มีเฉพาะอาตมาเท่านั้น แต่พระภิกษุ
ที่มาด้วยกันเริ่มรู้สึกแปลกๆ ผิดธรรมดา “ที่รู้สึกเหมือนผมใหม่กว่า
เรามาในฐานะผู้ต้องหานั้น แต่ทำไมเขาดีกับเราจนรู้สึกได้” อาตมา
ส่ายหัวช้าๆ แล้วยิ้ม

เมื่อเจ้าหน้าที่ออกไปเอาเอกสารประกอบเรื่องแล้วก็เข้ามา
สอบสวน เขาทำท่าจะนั่งที่พื้นอีก อาตมาจึงต้องขอร้องอย่างจริงจัง

แล้วที่นี้ “ท่านนั่งสอบสวนข้างบนเถิด อาตมาขออนุโมทนาในความเคารพบนอบของท่าน แต่ขอให้ปฏิบัติไปตามระเบียบเถิดนะ มิฉะนั้นมันจะไม่ดี”

ช่วงนี้พระกิจขอตัวออกไปนั่งข้างนอกเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปอย่างสะดวก เจ้าหน้าที่จึงขยับขึ้นมานั่งเก้าอี้ แต่ดูจากลักษณะการนั่งแล้วคงนั่งเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น จากนั้นก็เริ่มจากให้เล่าเหตุการณ์ในสมัยที่ทำฟาร์ม เนื่องจากคูกรณีที่พักเป็นบริษัทแห่งหนึ่งที่ทำการค้าในช่วงนั้น ท่านก็ดูเอกสารประกอบและฟังจากการสอบสวนแล้วพูดว่า จากเจตนาแล้วไม่ได้มีการเบี้ยวชำระแต่อย่างไร แต่เป็นด้วยสภาพของเศรษฐกิจช่วงนั้นจริงๆ เพราะจะเห็นได้ว่าการชำระหนี้มาเรื่อยๆ ตลอด จนยอดที่เหลือสุดท้ายนั้นสุดวิสัยจริงๆ เนื่องจากสภาพบีบบังคับให้ต้องปิดฟาร์ม

เจ้าหน้าที่เริ่มถามว่า แล้วท่านไม่รู้เรื่องหมายที่ฟ้องเลยหรือ อาตมาจึงบอกว่า อาตมายังไม่เคยได้ข่าวเรื่องบริษัทนี้ฟ้องเลย จนกระทั่งวันนี้เพิ่งรู้ และก็รู้จากจดหมายที่ส่งมาจากบริษัทประกันชีวิตแห่งหนึ่งว่าขอยกเลิกกรมธรรม์ เนื่องจากเป็นบุคคลล้มละลาย เจ้าหน้าที่จึงพูดว่า “ขั้นตอนยังไม่ได้ล้มละลายนะครับท่าน เพียงเพิ่งเริ่มต้นพิทักษ์ทรัพย์แล้วก็จะทำการขายทอดตลาดเพื่อใช้หนี้ และที่บริษัทประกันชีวิตแจ้งมาอย่างนั้นถือว่าเขาทำผิดสัญญา หากเขาผิดพลั้งไม่ปฏิบัติตามกรมธรรม์ละก็ ให้ท่านนำจดหมายที่เขาส่งมาพบผมอีกที แต่กรณีนี้ท่านบอกว่าไม่เคยได้รับหมาย ท่านสามารถขอให้ศาลเปิดการพิจารณาใหม่ได้นะ”

อาตมาจึงบอกว่า “ผ่านไปแล้วก็พอเถอะ จะไปเริ่มใหม่ทำไม อาตมาเองก็เชื่อว่าจะมีอะไรแย้ง ถ้าความจริงเป็นอย่างไรก็ต้องยอมรับความจริง เราผิดก็ยอมรับผิด ซดใช้ไม่ได้ก็ต้องถูก

ดำเนินคดีไป เป็นเรื่องสมควรรออยู่แล้ว วันนี้ที่มาไม่ใช่การมาต่อสู้อย่างเดียวแต่มาเพื่อดูว่าเรื่องการไปปฏิบัติธรรมตามคำนิมนต์พอจะเป็นไปได้ไหม เพราะอาตมาไปแล้วก็กลับมา ไม่ได้หนีไปไหน จุดประสงค์ของการไม่ให้ออกนอกประเทศคงจะกลัวหลบหนีไปไหน” เจ้าหน้าที่ก็พยักหน้าแล้วจذب้นที่กข้อความไปเรื่อย ๆ

ระหว่างการสอบสวน ห้องข้างๆ ก็มีการตกลงกันอยู่เช่นกัน มีเสียงทะเลาะกันอย่างรุนแรง ต่อว่าต่อขาน คำทอถนไม่ได้หยุดขึ้นเสียงเอกเสียงโหสลับกันตลอดเวลา ตะเบ็งใส่กันจนสงสัยว่ามีแต่คนพูดแล้วใครเป็นคนฟัง ซึ่งทำให้ห้องของเราเงียบจนดูเหมือนเป็นภาพนิ่ง

เมื่อสอบสวนทุกอย่างจบ อยู่ๆ เสียงแอร์ทุกตัวในที่ทำงาน ก็เงียบลงทั้งหมด อาตมาจึงพอเข้าใจได้ว่าคงเป็นเวลาพักเที่ยงแล้ว เจ้าหน้าที่ยกแขนขึ้นเพื่อดูนาฬิกา ปรากฏว่าเป็นเวลา ๑๑.๕๐ น. เขาตกใจและนึกขึ้นได้ว่าพระยังไม่ได้อ่านเพลเลย อาตมาบอก “ไม่เป็นไรหรอก ไม้อ่านก็ไม่มีปัญหา อย่าห่วงเลย ท่านไปพักกลางวันเถิด อาตมาจะนั่งรออยู่ที่นี้แหละ” แต่หลังจากพูดจบ ลูกน้องเขา ได้จัดหาอาหารไว้ให้เรียบร้อยแล้ว จึงยกเข้ามาถวาย หลังจากจัดสำหรับอาหารเสร็จ อาตมาก็ขอเชิญเจ้าหน้าที่ที่ดูแลมาตลอดตั้งแต่เข้ามาเพื่ออนุโมทนาบุญ เหล่าพนักงานจึงมานั่งพับเพียบล้อมวงกัน

อาตมาจึงกล่าวว่า “อาตมาพอรู้สึกประทับใจการต้อนรับของพวกท่านเป็นอย่างยิ่ง อาตมาขออนุโมทนากับกุศลเจตนาที่ท่านมีต่อพระภิกษุสงฆ์ในพุทธศาสนา อุทิศให้จัดเตรียมข้าวปลาอาหารตลอดจนไม่ตรีจิตที่มีให้ อาตมาเดินเข้ามาที่นี่จริงๆ แล้วแทบจะพูดได้ว่าเข้ามาอย่างผู้ต้องหา แต่พวกท่านทั้งหลายให้การต้อนรับราวกับเป็นผู้นิมนต์มา อาตมาที่นี่เพียงเพื่อดูว่าพอจะสามารถ

ออกนอกประเทศไปที่อินเดียเพื่อปฏิบัติธรรมต่อ ณ ต้นพระศรี-
มหาโพธิอันเป็นที่ตรัสรู้ของสมเด็จพระเจ้าจะได้หรือไม่เท่านั้น อาตมา
เป็นเพียงพระบวชใหม่เพียงพรรษาเดียว ไม่ได้เป็นพระเถระใดๆ แต่
พวกท่านก็ดูแลโดยไม่มีความรู้สึกตะขิดตะขวงใจ ทำสิ่งที่ดีที่สุดใน
ในแต่ละขณะตรงหน้าอย่างที่จะพึงกระทำได้ ขอให้กุศลเจตนา
ที่พวกท่านทั้งหลายได้กระทำไว้ดีแล้ว จงมารวมกันเป็นตบะเดชะ
พลวปัจฉัย ส่งผลให้พวกท่านทั้งหลายจงถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์
และอริยทรัพย์ มีโอกาสได้ปฏิบัติธรรมและถึงซึ่งมรรคผลนิพพาน
ในเร็ววันด้วยเทอญ” อาตมาและพระภิกษุจึงสวดลัทธิเป็นการให้พร
เมื่อจบเจ้าหน้าที่ทุกท่านได้สาธุการแล้วก้มลงกราบ

จากนั้นเมื่อฉันเสร็จ เอกสารทุกอย่างที่จะไปให้กระทรวง
การต่างประเทศและตรวจคนเข้าเมืองก็เสร็จพร้อมกันพอดี ทุกท่าน
แทบจะไม่ลงไปทานข้าวกลางวันกันเลย อยู่จัดการให้ฉันเสร็จ อาตมา
ก็ขอบคุณอีกครั้ง แล้วขอตัวกลับเพื่อจะไปทำหนังสือเดินทางต่อ
ให้เสร็จในบ่ายวันนี้เลย เจ้าหน้าที่ที่ต้อนรับจึงถามว่า “ท่านมาอย่างไร
ครับ” อาตมาตอบว่ามาแท็กซี่ “ถ้าฉันเดี๋ยวผมลงไปส่งแล้วจะเรียกรถ
ให้” อาตมาจึงรีบตอบว่า “อย่ารบกวนขนาดนั้นเลย เพียงแค่เรียกรถ
อาตมาจัดการเองได้ ส่งที่หน้าประตูนี้พอแล้ว ขอให้โชคดีนะ” แล้ว
อาตมาก็เดินไปที่ลิฟต์กับพระภิกษุ

ระหว่างทางที่เดินไปลิฟต์ พระภิกษุพูดด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต็นว่า
“พี่ ผมจะไม่มันเชื้อเลยถ้าวันนี้ไม่ได้เข้ามาเห็นกับตา เข้ามาสัมผัส
บรรยากาศในวันนี้ นี่มันอะไรกัน เขานิมนต์พี่มาหรือไง นี่พี่เป็น
ผู้ต้องหาไม่ใช่หรือ เรื่องทุกอย่างจบลงแบบไม่ได้ทำอะไร เพียงเดิน
เข้ามาก็เห็นจุดจบของเรื่องเลย ผมไม่รู้จะพูดยังไงแล้ว ผมนั่งอยู่
ข้างนอก เห็นภาพของห้องสอบสวนที่อยู่ติดกันมาในเรื่องเดียวกัน

คือเป็นคนล้มละลาย แต่เหตุการณ์ที่ดำเนินไปในห้องทั้งสองกลับต่างกันราวฟ้ากับดิน” ว่าแล้วเราก็ลงลิฟต์ไปพร้อมกับขึ้นแท็กซี่ไป กองหนังสือเดินทาง

ระหว่างทาง (ก็) พระกิจ (อีกนั่นแหละ) พูดขึ้นอีกว่า “พี ตอนมากับตอนกลับนี่พีเหมือนกันเลยนะ ทั้งๆ ที่สภาพมันเป็น คนละเรื่องเลย แต่พีดูจะไม่สุขกับเรื่องที่จะได้ไปพุทศยาเลยนะ”

“กิจจะให้พีทำมีความสุขหรือ แต่ความจริงที่รู้สึกอย่างที่เห็น นี่แหละ ขามล้มละลายและไม่ได้ไป ขากลับเขาบอกไม่ได้ล้มนะ แล้วอนุญาตให้ไป มันไม่ต่างในด้านจิตใจพี เพียงแต่ต่างในการที่ จะต้องเตรียมตัว อย่าคิดมากเกินไป”

พระกิจยังพูดต่อไปว่า “ผมว่ามันแปลกๆ นะชีวิตพีนี้ เหตุการณ์นี้มันเหมือนถูกส่งมาทดสอบว่าพีจะผ่านเหตุการณ์ร้ายๆ นี้ ไปได้หรือไม่ จะเป็นทุกข์หรือไม่ ที่ปฏิบัติมาตลอดพรรษาแล้ว ผลเป็นอย่างไร พบหนทางแห่งการพ้นทุกข์จริงไหม การเป็นบุคคล ล้มละลายในโลกมันคือหมดสิ้นความเป็นตัวตน มันเป็นสิ่งเลวร้าย ที่สุดที่จะเกิดขึ้นได้สำหรับคนคนหนึ่ง และในทางธรรม การได้ไป พุทศยาเป็นความฝันอันสูงสุดของพระที่ปฏิบัติธรรมทุกรูปหวังว่า ซาตินี้ขอให้ได้มีโอกาสไป แต่ความหวังทั้งสองของพีถูกทำลาย ภายในพริบตาเดียวเมื่อวานนี้ แล้วพีบอกผมว่ามันเป็นกฎแห่งกรรม อย่างหน้าตาเฉย มาวันนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไปแบบหน้ามือเป็นหลังมือ พีจะบอกผมว่าอะไร ธรรมะจัดสรรหรือ แต่ผมเห็นได้อย่างหนึ่ง ในขณะนี้ว่า ไม่ว่าจะทุกข์หรือสุขทำอะไรพีไม่ได้เลย”

พระกิจพูดต่อไปว่า “พี แล้วทำไมมันต้องเกิดวันพฤหัสบดี วันนี้เรามาจัดการวันศุกร์ พรุ่งนี้วันเสาร์ออกพรรษาแล้ว ราวกับ เป็นบททดสอบสุดท้ายก่อนลงเขาไปท่องยุทธจักร เกิดขึ้น ตั้งอยู่

และดับไปในเวลาที่ย่างกับถูกทำให้เกิด ผมมีความรู้สึกเหมือนเรื่องนี้มันถูกกำหนดให้เป็นอย่างนี้ยังไม่รู้ ถ้าเป็นผู้คนทั่วไป เมื่อวานจะทุกข์มาก วิ่งพล่านหาคนรู้จักเพื่อจะให้ช่วยแก้ไข พอมาวันนี้ทุกอย่างกลับเป็นเหมือนเดิม ผู้คนก็มีความสุข” อาตมาจึงพูดแทรกเข้าไปว่า “แค่มันกลับมาเป็นเหมือนเดิม ทำไมต้องมีความสุข ความสุขคืออะไร” พระกิจหยุดนิ่งไปเหมือนกำลังค้นหาคำตอบ

จากนั้นเราก็ไปทำหนังสือเดินทาง ทุกอย่างราบรื่นมาก จนเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยจึงกลับสู่ศูนย์วิปัสสนาอุยวพุทธเฉลิมพระเกียรติ (ศูนย์ ๒)

กลับมาจึงไปเรียนพระอาจารย์เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ท่านจึงพูดว่า “ธรรมะย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม ไม่ว่าจะอะไรๆ ก็ทำอะไรๆ ท่านไม่ได้ไปอีกต่อไป ท่านเรียนจบแล้ว พร้อมจะลงเขาได้ ที่เหลือไปฝึกความแกร่งเอาเองจากโลก”

จากนั้นอาตมากลับมาปฏิบัติ สักพักพระกิจก็เดินมาเคาะประตู พร้อมมือถือแก้วมาหนึ่งใบ อาตมาจึงนิมนต์เข้ามานั่งในกุฏิแล้วถามว่า “ทั้งวันแล้วยังไม่เหนื่อยหรือ” พระกิจยิ้มแบบโอไม๋ แล้วนั่งคุกเข่าลงพร้อมยื่นแก้วน้ำส้มด้วยมือทั้งสองประคองส่งให้แล้วพูดว่า “นี่ครับพี่ ผมคั้นน้ำส้มมาถวาย” อาตมากำลังจะอ้าปากพูด พระกิจรีบชิงพูดก่อนว่า “ไม่ต้องห่วงนะ ของพระอาจารย์มีต่างหาก” อาตมาจึงรับไว้ด้วยใจที่ชอบคุณ จนส่งประกายออกทางแวตตาและสีหน้า แล้วยกแก้วน้ำส้มขึ้นจิบแล้วพูดในใจว่า “เปรี๊ยะแฮะ” (แต่ใจเฉยๆ) จากนั้นพระกิจก็เริ่มพูดคุยแบบบรรยายากาศเป็นกันเอง ฉันพี่น้องว่า

“ผมรู้สึกสามเดือนของพีมันช่างอัดแน่นไปด้วยเรื่องราวมากมายเหลือเกินที่เกิดขึ้น มันจะอะไรกันนักกันหนาไม่รู้ พระ

รูปอื่น ๆ ผมไม่เห็นเขามีอะไรกันเท่าไรเลย ทำไม่เรื่องราวที่พี่
ประสบพบเจอถึงได้มากอย่างนี้ ตั้งแต่การต่อสู้ทำความเพียร
อย่างหนักจนสามารถเข้าใจในธรรมะของพระพุทธองค์ จากนั้น
สภาวะอันเหนือความเข้าใจ แต่พี่ก็อธิบายให้ผมได้ฟัง ซึ่งบอก
จริงๆว่าได้แต่คิดจินตนาการตามไปอย่างนั้นเอง มันเข้าใจจริงๆ
พี่เดินบิณฑบาตอยู่ข้างหน้าผม อยู่ๆพี่ก็พูดว่า เฮ้ย ทำไม่มัน
เหลือ ๒ ชั้นหว่า แล้วพี่ก็เดินต่อไปเฉยๆ แต่ผมจะลืฟุ้งต่อ
ไม่หยุด มาตามคิดว่าเหลือชั้นไหน (วะ) คิดกลับไปกลับมา
ลองเดาดูว่าใช้อันไหนใหม่ ใช้อันไหนใหม่ วุ่นวายไปหมด แล้ววิบาก-
กรรมต่างๆที่ठाโถมเข้าใส่พี่ พี่กลับพลิกอกุศลที่ควรจะเกิดขึ้น
เป็นกุศลได้ทุกที อย่างเช้าวันนั้นที่บิณฑบาต พี่ได้พบได้เห็นการดับ
ของกระแสผัสสะก่อนจะมีการรับรู้ พอช่วงบ่ายพี่ก็เจอการทดสอบ
ในชีวิตรจริงเลย มันเหลือเชื่อจริงๆ นี่ถ้ามีเบื้องบนที่คอยส่ง
วิบากกรรมลงมาจัดการ เขาคงจะหงุดหงิดนะที่ทำให้พี่ทุกข์ไม่ได้
สักที แถมพี่ยังเอาของที่เขาส่งมาเพื่อทำลายมาใช้ประโยชน์จนหมด
“พี่ได้พบ ได้ให้ธรรมะแก่บุคคลมากมาย ตั้งแต่คนจนยัน
คนรวย คนทุศีลจนคนที่ปฏิบัติแล้ว เด็กๆ ตั้งแต่ ๖ - ๗ ขวบ
ยันคนแก่อายุ ๗๗ ปี การยกตัวอย่างเรื่องเล็กๆที่มีค่าอย่างยิ่งเช่น
เรื่องของมัดหมี่ รวมถึงการอุปมาอุปไมยให้ชาวบ้านเข้าใจได้อย่าง
ง่ายดาย พี่แสดงให้เห็นถึงการสอนลูกแบบพื้นๆง่ายๆ แต่เป็น
วิปัสสนาล้วนๆ ทำให้เด็กมีความกตัญญูทวดเวทีต่อพ่อแม่ พี่โดน
ทดสอบปฏิกิริยาและความเข้าใจสารพัดรูปแบบทั้งจากคุณหมอบ
จอมยุทธ์และการสัมภาษณ์ออกรายการวิทยุ นั่นโหดนะพี่สำหรับ
พระบวชใหม่อย่างเรา แล้วเราก็ไม่เคยเรียนปฏิบัติจนสมบูรณ์มา
เลย อย่าว่าคืออะไรเลย แค่พูด ยังพูดไม่ค่อยจะถูกด้วยซ้ำ พี่

แก้ปัญหาให้ผู้คนหลากหลายรูปแบบ ตั้งแต่ปัญหาพื้นๆ ทางโลก เช่น เด็กติดเกม จนแก้อารมณ์ของผู้ปฏิบัติที่ติดสภาวะต่างๆ อธิบายธรรมะให้ผู้คนตั้งแต่ไม่มีพื้นฐานเลยจนสามารถปฏิบัติได้จริง ๆ รวมถึงโปรดโยมแม่ตัวเองด้วยการคุยโทรศัพท์เพียงครั้งเดียว ที่ทำให้ผู้คนหันมาเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม การเวียนว่ายตายเกิด ด้วยการยกตัวอย่างประกอบอย่างลงตัว และอธิบายการเจริญสติอย่างแจ่มแจ้ง ตั้งแต่ฝั่งโลกียะจนข้ามฝั่งไปเห็นการดับทุกข์ได้จริงเมื่อเจริญสติไปถึงจุดจุดหนึ่ง

“พี่ สามเดือนนี้ผมเองก็บวชเข้ามาพร้อมกับพี่ ครองผ้าจะต่างกันไม่เกิน ๕ นาที ผมได้รับรู้รับฟังธรรมะจากพระอาจารย์ไม่น้อยกว่าพี่เลย แต่ผมแทบจะไม่รู้อะไรเลยเมื่อเทียบกัน ผมพยายามจำลองสถานการณ์ที่พี่ประสบว่า ถ้าเป็นตัวเองจะอย่างไร ผมไม่เห็นทางที่จะทำได้อย่างที่พี่ทำมาเลย”

อาตมาจึงพูดสวนขึ้นว่า “พอแล้ว มันไม่ขนาดนั้นหรอก อย่าพูดอีกเลย เตียวน้ำส้มมันจะกลับไปอยู่ในแก้วแล้วจะว่า อัจฉริยะอีก อย่าส่งจิตออกนอกเลย กลับไปดูตัวเองเถอะ ดึกแล้วไปพักผ่อนซะ พรุ่งนี้ออกพรรษาแล้ว ไปเตรียมห้องสังฆัมภณเต ดึกกว่า ขอบใจสำหรับน้ำส้มนะ” แล้วเราก็แยกย้ายกันไปพักผ่อน

วันรุ่งขึ้นจะเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ เป็นวันออกพรรษาแล้วหรือนี้





บทส่งท้าย

ขออนุโมทนาและรำลึกนึกถึงบุญคุณของครูบาอาจารย์ทุกท่าน ทั้งที่เป็นพระอริยสงฆ์ ทั้งที่เป็นพระสุปฏิปันโน อริยบุคคลที่เป็นอุบาสิกอุบาสิกา ที่ตัวผู้เขียนเองได้รับฟังธรรมะจากการบรรยายทางสื่อวีซีดี MP3 และหนังสือที่ท่านทั้งหลายเผยแพร่ไว้ ได้ศึกษาหาความรู้ในช่วงครึ่งหลังของพรรษา (ช่วงแรกปฏิบัติเพียงอย่างเดียว) อันเป็นแนวทางให้เกิดสัมมาทิฐิขึ้น ได้รู้ถูกเห็นถูกจากสื่อที่ท่านได้เผยแพร่ไว้ ทั้งที่พระอาจารย์นำมาเปิดให้พระได้ฟัง และได้ฟัง และที่กัลยาณมิตร กัลยาณธรรม ญาติธรรมที่นำสื่อต่างๆ มาถวาย ก็ขออนุโมทนาบุญกับท่านทั้งหลายในส่วนนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณครูอาจารย์ทุกท่าน และขอบใจอุบาสิกอุบาสิกาทุกๆ ท่าน

พระสงฆ์	สื่อ	เรื่อง
สมเด็จพระญาณสังวร		
สมเด็จพระสังฆราชสกลสังฆปริณายก	หนังสือ	“อำนาจอันยิ่งใหญ่แห่งกรรม”
พระกัมมภูฐานาจริยะ อุ บัณฑิตาภิวงสะ	หนังสือ	“รู้แจ้งในชาตินี้”
พระครูเกษมธรรมทัต (สุรศักดิ์ เขมรังสี)	MP3	โอกาสวางศิลาฤกษ์
	หนังสือ	“วิปัสสนาภูมิ”
พระครูปลัดสัมพิพัฒน์ญาณวราจารย์ (สมโภชน์ ฑมมโกชฺโฆ)	คำแนะนำการปฏิบัติ	
พระคันธสาราภิวงศ์	หนังสือ	“มหาสติปัฏฐาน ๔”

พระคำเขียน สุวณฺโณ	MP3	งานมาฆบูชา ๒๕๔๘
พระชาฎชัย อธิปญฺโญ	หนังสือ	“กรรมใดใใครก่อ”
พระติลก ชยธมฺโม (นพ.ติลก พุณสฺวสฺสดี)	หนังสือ	คู่มือชีวิตและการพัฒนาจิต”
พระเคนนิส ธมฺมนิสฺสโร		แนะนำการปฏิบัติ
พระธรรมธีรราชฆาตมุนี (โชดก ญาณสิทธิเถร)	MP3	ธรรมบรรยาย
พระนวลจันทร์ กิตติปญฺโญ	คำแนะนำ คำสอน	
	หนังสือ	“รู้ด้วยจิต”
	หนังสือ	“เพียงแค่นี้”
	VCD	จิตดวงสุดท้าย
พระบรรลือศักดิ์ ปิยธมฺโม	หนังสือ	“สายลม ใบไม้ กระบี่” “เดชคัมภีร์ธรรมดา” “เลือกจะเขียนอีกไหม”
พระปราโมทย์ ปราโมชโช	MP3	
	หนังสือ	“ทางเอก”
พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต)	หนังสือ	“พจนานุกรมพุทธศาสตร์”
พระภาสกร ภูริวฑฒโน	หนังสือ	“ผลบุญแห่งชีวิต”
พระมหาบุญช่วย	VCD	บรรยายธรรมที่วอวานิช
พระมหาสุดใจ จารุวณฺโณ		แนะนำนวกาบาท
พระมหาเหล็ก จันทสิโล		การบรรยายธรรมในหลักสูตรที่ยวพุทธฯ ศูนย์ ๒
พระมานพ อุปสโม		การบรรยายธรรมในหลักสูตรที่ยวพุทธฯ ศูนย์ ๒
พระวัลลภ ชวนปญฺโญ	VCD	รหัสกรรม
	MP3	ธรรมบรรยาย
พระสว่าง ติกขวโร	MP3	งานมาฆบูชา ๒๕๔๘
พระสำราญ ธมฺมฐโร (หลวงพ่อกล้วย)	VCD	ภพภูมิต่างๆ
พระสุรศักดิ์ จรณธมฺโม		คำแนะนำการปฏิบัติจัดหาหนังสือเพื่อให้เกิดศึกษา
พระอำนาจ โอภาโส	VCD	ระลอกคลื่นบังน้ำใส
		คำแนะนำการปฏิบัติ ณ ธรรมสถานผาซ่อนแก้ว
พุทธทาสภิกขุ	หนังสือ	ธรรมโฆษณ์ “คู่มือมนุษย์”
	MP3	บรรยายธรรม
หลวงปู่ชา สุภทฺโท	หนังสือ	“อุปลมณี”

หลวงปู่ดุลย์ อตุโล	หนังสือ	“คำสอนจากหลวงปู่”
หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี	หนังสือ	“ปัจฉิมวชิรสนทนา ๕”
หลวงพ่อทูล ขิปปฉโยโม	VCD	ปัญญาบารมี
หลวงพ่อเทียน จิตตสุโม	หนังสือ	“แต่เธอผู้รู้ลึกตัว”

อุบาสกอุบาสิกา

คุณจิตตินาถ ณ พัทลุง	VCD	รู้จักกันภัยที่สวนพุทธธรรม
คุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย	VCD	การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ธรรมผู้ครองเรือน
คุณอโนทัย เจียรสธาวงค์	VCD	การบรรยายที่สวนพุทธธรรม
ดร.สนอง วรอุไร	VCD	บรรยายธรรมที่บพิตรพิมุข
ดั่งตฤณ	หนังสือ	“๗ เดือนบรรลุธรรม”
นพ.กัลป์ กิติกุลดั่ง	หนังสือ	“อายุตนะ”
แม่ชีพรธรรม เหล่าสินชัย	คำแนะนำการปฏิบัติ	
อาจารย์ทองคำ ศรีโยธิน	VCD	พระในบ้าน
อาจารย์นิศา เชนกุล	VCD	โครงสร้างพุทธศาสนา
อาจารย์บัญชา ตั้งวงศ์ชัย	หนังสือ	“อายุตนะ”
อาจารย์เยาวรัตน์ เหล่าสินชัย	คำแนะนำการปฏิบัติ	
อาจารย์เรณู ทัศนรงค์	VCD	ชั้นที่ปริสุทธิ์

หมายเหตุ ราชานามเหล่านี้เรียงลำดับตามตัวอักษร และอาจมิได้ลงสมณศักดิ์ เป็นเพราะที่สื่อลงไว้เพียงเท่านี้ ต้องกราบขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายนี้ การแนะนำธรรมะให้กับผู้ที่มีความทุกข์เดือดร้อน หรือสงสัยในการปฏิบัตินั้น อาจมีการนำคำสอนของท่านไปใช้ในบางโอกาส ขอท่านได้โปรดอนุญาต อย่าถือโทษ เนื่องจากมีจุดประสงค์เดียวคือ ทำให้ผู้นั้นได้บรรเทาเบาดลายจากทุกข์หรือได้เข้าใจการปฏิบัติได้ชัดเจนขึ้นบ้างเท่านั้น อาจไม่ทันได้ขออนุญาตหรือกล่าวถึงชื่อของท่านในโอกาสนั้นๆ

แต่เพื่อเป็นการทำสิ่งที่สมควร ตัวผู้เขียนจักขอขมา มา ณ โอกาสนี้ ไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะนำคำสอนนั้น ๆ มาอวดอ้างเป็นของตนแต่ประการใด (เนื่องจากขณะที่ในแนะนำการปฏิบัติหรือช่วยเหลือผู้เป็นทุกข์อยู่นั้น เป็นการแนะนำในวงแคบหรือทางโทรศัพท์เท่านั้น แต่เมื่อบันทึกถูกตีพิมพ์ จึงกลายเป็นการเผยแพร่สู่สาธารณชนทันที) ตัวผู้เขียนมีปัญญาเพียงน้อยนิด บวชมาได้เพียงพรรษาเดียว ต้องกราบขอให้อ่านทั้งหลายโปรดให้อภัยแก่ตัวผู้เขียนเอง หากการกระทำนั้นเป็นการล่วงละเมิด แม้จะไม่มีเจตนาก็ตาม เพื่อไม่ให้เป็นเวรเป็นกรรมต่อกัน ในทางกลับกันต้องขออโนมทนาที่คำสอนของท่านได้ทำให้ผู้ที่กำลังมีความทุกข์เดือดร้อนได้บรรเทาเบาคลายลงจริงๆ

ด้วยความเคารพอย่างสูง
ปัญญาโรภิกขุ





คำปราศรัยเล่ม

หนังสือ *ดุจิดหนึ่งพรรษา* นี้เป็นบันทึกการปฏิบัติของพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งบวชในพรรษาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ มีผู้อ่านจำนวนมากสงสัยว่า *บัดนี้ปัญญาวโรภิกขุยังเป็นภิกษุอยู่หรือไม่ หรือลาสิกขาไปแล้ว*

ก่อนการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ตั้งใจไว้ว่าจะไม่มีการเปิดเผยตัวผู้เขียน เห็นได้จากรูปที่ลงก็จะเป็นรูปคณะสงฆ์ ชื่อผู้เขียนและพระอาจารย์ก็ไม่มีการลงชื่อจริง เนื่องจากเหตุผลหลายอย่าง แต่เมื่อผู้อ่านจำนวนมากได้อ่านหนังสือเล่มนี้และได้ติดต่อเข้ามาทางเมลเพื่อเชิญไปบรรยายให้หน่วยงานของตนฟัง และผู้ปฏิบัติทั้งหลายที่ได้เข้าหลักสูตรปฏิบัติธรรมทั้งของยุวพุทธิกสมาคมและหลักสูตรของพระอาจารย์ก็ได้รับรู้จักตัวจริงของผู้เขียน เรื่องทุกอย่างจึงต้องเปิดเผยในที่สุด

ขณะนี้ผู้เขียนได้ลาสิกขาจากเพศบรรพชิตเป็นฆราวาสด้วยเหตุผลส่วนตัว ใช้ชีวิตทางโลกเช่นคนทั่วไป และใช้ชีวิตทางธรรมด้วยการติดตามพระอาจารย์ ช่วยเหลือเป็นกัลยาณมิตรและบรรยายธรรม แนะนำบอกเล่าประสบการณ์เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่กำลังเดินทางหรือแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ตามคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รวมถึงเป็นกำลังใจให้เกิดความเชื่อมั่นว่า **ฆราวาสก็สามารถปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวันได้**

ในระหว่างบวชผู้เขียนมักจะได้อินคำพูดมากมายทำนองว่า “การเป็นพระมีสิ่งกระทบน้อย การปฏิบัติจึงทำได้ง่าย หรือพระไม่ต้องทำมาหากินนี้ จึงมีเวลาปฏิบัติได้มาก” จริงอยู่ การเป็นพระนั้นเกือบลดต่อการปฏิบัติมากกว่า แต่ไม่ได้หมายความว่าฆราวาสหรือคนธรรมดาจะปฏิบัติธรรมในชีวิตปกติไม่ได้ การที่ผู้เขียนลาสิกขาออกมากลับเป็นประเด็นให้หน่วยงานต่างๆ และสถาบันการศึกษาสนใจอยากจะทำโครงการต่างๆ เล่าประสบการณ์ให้ฟังว่าคนอย่างพวกเราสามารถเดินทางเข้าสู่หนทางพ้นทุกข์ได้หรือไม่ เราจำเป็นต้องออกจากงาน ออกจากครอบครัว เพื่อเข้าป่าปฏิบัติธรรมจริงหรือ

หนังสือเล่มนี้เนื้อหาสิ้นสุดลงที่วันออกพรรษา มีข้อสงสัยตามมาว่า แล้วบัญญัติอะไรก็ว่าได้ไปอินเดียใหม่ เป็นอย่างไร แล้วลาสิกขาเมื่อไร เรื่องราวหลังออกพรรษาเป็นเช่นไร แล้วยังรู้ว่าเป็นฆราวาสแล้วก็ถามต่อไปอีกว่า แล้วยังเขียนบันทึกต่อใหม่ จะพิมพ์อีกไหม เป็นฆราวาสแล้วยังปฏิบัติก้าวหน้าเหมือนเดิมหรือไม่ ล้วนเป็นคำถามที่ผู้เขียนได้อินได้ฟังมาตลอด

ผู้เขียนได้ไปอินเดียตามที่ตั้งใจ หลังออกพรรษาก็ได้ติดตามพระอาจารย์ไปช่วยสอนตามสถานที่ต่างๆ และได้ลาสิกขาวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เป็นอันว่าบวชทั้งสิ้น ๗ เดือน เหตุการณ์หรือสภาวะต่างๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่เป็นพระซึ่งอยู่ในช่วงออกพรรษา และหลังจากที่ลาสิกขา ผู้เขียนก็ได้บันทึกไว้ตลอดจนถึงปัจจุบัน ขณะนี้ยังไม่คิดจะตีพิมพ์สู่สาธารณชน เพียงเอาไว้ศึกษากันวงในเท่านั้น แต่ก็ขอยืนยันว่า หากปฏิบัติได้อย่างถูกต้องแล้ว แม้เป็นฆราวาสก็ยังสามารถปฏิบัติและมีความก้าวหน้าได้ แถมยังสัมผัสถึงความอัศจรรย์ในธรรมของพระพุทธองค์อย่างชัดเจนด้วยว่า ทุกข์

ทั้งหลายลดลงจนแทบจำไม่ได้ว่าเมื่อก่อนเราทุกข์ได้อย่างไร

ส่วนเรื่องที่มีผู้อ่านสนใจกันมากอีกเรื่องก็คือ เรื่องของหมิว และมัดหมี่และการเลี้ยงลูกแบบใช้วิธีปลอบใจเข้ามาแทรก รวมถึง การดูจิตในชีวิตประจำวันแบบปฏิบัติจริง ๆ เข้าใจง่าย ๆ ตรงนี้ขอเวลาสักกระยะ จะค่อย ๆ เรียบเรียงออกมาให้ได้อ่านกัน

วันนี้ฝากไว้เล็กๆ น้อยๆ ก็คือ เวลาลูกหกล้ม ร้องไห้ พ่อแม่มักจะตีพื้นแล้วพูดว่า “นี่แน่ะ ทำลูกหกล้ม” (ลองนึกภาพพ่อแม่ดูซิว่าจะตึงตื่อขนาดไหน) หรือบางคนมักจะบอกว่า “ไม่เจ็บนะลูก” (ลูกจะเถียงในใจทันทีว่า แม่ลองมาล้มดูบ้างสิ ใครว่าไม่เจ็บ) แทนที่จะถามว่าเจ็บตรงไหนแล้วค่อย ๆ ให้เขาขยับทีละส่วน เด็กจะหยุดร้องอย่างมีเหตุผล เมื่อทุกอย่างขยับได้ตามปกติ เด็กจะสบายใจและไม่มีเหตุผลต้องร้องอีก หรือหากเจ็บอยู่ก็ควรจะค่อย ๆ ซึ้ให้เห็นว่าการร้องไม่ได้ทำให้ความเจ็บปวดลดลงหรือทำให้แม่ดูแลมากขึ้น เพราะแม่ไม่ร้อง แม่ก็ดูแลเต็มที่อยู่แล้ว ระวังอย่าให้ลูกใช้การร้องให้เป็นเงื่อนไขในการเรียกร้องความสนใจ หากสามารถทำได้จริงๆ ต่อไปเขาจะไม่ร้องให้เช่นนั้นอีก

และต้องไม่ปิดเมือนว่า “เงียบนะลูก เดียวแม่พาไปซื้อของเล่น” เพราะไม่ได้เกี่ยวกันเลย การทำอย่างนั้นทั้งหลบหนีความจริง แถมยังไม่ฝึกนิสัยยอมรับความจริงให้กับลูก การที่พ่อแม่ทั้งหลายทำเพี้ยนๆ กันอยู่อย่างนี้ทำให้เด็กทุกวันนี้เป็นอย่างที่เห็น คือ ข้างในก็โดนกิเลสหลอก ข้างนอกก็โดนพ่อแม่หลอก แล้วเมื่อไรจะพบความจริงตามความเป็นจริงกันสักที พ่อแม่ควรสอนให้เขารู้ว่า หากไม่ระวังตัว (คือไม่มีสติ) ความเดือดร้อนจะเกิดขึ้น ขณะเกิดเหตุการณ์ ถ้าพ่อแม่ดูใจไปด้วยก็จะไม่ตกอกตกใจจนเกินเหตุ และจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกได้เห็นว่าคุณสงบนิ่งตั้งมั่นจะช่วยให้

สามารถผ่านพ้นเหตุการณ์ร้ายๆไปได้

หลังจากออกพรรษาแล้ว ผู้เขียนได้ติดตามพระอาจารย์ไปช่วยสอนในจังหวัดแห่งหนึ่ง มีเรื่องน่าสนใจจึงนำมาฝาก เรื่องมีอยู่ว่า ในระหว่างสอบอารมณ์ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มย่อยประมาณ ๑๔ คน มีโยมผู้หญิงซึ่งนั่งอยู่ ณ ที่นั้น เธอพูดต่อหน้าพระปัญญาโรภิกขุ และทุกคนว่า

“ท่านคะ ดิฉันไม่รู้ว่าคุณจะไปทุกข์กันได้อย่างไร แล้วทำไมต้องขับรถไปตั้งไกลเพื่อไปหาพระสงฆ์องค์เจ้าด้วย ดิฉันว่าคุณพวกนั้นเหมือนคนสิ้นสติ ดิฉันเองตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เห็นว่าคุณมันอยู่ตรงไหน ตอนเด็กก็ได้เรียนในโรงเรียนที่ดี เรียนจบมาก็ได้คะแนนดี มีงานก็ได้งานที่ดี มีครอบครัว ครอบครัวก็ดี มีลูกก็ได้ตั้งใจ กิจการงานก็ดี ไม่มีปัญหาเลย ครอบครัวของดิฉันพูดจริงๆนะ ขอพูดจริงๆเลยว่า พวกเราารู้สึกว่า **พระเป็นกาฝากสังคม** ไม่เห็นทำอะไรเลย คนอื่นเขาต้องทำงานทำการเหนื่อยแทบตาย แต่แล้วกลับต้องเอาเงินมาให้พระอีก...”

ตลอดเวลาที่เธอพูด พระปัญญาโรภิกขุนั่งฟังด้วยอาการอันสงบและยิ้มที่มุมปาก แล้วจึงตอบเธอด้วยน้ำเสียงเรียบๆว่า

“อาตมาขออนุโมทนากับโยมเป็นอย่างยิ่ง น้อยคนนักที่เกิดมาแล้วไม่พานพบกับความทุกข์ โยมคงไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายของอาตมาหรอก แต่เอาเถอะ อาตมาก็ขออวยพรให้โยมประสบพบกับความสุขตลอดไป แต่ด้วยความปรารถนาดีนะ โยมจะเดินเหินจะข้ามถนนหนทางก็ให้มีสติไว้ ระวังนะ จับพลัดจับผลูเกิดโดนรถเฉี่ยวโดนชนขึ้นมา โยมก็คงไม่ทุกข์หรอก ดูแลลูกดูแลสามีอย่างดีที่สุดที่จะทำได้แล้ว แต่เขาเกิดเป็นอะไรหรือเกิดจากไปก่อนเวลาอันควร โยมก็คงไม่ทุกข์ หรือกิจการที่ว่าดีแสนดี แต่เกิดมีเหตุที่

ทำให้มันเกิดพลิกลือกจนพังครืนลงไปเพียงชั่วข้ามคืน โยมก็คงไม่ทุกข์หรอกนะ อาตมาเพียงมาทำหน้าที่ในฐานะสงฆ์สาวกของพระศาสดา เสร็จกิจเสร็จหน้าที่ก็เดินทางต่อไป ไม่เคยคาดหวังว่าใครจะได้อะไรหรือใครจะเข้าใจ เพียงทำหน้าที่ให้ดีที่สุด”

จากนั้นพระปัญญาวโรภิกขุจึงหันไปคุยและสอบถามธรรมกับผู้ปฏิบัติรายอื่นต่อไป ทั้งๆ ที่เห็นแล้วว่าเธอพยายามจะพูดแทรกตลอดเวลา แต่ก็ไม่เปิดโอกาสให้ ทุกๆ คำสอนที่ให้กับผู้อื่นจะกระทบไปที่เธอตลอด จนเมื่อจบการสอบถามธรรม เธอจึงคลานเข้ามาแล้วก้มลงกราบ ๓ ครั้ง พร้อมทั้งพูดว่า “ดิฉันเพิ่งรู้วันนี้เองว่าสงฆ์สาวกของพระศาสดายังมีอยู่จริง” แล้วเธอก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน

วันนี้ไม่ทุกข์ไม่ได้หมายความว่าวันข้างหน้าจะไม่ทุกข์ เมื่อทุกข์เกิดขึ้นจริงๆ แล้วจะนึกไม่ออกเลยว่าที่เคยแสนสุขนั้นเป็นอย่างไร ทุกข์จะบีบคั้นจนแทบจะขาดใจตายเลยทีเดียว โดยเฉพาะคนที่มีความสุขมากนั้นแหละ ระวังไว้ให้ดี เมื่อทุกข์ขึ้นมา ก็จะมากด้วยเช่นกัน

รายละเอียดในการปฏิบัติธรรม รวมถึงตารางของหลักสูตร “เพียงแคร์” สามารถเข้าไปดูได้ที่ www.nuanchan.com

ผู้เขียนได้ติดตามพระอาจารย์ไปสอนในที่ต่างๆ ทั้งที่สถานภาพนา พ. จังหวัดกาญจนบุรี วัดพระธาตุทรายทอง จังหวัดลำพูน และบ้านและสวนสาริกา จังหวัดนครนายก ได้พบกับผู้ที่เคยอ่านหนังสือ “ดูจิตหนึ่งพรรษา” แล้วสนใจปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมาก บ้างก็เคยปฏิบัติมาบ้างแล้ว บ้างก็เพิ่งปฏิบัติเป็นครั้งแรก แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกคนรู้สึกเหมือนกันคือ นึกไม่ถึงว่าการปฏิบัติธรรมจะง่ายและสามารถทำควบคู่กันไปกับงานในชีวิตประจำวันได้ ความทุกข์ลดลง

มีความสุขมากขึ้น จึงขออนุโมทนาจริง ๆ

บางคนเคยคิดจะฆ่าตัวตาย แต่หลังจากได้อ่านหนังสือเล่มนี้ แล้วเกิดกำลังใจที่จะดำเนินชีวิตต่อไป และเมื่อทดลองเข้าศึกษาปฏิบัติ ยิ่งเข้าถึงธรรมได้อย่างแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น บางคนเคยรู้สึกว่าเป็นคนมีศีลไม่บริบูรณ์ เนื่องด้วยความจำเป็นของอาชีพบ้าง หรือความจำเป็นในการดำรงชีวิตบ้าง ก็เริ่มหันเข้ามาปฏิบัติ เพราะเห็นว่าผู้เขียนก่อนบวชก็ไม่ใช่คนดีบริสุทธิ์ผุดผ่อง ยังสามารถเข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าได้ จึงทำให้กล้าที่จะเดินทางเข้าสู่เส้นทางธรรม หรือบางคนเคยปฏิบัติธรรมมายาวนาน แต่เพิ่งจะรู้ว่าแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาคืออะไร ก็ขออนุโมทนาด้วย

เรื่องของกฎแห่งกรรม ผู้คนสับสนกันมาก ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อ แต่ในเมื่อกฎแห่งกรรมต้องส่งผลแน่ ๆ จากสิ่งที่เราได้กระทำสิ่งนั้นไปแล้วในอดีต เพราะฉะนั้นก็เหมือนไปตามดวง จะไปทำอะไรทำไม เพราะอย่างไรก็ต้องเกิดอยู่ดี... ถ้าคิดอย่างนี้ท่านพลาดแล้ว

แน่นอนเมื่อการกระทำกรรมเกิดขึ้นแล้วในอดีตส่งผลเป็นวิบากให้เราต้องรับในปัจจุบัน ทีนี้สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเราคือวิบาก ซึ่งโดยทั่วไปจะผลักดันให้เราทำกรรมใหม่ต่อและส่งผลให้เราต้องรับวิบากต่อไปในอนาคต ถ้าเราหยุดไม่ได้ตอบเนื่องจากมีสติเข้ามารู้ทัน ก็จะทำให้วงจรปฏิเสธสมุပ္บาท หรือพูดง่าย ๆ ว่าเป็นวงจรที่ทำให้เราต้องเกิด (เรื่อง) ไม่มีที่สิ้นสุด หยุดหมุนลงได้ เนื่องจากเหตุปัจจัยที่จะส่งผลต่อไปดับเสียแล้ว

ยกตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น สมมติว่ามีคนคนหนึ่งเกิดมีปากเสียงกับท่าน ดำทอต่อว่าท่านอย่างสาดเสียเทเสีย แต่แทนที่ท่านจะด่าตอบ ขณะนั้นท่านเกิดรู้สึกตัวขึ้นมา (มีสติ) เห็นใจตนเอง

กำลังโกรธอยู่ จึงเกิดความยับยั้งชั่งใจขึ้น ไม่ตอบโต้ไปตามสัญชาตญาณอย่างที่เคยเป็น แต่กลับชี้แจงไปด้วยอารมณ์ปกติ ไม่ว่าผู้หาเรื่องกับท่านจะโวยวายจนเฉียวเพียงใด ก็หาได้ทำให้ใจของท่านสั้นไหวไม่ เนื่องจากสติที่คุ้มครองท่านอยู่

ท่านเพียงแต่เห็นคนผู้นั้นเคลื่อนไหวไปมา แสดงอาการต่างๆ ไปตามอำนาจของความโกรธ (โทสะ) ที่กำลังเป็นเจ้าเรือน คำพูดสารพัดของเขานั้นท่านได้ยินทุกคำ แต่กลับไม่สามารถกระทบใจให้เกิดการปรุงแต่งได้เลย ท่านจึงอยู่ในสภาพเพียง “สักแต่ได้ยิน” เมื่อนั้นวงจรต่างๆ ที่เคยหมุนจึงหยุดหมุน เรื่องราวที่จะเกิดขึ้นต่อไปจึงไม่เกิด จึงเป็นไปอย่างที่ว่าพระพุทธรูปองค์ตรัสไว้อย่างแท้จริงคือ **“เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร”** (สภาวะที่เล่านี้จะเกิดขึ้นกับผู้ฝึกเจริญสติมาแล้วสักระยะหนึ่ง)

หากเราพูดถึงเรื่องไปตามดวงอาจไซ้ แต่ไซ้แค่ครึ่งเดียว หากรู้ว่าวิบากอะไรจะเกิดกับเรา ผู้คนส่วนมากก็จะกระทำตอบโต้ไปตามสัญชาตญาณ วงจรก็จะหมุนสืบต่อไป คนส่วนมากในโลกเป็นเช่นนั้น แต่เมื่อท่านไม่สร้างกรรมใหม่ คือไม่ทำการตอบโต้เนื่องจากเป็นกัลยาณชนผู้เจริญสติ ทำให้เกิดการหยุดลงของวงจร นั่นคือไม่มีวิบากต้องไปรับ นี่เป็นการตัดภพตัดชาติจากการมีสติรู้ทัน

อีกเรื่องที่คนมักจะเข้าใจผิดกันมากคือ เมื่อกระทำกรรมลงไปแล้ว แก้วด้วยใช้คำว่า “ไม่เจตนา” ก่อนอื่นเราต้องทำความเข้าใจ วงจรวิญญะ ๓ วันก่อน วงจรนี้จะเริ่มต้นด้วย “กิเลส--กรรม--วิบาก--กิเลส--กรรม--วิบาก...” หมุนวนกันไปไม่สิ้นสุด เช่นตัวอย่างที่ด่ากันไปมา แต่เมื่อมีสติรู้ทัน การชี้แจงด้วยอารมณ์ปกติก็จะมีกิเลสเป็นตัวชักนำ แต่ชี้แจงไปเพราะเป็นสิ่งสมควรทำเท่านั้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เมื่อไรก็ตามที่เรากระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยการชักนำหรือบงการของกิเลส จะเกิดเป็นวิบากให้ต้องรับผล แต่หากไม่มีกิเลสเลย คือดับสนิทแห่งกิเลสทั้งปวง ซึ่งเกิดกับพระอรหันต์ การกระทำที่เป็นกรรมจะกลายเป็นกิริยาทันที ไม่มีวิบากหรือการสร้างปัจจัยนำส่งให้ไปเกิดอีก ส่วนเราผู้ยังเจริญสติและกำลังบำเพ็ญอยู่นั้น วงจรจะเริ่มหมุนบ้างไม่หมุนบ้างตามอำนาจแห่งสติ แต่จะเป็นกุศลปัจจัยให้บรรลุนิพพาน เกิดดวงตาเห็นธรรมในอนาคต

จะขอยกตัวอย่างให้ดูสัก ๒ ตัวอย่างเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ตัวอย่างแรกเป็นตัวอย่างที่เกิดกับท่านทั้งหลายเป็นประจำ สมมติว่า (นี่แทบไม่ต้องสมมติเลย) ยุงบินวนเวียนวนวนสร้างความหงุดหงิดรำคาญให้ท่าน ลักพักยุกก็กัดท่าน ทันทที่ที่ท่านรู้สึกคัน ท่านก็ตบเพียะทันที ตายสนิท (หมดสิทธิ์สายหน้า) ร้อยละ ๙๐ จะมีอาการตกใจเล็กน้อยแล้วแอบบอกตัวเองว่า “ฉันไม่ได้เจตนาเลยจริง ๆ ขอโทษนะ” ไม่เจตนาแล้วฆ่ายุกเข้าไปได้อย่างไร เกิดอะไรขึ้น

เมื่อยุงบินวนเวียน ขณะนั้นท่านเริ่มหงุดหงิดรำคาญ หากท่านเป็นผู้เจริญสติอยู่ จะเห็นโทษคือความโกรธเพิ่มขึ้นเหมือนกับการเอาน้ำตั้งบนเตาไฟแล้วน้ำมีฟองเดือดปุด ๆ ขึ้นมา แล้วก็มากขึ้นเรื่อย ๆ จนน้ำเดือดเต็มที แรงดันของการเดือดส่งผลให้ฝาของกาต้มน้ำขยับ นั่นเปรียบเสมือนมือของท่านเริ่มขยับแล้ว เมื่อน้ำเดือดเต็มทีจนกาต้มน้ำร้อง “วืด” นั่นคือความโกรธที่ถึงขีดสุด จึงสั่งให้ท่านสังหารยุกทันที การกระทำกรรมได้เกิดขึ้นแล้วเนื่องจากมีกิเลสเป็นตัวชักนำ นั่นคือท่านจะต้องรับวิบากอันเป็นผลจากการกระทำกรรม

อีกสักตัวอย่าง สมมติว่าท่านขับรถอยู่ ขณะนั้นโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นมา ท่านรีบสายและพูดคุยกันไปอย่างออกรสออกชาติ แต่ทันใดนั้นเอง มีเด็กคนหนึ่งเดินข้ามถนนในทางม้าลายซึ่งท่านไม่ทัน

ได้ระวังจึงชนเด็กคนนั้นบาดเจ็บสาหัส ทันทีที่ท่านลงไปดูและพบกับพ่อแม่ของเด็ก ท่านก็พูดว่า “ขอโทษเถอะ ฉันไม่เห็นจริงๆ ฉันไม่ได้เจตนาเลย” (โอ...ใครล่ะออกจากบ้านแล้วเจตนาว่าวันนี้จะชนเด็กสักคนสองคนบ้าง) ขณะที่ขับรถ สิ่งสมควรทำคือตั้งใจในการขับรถ หากท่านมีสติอยู่ ท่านจะไม่พูดโทรศัพท์เลย เพราะท่านจะรู้สึกถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการหันเหความสนใจไปจากการขับรถ ถูกดึงไปด้วยการรับโทรศัพท์ ดังนั้นการที่ท่านรับโทรศัพท์นั้นเป็นการหลงทำ ซึ่งมีโมหะเป็นตัวชักนำ นั่นคือมีกิเลสชักนำให้เกิดการกระทำความผิด คือหลงไปคุยโทรศัพท์ แนนอน ผลของกรรมคือวิบากท่านจะต้องรับ เพราะการหลงทำสิ่งที่ไม่สมควร โดนโมหะหลอกให้ทำแล้วไม่มีสติในขณะนั้นๆ

แล้ว “เจตนา” ละ แนนอน เมื่อเข้าใจเรื่องวิภูฏะ ๓ แล้ว จะไม่สับสนว่า ทำอะไรอย่างไรบาปหรือไม่บาป เจตนา นั้นจะเป็นตัวที่จะกำหนดความรุนแรงของวิบาก หากเจตนามากหรือรุนแรง วิบากก็จะส่งผลรุนแรง หากมีเจตนาอ่อนหรือไม่มีเจตนา ผลกรรมหรือวิบากที่ต้องรับก็จะเบาลงตามส่วน แล้วถ้าไม่มีเจตนาแล้วเรากระทำการได้อย่างไร...ก็ทำไปตามสัญชาตญาณที่สั่งสมมา ถ้าเมื่อไหร่ทำอะไรไปตามสัญชาตญาณก็แสดงว่า เมื่อนั้นไม่มีสติแล้ว เมื่อไม่มีสติแล้ว การหลงทำสิ่งต่างๆ จะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ซึ่งการกระทำตามสัญชาตญาณจึงเป็นเรื่องน่ากลัวอย่างยิ่ง...คงพอเข้าใจนะ

เรื่องของขุณฺหากเราผลตอบเป็นไปตามสัญชาตญาณ ไม่มี ความจงใจ ตั้งใจให้เกิด อย่าถามว่าบาปไหม ต้องตอบว่าบาป เพราะเราได้กระทำความผิดไปแล้ว เพียงแต่วิบากที่จะส่งผลก็คงไม่ได้รับแรงมากนัก อาจโดนหนามตำหรือหกล้มเข่าถลอก อะไรทำนองนั้น แต่หากตบด้วยความโกรธแค้นอาฆาตพยาบาทเจ้าชู้ นั้นเป็น

ยิ่งนัก ถึงกับตั้งใจไว้ว่าไปห้างสรรพสินค้าเมื่อไหร่จะซื้อยาฉีดยุ้ง
เอาให้ตายกันไปข้างหนึ่ง (หรือต้องฆ่าล้างโคตรกันให้สิ้นซาก)
ประเภทมีข้าต้องไม่มีเจ้า (ยุ้ง)

เมื่อซื้อยาฉีดยุ้งกลับมาจึงไล่ฉีดด้วยความอาฆาตพยาบาท
ที่สั่งสมขึ้นในจิตเป็นเวลานาน เกิดความเพียรตั้งแต่ขั้นตอนการ
ตระเตรียมจนลงมือฆ่าสมใจ ในขณะที่ฆ่าก็สะใจในความตายที่
ฉีดไปเห็นยุ้งตายหล่นร่วงลงมาต่อหน้าต่อตา นี่คือจิตดวงเดียวกับ
ที่เห็นการไล่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์เลยทีเดียว หลังการฆ่าก็เยาะเย้ย
สะใจเป็นที่สุด อย่างนี้อกุศลจิตรุนแรงอาจส่งท่านลงอเวจีไปเกิด
เป็นสัตว์นรกได้ ดังนั้นคงรู้แล้วว่าจะเอาอย่างไรดี คู่มกัณโหม
ลองตรองดูนะ แล้วจะรู้ว่าสติคู่มครองเราได้อย่างไร

ถามกันมากกว่า เวลาที่เราตายหรือการเปลี่ยนภพภูมินั้นเป็น
อย่างไร จิตกับกายทำงานอย่างไร เอาอย่างนั้นะ ขอนำตัวอย่าง
ที่น้องหมีวเคยยกเปรียบเทียบไว้อย่างน่าฟังและเข้าใจได้ง่าย คือ
หมีวบอกว่า กายของเราเหมือนโทรศัพท์มือถือ ส่วนจิตของเรา
เหมือนซิมการ์ดของโทรศัพท์ ทีนี้เมื่อโทรศัพท์มือถือของเราพังลง
ใช้งานไม่ได้แล้ว เราจะถอดซิมออก เปรียบเสมือนจิต ซิมแต่ละอัน
ก็จะมีเก็บข้อมูลต่างๆ เช่น หมายเลขโทรศัพท์ ข้อความอื่นๆ
ซึ่งข้อมูลทั้งหลายนี้ก็ติดตามซิมไป เปรียบเสมือนบาปบุญคุณโทษ
อุปนิสัยต่าง ๆ ที่สั่งสมมา สิ่งเหล่านี้จะไปอยู่กับโทรศัพท์มือถือ
เครื่องใหม่ต่อไป

หากโทรศัพท์มือถือเครื่องเดิมที่พังลงเป็นรุ่นที่ดี มีความ
สามารถ มีจอสี มีประสิทธิภาพในการส่งรูปภาพได้ ส่วนโทรศัพท์
เครื่องใหม่ที่ซิมไปอยู่ด้วยนั้นกลับเป็นรุ่นที่จอขาวดำ ทำอะไรไม่ได้
เลย ซิมอัจฉริยะแค่ไหนก็ไม่สามารถแสดงผลอะไรได้ เปรียบเสมือน

ว่า เดิมเป็นมนุษย์อยู่ แล้วเปลี่ยนไปเป็นเดรัจฉาน จิตของเราจึงมี
ข้อจำกัด และถูกจำกัดศักยภาพเนื่องด้วยกายในภพภูมิใหม่ต่ำกว่า
จึงไม่สามารถรองรับได้ เหมือนกับโทรศัพท์ที่ประสิทธิภาพต่ำ

แต่หากโทรศัพท์มือถือเครื่องนี้พังลงอีก เราเกิดไปได้โทรศัพท์
เครื่องใหม่เป็นพ็อกเก็ตพีซี (โทรศัพท์ที่เป็นคอมพิวเตอร์ขนาดเล็ก
พกพา) ซึ่งทำให้ซิมสามารถทำงานได้มากมาย แถมยังสามารถท่อง
โลกอินเทอร์เน็ตได้ด้วย นี่ก็เปรียบเสมือนจิตไปอยู่ในภพภูมิที่สุขุม
ประณีตอย่างยิ่งนั่นเอง มีกายที่รองรับพร้อมที่จะเกิดปัญญาได้

เวลาพูดจบคนมักจะพูดต่อว่า “เด็กอายุ ๑๘ ปีพูดเหรอนนี้
คิดได้อย่างไร?” ก็มักจะตอบไปว่า “เขาคงไม่ได้คิดมั้ง”

ทุกวันนี้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ตามสถานที่ปฏิบัติธรรม ไปเป็น
กัลยาณมิตรแนะนำสิ่งต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต เพื่อ
ออกจากทุกข์ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงไม่ค่อยได้มี
โอกาสได้เจอเจอลูกๆมากนัก เมื่อวันพ่อที่ผ่านมา ได้รับอีเมล
จากมัดหมี่ฉบับหนึ่ง ซึ่งเป็นกำลังใจอย่างยิ่ง จึงขอนำมาเผยแพร่
ให้ท่านได้เห็นแง่มุมบางอย่าง เพื่ออาจจะเกิดประโยชน์บ้าง

**จดหมายซึ่งมัดหมี่ส่งเมลมาให้เนื่องในวันพ่อ ๕ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๕๐**

เนื่องในวันนี้เป็นวันพ่อแห่งชาติ วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.

๒๕๕๐

พ่อยังอยู่ที่สุราษฎร์ธานี เพื่อปฏิบัติหน้าที่อันสมควร
คือการลงไปดูสวนอินทนิลธรรมและลงไปดูโรงเรียนของ

คุณย่าอีกด้วย

หนูไม่รู้สึกละเลยใจเลยที่วันพ่อพ่อไม่ได้อยู่กับหนู แต่กลับดีใจที่พ่อได้ทำหน้าที่ของพ่อได้ดีที่สุด

หนูก็ขอให้พ่อมีความสุข สุขภาพแข็งแรง (เวลาบรรยายธรรมไม่เจ็บคอ) ขอให้พ่อตั้งใจปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน มีแรงที่จะสู้กับกิเลสทั้งหลายจนบรรลุนิพพานโดยเร็ว

จากมัทหมี่
ลูกรักของพ่อ

วันที่ที่ได้รับอีเมลจากมัทหมี่ รู้สึกที่จริง ๆ กับคำพูดของเด็ก
๑๒ ขวบ จึงได้ตอบอีเมลกลับไปว่า

มัทหมี่

โอ้โฮ ไม่น่าเชื่อเลยว่าหนูจะเขียนได้ดีอย่างนี้ พ่อรู้สึกดีมากๆๆเลยที่หนูเขียนมา ทุกประโยคล้วนซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ “พ่ออยู่สุราษฎร์เพื่อปฏิบัติหน้าที่อันสมควร” และ “หนูไม่เสียใจเลยที่พ่อไม่ได้อยู่กับหนู แต่กลับดีใจที่พ่อได้ทำหน้าที่ของพ่อได้ดีที่สุด” สุดยอดจริงๆ พ่อรักมัทหมี่กับพี่หมีวมมาก แม้พ่อกับแม่จะไม่ได้อยู่ด้วยกัน หนูคงจะเข้าใจได้ บางที่เป็นเพื่อนกันก็ไม่ต้องทะเลาะกัน ไม่ต้องโกรธกัน ไม่ต้องเป็นบาบอกุศลกัน แต่พ่อก็จะดูแลทุกๆคนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้นะ

พ่อฝากเรื่องดี ๆ มาให้ดูเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องความรัก
ระหว่างพี่น้อง คิดว่าหนูคงเดาออกว่าพ่อส่งมาให้
ทำไม ดูแลตัวเองได้ชื่อว่าดูแลผู้อื่นนะ เพราะเราจะ
ไม่เป็นภาระให้ใคร

พ่อรักลูกมาก แต่ไม่ยึดติดในกันและกัน ทำดีทุก ๆ
อย่างให้กับทุกคน แต่ไม่เคยหวังผลว่าจะต้องได้อะไร
ตอบแทน แม้แต่ความรักตอบ

ถ้าอย่างนี้ก็ไม่มีทางทุกข์ไข้ใหม่ลูก แต่ถ้าคนที่เขาได้รับ
ความรักความปรารถนาดีที่เรามอบให้ และเขาสัมผัสได้
ถึงความดี แล้วเขารักตอบหรือตอบแทนความดีมา
ก็เป็นเรื่องดีที่ตัวผู้นั้นเองเขาจะเกิดกุศลจิตขึ้น ส่วน
เราก็เพียงอนุโมทนาที่เขาได้เข้าใจในความดี ก็แค่นั้น
เอง ไม่ได้อยากได้อะไรอีกแล้ว แม้แต่ความดีหรือบุญ
เพราะนั่นก็เป็นเหตุให้เกิดทุกข์อยู่ดี (เมื่อไม่ได้มา)

ด้วยรักไม่ผูกพัน

พ่อ

เราทั้งหลายกำลังเข้าใจผิดว่า ความรักทำให้ทุกข์ เช่นคำกล่าว
ว่า “รักร้อย ทุกข์ร้อย/รักสิบ ทุกข์สิบ/รักหนึ่ง ทุกข์หนึ่ง/ไม่มีรัก
ไม่มีทุกข์ ไข้หรือ??” มันฟังดูแปลก ๆ นะ ลองดูประโยคนี้ดีกว่า

“ยึดมาก ทุกข์มาก/ยึดน้อย ทุกข์น้อย/ไม่ยึด ไม่ทุกข์”
เออ! ถ้าอย่างนี้ฟังเข้าท่าหน่อย แสดงว่า รักที่แท้ไม่ได้เกี่ยว
อะไรกับความทุกข์เลย ทุกข์ทั้งหลายเกิดจากความยึดติดทั้งนั้น

โดยเฉพาะที่ปากบอกว่า “ฉันรักเธอหมดหัวใจ” (และเธอก็ต้องรักฉัน
ตอบด้วย...ไม่อย่างนั้นน่าดู) ซึ่งในวงเล็บไม่พูด แต่ละไว้ในฐานที่
เข้าใจกันมาตลอด ดังนั้นความรักของคนจึงจบด้วยความทุกข์ทุกครั้ง
ไป ส่วนพระอริยเจ้าทั้งหลายท่านเดินทางเผยแผ่ธรรมะไปตลอดแม้
คนไม่รู้จัก ไม่เคยหวังสิ่งใด ๆ ตอบแทนเลย เพียงทำหน้าที่ไปเรื่อย ๆ
จนกว่าจะจบกิจจบหน้าที่ไป นี่เป็นยิ่งกว่าความรักเสียอีก

ขณะนี้สวนยินดีธรรมได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว เป็นสถานปฏิบัติ
ธรรมเพื่อเป็นอีกหนึ่งเพื่อเล็ก ๆ ตัวหนึ่งที่จะช่วยกันหมุนกงล้อ
พระธรรมจักร ให้ผู้คนทั้งหลายได้เข้าใจและเกิดสัมมาทิฐิในการ
เดินทางออกจากกองทุกข์ทั้งปวงโดยการฝึกเจริญสติ เปิดอย่างเป็นทางการ
ในวันที่ ๑ - ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ขอขอบคุณและอนุโมทนา กับท่านเจ้าภาพที่มีจิตอันเป็น
มหากุศลร่วมกันทำบุญบริจาคทรัพย์สินเงินทองเป็นกำลังให้สวน
ยินดีธรรมเสร็จสิ้นจนวันนี้ และจะยังประโยชน์แก่บุคคลทั่วไป
อย่างมากมายในอนาคต

สนใจรายละเอียดการปฏิบัติและเข้าเยี่ยมชมสวนยินดีธรรม
จังหวัดสุราษฎร์ธานีได้ที่ www.suanyindee.net

“ใต้ดินมีน้ำจริง ๆ ตั้งใจขุดต่อไปเถิด อย่าล้งเลสงสัยใน
พระธรรมคำสอน อย่าถอดใจกลางคัน แล้วท่านจะพบน้ำอันใส
บริสุทธิ์ มีผู้ยืนยันมากมาย ขอเป็นกำลังใจให้ทุกท่าน”

ประเสริฐ อุทัยเฉลิม



ประวัติพี่เขย

ผู้เขียนเป็นคนธรรมดาๆ คนหนึ่ง ไม่ได้ศึกษาธรรมะอะไรจริงจัง ไม่ใช่ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดนัก เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตบนพื้นฐานความสนุกสนานไปกับกระแสของโลกในยุคปัจจุบัน แต่เคารพศรัทธาต่อศาสนามาตลอดตั้งแต่เด็กๆ ในวัยเด็กคุณแม่พาไปวัดทำบุญฟังธรรมบ้างตามสมควร แต่ไม่ถึงกับมากมายอะไรนัก

นิสัยส่วนตัวไม่ชอบเรื่องงมงาย ไม่ยึดติดกับอะไรๆ เป็นประเภทอย่างไรก็ได้ สบายๆ ไม่เคยดูหม้อ ไม่ไหว้สิ่งไร้สาระ ประเภทเชื่อตามๆ กันมา ไม่ชอบคำว่า “ไม่เชื่ออย่าลบหลู่” รู้ว่าเรื่องลี้ลับมี แต่ไม่เห็นความจำเป็นต้องไปพึ่งพาอะไร เป็นคนที่ทำบุญทำทานมาก โดยไม่เคยหวังสิ่งใดๆ ตอบแทน

การศึกษา

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทจากสหรัฐอเมริกา ในเวลาเพียง ๒ เทอมกับ ๑ ซัมเมอร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๒๙

การงาน

เคยทำธุรกิจโรงแรมในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขาย ดูแลตลาดต่างประเทศ จนเปิดบริษัทนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศและทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ เมื่อเข้าสู่ยุคไอเอ็มเอฟ ชีวิตหันเหไปสู่ธุรกิจฟาร์มกึ่งกุลาดำ แล้วมาช่วยงานของครอบครัวโดยมีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน ก่อนที่จะเข้ามาบวช

แรงบันดาลใจชักนำสู่เส้นทางธรรม

ช่วงที่ธุรกิจล่มสลายในยุคไอเอ็มเอฟแล้วมีความทุกข์หนัก เกิดจับปลัดจับผลูไปทำธุรกิจฟาร์มกุ้งกุลาดำด้วยความคิดว่าจะมีเงินทองขึ้นมาบ้าง แต่กลับพบกับความทุกข์อย่างหนักหนาสาหัส

เข้าสู่เส้นทางการปฏิบัติธรรมเพราะต้องการออกจากความทุกข์ เนื่องจากทุกข์ในขณะนั้นมากมายจนเหลือจะพรรณนา ไม่รู้ว่าจะพ้นทุกข์ได้อย่างไร ไม่รู้ว่าจะออกจากทุกข์ได้อย่างไร จึงใช้วิธีที่ชาวโลกใช้กันคือ ต้มเหล้า ทาล้างโน้นสิ่งนี้มาทำให้ตนเองลืมความทุกข์ไปได้บ้าง แต่ยิ่งทำเช่นนั้นกลับยิ่งพบความทุกข์ตัวใหม่เพิ่มขึ้นอีกไม่หยุดหย่อน

เมื่อมารดาชักชวนให้เข้าปฏิบัติจึงทดลองดู เพราะไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว เมื่อได้รับฟังคำสอน ได้เข้าใจธรรมะของพระพุทธองค์ ได้เข้าใจกฎแห่งกรรม ทำให้รู้ว่า อะไรๆ ที่ทำไปต้องรับผลของการกระทำนั้น เริ่มกลัวตกนรก แต่เห็นว่าพอมีทางออกอยู่บ้าง เช่น หากมีสติในขณะจิตดวงสุดท้ายก็สามารถปิดอบายภูมิได้ จึงคิดว่าอย่างน้อยมารับกรรมในโลกมนุษย์ดีกว่า

และเมื่อได้ศึกษาเพิ่มเติมก็เห็นว่า การเจริญสติที่เรากำลังปฏิบัติอยู่นี้เป็นเส้นทางสู่การพ้นทุกข์ ซึ่งสามารถออกจากการเวียนว่ายตายเกิดได้ โดยในระหว่างเจริญสตินั้นจะเกิดการตัดภพตัดชาติตลอดเวลาที่เรปฏิบัติอยู่ ภพชาติที่มีอยู่ก็ลดน้อยลงเรื่อยๆ

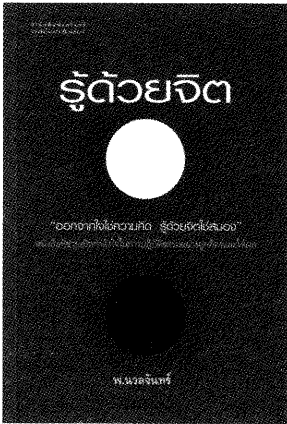
จึงทำให้มุ่งมั่นเพื่อเข้าสู่เส้นทางธรรม ไม่ใช่ต้องการจะหนีจากโลก แต่เริ่มเบื่อกับการเวียนว่ายตายเกิดที่เต็มไปด้วยทุกข์เต็มที่แล้ว และได้เข้าสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังในช่วงเวลาเข้าพรรษานี้เอง

หากท่านใดมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมและการเจริญสติ สามารถติดต่อผู้เขียนได้ที่ punyavaro@gmail.com

ที่มาของภาพปก

๑๒-๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๙ พระอาจารย์และปัญญาโรภิกขุได้ไปพำนัก ณ ธรรมสถานผาซ้อนแก้ว อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ วันที่จะเดินทางกลับระหว่างที่กำลังกราบลาพระอาจารย์อำนาจ โอภาส (หรือที่รู้จักกันในสมัยเป็นฆราวาสว่า “อำนาจ กลั่นประชา” ศิลปินผู้โด่งดัง) ท่านได้มอบหนังสือส่วนตัวของท่านให้เป็นที่ระลึก

โอกาสนั้นปัญญาโรภิกขุจึงกราบเรียนพระอาจารย์อำนาจว่า “ท่านครับ ช่วยวาดภาพผมเป็นความหวังได้ไหมครับ” จากนั้นพระอาจารย์อำนาจมองหน้าประมาทหนึ่งนาที่ แล้วสละปากกาทันทีตั้งแต่ต้นจนจบ จึงเป็นที่มาของภาพปกนี้

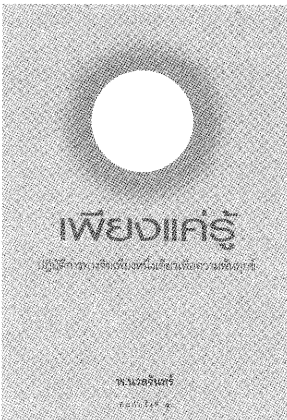


รู้ด้วยจิต

โดย พ.นวลจันทร์

หนังสือแนะนำแนวทางการฝึกปฏิบัติธรรมชั้นดี ทำให้เกิดกำลังใจไม่ทอดถอย ช่วยตรวจสอบวิธีการปฏิบัติว่าดำเนินไปถูกทางหรือไม่ และยังช่วยกระตุ้นผู้อ่านให้รู้สึกตัวด้วยถ้อยคำเฉียบคม เพื่อให้รู้ทันความคิดและเป็นการฝึกนิสัยให้หมั่นตามดูจิตของตนเอง

หากท่านเป็นผู้หนึ่งที่สนใจจะปฏิบัติธรรมหรือกำลังฝึกฝนปฏิบัติอยู่ในขณะนี้ ควรจะได้อ่าน



เพียงแค่นี้

โดย พ.นวลจันทร์

หนังสืออีกเล่มที่น่าสนใจไม่แพ้กัน กล่าวถึงการรู้เท่าทันความรู้สึกและอารมณ์ในรูปแบบต่างๆ บางครั้งความรู้สึกหรือความคิดวิตกกังวลเหล่านี้ก็ทำให้เกิดทุกข์ วิธีแก้ไขที่ง่ายและเร็วที่สุดก็คือ เพียงแค่ว่าใจเป็นทุกข์ก็พ้นจากทุกข์ทางใจแล้ว

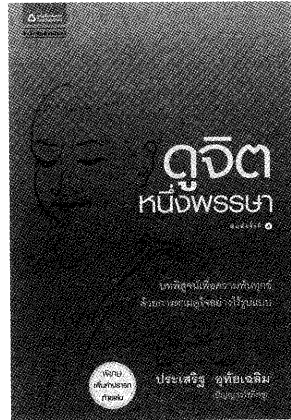
ผู้ที่ต้องการสลัดทุกข์ให้หลุดไม่ควรพลาด

ดูจิตหนึ่งพรรษา

โดย ประเสริฐ อุทัยเฉลิม

(ปัญญาโรภิกขุ)

หนังสือแนะนำการปฏิบัติธรรมเบื้องต้น ผู้เขียนได้เล่าถึงประสบการณ์ของตัวเองที่ได้บวช ๓ เดือนหรือหนึ่งพรรษา เพื่อปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังจดบันทึกวันต่อวันอย่างละเอียดทุกการกระทำ ทุกคำพูด เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ผู้อ่านจะรู้สึกเหมือนแอบสังเกตการณ์อยู่ใกล้ๆ ผู้เขียน ใครที่ยังไม่เคยบวช อยากู้ต้องอ่านเล่มนี้

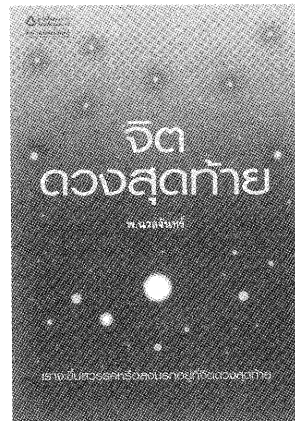


จิตดวงสุดท้าย

โดย พ.นวลจันทร์

ชีวิตไม่มีความแน่นอน ทุกคนมีนัดกับความตาย เมื่อมีเกิดก็ต้องมีดับเราพร้อมหรือยังที่จะไปตามนัด

ก่อนที่จะจิตดวงสุดท้ายจะดับ ช่วงนี้เองที่จะกำหนดว่าเราจะลงนรกหรือขึ้นสวรรค์ หรือได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ทำอย่างไรเราจึงจะควบคุมสติได้ หนังสือเล่มนี้มีคำตอบ



บุคคล หรือองค์กรใดสนใจสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ เพื่อแจกจ่ายแก่วัด ท้องสมุด โรงเรียน เด็กและเยาวชน หรือในบางสถานการณ์อื่น ๆ โปรดติดต่อ บริษัทอมรินทร์มีเดียเซ็นเตอร์ จำกัด ๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรจอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย นนทบุรี ๑๑๑๓๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๕๕๕๕ ต่อ ๖๕๐๑ โทรสาร ๐-๒๕๕๕-๕๕๖๕



เมื่อเราไหลไปกับกระแสน้ำ เพื่อนที่คบกันได้คุยกันได้ก็จะเป็น
คนที่อยู่ข้างๆ ที่ปลิวไปกับกระแสน้ำด้วยกัน

หากเมื่อเราหยุดที่จะไหลไปตามกระแส เพื่อนที่เราจะคุยด้วย
คือผู้ที่หยุดอยู่ด้วยกัน

หากเมื่อเราเดินทวนกระแสขึ้นไป เพื่อนที่จะคุยด้วยคือผู้ที่
เดินทวนขึ้นไปด้วยกัน

เมื่อเราขึ้นไปจนอยู่เหนือกระแสคำพูดของเราจะมีผู้ฟังได้
ชัดเจนคือผู้ที่ยืนอยู่ข้างๆ ผู้ที่กำลังเดินทวนขึ้นมาจะเริ่มได้ยินแล้ว
เข้าใจ ผู้ที่หยุดไหลก็เริ่มพอจะได้ยินและเข้าใจได้บ้าง

ส่วนผู้กำลังโดนน้ำพัดไปจะไม่มีทางฟังอะไรได้เลย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งผู้นั้นกลับเห็นการไหลไปกับน้ำเป็นเรื่องสนุกสนาน จะไม่ฟัง
คำทัดทานใดๆ จากผู้หยุด ผู้เดินทวนขึ้น หรือผู้ที่พ้นแล้ว ทั้งที่
สุดท้ายน้ำนั้นคือน้ำตกเหวนรก

หมวดศาสนา/ธรรมะประยุกต์

ออกแบบปก

กุลล กงสวัสดิ์

ภาพปก

พระอาจารย์อานาจ โสภโธ

www.amarinpocketbook.com

170 บาท



9 78-974-9985-786

ISBN 978-974-9985-78-6